

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 07848

FOTERS UN KINDER

Ivan Sergeevich Turgenev

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

א. ס. מורגניעוו

פאטערס און קינדער

ОТЦЫ И ДѢТИ

רעכט און אבט און צוואנציג קאפיטלען

איבערזעצט פון

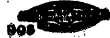
א. פיינבערג

מאקס ג. מייזער

אידישער פארלאג פאר ליטעראטור און וויסענשאפט

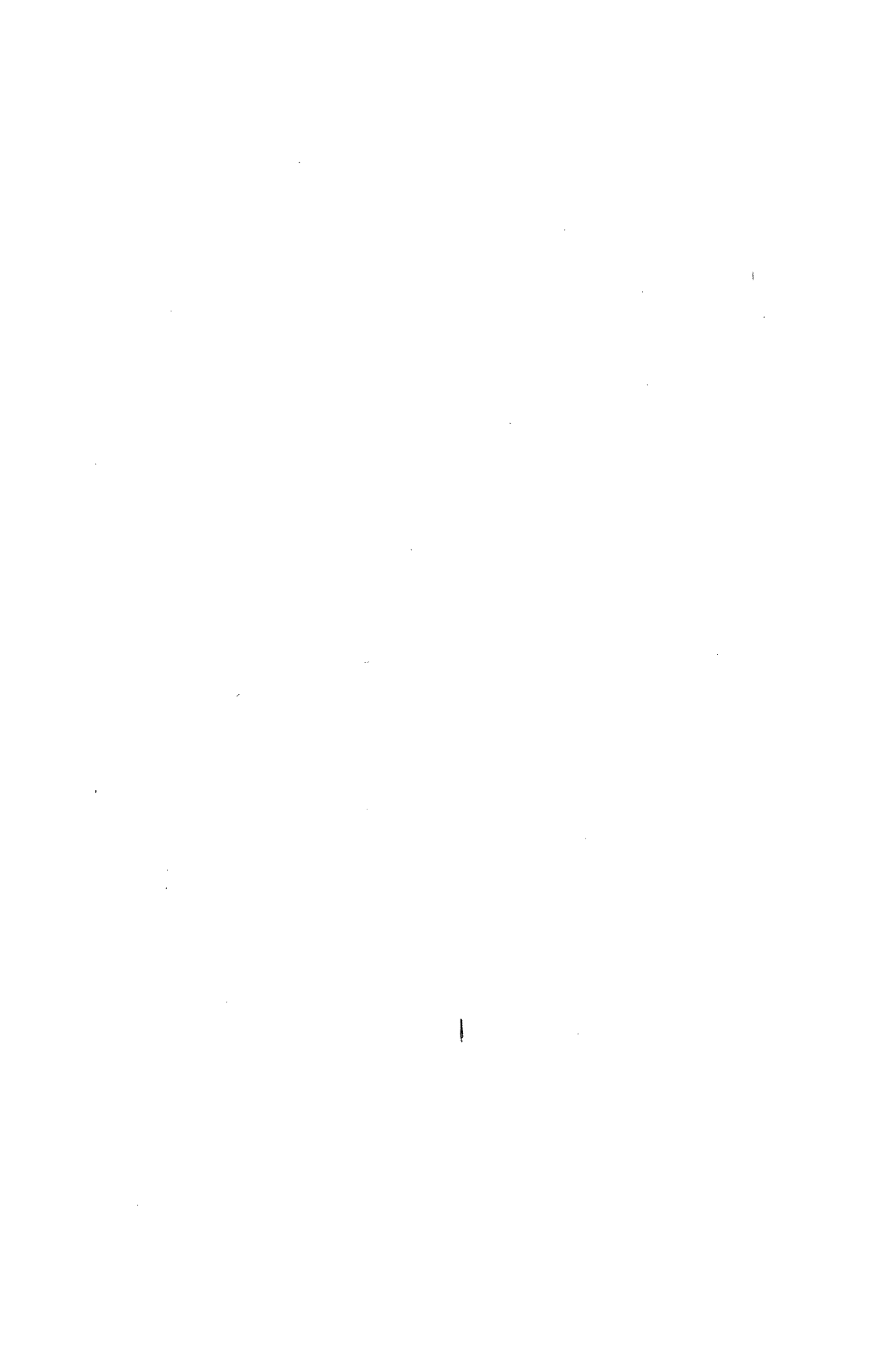
424 גרענד סטריט, ניו יארק.

1921

Copyright by
MAX N. MAISEL
1921

פאטערס און קינדער

I

— וואס, פיאטער? מ'זעהט נאך ניט? — האט א פריץ א פרגע געטאן ביי זיין דינער דעם 20טען מאי, 1859טען יאהר. דער פריץ איז געווען א מאן פון איבער פערציג יאהר. אין קעסטעלדיגע הויזען און אין א פארשטויבטען מאנטעל, איז ער ארויס אהן א היטעל אויפ'ן נידעריגען גאניקעל פון אינפאהר-הויז, וואס שטעהט אויפ'ן שאסיי.

דער דינער איז געווען א יונגער פול-פנימ'דיגער בחור מיט א ווייסליכען פור אויפ'ן קיין, מיט קלייניקע טונקעלע אויגעלאך, אויף וועלכען אלץ: סיי דער טירקזיגער אוירינגעל, סיי די אנגעפא- מאדעטע פארשיידענפארביגע האר, סיי די העפליכע באוועגונגען— מיט איין ווארט: אלץ האט ערות געזאגט, אז דאס איז א מענש פון דעם נייסטען דור, וואס האט זיך פארפאלקאמט. ער האט א קוק געטאן אין דער ווייט פון דער וועג און געענטפערט:

— ניי, מ'זעהט ניט.

— מ'זעהט ניט? — האט דער פריץ איבערגעפרעגט.

— מ'זעהט ניט! — האט דער יונגער דינער געענטפערט צום צווייטען מאל.

דער פריץ האט א זיפץ געטאן און זיך צוגעזעצט אויפ'ן ביינ- קעלע. לאמיר דעם לעזער באקענען מיט איהם פאר דער וויילע וואס ער זיצט זיך אזוי מיט די פיסלאך אונטערנעבוניגען אונטער זיך און קוקט פארטראכט ארום.

מ'רופט איהם ניקאלאי פעטראוויטש קירסאנאוו. ער פארמאגט

א רייכען גוט פאר א פופצעהן וויארסט פון דער איינפאָהר־הייזעל, וועלכע צעהלט א צוויי הונדערט נפשות, אָדער, ווי ער דריקט זיך אויס, זינט ער האָט זיך אָפגענרענעצט פון די פויערים און האָט איינגעפיהרט א „פארם“ פון א צוויי דעסיאַטין לאַנד; זיין פאָטער, א גענעראַל פון 1812 טען יאָהר, א האַלב־גראַמאַטנער, א גראַבער נפש אָבער ניט קיין שלעכטער רוס, האָט זיך געלעבט זיין לעבען. אין אנהויב האָט ער קאמאַנדירט א בריגאַדע, דערנאָך א דיוויזיע, האָט שטענדיג געוואוינט אויף דער פראַווינץ, וואו ער האָט, א דאָנק זיין אַמט, געשפיעלט א באַדייטענדע ראַלע. ניקאָלאַי פעטראַוויטש איז געבאָרען געוואָרען אין דרום־רוסלאַנד, אַזוי ווי זיין עלטערער ברודער פאָועל, וועגען וועלכען עס וועט נאָך דערצעהלט ווערען. ער איז ערצויגען געוואָרען ביז זיין פערצעהן־יאָהריגען עלטער אין דעם היים, אַרומגערינגעלט פון כיליגע ערציהער מיט הפקד־דיגע, אָבער שקלאַפֿיש־אונטערטעניגע אַדיוטאַנטען, און נאָך אַזעלכע אַנד־געזעהענע פערזענליכקייטען פון שטאַב. זיין מאַמע, פון דער פאָט־מיליע קאַליאַזינס, וועלכער מ'האַט מיידעלווייז גערופען אַנאַמע, און ווערענדיג א גענעראַלשע — אַנאַפּקאליע קוזמינישנע קירסאַנאָוו, האָט באַלאַנגט צו דער צאָהל „מאַמע קאמאַנדירקעס“. זי האָט געטראָגען וואונדער־שעהנע הייבלאָך און רוישיג זיידענע קליידער. אין קלויסטער פלעגט זי זיין די ערשטע צוצוגעהן צום צלם. זי האָט גערעדט הויך און א סך. אין דער פריה פלעגט זי ערלויבען די קינדער איהר האַנט א קוש צו טאָן; פאַר'ן שלאָף פלעגט זי זיי געבען איהר ברכה — מיט איין וואָרט: זי האָט געלעבט אין וואוילטאָג. זייענדיג א גענעראַל'ס א זעהן, האָט ניקאָלאַי פעטראַווויטש געדאַרפֿט, אַזוי ווי זיין ברודער פאָועל, אַרײַנטרעטען אין דיענסט, ניט קוקענדיג וואָס ער האָט זיך ניט אויסגעצייכענט ניט נאָך אין בראַווקײט, נאָך האָט נאָך געקראָגען דעם צונאָמען פייג־לינג. ער האָט אָבער איבערגעבראַכען א פוס אינ'ם זעלבען טאָג וואָס ער איז אַנגענומען געוואָרען, אַז נאָכדעם ווי ער איז אָפגעלעגען צוויי חדשים אין בעט, איז ער שוין אויף זיין גאַנצען לעבען פאַרבליבען א ביסעל הינקעדיג. דער פאָטער האָט אויפֿ־

געגעבען אלע זיינע האַפנונגען אויף איהם און אזוי שנעל ווי איהם איז געווארען אַכצעהן יאהר, האט ער איהם אוועקגעפיהרט קיין פעטערבורג און איהם אַרײַנגעגעבען אינ'ם אונױוערזײטעט. אין דערזעלבער צײַט איז זײַן ברודער געווארען אַן אפײצער אין דער גוואַרדײַע. די יונגע לײַט האבען אַנגעהויבען לעבען צוזאַמען, אין אײַן צײַמער, אונטער דער ווײַטער אויפזיכט פון אַ פעטער פון דער מוטער'ס צד, איליאַ קאַליאַזױן, אַ וויכטיגער באַאַמטער. דער פאַטער זײערער האָט זײַן צוריקגעקערט פון זײַן דױוויזע צו זײַן ווײַב, און בלוז ווערניטױען וולעגט ער צושיקען זײַנע זײַהן גרויסע פערטלען גרויע פאַפיר, פאַרקלעקטע און פאַרשמירטע פון אַן אויס געשריבענער האַנט. אויפ'ן סוף פון אַט די ברױועלאַד האבען אַרױסגעשײנט, אַרומגעפּוצטע מיט דרײַדלאַד פון אַלע זײַטען, די ווערטער: „פּיאַטער קירסאַנאַוו, גענעראַל־מאַיאָר“.

אין 1885טען יאהר האָט ניקאַלאַי פעטראַוויטש געענדיגט אונױוערזײטעט, און אין דעמוזעלבען יאהר איז גענעראַל קירסאַנאַוו, וועלכער איז אַפּגעזאַגט געווארען פון זײַן אַמט פאַר אַ נאַכלעסיגער רעוויזיע, געקומען מיט זײַן ווײַב וואוינען אין פּער טערבורג. ער האָט שױן געהאַט געפונען אַ הױז לעבען טאַוורישען גאַרטען און האָט זײַן אײַנגעשריבען אין דעם ענגלישען קלוב, אין ער אָבער פּלוצלינג געשטאַרבען פון אַ האַרץ־שלאַג. אַנאַפּאַקאַליע קוזמינישע האָט איהם גאַר אין גיכען נאַכגעטאַן: זי האָט זײַן גיט געקאַנט צוגעוואוינען צו דעם טומעלריגען שטאַרטישען לעבען; דער אומעט פון איהר אײַנזאַמען לעבען האָט איהר אויפגעגעסען. דערווייל האָט ניקאַלאַי פעטראַוויטש, נאָך פאַר דעם טױט פון זײַנע עלטערן און צו זײער גרויסען פאַרדראַם, זײַן אײַנגעלעבט אין דער טאַכטער פון דעם באַאַמטען פּרעפּאַלאַווענסקי, דעם געוועזענעם באַלעבאַס פון דער הױז, וואו ער איז אײַנגעשטאַנען, אַ ליעבינקע און, ווי מען זאַגט, אַן אַנטוויקעלטע מיידעל: אין זשורנאַלען האָט זי געלײענט ערנסטע אַפּהאַנדלונגען אין דער אַפּטיילונג פון „וויר סענשאַפּט“. ער האָט מיט איהר חתונה געהאַט, ווי נאָך עס איז אַריבער די צײַט פון טרויער און, איבערלאַזענדיג דעם לאַנד־מיר

ניסטעריום, וואו ער איז אנגעקומען דורך זיין פאטער'ס פראטעקציע, האט ער גליקלאך פארבראכט די צייט, פריהער אויפ'ן זומער-פלאץ לעבען וואלד-אינסטיטוט, און נאכדעם אין שטאדט, אין א קליינינקער, לעבעדיגער וואוינונג, מיט ריינע טרעפ און א קאלט ליכען גאסטיציע, און ענדליך אין דארף, וועלכען ער האט גע-מאכט פאר זיין שטענדיגער היים, און וואו ביי איהם איז גיכען געבארען געווארען א זון, ארקאדי. מאן און פרוי האבען צווישען זיך געלעבט גוט און שטיל, זיי האבען זיך כמעט קיינמאל ניט פאנאנדערגעשיידט, געלייענט צוזאמען, געשפילט פיאנא און פיער הענט, האבען געזונגען רעמען; זי האט געפלאנצט בלומען און אכטונג געגעבען אויף די פויגעלאך; ער פלעגט אמאל ארויספאהרן לען אויף יאגד און פלעגט זיך אפגעבען מיט באלעבאטישקייט. און ארקאדי איז געוואקסען און געוואקסען, אויך גוט און שטיל. צעהן יאהר זיינען פארפלייגען ווי א חלום. אין 47טען יאהר איז קירט סאנאו'ס פרוי געשמארבען. ער האט עס קוים אריבערגעטראגען; אין עטליכע וואכען איז ער גרוי געווארען; ער האט זיך שוין געקליבען פאהרען קיין אויסלאנד, כדי זיין אומעט צו פארטרייבען... אבער עס האט זיך אנגערוקט דעם 48טען יאהר. ער האט ניט ווי-לענדיג זיך אומגעקעהרט צוריק אין דארף און נאך א לאנגער צייט פון נארנישט טאן, האט ער ווידער גענומען איינארדען זיין בא-לעבאטישקייט. אין 55טען יאהר האט ער זיין זון אונגעגעפיהרט אין אוניווערזיטעט, האט פארבראכט מיט איהם דריי ווינטערען אין פעטערבורג, ער איז כמעט אין ערגעץ ניט ארויסגעגאנגען און געזוכט צו פארפיהרען א באקאנטשאפט מיט ארקאדי'ס יונגע חברים. לעצטען ווינטער האט ער ניט געקאנט קומען, און אט זעהן מיר איהם אין חודש מאי, 1859טען יאהר, שוין אינגאנצען א גרויען, א גראבינקען און אביסעל אן איינגעהויסקערטען. ער ער-ווארט זיין זון, וועלכער האט געקראגען, ווי ער אליין אמאל, זיין טיטעל.

דער דינער, וועלענדיג זיין אנשמענדיג, אדער אפשר ניט ווע-לענדיג שטעהן פאר די אויגען פון זיין באלעבאט, איז אונעק הינד-

טער'ן טויער און האט פאררויכערט זיין ליולקע. ניקאלאי פעטראָ' וויטש האָט אַראָפּגעלאָזען די קאַפּ און האָט אָנגעהויבען קוקען אויף די אַלטע טרעפלאך פונ'ם גאַניק: אַ גרויסע, קאַלירטע הינדעלע האָט אויף איהם אַרומגעשפּאַצירט, קלאַפּענדיג שטאַרק מיט די גרויסע געלע פיס; אַ פאַרשמירטע קאַץ האָט אומפריינדלאך גע' קוקט אויף איהם, זיצענדיג אויף דער פאַרענטשע. די זון האָט געבאַקט: פון טונקעלען פאַרהוין פון דער קרעטשמע האָט זיך געטראָגען אַ ריח פון וואַרעמען קאַרענעם ברויט. ער האָט זיך פאַר'חלומ'ט אונזער ניקאלאי פעטראָוויטש: „דער זוה... אַ קאַנ' דידאַט... אַרקאַשאַ...“ — האָט זיך אומאויפהערליך געדערהט אין זיין קאַפּ. ער האָט זיך אָנגעשרענגט צו טראַכטען וועגען עפעס אַנדערש, און ווידער האָבען זיך דיזעלבע געדאַנקען צו איהם אומ' געקערט. עס האָט זיך איהם דערמאַנט אַז זיין פאַרשטאַרבנער ווייב... „זי האָט זיך ניט דערוואַרט!“ — האָט ער טרויעריג אַ מור' מעל געטאַז... אַ טונקעל בלויע טויב איז געקומען צופליהען אויפ'ן וועג און האָט זיך האַסטיג אַוועקגעלאָזען טרינקען צו דער לוזשע, וואָס ביים ברונעם. ניקאלאי פעטראָוויטש האָט אָנגעהויבען קוקען אויף איהר, און זיין אויער האָט שוין אויפגעכאַפּט דאַס קלאַפּען פון אַנקומענדע רעדער...

— זיי פאַהרען! — האָט געמאַלדען דער דינער, אַרויסרוקענדיג זיך פון הינטער דעם טויער.

ניקאלאי פעטראָוויטש איז אויפגעשפרונגען און האָט אָנגע' שטרענגט זיינע אויגען צום וועג. עס האָט זיך באַוווּיען אַ טאַראַנ' טאַס, געשפּאַנט מיט דריי פּערד; אין דעם טאַראַנטאַס האָט אַ פינקעל געטאַז דער באַנד פון אַ סטודענטען־היטעל, אַ באַקאַנטער צייכען פון אַ לייעבען פנים.

— אַרקאַשאַ! אַרקאַשאַ! — האָט אויסגעשריען קירסאַנאַוו, און איז אַנטקעגען געלאָפּען מאַכענדיג מיט די הענט... אין אַ ווילע אַרום זיינען שוין זיינע ליפּען צוגעפאַלען צו דער גלאַטער, פאַר' שטויבטער און פאַרברענטער באַק פון דעם יונגען קאַנדידאַט.

2

— לאז זיך אביסעל אפטריוסלען, טאטע! — האט ארקאדי געזאגט מיט א קלינגענדען יוגענדליכען קול, וואס איז אביסעל הייזערדיג געווארען פון וועג. ער האט פריידיג געענטפערט אויף זיין פאטער'ס צערטליכקייט: — איך וועל דיר דאך איינשמירען.

— עס מאכט ניט, עס מאכט ניט! — האט ליעבל'יך שמויכ'לענדיג געזאגט ניקאלאי פעטראוויטש, און האט צוויי מאל א קלאפ געטאן מיט'ן האנט איבער'ן זוהנ'ס מאנטעל און אויך איבער זיין אייגענעם. — לאמיד דיר אַנקוקען, לאמיד דיר גוט אַנקוקען! — האט ער געזאגט, אַפרוקענדיג זיך, און איז גלייך אַוועק מיט גיכע טריט צום איינפאַהרהויז, רופענדיג: — אַהער, אַהער, זאל מען גיכער שפּאַנען די פּערד!

ניקאלאי פעטראוויטש האט אויסגעזעהן מעהר אויפגערעגט, ווי זיין זוהן. עפעס אַזוי ווי ער וואלט זיך פאַרלוירען אַביסעל; עפעס אַזוי ווי ער וואלט מורא געהאַט. אַרקאדי האט איהם אַפּגעשטעלט:

— טאטע, — האט ער געזאגט, — ערלויב מיר צו באַקענען דיר מיט מיין גוטען חבר, באַזאַראַוו, וועגען וועלכען איך האב דיר אַזוי אַפּט געשריבען. ער איז אַזוי גוט געווען, אַז ער האט איינגעווייליגט צו קומען צו אונז צו גאַסט.

ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך אומגעדרעהט, און איז צוגעגאַנגען צו אַ מענשען פון אַ הויכער וואוקס, וועלכער איז נאָר וואָס אַרויס פון טאַראַנטאַס, אין אַ לאַנגען מאַנטעל מיט קוטאַסען. ער האט שטאַרק אַ דריק געטהאַן זיין הויילע, רויטע האַנט, וועלכע יענער האט איהם ניט גלייך געגעבען.

— עס פרעהט מיר זעהר, — האט ער אַנגעהויבען, — און איך בין אייך דאַנקבאַר פאַר אייער גוטען פאַרלאַנג, צו באַזוכען אונז. איך האָף... ערלויבט מיר צו וויסען אייער נאַמען.

— יעוונעני וואַסיליעוו, — האט באַזאַראַוו געענטפערט מיט אַ פּוילען, אַבער מענערשען קול, און אַפּלייגענדיג דעם קאַלנער פּוּ

זיין מאנטעל, האט ער גענויזען ניקאלאי פעטראוויטש'ען זיין גאנצן צען פנים. ער איז געווען א לאנגער און א דארער, מיט א ברייטען שטערען, מיט א גאז וואס איז געווען פלאטשיג פון אויבען און פארשפיצט פון אונטען, מיט גרויסע גרינליכע אויגען און מיט באקענבארדען פון זאמדיגען קאליר. א ליעבער שמייכל איז געלעגן גען אויפ'ן פנים, וועלכער האט אויסגעדריקט זעלבסטזיכערהייט און קלוגשאפט.

— איד האף, ליעבער יעוונעני וואסיליטש, אז איהר וועט זיך ביי אונז ניט לאנגווייליגען. — האט ניקאלאי פעטראוויטש ווידער געזאגט.

באזאראוו'ס דינע ליפען האבען זיך קוים א ריהר געמאן. ער האט אבער גארניט געזאגט, ער האט בלויז זיין היטעל א הויב געמאן. זיינע לאנגע, געדיכטע, טונקעל בלאנדע האר האבען ניט פארדעקט די בערגלאך פון זיין גרויסען שארבען.

— ווי זאל זיין, ארקאדי, — האט ניקאלאי ווידער אנגעהויבען, ווענדענדיג זיך צו זיין זוהן, — זאל מען שוין שפאנען די פערד, אדער איהר ווילט פריהער אפרוהען?

— אין דער היים וועלען מיר אפרוהען, טאטע. הייס שפאנען.

— שוין, שוין! — האט אונטערגעכאפט דער טאטע. — עי, פיאטר, דו הערסט? געה באזארג, לעבעדיגער!
ווי א פארפאלקאמטער דינער איז פיאטר ניט צוגעגאנגען צו זיין באלעבאס'ס האנט; ער האט זיך בלויז פון ווייטען א ניג געמאן און איז פארשוואונדען הינטער די טויערען.

— איד בין געקומען מיט א קאליאסקע, אבער פאר דיין טאך ראנטאס האב איד אויך דריי פערד, — האט זארגפעלטיג גערעדט ניקאלאי פעטראוויטש פאר דער צייט, וואס ארקאדי האט געטרוגן קען וואסער פון אן אייווערנעם קרוג, וואס די באלעבאסטע פון אייני פאהרהויזן האט געבראכט. באזאראוו האט פאררויכערט זיין ליולקע און איז צוגעגאנגען צום פוהרמאן, וועלכער האט אויסגעשפאנט די פערד.

— אין דער קאליאסקע איז דא פלאץ בלויז פאר צוויי, און
איד ווייס ניט ווי אזוי דיין פריינד...
— ער וועט פאהרען אין טארזאנטאס, — האט ארקאדי איבער-
געשלאגען. — דו דארפסט איהם קיין כבוד ניט אפגעבען. ער איז
א וואוילער בחור, א פשוט'ער — וועסט זעהן.
ניקאלאי פעטראוויטש'עס פוהרמאן האט ארויסגעמיהרט די
פערד.

— נה ריהר זיד, גראבבארדיגער! — האט זיד באזאראון גע-
ווענדט צו זיין פריהערדיגען פוהרמאן.

— דו הערסט, מיטיוכא, — האט אונטערגעכאפט דער צווייטער
פוהרמאן, וועלכער איז געשטאנען דערביי, מיט זיינע הענט פאר-
לענט אויף הינטען, — ווי אזוי האט דיד דער פריי גערופען? דו
ביזט טאקע א גראבבארדיגער.

מיטיוכא האט בלויז א קלאפ געטאן מיט'ן היטעל און האט
א שלעפ געטאן די לייצעס פון פארשוויצטען פערד.
— לעבעדיגער, לעבעדיגער, קינדער! העלפט צו! — האט
אויסגערופען ניקאלאי פעטראוויטש. — איהר וועט אויך בראנפען
קריגען!

אין עטליכע מינוט ארום זיינען די פערד געווען געשפאנט.
דער פאטער מיט'ן זון האבען זיד אריינגעזעצט אין דער קאליאס-
קע. פיאטר איז ארויפגעקראכען צום פוהרמאן; באזאראון איז
אריינגעשפרונגען אין טארזאנטאס, האט זיד אנגעלעהנט אן דער
לעדערנער קישלע, און ביידע עקיפאזשען האבען זיד א לאז געטאן
אין וועג.

8

— אזוי, אזוי. ענדליך ביזטו א קאנדידאט געווארען און
ביזט אהיים געקומען, — האט גערעדט ניקאלאי פעטראוויטש, און
ריהרענדיג ארקאדי'ן אלע וויילע, דא פאר'ן פלייצע, דא פאר'ן
קניע — ענדליך!

— און וואס מאכט דער פעטער? איז ער געזונד? — האט אַרקאדי אַ פּרעג געטאָן, וועלענדיג אומבײטען די אויפגעװעגטע שטימונג פאַר אַ וואַכערדיגער, ניט־קוקענדיג אויף דער אויפריכטי־גער, כמעט קינדערשער פרייד וואס האט איהם אָנגעפיהלט.

— געזונט. ער האט אפילו אין אנהויב געוואלט פאהרען מיט מיר דיר באַגעגענען, אָבער איד ווייס ניט פאַר וואָס: ער האט נאכדעם חרטה געקראָגען.

— און דו האסט לאַנג אויף מיר געוואַרט? — האט אַרקאדי געפרעגט.

— יא, אומגעפעהר אַ שעה פינף.

— ביזט אַ גוטער טאטע!

אַרקאדי האט זיך לעבעדיג אַ קעהר געטאָן צום טאטען און האט איהם אַ הילכיגען קוש געגעבען אין באַק.

ניקאליי פעטראַװיטש האט זיך שטיל צעלאַכט.

— וואס פאַר אַ גוטען פערד איד האב פאַר דיר צוגעגרייט! —

האט ער אָנגעהויבען. — וועסט זעהן, און דיין צימער איז מיט אַבאיעס אויסגעקלעפט.

— און פאַר באַזאַראַװ'ן איז פאַראַן אַ צימער?

— פאַר איהם וועט זיך אויך געפינען.

— איד בעט דיר, טאטע, זיי נאָהענט צו איהם. איד קען דיר

נאַרניט אויסדריקען, ווי טייער עס איז מיר זיין פריינדשאַפט.

— דו האסט זיך מיט איהם ניט לאַנג באַקאַנט?

— ניט לאַנג.

— דעריבער האב איד איהם טאַקע ניט געזעהן לעצטען ווינטער.

— וואס טוט ער?

— ער ניט זיך איבערהויפט אַפּ מיט נאַטור־װיסענשאַפט. ער

ווייס אָבער אַלץ. קומענדיגן יאהר קלייבט ער זיך צו עקזאַמינירען

אויף דאַקטאָר.

— אַזוי? ער איז אין דעם מעדיצינישען פאַסולטעט. — האט

ניקאליי פעטראַװיטש באַמערקט און איז אַ שוויגען געוואָרען. —

פּיאַטער, — האט עך אַ זאַג געטאָן אין אַ ווילע אַרום, אָנווייזענדיג

מיט דער האנט, — זעה נאר, דאכט זיך, אז אונזערע פויערים פאהרען?

פֿיאַטֿר האָט זיך אַיינגעקוקט אין דער זייט וואו דער פריץ האט איהם אנגעוויזען: עטליכע וועגענער אין פארשידענע שפאָנטע פערד זיינען זיך געלאָפֿען איבער דער שמאַלער זייטיגער וועגעל. אין יעדען וואַגען איז געזעסען אַ פויער, אָדער צוויי, מיט אויפֿגעשפּילעטע פעלצלאַך.

— אזוי איז עס. — האט פֿיאַטֿר געענטפֿערט.

— וואוהין פאהרען זיי עס? אין שטאָדט? צו וואָס?

— ווי עס זעהט אויס, פאהרען זיי אין שטאָדט. אין שענק, —

האט ער צוגעגעבען מיט פֿאַראַכטונג און האָט זיך לייכט איבער געכויגען איבער'ן פוהרמאַן, זוכענדיג זיין הסכמה. יענער האָט זיך אָבער אפֿילו קיין ריהר ניט געגעבען. ער איז געווען א מענש פֿונ'ם עלטערן דור און האָט זיך וועניג וואָס גערעכענט מיט די מיינונגען פון די אינגערע.

— איד האב צרות היינטיגס יאהר פון די פויערים, — האָט זיך

ניקאָלאַי פעטראַוויטש געווענדט צום זוהן. — זיי צאָהלען קיין צינזען ניט. וואָס קאַנסטו מאַכען?

— און מיט די גערונגענע אַרבייטער ביזטו צופֿרידען?

— יא. — האָט ניקאָלאַי פעטראַוויטש דורך די צייהן דורכגע-

זייט. — מ' שלאָגט זיי אַפֿ, אַט דאַס איז די צרה. און קיין אמת'ע געטריישאַפֿט ווייזען זיי נאָר אַלץ ניט ארויס. דעם שפּאַן פֿיהרען זיי איבער. געאַקערט האָבען זיי, אייגענטליך, ניט שלעכט. עס וועט זיך איבערמאַלען — און מעהל וועט זיין. וואָסי, דיר אינטער רעסירט איצט באַלעכאַטישקייט?

— קיין שאַטען איז דאָ ניטאָ. אַט וואָס עס פּעהלט, — האָט

אַרקאָדי באַמערקט, ניט ענטפֿערענדיג אויף דער לעצטער פֿראַגע.

— איד האב איבער דער צפֿונ'דיגער זייט, פון אונזער

באַלסאַן, נעמאַכט אַ גרויסען לייווענטענעם דאָך, — האָט ניקאָלאַי

פעטראַוויטש געזאָגט. — איצט וועט מען אויך קענען עסען אין דרויסען.

— דאס וועט שוין ניכער אויסזעהן ווי אן אמת'ער זומער-
פלאץ... דאס אלץ איז אייגענטליך נאָרישקייטען. אַד, ס'אַרץ לופט
דא איז, ווי פיין עס שמעקט! מיר דוכט, אז עס איז ניטא נאָך
אזא פלאץ אויף דער וועלט, וואו עס זאל שמעקען ווי איז אַט די
געגענדען! און ס'אַרץ הימעל דא איז...

אַרקאדי האט זיך פּלוצלונג אָפּגעשטעלט, האט אַ קוק געטאן
אויף אַהינטער און איז אַנטשווינגען געוואָרען.

— געוויס, — האט ניקאלאי פעטראַוויטש באַמערקט, — דו
ביזט דאָ געבאַרען געוואָרען. אלץ דאַרף דיר אויסוויזען אויסער
געוועהנליך...

— נו, טאַטע, דאָס איז אלץ איינס, עס איז קיין אונטערשייד,
וואו אַ מענש איז געבאַרען געוואָרען.

— פונדעסטוועגען...

— ניין, עס איז אַבסלאַוט אלץ איינס.

ניקאלאי פעטראַוויטש האט פון דער זייט אַ קוק געטאן אויפ'ן
זוהן, און די קאַליאַסקע איז אָפּגעפאַהרען ביי אַ האַלבען וויאַרסט,
אידער דער געשפרעד האט זיך צווישען זיי אויפ'ס'ניי אָנגע-
הויבען.

— איך גערענק ניט, צי איך האב דיר געשריבען, — אז דיין
געוועזענע ניאַנקע, יענאַראַוונאַ, איז געשטאַרבען.

— טאַקע? אַרימע אַלטע! און פּראַקאַפיטש לעבט?

— ער לעבט און האט זיך אפילו אויף אַ האַר ניט געביטען.
ער וואַרטשעט אַזוי ווי פּרוּהער. מאַרין האט זיך אין אַלגעמיין
קיין סך ניט געביטען.

— דער אָנגעשטעלטער איז ביי דיר נאָך דערזעלבער?

— ניין, דעם אָנגעשטעלטען האב איך אומגעביטען. איך האב
באַשלאַסען מעהר ניט צו האַלטען ביי זיך פּרייגעלאָזענע, געוועזענע
קנעכט; זועניגסטענס, ניט אַנפאַרטרויען זיי קיין פאַראַנטוואַרט-
ליכע שטעלע.

(אַרקאדי האט מיט די אויגען אָנגעוויזען אויף פּיאַטראַן).

— Il est libre en effet, — האט ניקאלאי פעטראוויטש

באמערקט.

— ער איז דאך אבער א קאמערדינער. מײן איצטיגער אָנגעד
שטעלטער איז אַ שטאַדט־מענש. איד גיב איהם צוויי הונדערט
און פופציג רובל אַ יאהר. ער זעהט אױם צו זײן אַ פֿלײסיגער
יונג.

ניקאלאי פעטראוויטש האט אָנגעהויבען רייכען דעם שמערן
און די ברעמען, וואָס דאָס איז געווען אַ סימן פֿון אינערליכע אומ־
רוהיגקײט.

— איד האב דיר אייגענטליך נאר וואָס געזאָגט, אַז איז מאַרין
זײנען קײנע ענדערונגען ניט פֿאַרגעקומען... — האט ער ווידער
גערעדט — ס'איז ניט אינגאַנצען אמת. איד האַלט פֿאַר מײן
פֿליכט צו זאָגען דיר, אפֿילו...

ער האט זיך אױף אַ ווײלע פֿאַרהאַקט, און נאָכדעם האט ער
פֿאַרטנעזעצט אין פֿראַנצױזיש.

— אַ שטרענגען מאַראַליסט וועט מײן אָפֿענהערציגקײט ניט
געפֿעלען ווערען; אָבער, ערשטענס, קען איד עס ניט פֿאַרבאָהאַל־
טען, און צווייטענס, וויסטו דאָך, אַז בײַ מיר זײנען שמענדיג
געווען געוויסע פֿרינציפֿען וועגען באַצױהונגען פֿון אַ פֿאַטער צו אַ
זוהן. סײַ ווי, דו וועסט געוויס האַבען אַ רעכט צו אורטיילען מײך,
אין מײנע יאָהרען... מיט אײן וואָרט, אַט די... אַט די מײדעל,
וועגען וועלכער דו האַסט שױן מסתמא געהערט...

— פעניטשקע? — האט אַרקאַדי לײכט אַ פרעג געטאָן.

ניקאלאי פעטראוויטש איז רױט געוואָרען. — איד בעט דיר,
שרײַ ניט אַזױ הױד... נו, יא... זי וואוינט איצט בײַ מיר. זי איז
אין הױז... דאָרט זײנען געווען צוויי קלײנע חדרים לֵאָד. מען
קאן דאָס, אײגענטליך, איבעראַנדערשען.

— הער אױס, טאַטע, צו וואָס?

— דײן פֿרײַנד וועט בײַ אונז זײן... ניט אָנגענעם...

— וועגען באַזאַראַוו'ן דאַרפסטו נאָרניט זאָרנען, ער שטעהט

העכער פֿון דעם.

— נו, זאל שוין זיין, — האט ניקאלאי פעטראוויטש א זאג געטאן. — אבער דאס וואס די הינטער-שטיבעל איז ניט ווי עס באדארף צו זיין, אט דאס איז ניט גוט.

— הער אויף, טאטע, האט ארקאדי אונטערנעכאפט. — דו רעדסט אזוי, ווי דו וואלסט זיך פאר עפעס אנטשולדיגט, ווי אזוי שעהמסטו זיך ניט?

— געוויס, מיר איז זעהר ניט אנגענעם, — האט ניקאלאי פעטראוויטש געענטפערט אלץ מעהר און מעהר רויט ווערענדיג.

— הער אויף, טאטע, הער אויף, איך בעט דיר! — ארקאדי האט ליעבליך א שמייכל געטאן. „פאר וואס אנטשולדיגט ער זיך,“ האט ער א טראכט געטאן, און א געפיהל פון צערטליכקייט צו זיין ליבען גוטען טאטען, צוזאמענגעמישט מיט א געפיהל פון פאר-בארגענער גרויסקייט האט זיין הארץ אנגעפילט.

— הער אויף, איך בעט דיר, — האט ער נאך אמאל איבער-גע'חזר'ט, פיהלענדיג בעת מעשה זיין אייגענע זעלבסטשטענדיגקייט און פרייהייט.

ניקאלאי פעטראוויטש האט געקוקט אויף איהם פון אונטער די פינגער פון זיין האנט, מיט וועלכער ער האט נאך אלץ זיין שטערן געריבען און עס האט איהם אין הארצען א שטאר געטאן... ער האט אבער זיך אליין גלייך באשולדיגט.

— אט דא הייבען זיך שוין אן אונזערע פעלדער, — האט ער א זאג געטאן נאך א לאנגען שוויגען.

— און יענער פאראויס, דאכט זיך, איז אונזער וואלד? — האט ארקאדי געפרעגט.

— יא, אונזער. איך האב איהם אבער פארקויפט. היינטיגס יאהר וועט מען איהם האקען.

— פארוואס האסטו איהם פארקויפט?

— איך האב געלט געדארפט, און נאך אלעמען באלאנגט דאך די ערד צו די בויערים.

— וועלכע צאהלען דיר קיין צינזען ניט?

— דאס איז שוין זייער זאך, סיי ווי, אמאל וועלען זיי דאך צאהלען.

— אז עבירה דעם וואָלד, — האט אַרקאָדי באַמערקט און ער האט אנגעהויבען אַרומצוקוקען זיך.

די ערטער, וועלכע זיי זיינען פאַרכייגעפאַהרען, האט מען ניט געקאָנט זאָגען, אז זיי זיינען מאַלעריש. פּעלדער, פּעלדער האָבען זיך כּסדר געצויגען, אַזש ביז צום האַריזאָנט. דאָ פּלעגען זיי זיך אויפהויבען און דאָ אַראָפּלאָזען. וואוּ ניט וואוּ האָבען זיך געזעהן קליינע וועלדלאַך. טאַלען האָבען זיך געדעהט פּאַרזייטע מיט שיטערע, נידעריגע בושעס, וועלכע האָבען דערמאָנט מיט זייער אויסזעהן די אַלטע פּלאַנען פון יעקאָטערינאַ'ס צייטען. דאָ און דאָרט זיינען אויך טייכלאך געלעגען מיט אַפּגעגאַלטע ברעגען, און גאָר קלייניקע טייכעלאך מיט דיניקע וואַסער-ווענטלאַך, און דערפּלאך מיט נידעריגע שטיבעלאך אונטער פינסטערע, אַפט האַלב-צעוואַרפענע דעכער, און אויסגעקרימטע דרעש-שייערען. מיט ווענט געפּלאַכטען פון ריטער, מיט גענעצדיגע טויערען לעבען פּאַרלאָזענע שייערען און קלויסטערס, אַנדערע פון ציגעל מיט אַבגעקאַלופּעט ווענט; אַנדערע הילצערנע מיט אַיינגעבויגענע צלמים און הרוב'ע בית-עולם'ס. אַרקאָדי'ן האָט ביים האַרצען פּאַרנומען. עפעס אַזוי ווי אויף צוילהכעיס זיינען די פּויערים וואָס זיי האָבען באַגעגענט געווען אַפּגעריסענע, אויף אַרימע פּערדלאך. מיט זייערע אַפּגע-שייטע קארעס און זייערע אַפּגעבראַכענע צווייגען, האָבען די בוי-שטאַטעס. אויסגעמאַגערטע, אַיינגעפּאַלענע ווי פּאַרהונגערטע, האָט האָבען די בהמות די גראַזען געצופּט פון די גראַבענס. עס האָט דעם אַיינדרוק געמאַכט, ווי זיי וואַלטען זיך נאַרוואַס אַרויסגעריסען פון אימיצענס גרויזאַמע, טויטליכע נעגעל. דער אַרעמער אויסזעהן פון די הילפּלאָזע חיות, האָט אין מיטען פון אַ שעהנעם פּריהלינגס-טאַג אַרויסגערופּען דעם ווייסען גייסט פון גרויזאַמע, אונענדליכען

ווינטער, מיט זיינע שנעע־שטורעמס, פרעסט און שנעען... ניין, האט אַרקאדי אַ טראַכט געטאָן, ניט רייך איז דער גענענד, ער איז בערראַשט ניט, ניט מיט זיין פּרוכטבאַרקייט, ניט מיט זיין האַרעך פּאַשניקייט. מ'טאָר ניט, מ'טאָר עס אַזוי ניט לאַזען; עס איז נויטווענדיג אַלץ איבערצואַנדערשען... אַבער וואָס, און ווי אַזוי? אַזוי האט אַרקאדי געטראַכט... און פאַר דער צייט וואָס ער האט אַזוי געטראַכט, האט זיך דער פּרייהלינג דאָס זייניגע גענומען. אַלץ אַרום האט זיך גאַלדיג געגרינט, אַלץ האט זיך ברייט און ווייך געווינט אַלץ האט געגלאַנצט אונטער דעם שטילען אַטעם פון אַ וואַר רעמען ווינטל, אַלץ—די בוימער, די בושעס און די גראַזען. אומעטום האבען זיך געהערט קלינגענדיגע קול'כלאד פון די לערבען, פויגעלאד האבען זינגענדיג אַרומגעשפרונגען איבער די בערגלאַך פון די פעל־דער, קראָהען האבען זיך שעהן געשוואַרצט אין די נאָך ניט אויפ־געגאַנגענע קאַרן־פעלדער, זיי האבען אַרומשפּאַצירט און זיינען פאַרפאַלען געוואָרען אין דעם קאַרן, וואָס האט זיך שוין אַנגעהויבען ווייסען, און בלוין ווען ניט ווען פלעגט מען זייערע קעפּלאַך זעהן אין זיינע רוישיגע כוואַליעס. אַרקאדי האט געקוקט, געקוקט, און ביסלעכווייז זיינען געדאַנקען אַפגעשוואַכט געוואָרען און זיי זיינען פאַרשוואַנדען. ער האט פון זיך דעם מאַנטעל אַראַפגעוואָר־פען און האט אַ פרעהליכער און אַ יונגינקער אַ קוק געטאָן אויפ־טאַטען אַזוי, אַז יענער האט איהם אַרומגענומען.

— איצט איז שוין ניט ווייט, — האט ניקאָלאַי פעטראַוויטש באַמערקט. — אַזוי גיך, ווי מיר פּאַהרען אַרויף, אויף אַט דעם בערגעל, דערזעהט זיך שוין דאָס הויז. מיר וועלען אַ לעב טאָן, אַרקאַשאַ; דו וועסט מיר העלפען פיהרען די באַלעבאַטשיקייט, אויב דיר וועט עס נאָך ניט דערעסען. מיר דאַרפען איצט צוקומען נאָהענט איינער צום צווייטען, פאַרשטעהן גוט איינער דעם צוויי־טען. ניט אַזוי?

— געוויס. — האט אַרקאדי געענטפערט, — אַבער וואָס פאַר אַ וואַנדערבאַרער טאָג היינט איז!
— דאָס איז לֶכְבוֹד דִּיין קומען, טייערער מיינער, יא, דער

פריהלינג איז זיין פולען גלאַנץ. און אפשר, איד בין איינפאר-
שטאנען מיט פושקינ'ען. געדענקסט, אין יעוונעני אַניעגין :

ווי אומעטיג מיר ווערס פון דיר,
דו פריהלינג, דו, די צייט פון ליעבע,
וועלכע...

— אַרקאדי! — האָט זיך פון טאַראַנטאַס דערהערט באַזאַ-
ראַוו'ס קול, — שיק מיר צו אַ שוועבעלע, איד קען מיין לילקע
ניט פאַררויכערען.

ניקאָלאַי פעטראַוויטש איז אַנטשוויגען געוואָרען און אַרקאדי,
וועלכער האָט שוין אַנגעהויבען אַיינצוהערען זיך, ניט אַהן פאַר
וואַנדערונג, אָבער אויך ניט אַהן מיטגעפיהל, האָט גיך אַרויס-
גענומען פון קעשענע אַ זילבערנע קעסטעלע מיט שוועבעלאַך, און
ער האָט עס צוגעשיקט צו באַזאַראַוו'ן דורך פּיאַט'ן.

— דו ווילסט אַ ציגאַר? — האָט באַזאַראַוו ווידער צוגעשריען.
— גיב אַהער! — האָט אַרקאדי געענטפערט.

פּיאַט האָט זיך צוריקגעקערט צו דער קאַליאַסקע און האָט
איהם צוזאַמען מיט דער קעסטעלע דערלאָנגט אַ גראַבען, שוואַרצען
ציגאַר, וועלכען אַרקאדי האָט גלייך פאַררויכערט, פאַרשפּרייטענדיג
אַרום זיך אַזאַ שטאַרקען און זויערען ריח פון אַלטען טאַבאַק, אַז
ניקאָלאַי פעטראַוויטש, וועלכער האָט קיינמאַל ניט גערויכערט, האָט
ניט ווילענדיג, אַזוי, אַז מען זאַל ניט באַמערקען, זיין נאַז אַפּגעקערט,
כדי זיין זוהן ניט צו באַליידיגען.

אין אַ פּערטעל שעה אַרום האַבען זיך ביידע עקיפּאַזשען
אַפּגעשטעלט פאַר אַ גאַנצע פון אַ נייער הילצערנער הויז, וואָס איז
געטאַרבעט געווען אויף גרוי מיט אַ רויטען אייזערנעם דאַך. אַט
דאַס איז געווען „מאַרין“, אויך „נייטלאַבאַרקע“, אַדער, ווי די
פּויערים האַבען עס אַ נאַמען געגעבען, — די „אַרעמע פאַרס“.

4.

עס האט זיך ניט ארויסגעשאטען אויפ'ן גאנצען א מחנה דינער צו באגעגענען די באלעבאטיס. עס האט זיך בלויז באוויזען א מיידעלע פון א יאהר צוועלף און גלייך נאך איהר איז פון הויז ארויס א יונגער מאן, וואס האט אויסגעזעהן עהנליך צו פיאטר'ן. ער איז געווען אַנגעטאן אין א גרויען דינער־עקעל מיט ווייסע מעשענע קנעפ. דאס איז געווען דער דינער פון פאָוועל פעטראָוויטש קירסאָנאָו. ער האט, שווייגענדיג, אויפגעפענט דאס טירעל פון דער קאליאסקע און אפגעשפילעט דעם פארטוך פונ'ע טאראנטאס. ניקאלאי פעטראָוויטש, זיין זוהן און באַזאָראָו האָבען זיך אוועקגע־לאָזען צום גאָסט־צימער דורך אַ פינסטערען, כמעט פוסטען זאל, וואו עס האט זיך געזעהן הינטער אַ טיהר א יונגער פרויען־פנים. דער גאָסט־צימער איז געווען מעבלירט לויט'ן נייעסטען געשמאק.

— אט זיינען מיר שוין אין דער היים! — האט א זאג געטאן ניקאלאי פעטראָוויטש, אַראַפגעמערדיג די היטעל און א טרייסעל־טאנדיג מיט די האַר.

— פריהער פון אלץ וואס מ'דאַרף איצט טאן, איז אָפּעסען און זיך אויסרוהען.

— אָפּעסען איז באמת ניט שלעכט, — האט באַזאָראָו באַ־מערקט אויסציהענדיג זיך, און ער האט זיך אַראַבגעלאָזען אויפ'ן דיוואן.

— יא, יא, עסען דערלאָנגט! גיכער דעם עסען אַהער! — ניקאלאי פעטראָוויטש האט אָהן אַ וועלכע־עס־איז אורזאכע אַ טופע געטאן מיט די פיס.

— אט איז פראַקאָפיטש אין דער ריכטיגער צייט. — עס איז אַרײַן אַ מאָן פון אַ יאהר זעכציג, מיט ווייסע האַר און אַ טונקעלען פנים, אַ מאַגערער, אין אַ ברוינעם פראַק מיט מע־שענע קנעפ און מיט אַ ראַזער טיכעל אויפ'ן האַלז. ער האט אַ הוסט געטאן, איז צוגעגאַנגען און אַ קוש געטאן אַרסאָדי'ס האַנט. האַט

זיד צום גאסט א נינג געטאן און איז אפגעטראטען צום טיר און פארלעגט די הענט אויף אהינטער.

— אט איז ער, פראקאפיטש, האט ניקאלאי פעטראוויטש אג' געהויבען, — ענדליך איז ער געקומען צו אונז... נו, ווי אזוי קוקט ער אויס?

— זעהר, זעהר גוט, האט דער אלטער ארויסגערעדט און האט ווידער א הוסט געטאן. ער האט אבער באַלד זיינע געריכטע ברע- מען אנגעכמורעט. — איהר הייסט גרייטען צום טיש? — האט ער ווירדיג א פרעג געטאן.

— יא, יא, איד בעט דיר. אבער ווילט איהר ניט פריהער ארויפגעהן צו זיד אין צימער, יעווגעני וואסליטש?

— ניין, איד דאנק, איד האב ניט נאך וואס. הייסט בלוז מין טשעמאדאנטשיק אהין אריינטראגען, און אט א דאס א, האט ער צוגעגעבען, אראפגעמענדיג פון זיד דעם רייזע-מאנטעל.

— זעהר גוט, פראקאפיטש, נעם צו זייער מאנטעל. (פראקא- פיטש האט עפעס אזוי ווי אומאנטשלאסען אנגענומען מיט ביידע הענט באַזאראו'ס מאנטעל און אויפהויבענדיג עס איבער'ן קאפ, איז ער אוועק אויף די שפיץ פינגער.) נו, און דו, אַרקאדי, וועסט ארויפגעהן צו זיד אויף א מינוט?

— יא, מ'דאַרף זיד אביסעל אַרומשטויבען, — האט אַרקאדי יענטפערט און האט זיד שוין געהאַט געלאָזען צום טיר, נאָר אין דעם זעלבען אויגענבליק איז אין צימער אַריין אַ מאַן פון אַ מיר טעלער וואָוקס, אַנגעטאָן אין אַ טונקעלען ענגלישען אַנצוג. ער האט געטראָגען אַ נידעריגען קראָוואַט פון דער לעצטער מאָדע און לאַקענע האַלבע שטיוועלאַד. דאָס איז געווען פאַוועל פעטראַ וויטש קירסאַנאָוו. ער האט אויסגעזעהן ווי אַ מאַן פון פינף און פערציג; זיינע נירעדיג אַפגעשוירענע, גרויע האַר האַבען געלאַנגט ווי נייער זילבער. זיין פנים איז געווען אַ פאַרביטערטער, אַבער אַהן קנייטשען, אַן אויסערגעווענהליך ריינער, מיט אַברים ווי פון אַ פּורעם אויסגעשניצט. קענטיג, אַז ער איז אַמאַל געווען אַ וואַונדערבאַר שעהנער: מעהר פון אַלץ האַבען אויף דעם ערות געזאָגט

זיינע ליכטיגע שווארצע לאנגליכע אויגען. דער גאנצער אויסזעהן פון ארקאדי'ס פעטער איז געווען א שעהנער און אן עלעגאנטער. ער איז נאך געווען א גלייכער, ווי א יונגער בחור און האט זיך נאך געריסען צו די הימלען, וואס מ'זעהט אזוי זעלטען ביי מענשען אריבער די צוואנציגער יאהרען.

פאוועל פעטראוויטש האט זיין האנט ארויסגענומען פון הויך זענטאש. זיין האנט איז געווען א שעהנע מיט לאנגע ראזע נעגעל. די ווייסע הענדטשיקע, וועלכע איז געווען פארשפילעט אויף איין קנעפעל, האט איהר נאך שעהנער געמאכט, און נאכדעם ווי ער האט איהר דערלאנגט דעם פלימעניק און האט איהם א דריק גע-טאן די האנט אויפ'ן אייראפעאישען מאניער, האט ער זיך מיט איהם דריי מאל צוקושט אויפ'ן רוסישען שטייגער, ד. ה., ער האט זיך דריי מאל צוגעריהרט מיט זיינע שמעקעדיגע וואנצען צו אר-קאדי'ס באק און האט ארויסגערעדט:

— עם פרעהט אונז, וואס דו ביזט געקומען.

ניקאלאי פעטראוויטש האט איהם פארגעשטעלט פאר באזא-ראו'ען. פאוועל פעטראוויטש האט זיך עלאסטיש א בייג געטאן און האט לייכט א שמייכל געטאן. די האנט, אבער, האט ער איהם ניט געגעבען. ער האט איהר אפילו צוריק אין טאש אריינגעלעגט. — איד האב שוין געמיינט, אז איהר וועט היינט ניט קומען, האט ער אנגעהויבען מיט אן אנגענעמען קול, ליבליך-זוויגענדיג זיך בעת מעשה, אונטערהויבענדיג מיט די פלייצעס און באווייזענדיג זיינע וואונדער-שעהנע צייהן. — האט דען עפעס געטראפען אין וועג?

עס האט גארניט געטראפען, האט ארקאדי געענטפערט, — מיר האבען זיך בלויז פארזאמט אביסעל. דערפאר, אבער, זיינען מיר איצט הונגעריג, ווי וועלך. יאנצו פראקאפיטש'ען, טאטע, איד קום גלייך צוריק.

— ווארט, איד געה אויך מיט דיר, — האט באזאראו אויסגע-רופען און האט זיך פלוצלונג א הויב געטאן פון דיוואן. ביינע יונגע לייט זיינען ארויסגעגאנגען.

— ווער איז אַט דער? — האָט פּאַוועל פּעטראַוויטש געפרעגט.
— אַרקאַשעס אַ פּריינד. ער זאָגט, אַז ער איז זעהר אַ קלוג־

נער.

— ער וועט פאַרברענגען ביי אונז?

— יא.

— אַט דער האַרינער?

— נו, יא.

פּאַוועל פּעטראַוויטש האָט אַ קלאַפּ געטאָן מיט די נעגעל אין

טיש:

— אַרקאַדי קוקט מיר אויס צו זיין *s'est degourdi*, האָט ער

באַמערקט, — עס פרעהט מיר, וואָס ער איז צוריקגעקומען.

ביי'ם עסען האָט מען גערעדט וועניג. איבערהויפט האָט באַ-

זאַראַו כמעט גאַרניט גערעדט. גענעסען האָט ער, אַבער, אַ סך.

ניקאַלאַי פּעטראַוויטש האָט דערצעהלט פאַרשיידענע פאַסירונגען

פון זיין פאַרמער־לעבער, ווי ער האָט עס אַנגערופען; האָט גע-

רעדט וועגען נייע איינפיהרונגען, וועגען קאַמיטעטען, וועגען דע-

פּוטאַטען, וועגען דער נויטווענדיגקייט איינצופיהרען מאַשינען, א.

אַ. וו. פּאַוועל פּעטראַוויטש איז לאַנגזאַם אַרומגעגאַנגען הין און

צוריק איבער'ן עס־צימער (ער האָט קיינמאַל קיין אַבענד־ברויט ניט

גענעסען). פון צייט צו צייט פלעגט ער אַ זופ טאָן פון אַן אַנגעפיל-

טער גלעזעל מיט רויטען וויין, און זעלטען פלעגט ער מאַכען אַ

באַמערקונג, אָדער בעסער געזאָגט, אַ ברום טאָן, ווי אומגעפעהר:

„אַ! עה! הו!“ אַרקאַדי האָט איבערגעגעבען די נייעסען פון

פּעטערבורג; איהם איז אַבער געווען אַביסעל אומאַנגענעם. ס'איז

יענע אומאַנגענעמליכקייט, וועלכע באַהערשט, געוועהנליך, אַ יונגען

מענשען, וועלכער האָט נאַרוואָס אויפגעהערט צו זיין אַ קינד און

וועלכער האָט זיך צוריקגעקערט צו יענעם אַרט, וואו מען איז אייניג

געוואוינט צו האַלטען איהם פאַר אַ קינד. ער האָט אומנוטיג צו-

צויגען זיינע רייד, האָט אויסגעמירען דעם וואָרט „טאַטע“, ער האָט

איהם שוין אפילו איינמאַל פאַרכיטען אויף דעם וואָרט „פאַטער“.

אַמת, ער האָט עס אַרויסגעזאָגט צווישען די צייהן, ער האָט מיט

איבערדיגער פרייהייט אריינגענאסען צו זיך א גלאז וויין, א סך מעהר ווי איהם אליין האט זיך געוואלט, און האט עס אינגאנצען אויסגעטרונקען. פראקאפיטש האט פון איהם די אויגען ניט אראפגענומען און האט בלוין זיינע ליפען געקייט. נאכ'ן עסען זיינען זיך אלע גלייך צוגאנגען.

— דיין פעטער איז א היבש ביסעל קאמיש, — האט באזאראוו געזאגט צו ארקאדי'ן, זיצענדיג אין שלאף־ראק לעבען זיין בעט און ציהענדיג א קורצע ליולקע. — ס'ארא פראנטען עס זיינען דא ביי איד אין דארף. אהא! ס'ארא נעגעל ער האט עס, כאטש נעם און שיק עס אוועק אויף אן אויסשטעלונג!

— דו ווייסט עס ניט, — האט ארקאדי געענטפערט. — אין זיין צייט איז ער דאך א לייב געווען. איד וועל דיר אמאל דער־צעהלען זיין ביאגראפיע. ער איז געווען זעהר א שעהנער, ער פלעגט פרויען די קעפ פארדרעהען.

— אזוי, אט וואס! ס'הייסט, ער קאן נאך ניט פארגעסען די אלטע צייטען. צום באדויערען איז דא ניטא וועמען צו פאנגען. איד האב אלץ נאכגעקוקט: ס'ארא קאלנערלאך ער טראגט עס, אזוי ווי שטיינערנע, און ווי פינקטליך ער איז עס אפגעגאלט; ס'איז דאך לעבערליך, ארקאדי ניקאלאאיטש.

— אמת. ער איז אבער פונדעסטוועגען א גוטער מענש. — אז ערשיינט פון אמאליגע צייטען. א טאטען האסטו א וואוילען. אומזיסט ליענט ער פערזען און אין באלעבאטישקייט צווייפעל איד אויב ער פארשטעהט. ער איז אבער א גוטער.

— מיין טאטע איז א גאלדענער מענש. — דו האסט באמערקט, אז ער איז שרעקעדיג? ארקאדי האט א שאקעל געטאן מיט'ן קאפ, אזוי ווי ער אליין וואלט ניט געווען שרעקעדיג.

א וואונדערבארע זאך, — האט ווייטער גערעדט באזאראוו, — אט די אלטע ראמאנטיקער! זיי ענטוויקלען אין זיך די נערווער אישע סיסטעמע, ביז אויפרעגונג... נו, און די גלייכגעוויכט איז צושטערט. נו, א גוטע נאכט! אין מיין צימער איז פאראן אן

ענגלישע האנטפאס, אבער די טיר שליסט זיך ניט צו. פונדעסט
וועגען איז עס פארט פיין. — אז ענגלישע האנטפאס איז, פרא-
גרעס!

באזאראוו איז ארויס און ארקאדי'ן האט ארומגעכאפט א פריי-
דיגער געפיהל. גוט איז איינצושלאפען אין דער הויז וואו מ'איז
געבארען געווארען, אויף א באקאנטער בעט, אונטער א קאלדרע,
איבער וועלכער עס האבען, אפשר, געארבייט די הענט פון דער
ניצנסקע, יענע ליבעליכע, גוטע, אומערמידליכע הענט. ארקאדי האט
זיך דערמאנט אז יענאראוונע'ן און האט א זיפץ געטאן און איהר
געוואונשען א ליכטיגען גיידען... פאר זיך האט ער גארניט געבע-
טען.

סיי ער, סיי באזאראוו האבען גיך איינגעשלאפען, אבער די אי-
בעריגע זיינען נאך לאנג אויף געווען. דעם זעהנ'ס אהיים קומען
האט באאמורוהיגט ניקאלאי פעטראוויטש'ען. ער האט זיך געלעגט
אין בעט, אבער דאס ליכטעל האט ער ניט אויסגעלאשען און אונ-
טערשפארענדיג מיט'ן האנט די קאפ האט ער לאנג געטראכט. זיין
ברודער איז ביו נאך האלבען נאכט געזעסען אין זיין קאבינעט
אויף א ברייטען ארעם-שטול, לעבען קאמין, וואו עס האבען שוואך
געברענט שטיין-קוילען. פאוועל פעטראוויטש האט זיך ניט אויס-
געטאן, נאר רויטע כינעזישע שטעקשיד האבען אויף זיינע פיס
פארנומען דעם ארט פון די לאקענע האלבע שטיוועלאך. ער האט
אין די הענט געהאלטען דעם לעצטען נומער Galignani ער האט
אבער ניט געלייענט; ער האט אנגעשטרענגט געקוקט אויפ'ן קאמין,
וואו דער בלויער פלאם פלעגט אלע וויילע אויסגעהן און ווידער
אויסברענען... גאט ווייס, וואו זיינע געדאנקען האבען געוואגעלט,
אבער געוואגעלט האבען זיי ניט נאר אין דער פארגאנגענהייט;
דער אויסדרוק אויף זיין געזיכט איז געווען קאנצענטרירט און
צארענדיג, וואס דאס באווייזט, אז ער איז ניט בלויז מיט זכרונות
פארנומען געווען. און איז דעם קליינעם הינטערשטען צימערעל,
אויף א גרויסען קופערט, איז געזעסען די יונגע פרוי, פעניטשקע,
אין א בלויזען יאקעל מיט א ווייסער טיכעל איבער איהר שווארצען

קאפ. זי איז געזעסען און גערעמעלט, פלעגט זיך אלע וויילע אויפכאפען און זיך צוהערען, אריינקוקענדיג אין אן אפענער טיר פון הינטער וועלכער עס האט זיך געזעהן א קינדערשע בעטעל און עס האט זיך געהערט דאס נארמאלער אטעמען פון א שלאפענדיג קינד.

5.

איז דער פריה איז באזאראון אויפגעשטאנען פריהער פאז אלעמען און איז ארויס פון הויז. „עהע1“ האט ער א טראכט גען טאן, א קוק טאענדיג ארום. „דאס ערטעל איז דא גיט אזא שעהנס.“ ווען ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך אפגעגרענעצט פון די פויערים, איז איהם אויסגעקומען אויסצוקלייבען פאר זיין נייעם גוט א נאקעט פלאך שטיק ערד וואס האט פארנומען פיער דעסיאטין. ער האט אויסגעבויט א הויז, הינטערהייזלאד און א פארם; האט צוגראד בען א גארטען, האט אויסגעגראבען א טייכעל און צוויי ברונימער. די יונגע בוימער האבען זיך, אבער, שלעכט צוגענומען, איז טייד האט זיך אנגעקליבען זעהר וועניג וואסער און די וואסער פון די ברונימער האט געהאט אביסעל א געזאלצענעם טעם. בלויז דער זומערנערטענדעל, פון בען און אקאציעס, האט זיך גאנץ פיין צעוואקסען; מען פלעגט דארט אפט טרינקען טיי און מיטאג עסען. באזאראון איז אין עטליכע מינוטען דורכגעלאפען אלע וועגעלאך פון גארטען, האט אנגעקוקט די בהמות אין הויף, די פערד אין די שטאלען, האט אפגעזוכט צוויי אינגעלאך פון הויף, מיט וועלכע ער האט גלייך געשלאסען באקאנטשאפט און האט זיך מיט זיי גלייך אוועקגעלאזען נאך זשאבעס אין א בלאטע, וועלכע איז געווען ביי א וויארסט אוועק פון פארם.

— נאך וואס טויגען דיר זשאבעס, פריץ? — האט איהם גע-
פרעגט איינער פון די אינגלאך.

— אט אויף וואס איך דארף זיי, — האט איהם געענטפערט
באזאראון, וועלכע האט זעהר גוט געקענט ערוועקען צוטרויען צו

זיך ביי נידעריגערע מענשען, כאטש ער פלעגט זיך צו זיי ניט צולאזען און זיך מיט זיי אויף א נאכלעסיג אופן באגעהן. — איד וועל די זשאבעס אויפשפאלטען און איד וועל א קוק טאן וואס עס טוט זיך דארטען אינוועניג, און אזוי ווי איד און דו זיינען די זעל-ביגע זשאבעס, ניט מעהר וואס מיר געהען אויף פיס, וועל איד שוין אויסגעפינען וואס עס טוט זיך ביי אונז אינוועניג.

— צו וואס טויג עס דיר ?

— כרי איד זאל קיין טעות ניט מאכען, ווען דו וועסט קראנט ווערען ווען מיר וועט אויסקומען דיר צו היילען.

— דו ביזט דען א דאקטאר ?

— יא.

— וואסקא, דו הערסט, דער פריץ זאגט, אז מיר ביידע זיינען

אויך זשאבעס. מאדנע!

— איד האב מורא פאר די זשאבעס. — האט וואסקא בא-מערקט. ער איז געווען א אינגעל פון א יאהר זיבען, מיט א פלאק-סענע קאפ האר, אין א גרויען מאנטעלע מיט אן אנגעשטעלטען קאלנערעל און א בארפוסער.

— וואס איז דא מורא צו האבען ? זיי בייסען דען ?

— נו, קריכט אין וואסער, פילאזאפען ! — האט באזאראון א

זאג געטאן.

פאר דער צייט איז שוין ניקאלאי פעטראוויטש אויך אויפגע-שמאנען און איז אוועק צו ארקאדיי, וועמען ער האט געטראפען אן אנגעטאנענעם. דער טאטע מיט'ן זוהן זיינען ארויס אויף דער טע-ראסע. דער לייווענטענער דעכעל איז געווען אַראָפּגעלאָזען און אויפ'ן טיש, לעבען די פארענטשעס, צווישען גרויסע בוקעטען בלור מען, האט געזאָרען דער סאמאואאר. עס האט זיך באוויזען א מיידעל, די זעלביגע, וועלכע האט נעכטען די ערשטע באגעגענט די געסט אויפ'ן גאנעק, און האט געזאגט מיט א דיניקען קול'כעל : — פעדאסיא ניקאלאיעוונא פיהלט ניט גוט, זי קען ניט קומען ; זי האט מיר געהייסען אייך פרעגען, צי איהר זועט זיך אליין אָנ-גיסען טהע, אָדער שיקען דוניאשען ?

— איד וועל אליין אנגיטען, אליין, — האט ניקאלאי פעטראַ וויטש גיד אונטערגעכאפט, — מיט וואָס טרינקסטו טיי, אַרקאַדי, מיט שמאַנד אָדער מיט ציטרין?
— מיט שמאַנד, — האט אַרקאַדי געענטפערט, און נאָכדעם, ווי ער האט געשוויגען אַ וויילע, האט ער פּרעגענדיג אַרויסגע-
זאָגט: — טאַטע?
ניקאלאי פעטראַוויטש האט אַ צומישטער אַ קוק געטאָן אויפ'ן זעהן.

— וואָס? — האט ער אַ פּרעג געטאָן.
אַרקאַדי האט די אויגען אַראָפּגעלאָזען.
— פאַרגיב מיר, טאַטע, — האט ער אַנגעהויבען, — אויב מין פּראַגע וועט זיך דיר אויסווייזען ניט אנשטענדיג. אָבער מיט דיין נעכטיגער אַפּענהערצינקייט האַסטו מיר אויך געמאַכט אַפּענהערציג צו זיין. דו וועסט ניט אין כעס ווערען?
— רייך.

— דו ניסט מיר די ערלויבעניש צו פּרעגען דיר... צי איז צו לייעב דעם פענע... צי איז זי צוליעב דעם ניט געקומען אַנגיסען טהע, ווייל איד בין דאָ?

ניקאלאי פעטראַוויטש האט זיך עטוואָס אַפּעקערט.
— ס'קען זיין, — האט ער ענדליך אַרויסגערעדט, — זי מיינט... זי שעמט זיך...

אַרקאַדי האט אַ וואַרף געטאָן די אויגען אויפ'ן טאַמען.
— אומזיסט שעמט זי זיך. ערשטענס, ווייסטו דאָך, ווי אזוי איד קוק אויף אַזעלכע זאַכען, (אַרקאַדי'ן איז זעהר אַנגענעהם געווען אַרויסצוואַגען די דאָזיגע ווערטער), און צווייטענס — וועל איד דען אַפילו אויף אַ האַר דיר וועלען שטערען דיין לעבען, דייע נעוואוינהיימען? און נאָר אַלעמען, בין איד זיכער, אַז דו האַסט קיין שלעכטען אויסוואַהל ניט געמאַכט. אויב דו האַסט איהר ערלויבט צו וואוינען מיט דיר אונטער איין דאַך, איז אַ סימן, אַז זי פאַרדינט עס. סיי ווי, אַ זעהן איז איבער אַ טאַמען קיין שופט ניט,

און כפרט נאך איד, און כפרט נאך איבער אזא טאטען, ווי דו, וועל'ך
 כער האט מיר קיינמאל אין מיינע פרייהייטען ניט געשטערט.
 אין אנהויב האט ארקאדי'ס קול געציטערט. ער האט זיך גע-
 פיהלט גרויסמוטיג, פונדעסטוועגען האט ער אין דערזעלבער צייט
 דערפיהלט, עפעס אזוי ווי ער וואלט פאר זיין טאטען א לעקציע
 געלייענט, אבער דער קלאנג פון אייגענע רייד ווירקט שטארק אויף
 א מענשען, און ארקאדי האט זיינע לעצטע ווערטער ארויסגערעדט
 הארט און עפעקטפול.

— א דאנק, ארקאשא, — האט ניקאלאי פעטראוויטש שטיל
 ארויסגערעדט, און ער האט ווידער אנגעהויבען ריבען מיט זיינע
 פינגער די ברעמען און דעם שמערן. — דו שמעלסט זיך פאר די
 זאך גאנץ ריכטיג. געוויס, אויב דאס מידעל וואלט ניט פארדינט...
 דאס איז ניט קיין לייכטזיניגער קאפריז. עס איז גארניט גרינג
 צו ריידען מיט דיר וועגען דעם. דו פארשטעהסט דאך אבער, אז
 איהר איז שווער געווען צו קומען אהער, אין דיין אנוועזענהייט,
 איבערהויפט נאך, אין דעם ערשטען טאג פון דיין קומען.

— אויב אזוי, וועל איד אליין געהן צו איהר, — האט ארקאדי
 אויסגערופען מיט א פרישען צופלום פון גרויסמוטיגע געפיהלען,
 און איז אויפגעשפרונגען פון שטוהל. — איד וועל איהר געבען צו
 פארשטעהן, אז זי האט זיך פאר מיר ניט וואס צו שעמען.

ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך אויך אויפגעשטעלט.

— ארקאדי, — האט ער אנגעהויבען, — איד בעט דיר... ווי
 אזוי קען מען עס... דארט... איד האב דיר ניט צוגעגרייט...

ארקאדי האט איהם אבער שוין ניט געהערט. ער איז אוועק-
 געלאפען פון דער טעראסע. ניקאלאי פעטראוויטש האט איהם
 נאכגעקוקט און האט זיך א צומישטער אראפגעלאזט אויפ'ן שטוהל.
 זיין הארץ האט גענומען קלאפען... צי האט ער זיך בעת מעשה
 פארגעשטעלט די אומפארמידליכע, מאדנע באציהונגען, וואס עס
 וועלען זיין צווישען איהם און זיין זוהן? האט ער פארשטאנען,
 אז ווען ער וואלט די פראגע אין גאנצען ניט באריהרט, וואלט
 איהם ארקאדי מעהר געאכט? האט ער זיך פארגעווארפען אין

שוואכקייט? — ס'איז שווער צו זאגען. אט די אלע געמיהלען זיינען פאר איהם אליין אויך ניט קלאהר געווען, און פון פנים איז די פארב ניט אראב און די הארץ האט געקלאפט. עם האבען זיך דערהערט גיכע טריט, און ארקאדי איז ארויף אויף דער טעראסטע.

— מיר האבען זיך באקענט, טאטע! — האט ער אויסגערופען מיט אן אויסדרוק פון ליעבליכער פרייד אויף זיין פנים. — פעאראד סיע ניקאלאיעוונא פיהלט היינט אויף אז אמת ניט מיט אלעמען. זי וועט קומען אביסעל שפעטער. אבער ווי אזוי האסטו מיר עס ניט געזאגט, אז איד האב א ברודער? איד וואלט איהם נאך נעכט מען אנגעקושט, אזוי ווי איד האב עס נארדוואס געטאן. ניקאלאי פעטראוויטש האט געוואלט עפעס זאגען, ער האט זיך געוואלט אויפהויבען און עפענען זיינע ארעמס... ארקאדי האט זיך איהם אויפ'ן האלז געווארפען.

— וואס איז דאס? איהר האלזט זיך שוין ווידער? האט זיך דערהערט הינטער זיי פאוועל פעטראוויטש'עם קול. סיי דער טאטע, סיי דער זון, האבען זיך ביידע דערפרעחט מיט זיין קומען איז דעם איצטיגען מאמענט. עם זיינען פאראן מאך מענטען, ריהרענדיגע, פון וועלכע עם ווילט זיך פונדעסטוועגען באפרייען וואס גיכער.

— וואס וואונדערסטו זיך? — האט פרעהליך אנגעהויבען ניי קאלאי פעטראוויטש. — איד האב אזוי לאנג געווארט אויף אר קאשען... איד האב זיך אויף איהם פון נעכטען אז גוט אנקוקען ניט געקענט.

— איד וואונדער זיך נארניט, — האט פאוועל פעטראוויטש באמערקט. — איד אליין האב אויך חשק זיך ארומצונעמען מיט איהם.

ארקאדי איז צוגעגאנגען צום פעטער, און ער האט ווידער דערפיהלט ווי צו זיינע באקען האבען זיך צוגעריהרט זיין פעטער'ס שמעקעדיגע וואנצען. ער איז געווען אנגעטאן איז א שעחנעם מארגען-אנצוג, נאכ'ן ענגלישען געשמאק; אויף זיין קאפ האט

ער געהאט א שעהנע היטעלע. דאס היטעלע און דער נאכעלעסיג-
פארבונדענער שניפס האבען אנגעדייט אויף דער פרייהייט פונ'ם
דארפישען לעבען. אמת, ער האט ניט געטראגען קיין ווייסע העמד,
נאר א קאלירטע, ווי עס פאסט פאר א מארגען-מואלעט, אבער דער
שטייפער קאלנערל וואס האט זיך אומ'ברחמנות'דיג געשפארט אין
זיין אפגעאלטען קיין, האט ניט געשטימט מיט דאס גאנצע.
— וואו איז דיין נייער פריינד? — האט ער ארקאדיר'ן גע-
פרעגט.

— ניטא איהם אין הויז. געוועהנליך שטעהט ער אויף פריה
און געהט ערגעץ אוועק. איבערהויפט דארף מען זיך אויף איהם
ניט אומקוקען. ער האט פיינט צערעמאניעס.
— יא, ס'איז קענטיג. — פאוועל פערטראוויטש האט ניט'איי-
לענדיג אנגעהויבען צו באשמירען די ברויט מיט פוטער, — וועט
ער ביי אונז לאנג פארבלייבען?
— ווי ס'וועט אויסקומען. אויפ'ן וועג צו זיין טאטען איז ער
אהער פארפאהרען.

— און וואו וואוינט זיין טאטע?
— אין אונזער גובערניע טאקע, ביי אכציג וויארסט אוועק פון
דאנען. ער פארמאגט א קליינע גוט; ער איז געווען א פאלק-
דאקטאר.

— טעטיטעטע! איד האב אלץ געטראכט: וואו האב איד
געהערט אט די פאמיליע באזאראוו? ניקאלאי, דו געדענקסט, אין
טאטענס דיוויזיע איז געווען א דאקטאר מיט'ן נאמען באזאראוו?
— דאכט זיך עס איז געווען.

— אזויאזוי! הייסט עס, אז אט דער דאקטאר איז זיין טאטע.
הם! — פאוועל פערטראוויטש האט א מאד געטאן מיט די וואנצען, —
נו, און דער הער באזאראוו אליין איז אייגענטליך וואס? — האט
ער געפרעגט, אפשטעלענדיג זיך ביי יעדעס ווארט.
— וואס באזאראוו איז? — ארקאדיר האט א שטייכעל געטאן. —
אויב איהר ווילט, פעטער, וועל איד איך זאגען וואס אייגענטליך
ער איז.

— זיי אזוי גוט, פלימעניקעל.

— ער איז א ניהיליסט.

— וואס? — האט געפרעגט ניקאלאי פעטראוויטש, און פאך

וועל פעטראוויטש האט אויפגעהויבען אין דער לופטען דעם מעסער מיט א שטיק פוטער אויפ'ן שפיץ קלינג און איז געבליבען אומבא-וועגליך.

— ער איז א ניהיליסט, — האט אַרקאדי איבערגע'חור'ט.

— ניהיליסט! — האט אַרויסגע'רעדט ניקאלאי פעטראוויטש, —

דאס נעמט זיך, דאכט מיר, פון דעם לאַטיינישען וואָרט „ניהיל“ — גארנישט, אויף ווי ווייט איד ווייס. הייסט עס, אז אַט דאָס וואָרט באַצייכענט אַ מענשען, וועלכער... וועלכער אַנערקענט קיין זאך ניט?

— זאג: וועלכער שעצט קיין זאך ניט, — האט אונטערנע

כאפט פאָוועל פעטראוויטש, און האט זיך ווידער גענומען קאָר די פוטער.

— וועלכער קוקט אויף אַלץ קריטיש, — האט אַרקאדי בא-

מערקט.

— צי איז דאָס ניט אַלץ איינס? — האט פאָוועל פעטראוויטש

געפרעגט.

— ניין, ס'איז ניט אַלץ איינס. א ניהיליסט, איז אַ מענש,

וועלכער נייגט זיך ניט פאַר קיינע אויטאָריטעמען, וועלכער נעמט קיין פרינציפ ניט אַז פאַר אַ גלויבען, ניט קוקענדיג אויף דער גאַנצער אַכטונג, מיט וועלכער דער פרינציפ איז אַרומגערינגעלט.

— נו, איז נוט אזוי? — האט איבערגעשלאָגען פאָוועל פעט-

ראוויטש.

— ס'ווענדט זיך ווי וועמען, פעטער... אַז אַנדערען איז גוט

פון דעם און אַז אַנדערען איז זעהר שלעכט.

— אזוי גאר, נו, דאָס איז, ווי איד זעה, ניט פאַר אונז. מיר

זיינען מענשען פון דעם אַלטען יאָהרהונדערט. מיר דענקען, אַז אַהן פרינציפען (פאָוועל פעטראוויטש האט אַרויסגע'רעדט דאָס וואָרט וויד, אויפ'ן פראַנצויזישען מאַניער; אַרקאדי, ווידער, האט

עם ארויסגעזאגט הארט, מיט דעם אקצענט אויף דער ערשטער זילבער), אהן פרינציפען, אנגענומענע, ווי דו זאגסט, פאר א גלויבען, וואלט מען קיין טראט ניט געקאנט מאכען, וואלט מען אפילו קראפירען ניט געקאנט *Vous avez change tout cela* זאל איך גאט געבען גליק און כבוד און מיר וועלען בלויז נחת קליבען, מיינע העררען... ווי רופען זיי זיך?

— ניהיליסטען. — האט ארקאדי גלייך געענטפערט.

— יא, פריהער זיינען געווען העגעליסטען און איצט ניהיליסטען. מיר וועלען זעהן, ווי אזוי איהר וועט קענען עקזיסטירען אין אזא תהורובהו; ווי אזוי איהר וועט קענען לעבען אהן לופט. און זיי אזוי נוט, מיין ברודער ניקאלאי פעטראוויטש, און ניב א קלונג דאס גלעקעל, מיר איז שוין צייט צו טרינקען קאקא.

ניקאלאי פעטראוויטש האט א קלונג געטאן און אויסגעשריען „דוניאשא!“ אבער אנשטאט דוניאשאן איז אויף דער טערראסע ארויסגעקומען פעניטשקע אליין. זי איז געווען א יונגע פרוי פון א יאהר דריי-און-צוואנציג, זי איז געווען אין גאנצען א ווייסניקע, א ווייכניקע, מיט טונקעלע האר און טונקעלע אויגען, מיט פולע רויטע קינדערשע ליפעלאך און מיט צארטע הענטעלאך. זי איז געווען אנגעטאן אין א ריינער ציטצענער קליידעל, א נייע העל-בלוייע האלזטיכעל איז געלעגען אויף איהרע קיילעכדיגע פלייצעס. זי האט געטראגען א גרויסע שאַל קאקא און אוועקשטעלענדיג עס לעבען פאוועל פעטראוויטש'ען, האט זי זיך אין גאנצען פארשעמט: א הייסער בלוטשטראם האט א שלאג געטאן אונטער דער דינער הויט פון איהר ליעבען פנים. זי האט אראפגעלאזען די אויגען און איז שטעהן געבליבען לעבען טיש, אַנשפּאַרענדיג זיך לייכט מיט די שפיצען פון איהרע פינגער. עס האט זיך אויסגעדראַכט. אז איהר האט פארדראסען וואָס זי איז געקומען אַהער, אַבער אין דערזעלבער צייט האט זי געפיהלט, אז זי האט געהאַט א רעכט אויף דעם.

פאוועל פעטראוויטש האט שמרענג אנגעצויגען זיינע ברעמען:

און ניקאלאי פעטראוויטש איז אומרוינג געווארען.

— גוט־מארגען, פעניטשקא! — האט ער ארויסגעזאגט צוויי־שען די צייהן.

— גוט־מארגען! — האט זי געענטפערט מיט ניט קיין הויכען, אבער קלינגענדען קול, און א קוק־טוענדיג פון דער זייט אויף אר־קאדיל, וועלכער האט צו איהר פריינדליך געשמייכלט, איז זי שטיל ארויסגעגאנגען. איהר גאנג איז געווען א ביסעל א וויגענדי־גער, אבער דאס האט איהר זעהר געפאסט.

פאר עטליכע מינוטען האט אויף דער טעראסע געהערשט א שוויגען. פאוועל פעטראוויטש האט געזופט זיין קאפא, און פלוצ־לונג האט ער דעם קאפ אויפגעהויבען.

— אט קומט דער הערר ניהיליסט, — האט ער שטיל ארויס־גערעדט.

באזאראוו איז טאקע געגאנגען, שפאנענדיג דורך די בלומען פון גארטען. זיין לייווענטענער מאנטעל און זיינע הויזען זיינען געווען איינגעשמירט אין בלאטע. א קלעפיגע בלאטע־פלאנץ האט זיך ווי מיט שפינוועכס ארומגעוויקעלט ארום זיין אלטען קיילעכר־גען הוט. אין זיין רעכטער האנט האט ער געהאלטען א קליין זעקעלע, אין וועלכען עס האט זיך אומגעווארפען עפעס לעבעדיגס. ער האט זיך דערנעהנטערט צו דער טעראסע און א שאקעל־טאענדיג מיט'ן קאפ האט ער א זאג געטאן:

— גוט־מארגען! אנטשולדיגט וואס איך האב פארשפעטיגט צום טהע. איך קום שוין צוריק; איך מוז פריהער איינארדנען מיינע געפאנגענע.

— וואס האט איהר דראטען, פיאוקעס? — האט פאוועל פעטראוויטש געפרעגט.

— ניין, זשאבעס.

— איהר עסט זיי, אדער איהר האדעוועט זיי?

— איך מאך מיט זיי עקספערימענטען, — האט באזאראוו

גלייכגילטיג געענטפערט און איז אריין אין הויז.

— ער וועט זיי שניידען, — האט פאוועל פעטראוויטש בא־

מעיקט, — אין פרינציפען גלויבט ער ניט און איז זשאבעס יא.

אַרקאדי האָט מיט באַדויערן אַ קוק געטאָן אויפ'ן פעטער. ניש
קאַלאַי פעטראַוויטש האָט בנגכה אַ קוועטש געטאָן מיט די פליי-
צעס. פאַוועל פעטראַוויטש אַליין האָט דערפיהלט, אַז זיין ווער-
טעל איז ניש קיין געלונגענער און ער האָט אָנגעהויבען ריידען
וועגען באַלעבאַטישקייט, וועגען נייעם אויפזעהער, וועלכער איז
נעכטען צו איהם געקומען באַקלאַגען זיך אויף דעם אַרבייטער
פאַמאַ. „מ'קען מיט איהם נאַרניט מאַכען, האָט ער זיך באַקלאַגט,
אַזאַ עזאַפּ איז דאָס“, האָט ער געזאָגט. „אומעטום קאַן מען איהם
פאַר אַ שלעכטען מענשען. ער וועט שוין אַזוי שטאַרבען מיט זיין
נאַרישקייט“.

.5

באַזאַראַוו האָט זיך צוריקגעקערט, האָט זיך געזעצט ביים מיט
און האָט אָנגעהויבען טרינקען טהע אין אַיילעניש. ביידע ברידער
האַבען געקוקט אויף איהם, און אַרקאדי האָט בנגכה געקוקט, דאָ
אויפ'ן טאַטען, דאָ אויפ'ן פעטער.

— איהר זייט ווייט אַוועק פון דאַנען? — האָט פאַוועל פעט-
ראַוויטש ענדליך געפרעגט.

— ניש ווייט האָט איהר דאָ אַ זומפ, לעבען יאַסינאווען וואַלד.
איך האָב דאַרט אַ יאַג געטאָן אַ פינף בעקאַסען. דו קענסט זיי
שיסען, אַרקאדי.

— און איהר זייט ניש קיין יענער?

— נין.

— איהר פאַרנעמט זיך אייגענטליך מיט פיזיק? — האָט פאַ-

וועל פעטראַוויטש פון זיין זייט אַ פרעג געטאָן.

— מיט פיזיק, יא, מיט נאַטור-וויסענשאַפט איז אַלגעמין.

— מיזאַגט, אַז די גערמאַנער האַבען פאַר דער לעצטער צייט

זעהר פיעל אויפגעטאָן אויף דעם געביט.

— יא, די דייטשען זיינען אין דער פיזיק אונזערע לעהרער, —

האַט באַזאַראַוו נאַכלעסיג געענטפערט.

דאס ווארט „גערמאַנער“ אַנשטאָט דייטשען, האָט פּאָוועל
פּעטראָוויטש געברויכט, כדי אויסצודריקען זיין איראַניע, וועלכע
קיינער האָט אָבער ניט באַמערקט.

— איהר האָט אַזאַ געהויבענע מיינונג איבער די דייטשען? —
האָט מיט אַ געמאַכטער העפּליגקייט אַ פּרעג געמאַן פּאָוועל פּעט-
ראָוויטש. ער האָט אַנגעהויבען פּיהלען, אַז ער ווערט אויפּגערעגט.
זיין אַריסטאָקראַטישע נאַטור האָט ניט געקאַנט פּאַרטראַגען באַ-
זאַראַוו'ס לייכטקייט. אַט דער זוהן פּון אַ רופּא האָט ניט נאָר
קיין מורא ניט געהאַט, נאָר פּאַרקעהרט, ער האָט נאָך געענטפּערט
אַפּגעהאַקט און אַחו חשק, און זיין קול האָט געקלונגען גראַב,
כמעט חוצפּה'דיג.

— די דאַרטיגע געלעהרטע זיינען גרויסע מענשען.

— אַזוי, אַזוי. נו, און וועגען די רוסישע געלעהרטע האָט
איהר מסתמא ניט אַזאַ געהויבענע מיינונג.
— אויב איהר ווילט איז עס אַזוי.

— עס ניט צו כבוד אַזאַ זעלבסטפּאַרליקענונג, — האָט אַ
זאָג געמאַן פּאָוועל פּעטראָוויטש אויסגלייכענדיג זיין רוקען און
פּאַרוואַרפּענדיג זיין קאַפּ אויף אַהינטער. — עס שטימט דאָך אָבער
ניט. אַרקאַדי ניקאַלאַיעוויטש האָט אונז נאָר וואָס געזאָגט, אַז
איהר אַנערקענט ניט קיינע אויטאָריטעטען; איהר גלויבט ניט
אין זיי?...

— צו וואָס זאַל איד זיי אַנערקענען? און אין וואָס איז דאָ
צו גלויבען? מיזאַנט מיר עפעס אַ וויכטיגע זאַך, בין איד אַיינפּער-
שטאַנען. דאָס איז אַלץ.

— נו, און אַלע דייטשען זאָגען עס וויכטיגע זאַכען? — האָט
אַרויסגעבעדט פּאָוועל פּעטראָוויטש און זיין פנים האָט אַנגענומען
אַזאַ אַבוועזענדרען, דערווייטערטען אויסדרוק, אַזוי ווי ער וואַלט
איז די וואַלקענס אַוועק.

— ניין, ניט אַלע. — האָט מיט אַ קורצען גענעץ געענטפּערט
באַזאַראַוו, וועמען עס האָט זיך, קענטיג, ניט געוואַלט ווייטער
פּאַרטועצען דעם געשפּרעך.

פאוועל פעטראוויטש האט א קוק געטאן אויף ארקאדיין, ווי ער וואלט איהם וועלען זאגען: „איד מוז זיך מודה זיין, אז דיין פריינד איז זעהר העפליך“.

— און איד ווידער, — האט ער פון דאס ניי אנגעהויבען, ניט אהן אנשטרענגונג, — און איד, זינדיגער מענש, קאן קיין דייטשען ניט פארטראגען. איד רייך שוין ניט וועגען די רוסישע דייטשען: מווייס וואס פאר א פויגלען דאס זיינען; נאר אפילו די דייטשע דייטשען זיינען מיר אויך דערווידער. די פריהערדיגע זיינען נאר וויעסזאין; זיי האבען געהאט א שיללער, א געטהע... דער ברור דער האלט פון זיי זעהר שטארק... אבער איצט זיינען עפעס אלע כימיקער און מאטעריאליסטען...

— א גוטער כימיקער איז צוואנציג מאל וויכטיגער פון דעם בעסטען פאעט, — האט באזאראן איבערגעשלאגען.

— אזוי נאר, — האט פאוועל פעטראוויטש ארויסגערעדט, און האט ווי פון שלאף קוים א הויב געטאן די ברעמען. — לויט ווי איהר רעדט אנערקענט איהר קיין קונסט ניט?

— די קונסט רייך צו ווערען, אדער „מערידען געהיילט איבער נאכט!“ — האט באזאראן אויסגערופען און האט א שמייכלעל געטאן מיט פארזאכטונג.

— אזוי, אזוי; אט ווי איהר ערלויבט זיך צו שפאסען. הייסט עס, אז איהר לייקענט אין אלץ. נאר אין דער וויסענשאפט גלויבט איהר?

— איד האב דאך אייך שוין געמאלדען, אז איד גלויב אין קיין זאך ניט. און וואס איז וויסענשאפט, — וויסענשאפט איז אלגעמיין? עס זיינען פאראן וויסענשאפטען, ווי עס זיינען פאראן באשעפטיגונגען. אבער וויסענשאפט איז אלגעמיין עקזיסטירט גארניט.

— זעהר גוט. נו, און די אנדערע אנגענומענע זאכען ביי מען שען לייקענט איהר אויך אפ?
— וואס איז דאס? א פארהער? — האט באזאראן געפרענט.

פּאָוועל פּעטראָויטש איז אַביסעל בלייד געוואָרען... ניקאַלאַי
פּעטראָויטש האָט געפונען פאַר נויטיג אַרײַנצומישען זיך אין
דעם געשפּרעך.

— מיר וועלען ווערן עס־איז גענויער ריידען וועגען דער פּראָגע,
ליעבער יעווגעני וואַסיליטש. מיר וועלען אַייער מיינונג הערען
און מיר וועלען אונזערען אַרויסזאָגען. איד פון מײַן זײַט בין זעהר
צופרידען, וואָס איהר פאַרנעמט זיך מיט נאַטור־וויסענשאַפּט.
איד האָב געהערט, אַזאַ ליביד האָט געמאַכט וואַונדערבאַרע אַנטדע
קונגען, ווי אַזוי צו פאַרבעסערען די פעלדער. איהר קענט מיר
אַרויסהעלפּען איז מײַנע אַגראַנאַמישע אַרבייטען: איהר קענט מיר
געבען אַ וועלכע־ניטי־איז ניצליכע עצה.

— איד בין גרייט אַייד צו העלפּען, ניקאַלאַי פּעטראָויטש.
אַבער ווי קומען מיר צו ליבידן! פריהער דאַרף מען זיך דעם אַלף־
בית אויסלערנען און נאַכדעם נעמט מען זיך צום בוך, און מיר זײַ
נען נאָך אַזוי ווייט פון דעם.
„ווי איד זעה, ביזטו טאַקע אַ ניהיליסט“, האָט ניקאַלאַי פּעט־
ראָויטש אַ טראַכט געטאָן.

— פונדעסטוועגען ערלויבט מיר צו ווענדען זיך צו אַייד ביי
אַ געלעגנהייט. — האָט ער צוגעגעבען אין דער הויך. — נו, און
איצט, מײַן ברודער, איז שוין צײַט, דענק איד, געהו דורכצורירדען
זיך מיט דעם אַנגעשטעלטען.

פּאָוועל פּעטראָויטש האָט זיך אויפגעהויבען פון שטול.
— יא, — האָט ער געזאָגט, ניט קוקענדיג אויף קײַנעם. —
סײַ איז ניט גוט אַפּצעוואַינען אַזוי אַ יאַהר פּינף אויפֿן דאַרף, ווייט
פון גרויסע קעפּ! דו ווערסט פאַרטעמפּט און נאַריש. דו שטרענגסט
זיך אַז ניט צו פאַרגעסען דאַס, וואָס מײַהאַט דיר אויסגעלערנט,
צום סוף לאַזט זיך נאָר אויס, אַז דאַס אַלץ איז ניט ווערט קײַן
אויסגעבלאַזענע איי און מײַזאַגט דיר, אַז פּעהיגע מענשען גיבען
זיך מעהר ניט אַפּ מיט אַזעלכע נאַרישקײַטען און אַז מיר, הײַסט
עס, זײַנען אַפּגעשטאַנענע; ווי עס זעהט אויס איז טאַקע די יונג־
וואַרג קליינער פון אונז.

פאָועל פעטראַוויטש האָט זיך לאַנגזאַם אויסגעדרעהט אויפֿן
אכזאַץ און איז לאַנגזאַם אַרויסגעגאַנגען. ניקאַלע פֿעטראַוויטש
איז אַוועק נאָך איהם.

— וואָס, ער איז שטענדיג אַזאַ? — האָט באַזאַראַוו קאַלט־
בלוטיג געפרעגט ביי אַרקאַדיז, ווי נאָך די טיר האָט זיך פֿאַרמאַכט
הינטער ביידע ברידער.

— הער, יעווגעני, דו האָסט זיך מיט איהם שוין אַביסעל צו
שאַרף באַגאַנגען. — האָט אַרקאַדי באַמערקט, — דו האָסט איהם
באַליידיגט.

— וואָס דען האָסטו געוואָלט, איך זאַל זיי צערטלען די קלייניג
שטעדטעלריגע אַריסטאָקראַטען! דאַס אַלץ איז דאָך עגאַאיזם, צור־
לאַזענע געוואוינהייטען, גרויסהאַלטעריי. אויב ער איז אַזאַ, האָט
ער בעסער געדאַרפט וואוינען אין פעטערבורג... און נאָך אַלעמען,
געהט ער מיר אין גאַנצען ניט אָן! איך האָב געפונען אַ זעלטענעם
עקזעמפּליאַר פֿון אַ וואַסער־זשוק, *Dytiscus marginatus* דו ווייסט?
איך וועל איהם דיר באַווייזען.

— איך האָב דיר צוגעזאַגט צו דערצעהלען זיין געשיכטע, —
האַט אַרקאַדי אַנגעהויבען.

— די געשיכטע פֿון דעם זשוק?

— נו, הער אויף, יעווגעני; די געשיכטע פֿון מיין פעטער.
דו וועסט זעהן, אַז ער איז ניט אַזאַ מענש, ווי דו שטעלסט זיך
איהם פֿאַר. מיַדאַרף אויף איהם ניכער רחמנות האַבען, איידער
לאַכען פֿון איהם.

— איך שפּאַס ניט. אַבער וואָס אַרט עס דיר אַזוי?

— מיַדאַרף זיין יושרדיג, יעווגעני.

— פֿאַרוואָס דאַרף מען?

— ניין, הער זיך אַיין.

און אַרקאַדי האָט איהם דערצעהלט די געשיכטע פֿון זיין פע־
טער. דער לעזער וועט עס געפינען אין דעם קומענדען קאַפיטעל.

7.

פאוועל פעטראוויטש קירסאנאו איז פריהער ערצויגען געווארען אין דער היים, אזוי ווי זיין אינגערער ברודער, ניקאלאי, און נאכ-דעם אין אן אפיצערסקען קארפוס. פון קינדוויין אן האט ער זיך אויסגעצייכענט מיט זיין זעלטענער שעהנקייט. ער איז געווען א לעבעדיגער, א פרעהליכער, מיט א גלויבען אין זיך — ער האט ניט געקענט ניטגעפעלען ווערען. ער האט זיך אָנגעהויבען באַ-ווייזען אומעטום, אזוי גיך ווי ער איז געווארען אפיצער. מהאט איהם אויף די הענט געטראגען און ער אליין איז זיך אויך שטארק געפעלען געווען. ער האט זיך נאָריש געמאַכט, געהינדעלט זיך; עס האט איהם אָבער געפאַסט. פרויען זיינען פאַר איהם משוגע געווען; מענער האָבען איהם אָנגערופען פוסטער פראַנט, אָבער אין דער שטיל האָבען זיי איהם מקנא געווען. ווי עס איז שוין דערצעהלט געווארען, האט ער געוואוינט אויף איין קוואַרטיר מיט זיין ברודער, וועלכען ער האט שטאַרק ליעב געהאַט, כאַטש ער איז אין קיין זאַך ניט עהנליך געווען צו איהם. ניקאלאי פעטראוויטש האט זאָנטערנגעהונקען; שטריבען האט ער געהאַט קלייניקע, אַך גענעהמע, נאָר אָביסעל אומעטיגע, קליינע אויגען און ווייכע שיטערע האַר, האט זיך אָביסעל צוגעפּוילט. געלייענט האט ער אָבער אַ סך און פאַר געזעלשאַפט האט ער מורא געהאַט. פאוועל פעטראוויטש איז קיין איין אַווענד אין הויז ניט געווען; ער האט געשימט מיט זיין געוואַנטקייט און פלינקייט, (ער האט גימנאַסטיקע איינגע-פיהרט אין דער מאַדע צווישען דער יוגענד) און האט איבערגעליי-ענט אַלץ צוזאַמען אַ פינף-זעקס פראַנצויזישע ביכער. אויפ'ן אַכט און צוואַנציגסטען יאָהר איז ער שוין געווען אַ קאַפיטאַן. אַ גלענ-צענדע קאַריערע האט איהם ערוואַרט. מיט אַמאָל האט זיך אַלעס איבערגעדּרעהט.

אין יענער צייט פלעגט זיך אין פעטערבורג אַפּט באַווייזען אַ פרוי, וועלכער מהאַט נאָך ביז איצט ניט פאַרגעסען. — די פירשטין ר. זי האט געהאַט אַ פיין-ערצויגענעם, אַנשטענדיגען, אָבער נאָ-

רישען מאן; קיין קינדער האט זי ניט געהאט. זי פלעגט פלוצן לונג אוועקפאהרען קיין אויסלאנד; פלעגט פלוצלונג זיך צוריקקעהרן רען קיין רוסלאנד. זי האט אין אלגעמיין געפיהרט א מאדנעם לעבן. זי האט געהאט א נאמען פאר א לייכטזיניגער קאקעטקע. זי פלעגט טאנצע ביו צום פאלעז, פלעגט לאכען און שפאסען מיט יונגע-לייט, וועלכע זי פלעגט אויפגעהמען פאר מיטאג אין א האלבע-פינסטערן גאסט-צימער, און אין די נעכט פלעגט זי וויינען און תפלה טאן. זי האט אין ערגעץ קיין רוה ניט געקענט געפינען; זי פלעגט אפט, א פארבענקטע מיט פארבראכענע הענט, זיך אומ-דרעהען אין איהר צימער ביז אין דער פריה, אדער זי פלעגט ויצען, א בלייכע, א קאלטע, איבערן תהלים. דער טאג פלעגט אַנקומען און זי פלעגט ווידער פארוואַנדעלט ווערען אין אַ אנגענעמע דאָמע, פלעגט ווידער אַרויספאָהרען, ווידער לאַכען און פלוידערען, ווי זי וואַלט זיך אַנטקעגען געוואָרפֿען צו אַלץ, וואָס עס קאָן איהר נאָר פאַרשאַפֿען דאָס קלענסטע פאַרנניגען. זי האָט געהאַט אַ וואונ-דערבאַרע פיגור, איהר צאַפּ פון גאַלדענעם קאַליר און אַ שווערער, ווי גאַלד, האָט געגרייכט ביז אַריבער איהרע קניע. פונדעסט-וועגען וואַלט קיינער ניט געזאָגט, אַז זי איז אַ שעהנהייט. אַלץ וואָס איז שעהן געווען אין איהר פנים — איז די אויגען, און ניט אַזוי די אויגען אַליין — זיי זיינען געווען קליין און גרוי, — נאָר דער קוק זייערער איז געווען אַ שאַרפֿער און אַ טיפֿער, אַ זאַרגלאַזער, ווי די ווייטען, און אַ טרויעריג-פאַר'חלומ'טער — אַ אומפאַרשטענד-ליכער קוק. עפעס אויסערגעווענהליכעס האָט זיך געלויכטען אין איהם אפילו דעמאלסט, ווען איהר צונג האָט נאָרשיקייטען גע-רעדט. געקליידט האָט זי זיך מיט געשמאַק.

פאַוועל פֿעטראַוויטש האָט זיך געטראַפֿען מיט איהר איינמאַל אויף אַ באַל. פאַר דער צייט וואָס ער האָט מיט איהר געטאַנצט אַ מאַזורקע, האָט זי קיין איין גוט וואָרט ניט אַרויסגערעדט, און ער האָט זיך אין איהר ליידענשאַפטליך איינגעליבט. זייענדיג איינגע-וואוינט צו זיגען, האָט ער אויך דאָ גיך דערגרייכט זיין ציעל. אָבער די לייכטקייט פון זיין זיען האָט איהם ניט אַפּגעקיהלט... פאַר

קערט, ער האט זיך נאך שטארקער און לידענשאפטליכער צוגעד
 בונדען צו דער פרוי, אין וועלכער, אפילו דעמאלט, ווען זי האט
 זיך איהם אין גאנצען אפגעגעבען, איז נאך אלץ פארבליבען עפעס
 באהאלטענעס, ניט צוגעלאזענעס, וואוהין קיינער האט ניט געקענט
 אריינדרינגען. איין גאט ווייס וואס עס האט זיך אין איהר הארצען
 געטאן! עס האט זיך אויסגעדאכט, ווי זי וואלט באהערשט געווען
 פון געהוימע כחות, אומבאוואוסט פאר איהר אליין. זיי האבען זיך
 געשפילט מיט איהר, ווי זיי האבען נאך געוואלט. איהר קליינער
 מחיל האט ניט געקאנט באהערשען זייערע קאפריזען. איהר גאנץ
 צע אויפפיהרונג איז ניט געווען קיין אויסגעהאלטענע. די אייני
 ציגע בריעה, וועלכע האבען געקאנט דערוועקען א גערעכטען חשד
 ביי איהר מאן, האט זי געשריבען צו א מענשען, וועלכער איז איהר
 כמעט פרעמד געווען. און איהר ליבע האט זיך אפגערופען טרוי-
 עריג: זי האט שוין ניט געלאכט און ניט געשפאסט מיט יענעם,
 וועמען זי האט אויסגעקליבען; זי האט יענעם געהערט און געקוקט
 אויף איהם מיט פארלעגענהייט. און אמאל פלעגט טרעפען אז
 גאר פלוצלונג פלעגט איהר פארלעגענהייט אריבערגעהן אין א
 קאלטען שרעק: איהר פנים פלעגט אננעמען א טויטען און וויל-
 דען אויסדרוק. זי פלעגט זיך פארשליסען ביי זיך אין שלאף-צימער
 און איהר קאמער-מידעל פלעגט קאנען הערען איהר פארטויבטען
 געוויין, ווען זי פלעגט צולעגען דעם אויער צום שלאס. ניט אייני
 מאל פלעגט קירסאנאו פיהלען, קומענדיג צו זיך אהיים פון א
 באזוך ביי איהר, ווי ער ווערט אויפגעפרעסען פון א ביטערען פאר-
 דראס, וועלכער הויבט זיך אויף אין הארצען, נאך א פאלשטענדי-
 גען דורכפאל. „וואס נאך וויל איד?“, האט ער זיך אליין גע-
 פרעגט, און זיין הארץ האט ניט אויפגעהערט צו נאגען. איינמאל
 האט ער איהר געשאנקען א דינג, אויף וועלכען עס איז געווען אויס-
 געקריצט א ספינקס.

— וואס איז דאס? — האט זי געפרעגט — א ספינקס?

— יא, — האט ער געענטפערט. — און אט דער ספינקס, דאס

זייט איהר.

— איד? — האט זי געפרעגט, און זי האט לאנגזאם אויסגע-
הויבען אויף איהם איהר רעטזעלהאפטען קוק. — איהר ווייסט, דאס
איז זעהר שמייעלהאפט, — האט זי צוגעגעבען מיט א שמייעל,
און איהרע אויגען האבען אלץ אזוי מאדנע געקוקט.

שווער איז געווען פארוועל פערטאוויטשען אפילו דעמאלט, ווען
די פירשטין ר. האט איהם געליבט; אבער ווען זי איז צו איהם
קעלטער געווארען, — און דאס האט גערטראפען אין א גאנץ קור-
צער צייט ארום, — איז ער שיער פון זינען ניט אראפ. ער האט
געליטען און איז אייפערזיכטיג געווען. ער האט איהר ניט אפגע-
לאזען. אומעטום האט ער זיך נאך איהר נאכגעשלעפט. ער איז
איהר דערעסען געווארען מיט זיין פארפאלגען איהר, און זי איז
אוועקגעפאהרען קיין אויסלאנד. ער איז ארויס פון דינסט, ניט
קוקענדיג אויף דאס בעטען זיך פון זיינע פריינד און אויף דער
ווארונג פון די קאמאנדירען, און — ער האט זיך אוועקגעלאזט
נאך דער פירשטין. פיער יאהר האט ער פארבראכט אין פרעמדע
לענדער, דא נאכיאגענדיג זיך נאך איהר און דא — כדי איהר צו
פארלירען פון זיינע אויגען. ער האט זיך געשעמט פאר זיך אליין
איהם האט פארדראסען אויף זיין שוואכקייט... עס האט אבער
קיין זאך ניט געהאלפען. איהר געשטאלט, אט דער אומפארשטענד-
ליכער, כמעט אומזיניגער אבער צויבערהאפטער געשטאלט האט
זיך צו טיעף אין זיין הארצען באזעצט. אין באדען איז ער זיך מיט
איהר ווידער צוזאמענגעקומען ווי פריהער. עס האט זיך אויסגע-
דאכט, אז זי האט איהם נאך קיינמאל אזוי ליידענשאפטליך ניט
געליבט... אבער אין א חודש ארום איז עס שוין געווען נאך אלע
מען: דער פיער האט אויפגעברענט צום לעצטען מאל און האט
זיך אויסגעלאשען אויף שטענדיג. פאראויס פיהלענדיג, אז זייער
צושיידונג איז אומפארמיידליך, האט ער, וועניגסטענס, געוואלט
פארבלייבען איהר פריינד, פונקט ווי עס וואלט מעגליך געווען א
פריינדשאפט מיט אזא פרוי... זי איז אין דער שטיל ארויסגעפאהר-
רען פון באדען און פון דעמאלט אז האט זי שטענדיג אויסגעמידען
קירסאנאוויז. ער האט זיך צוריקגעקערט קיין רוסלאנד, האט גע-

פרכירט ווידער אנהויבען זיין אלטען לעבען. עס איז שוין אבער ניט געגאנגען. ווי א פארסימיטער האט ער זיך ארומגעשלעפט פון איין ארט צום צווייטען. אמת, ער איז נאך אמאל ארויסגעפארען. ער האט נאך אויפגעהאלטען אלע געוואוינהייטען פון אן אנגעזעהענע מענשען. ער האט זיך נאך געקענט באריהמען מיט א צוויי דריי נייע נצחונות, ער האט שוין אבער קיין זאך ניט ערווארט, ניט פון זיך און ניט פון אנדערע, און ער האט קיין זאך ניט אונטערנעמט נומען. ער איז אלט געווארען און איז גרוי געווארען. זיצען אין די אווענדען אין קלוב, לאנגוויילען זיך, גלייכגילטיג דיסקוטירען אין א געזעלשאפט פון בחורים אין פאר איהם געווארען א נויט ווענדריגיט — וואס דאס איז א שלעכטער סימן. וועגען התונה האבען האט ער, פארשטעהט זיך, ניט געטראכט. אזוי זיינען אריבערגעלאפען צעהן יאהר פארבלאזן, פרוכטלאז און גיד, זעהר גיד. אין ערנען לויפט די צייט ניט אזוי גיד, ווי אין רוסלאנד. אין געפענגניש, זאגט מען, לויפט די צייט נאך גיכער. איינמאל, ביים מיטאג עסען אין קלוב, האט פאוועל פעטראוויטש זיך דערוואוסט וועגען דער פירשטינים טויט. זי איז געשטארבען אין פאריז, אין א צושטאנד נאהענט צו משוגעת. ער האט זיך אויפגעהויבען פון טיש, לאנג ארומגעשפאנט איבער די צימערען פון קלוב, זיך אפשמעלענדיג, ווי אן אייגענראבענער, לעבען די קארטען-שפילער. אהיים איז ער אבער ניט געקומען פריהער ווי געוועהנליך. אין א קורצער צייט ארום האט ער ערהאלטען א פאקעט, אדרעסירט אויף זיין נאמען. אין אים איז געלעגען דער רינג, וועלכען ער האט געגעבען דער פירשטיין. זי האט איבער דעם ספינקס געמאכט א צלם-ארטיגען שטריך, און זי האט איהם געהייסען זאגען, אז דער צלם — איז די אויפלייזונג.

דאס האט געטראפען אינים אנהויב פון די 48-גער יאהרען. אין דערזעלבער צייט, ווען ניקאלאי פעטראוויטש איז געקומען קיין פעטערבורג, נאכדעם ווי ער האט זיין פרוי פארלארען. פאוועל פעטראוויטש האט זיין ברודער ניט געזעהן, כמעט, פון יענער צייט אן, וואס ער האט זיך באזעצט אויפ'ן דאך. ניקאלאי פעטרא-

וויטשיעס חתונה איז אויסגעפאלען אין די ערשטע טעג פון פאָוועל פּעטראַוויטשיעס באַקאַנטשאַפט מיט דער פירשטיין. קומענדיג צו ריק פון אויסלאַנד איז ער אַוועקגעפּאַהרען צו איהם, כדי צו פאַר ברענגען דאָרט אַ צוויי חדשים, פרעהען זיך מיט זיין גליק. אָבער מעהר ווי איין וואָך איז ער דאָרטען ניט געווען. גרויס איז געווען דער אונטערשייד אין דער לאַגע פון די ביידע ברידער. אין 48-טש יאהר איז דער אונטערשייד קלענער געוואָרען: ניקאַלאַי פּעטראַד וויטש האָט פאַרלאָרען זיין פרוי, פּאָוועל פּעטראַוויטש האָט פאַר לאָרען זיינע עראַינערונגען. נאָכדעם ווי די פירשטיין איז גע- שטאַרבען, האָט ער אויפּגעהערט אפילו טראַכטען פון איהר. ביי ני- קאַלאַי פּעטראַוויטש'ן איז אָבער פאַרבליבען אַ געפיהל פון אַ נאָרד- מאַל-פאַרבראַכטען לעבען, — דער זוהן איז אויסגעוואַקסען פאַר זיינע אויגען, און פּאָוועל איז פאַרבליבען אַן איינזאַמער בחור, וועל- כער איז שוין אַריינגעטראַטען אין יענער אומרוהיגער, ביך- השמשות'דיגער צייט, די צייט פון באַדויערען, וואָס איז עהנליך אויף האַפּענונג, האַפּענונג וואָס איז עהנליך אויף באַדויערען, ווען די יוגענד איז פאַרנאַנגען און די עלטער איז נאָך ניט געקומען — אַט די צייט איז פאַר פּאָוועל פּעטראַוויטשען געווען שווערער, ווי פאַר אימיצען אַנדערש. פאַרלירענדיג זיין פאַרנאַנגעהייט, האָט ער אַלץ פאַרלאָרען.

— איד רוף ריך שוין מעהר ניט קיין מאַרינאַ, — האָט צו איהם איינמאַל ניקאַלאַי פּעטראַוויטש געוואָגט, (ער האָט זיין דאָרף אַנגערופען מיט זיין פרויים נאָמען, לכבוד איהר אַנדענקען). — דו האַסט זיך דאָרט געלאַנגווייליגט אפילו דעמאַלט, ווען מיין ווייב האָט נאָך געלעבט, בפרט איצט וועסטו, דענק איד, אינגאַנצען אויס- געהן פון אומעט.

— דעמאַלט בין איד נאָך ווילד און נאַריש געווען, — האָט פּאָוועל פּעטראַוויטש געענטפערט. — פון יענער צייט אַן האָב איד זיך שוין באַרוהיגט, אויב ניט קליינער געוואָרען. איצט, אדרבה, אויב דו וועסט מיר ערלויבען, בין איד גרייט צו באַזעצען זיך ביי דיר אויף שטענדיג.

אנשטאט אן ענטפער האט איהם ניקאלאי פעטראוויטש אַרומ-גענומען. עס זיינען אָבער פאַראַיבער אַנדערהאַלבען יאָהר פון יענעם געשפּרעך אָן, ביז פּאָוועל פעטראַוויטש האָט באַשלאָסען צו פאַרווירקליכען זיין באַשלוס. דערפאַר, אַז ער האָט זיך שוין באַ-זעצט אין דאַרף, האָט ער עס שוין קיינמאַל ניט פאַרלאָזען מעהר, אפילו ניט אין יענע ווינטערען, ווען ניקאלאי פעטראַוויטש האָט פאַרבראַכט מיט זיין זוהן אין פעטערבורג. ער האָט אָנגעהויבען לייענען מעהר ענגליש און האָט איבערהויפּט זיין גאַנצען לעבען איינגעאַרדענט לויט דעם ענגלישען געשמאַק; ער האָט זיך זעלמען געזעהן מיט די שכנים. אַרויספאַהרען פלעגט ער נאָר דעמאָלט, ווען עס פלענען פאַרקומען וואַהלען, וואו ער פלעגט דאָס מעהרסטע שוויי-גען. נאָר וועזניט'ווען פלעגט ער רייצען און רייצען די גוט-באַ-זיצער פון דעם אַלמען שניט מיט ליבעראַלע געדאַנקען און אין דערזעלבער צייט פלעגט ער זיך ניט חבר'ן מיט די פאַרשטעהער פון דעם יונגען דור. סיי די, סיי יענע האָבען איהם געהאַלטען פאַר אַ בעל גאָה. סיי די, סיי יענע, האָבען איהם געאַכט פאַר זיינע אַויסגעצייכענטע אַריסטאָקראַטישע מאַניערען, פאַר זיין פאַרגאַנג-גענהייט, דערפאַר, ווייל ער פלעגט זיך זעהן קליידען, ווייל ער פלעגט אַיינפאַהר'הוין. דערפאַר, ווייל ער פלעגט אין אַלגעמיין גוט עסען, און איינמאַל האָט ער אפילו געגעסען מיטאַג מיט וועלינגטאַניען, ביי לודוויגפיליפּין; דערפאַר, ווייל ער פלעגט אומעטום מיט זיך אַרומפיהרען אַ זילבערנע טואַלעט-קעסטעלע און אַ אונטערזענענע וואַנע; דערפאַר, ווייל פון איהם האָבען געשמעקט אַויסערגעוועהנ-ליכע וואונדערבאַרע פאַרפיומען; דערפאַר, ווייל ער פלעגט זעהן גוט שפילען אין וויסט און שטענדיג פאַרשפילען. ענדליך האָבען זיי איהם אויך געאַכט פאַר זיין אַויסערגעווענהליכער אַרענטליכ-קייט. דאַמען זיינען געווען באַגייסטערט פאַר איהם. זיי האָבען איהם געהאַלטען פאַר אַ מעלאַנכאָלישען; ער האָט זיך אָבער מיט דאַמען ניט געקענט...

— נה, זעהסטו, יעוונעני, — האָט אַרקאַדי געזאָגט, נאַכדעם

ווי ער האט געענדיגט זיין דערצעהלונג, — ווי ניט־אַרענטליך דו משפּט'סט מיין פעטער! איד רייד שוין ניט פון דעם, וואָס ער האט ניט איינמאַל מױן טאַטען אַרויסגעשלאָפּט פון אַ צרה, האט איהם אפגעגעבען זיינע גאַנצע געלט, — מעגליך, אַז דו ווייסט ניט, אָבער דער גוט איז צווישען זיי ניט צוטיילט, — ער איז אָבער יעדען צופרידען צו העלפען. יא, אַנב, ער נעמט זיך שטענדיג אַן פאַר די פויערים. אמת, ריידענדיג מיט זיי קנייטשט ער זיך און שמעקט אַדעקאַלאַז...

— נו, פאַרשטעהט זיך: די נערווען, — האט באַזאַראַוו אַי בערגעשלאָגען.

— זעהר מעגליך. זיין האַרץ איז אָבער אַ גוטע, און ער איז ניט קיין נאַר. וואָס פאַר אַ קלונע עצות ער האט מיר געגעבען... אַי בערהויפט וועגען באַציהונגען צו פרויען.

— אַהא! דער וואָס בריהט זיך אַפּ מיט אייגענע מילך, בלאַזט אין פרעמדע וואַסער. מיר ווייסען עס!

— נו, וואָס איז דאָ צו ריידען, — האט אַרקאַדי פאַרטגעזעצט — ער איז אַן אומגליקליכער, גלויב מיר. פאַראַכטען איהם טאַר מען ניט.

— ווער פאַראַכט איהם דען? — האט באַזאַראַוו אויסגערוד פּען. — פונדעסטוועגען וועל איד זאָגען, אַז אַ מענש וואָס האט זיין גאַנצען לעבען געשטעלט אויף אַ קאַרט פון פרויען־ליעבע, און ווען ער האט זיין קאַרט פאַרשפּילט, האט עס אויף איהם גע־ווירקט אַזוי, אַז ער איז צו קיין זאך מעהר ניט פּעהיג געווען, אַזאַ מענש איז קיין מאַן ניט, נאַר אַ זכר. דו זאָנסט, אַז ער איז אומגליקליך, דו ווייסט עס בעסער; אָבער חוצפה איז נאָר אין איהם פאַרבליבען אַ היבש ביסעל. איד בין זיכער, אַז ער מיינט אויף אַן אמת, אַז ער איז אַן אינטעליגענטער מענש דערפאַר, ווייל ער קוקט אַרױן אין אַ ביכעל און דערפאַר, ווייל איינמאַל אַ חודש איז ער מיץ אַ פויער פון שמיץ.

דו דאַרפסט אָבער ניט פאַרגעסען זיין ערציהונג און די צייט אין וועלכער ער האט געלעבט, — האט אַרקאַדי באַמערקט.

— די ערציהונג? — האט אונטערגעכאפט באזאראוו, — יעדער מענטש דארף זיך אליין ערציהען, — נו, כאטש אזוי ווי איד, למשל... און וואס ס'איז שייך דער צייט, איז צוליעב וואס זאל איד זיין אפהענגיג פון איהר—זאל זי בעסער זיין אפהענגיג פון מיר. ניין, ברודער, דאס אלץ איז נאר צולאזענקייט, ווייטער גארניט! און צוליעב וואס געהיימע באציהונגען צווישען מאן און פרוי? מיר, פיזיאלאגען, ווייסען, וואס פאר א באציהונגען דאס זיינען. שטרך דיר אקארשט די אנטאמיע פון אויג, און וואו וועסטו געפינען, ווי דו זאגסט, דעם רעטזעלהאפטען קוק? דאס אלץ איז ראָ מאַנטיזם, אויסגעטראכטע זאכען, פארפולטקייט, מאהלעריי. קום, איד וועל דיר בעסער ווייזען דעם זשוק.

און ביידע פריינד האבען זיך אוועקגעלאזען צו באזאראוו'ס צימער, וואו עס האט זיך שוין געשפירט א מעדיציניש כירורג'י שער ריח, צונויפגעמישט מיט א ריח פון ביליגען טאבאק.

8.

פאוועל פעטראוויטש האט לאנג ניט בייגעוואוינט דעם געדער שפּרעך צווישען זיין ברודער און דעם אַנגעשטעלטען, וועלכער איז געווען א הויכער, דארער מענטש מיט א זיסער, שווינדזוכטיגער שטיימע און מיט שעלמישע אויגען. אויף אלע פראגען וואס ניקאלאי פעטראוויטש האט איהם געשטעלט, האט ער געענטפערט: „איד בעט אייך, דאס פארשטעהט זיך דאך אליין“, און ער האט געזוכט פארצושטעלען אלע פויערים פאר שכורים און גנבים. די באַלע־באַטישקייט, וואס איז ניט לאנג צוריק איינגעשטעלט געווארען אויף א נייעם שטייגער, האט געסקריפעט, ווי א ניט־געשמירטע ראד; עס האט געקראכט, ווי היימיש־געמאכטע מעבל, פון פייכט האַלץ. ניקאלאי פעטראוויטש האט דעם מוט ניט פאַרלאָרען, ער פלעגט אבער אַפּט א זיפּץ טאן און זיך פאַרטראַכטען: ער האט געפיהלט, אז אהו געלט וועט מען גארניט מאַכען און זיין געלט האט זיך שוין כמעט אינגאַנצען אויסגעלאָזען. ס'איז געווען אמת וואס אַרקאדי האט געזאָגט: פאוועל פעטראוויטש האט ניט אייני

מאל ארויסגעהאלפן זיין ברודער. ניט איינמאל, זעהענדיג ווי ער ברעכט זיך דעם קאפ, ווי אזוי ארויסצורדעהן זיך, פלעגט פאך וועל פּעראוויטש לאַנגזאַם צוגעהן צום פענסטער און אַריינרוקענדיג די הענט אין די קעשענעס, פלעגט ער אַרויסזאָגען צווישען די צייהן: "mais je puis vous donner de l'argent" און ער פלעגט איהם געבען געלט, אבער דעם טאג האט ער אליין גאַרניט געהאַט, און ער איז בעסער אינגאַנצען אוועק. די זארג פאַר דער באַלעבאַטישקייט פלעגט אויף איהם אַניאַגען אַן אומעט. דערצו האט זיך איהם שטענדיג אויסגעוויזען, אַן ניקאַלאַי פעטראַוויטש, ניט קוקענדיג אויף זיין נאַנצען חשק און אַרבייטזאַמקייט, האט זיך ניט גענומען צו דער אַרבייט אזוי ווי עס באַדאַרף צו זיין, כאַטש אַנווייזען וואו, אייגענטליך, זיין טעות איז, וואָלט ער ניט געקאַנט. "דער ברודער איז ניט גענוג פּראַקטיש", פלעגט ער טראַכטען ביי זיך. "מינאַרט איהם אַפּ". ניקאַלאַי פעטראַוויטש, ווידער, האט געהאַט אַ זעהר געהויבענער מיינונג פון זיין ברודער'ס פּראַקטישקייט און פלעגט איהם שטענדיג פרעגען אַן עצה. "איך בין אַ מענש אַ ווייכער, אַ שוואַכער", פלעגט ער זאָגען, "איך האָב אַ צייט געלעבט אַפּגעזונט דערט פון מענשען. אבער דו האַסט ניט אומזיסט געלעבט צווישען מענשען, דו פאַרשטעהסט זיי גוט: ביי דיר איז אַן אַדלער קוק". אַנשטאַט צו ענטפּערען אויף די דאַזיגע ווערטער פלעגט זיך פאַך וועל פעטראַוויטש אַפּקעהרען. אַפּגעליקענט האט ער עס אַבער ניט.

איבערלאזענדיג ניקאַלאַי פעטראַוויטש'ן איז קאַבינעט, האט ער זיך געלאזט געהן דורכ'ן קאַרידאַר, וועלכער האט אַפּגעטיילט דעם פאַדערשטען טייל פון הויז פון דעם הינטערשטען, און, צו קומענדיג צו אַ נידעריגער טירעל, האט ער זיך אַפּגעשטעלט, טראַכט מענדיג. ער האט זיך אַ ציה געטאן פאַר די וואַנצען און ער האט אין איהר אַנגעקלאַפט.

— ווער איז דאַרט? קומט אַריין! — האט זיך דעהערט מעניטשקעס קול.

- דאס בין איד, — האט פאועל פערטראויטש געענטפערט, און ער האט אויפגעפענט די טיר.
- פעניטשקע איז אויפגעשפרונגען פון שטוהל, אויף וועלכען זי איז געזעסען מיטן קינד, און איבערגעבענדיג איהם צו דער מיידעלע אויף די הענט, האט זי אויף גיך צורעכט געמאכט איהר האלדז-טוד. דאס מיידעל האט דאס קינד גלייך ארויסגעטראגען פון צימער.
- ענטשולדיגט, טאמער האב איד איד געשטערט, — האט פאועל אנגעהויבען, ניט קוקענדיג אויף איהר. — איד בין איד נאר געקומען בעמען... היינט, דאכט זיך, שיקט מען אין שטאט... הייסט קויפען פאר מיר גרינעם טהע.
- מיטן גרעסטען פארגעניגען, — האט פעניטשקע געענטפערט. — וויפיעל הייסט איהר קויפען?
- א האלבער פונט, דענק איד, וועט זיין גענוג. איד זעה, אז ביי איד איז דא אז ענדערונג, — האט ער צוגעגעבען, אלץ מיט א שנעלען קוק, וועלכער האט אויך פעניטשקעס פנים ניט אויסגע-מידען, — אט די פארהענגלאך — האט ער געזאגט, זעהענדיג, אז זי פארשטעהט איהם ניט.
- יא, די פארהענגלאך. ניקאלאי פערטראויטש האט זיי אונז געגעבען. שוין לאנג, אז זיי זיינען אויפגעהאנגען.
- איד בין אבער ביי איד שוין לאנג ניט געווען. איצט איז דא ביי איד זעהר גוט.
- דאס איז ניקאלאי פערטראויטש'ען צו פארדאנקען, — האט פעניטשקע א שעפטשע געטאן.
- איז איד דא בעסער ווי אין דער פריהערדיגער זייטיגער שטיבעל? — האט ניקאלאי פערטראויטש צארט א פרעג געטאן. אבער אהן וועלכען-ניט איז שמיכעל.
- געוויס איז בעסער.
- ווער פארנעמט דארט איצט אייער פלאץ?
- איצט זיינען דארט די וועשערינס.

פאָוועל פעטראָוויטש איז אַנטשוויגען געוואָרען. „איצט וועט ער אוועקגעהן“, האָט פעניטשקע געטראַכט. ער איז אָבער ניט אוועקגעגאַנגען, און זי איז געשטאַנען לעבען איהם ווי אַן איינגע-גראַבענע, קוים איבערקלייבענדיג איהרע פינגער.

— פאַר וואָס האָט איהר געהייסען אַרויסטראַגען אַייער קליינ-טשינקען? — האָט פאָוועל פעטראָוויטש ענדליך אָנגעהויבען. — איד האָב ליעב קינדער: לאַזט מיר איהם זעהן.

פעניטשקע איז אינגאַנצען רויט געוואָרען פון צומישעניש און פרייד. זי האָט מורא געהאַט פאַר פאָוועל פעטראָוויטשיען: ער האָט צו איהר, כמעט, קיינמאַל ניט גערעדט.

— דוניאַשאַ! — האָט זי אַ רוף געטאַן: — ברענגט אַהער מיטיעז. (פעניטשקע האָט אַלעמען אין הויז גע„איהר“צט) אַניט וואַרט אויס, מיַדאַרף איהם אַנטאַן אַ קליידעלע. — פעניטשקע האָט זיך געלאַזט צום טיר.

— עס מאַכט ניט אויס! — האָט פאָוועל פעטראָוויטש באַ-מעקט.

— איד קום שוין אַרײַן, האָט פעניטשקע געענטפערט, און איז אויף גיך אַרויסגעגאַנגען.

פאָוועל פעטראָוויטש איז געבליבען אַלײַן. און איצט האָט ער מיט מעהר אויפמערקזאַמקייט באַקוקט אַלץ אַרום. רײַן און באַ-קוועם איז געווען דער קליינער נידעריגער חדרל, אין וועלכען ער האָט זיך געפונען. עס האָבען זיך דאַרט אַרומגעטראַגען ריחות פון אַ ניט לאַנג צוריק אויסגעפאַרבטען דיל, פון קאַמיליען און מע-ליסען. לעבען די ווענט זיינען געשטאַנען שטולען מיט ווענט-לאַד, וואָס האָבען אויסגעזעהן ווי לירעס. דער פאַרשטאַרבענער גענעראַל האָט זיי נאָך געקויפט אין פוילען, אין דער צײַט ווען מײַהאַט אַרומגעמאַרשירט. אין אײַן ווינקעל איז הינטער אַ פאַר-האַנג געשטאַנען אַ בעטעל לעבען אַ געשמידטען קופערט מיט אַ רונדען צודעק. אין דעם אַנטקעגענענדיגען ווינקעל האָט אַ לעמפּעל געברענט פאַר אַ גרויסען טונקעלען בילד פון דעם געטליכען ניקאַלאַי. אַ קליינע פאַרצעליענע אײעלע אויף אַ רויטען בענדעל איז גע-

האנגען אויפ'ן הארצען פון דעם הייליגען. דאס בענדעל איז געווען צוגעשטעפט צו די שטראהלען איבער זיין קאפ. דער פארזאגה רינגער איינגעמאכטס איז אויך געשטאנען אין די נענסטער אין גוט פארבונדענע גלעזערנע קריגעלאך, עס האט זיך דורכגעזעהן זיין גרינער קאליר. אויף די פאפירענע צודעקלאך האט פעניטשקע אליין אויפגעשריבען מיט גראבע אותיות: „אגרעס“. ניקאלאי פעטרא-וויטש האט ליעב געהאט אט דעם איינגעמאכטס מעהר ווי אלע אנדערע. אויפ'ן סופיט איז געהאנגען אויף א שנור א שטייגעל מיט א קורץ עקיגען טשיזש, וועלכער האט געפיפט און געשפרונגען אהן אן אויפהער און די שטייגעל האט זיך געהאלטען אין אויך וויגען און טרויסלען. קערנער זיינען מיט א לייכטען קלאפען געפא-לען אויפ'ן די. אויף דער ווענטעל, איבער'ן קליינעם קאמאד זיי-נען געהאנגען ניקאלאי פעטראוויטש'עם שלעכט פאטאגראפירטע פארטרעטען אין פארשידענע פאזען, וועלכע זיינען געמאכט גע-ווארען פון א פארבייפאהרענדיגען מאהלער. דא איז אויך געהא-נגען א פאטאגראפיע פון פעניטשקען אליין, אינגאנצען אן אומגע-לונגענע: עס האט אויסגעזעהן ווי א פנים מיט איין אויג, וועלכער האט מיט מאטערניש געשמייכעלט אין א טונקלעלער רעמעל — מעהר האט מען גארניט געקענט זעהן, און איבער פעניטשקען איז געהאנגען יערמאלאו, אין א מאנטעל, און האט ביז געקוקט אויף די ווייטע קאווקאזער בערג, פון אונטער א זיידענעם שיכעלע פאר שפילקעס, וועלכע זיינען איהם געפאלען גלייך אין שטערן. עס זיינען אוועק א פינף מינוט. אין דעם צווייטען צימער האט זיך געהערט א שארצען. פאוועל פעטראוויטש האט פון קאמאד אראפ-גענומען אן אייגעשמירט צופאלען בוך „וועגען שיסער“, פון מא-סאלסקי, און האט איבערגעמישט עטליכע בלעטלאך... די טיר האט זיך געעפענט און פעניטשקע איז אריין מיט מיטע'ן אויף די הענט. זי האט איהם אנגעטאן א רויטע העמדלע, האט פאר-קאמט זיינע הערעלאך און איינגעוואשען זיין פנים. ער האט געאמעמט שווער, זיך געריסען מיט זיין גאנצען קערפערל און גע-מאכט מיט די הענטעלאך, אזוי ווי אלע געוונטע קינדער. דאס

רויטע העמדעלע האט, קענטיג, געווירקט אויף איהם: זיין גאנצער קליינינקער, אַנגעבלאזענער קערפערל האט זיך געצאפּעלט פאַר שמחה. פעניטשקע האט אויך צורעכט געמאַכט איהרע האר, האט דעם האַלזטוד בעסער אַנגעמאַן. עס איז אפילו ניט נויטיג געווען. און אין דער אמת'ן, איז דען פאַראן אויף דער וועלט אַ שענהערע זאַך, ווי אַ יונגע שענהע מאמע מיט אַ געזונד קינד אויף די הענט? — אַד, ס'אַראַ פעמפיק! — האַט פּאַוועל פעטראַוויטש ליבליך אַ זאַג געמאַן און ער האַט מיט דעם שפּיץ נאַגעל פון זיין ווייז-פינגער אַ קיצעל געמאַן מיטעם טאַפעלדיגע מאַרדעטשקע. דאָס קינד האַט זיך פאַרקוקט אויפ'ן טשיזש און זיך צולאַכט.

— דאָס איז אַ פעטער! — האַט פעניטשקע געזאָגט, אַנניגענד דינג צו איהם איהר פנים און איהם לייכט טרייסלענדיג. דערווייל האט דוניאַשאַ אין דער שטיל אַוועקגעשמעלט אויפ'ן פענסטער און אַנגעצונדענע רויבערדיגע ליכטעל, אונטערלענענדיג אונטער איהר אַ גראַשען.

— וויפיעל חדשים איז איהם שוין? — האַט פּאַוועל פעטראַוויטש געפרעגט.

— זעקס חדשים. איהם וועט שוין באַלד געהן אויפ'ן זיבעטען. דעם עלפטען.

— דוכט זיך אויפ'ן אַכטען, פעדאַסיאַ ניקאָלאַיעוונאַ! — האַט זיך דוניאַשאַ אַריינגעמישט ניט אַהן מורא.

— ניין, אויפ'ן זיבעטען! ווי אַזוי קענט איהר עס זאָגען? — דאָס קינד האַט זיך ווידער צולאַכט, האַט זיך פאַרקוקט אויפ'ן קופערט און מיט אַמאָל האַט ער מיט זיינע הענטלאַך אַ כאַפּ געמאַן דער מאַמע'ן פאַר'ן נאָז און פאַר די ליפּען.

— אַ שטיפער! — האַט פעניטשקע געזאָגט, ניט אַפּקעהרענדיג איהר פנים פון זיינע פינגערלאַך.

— ער איז געראַטען אין ברודער. — האַט פּאַוועל פעטראַוויטש באַמערקט.

„איז וועמען דען זאָל ער זיין געראַטען?“, האַט פעניטשקע אַ טראַכט געמאַן.

— יא, — האט פארטגעזעצט פאָוועל פעטראָוויטש, ווי ער וואַלט צו זיך אַליין גערעדט, — אַ געוואַלדיגע עהנליכקייט. — ער האט אויפּמערקזאַם, כמעט אומעטיג, אַ קוק געטאָן אויף פעניטשקען. — דאַס איז דער פעטער! — האט פעניטשקע ווידער געזאָגט שוין מיט מעהר אַטעם.

— אַ! פאָוועל! אַט וואָן דו ביזט! — האט זיך מיט אַמאָל דערהערט ניקאַלאַי פעטראָוויטש'עס קול.

פאָוועל פעטראָוויטש האט זיך האַסטיג אומגעקערט און איז ערענסט געוואָרען. זיין ברודער האט אָבער געקוקט אויף איהם מיט אַזוי פיעל פריידיגקייט און דאַנקבאַרקייט, אַז פאָוועל פעטראָוויטש האט ניט געקענט ניט ענטפערן איהם מיט אַ שמיכעל.

— אַ וואוילער בחור'ל ביי דיר, — האט ער געזאָגט און האט אַ קוק געטאָן אויפ'ן זייגער. — איד בין אַרײַן אַהער וועגען סהע... — און אַננעמענדיג אַ גלייכגילטיגען אויסדרוק איז פאָוועל פעטראַ וויטש גלייך אַרויס פון צימער.

— ער איז אַליין אַרײַן? — האט ניקאַלאַי פעטראָוויטש געפרעגט פעניטשקען.

— אַליין. זיי האָבען אַנגעקלאַפּט און זיי זיינען אַרײַנגעגאַנגען.

— נו, און אַרקאַשאַ איז ביי דיר מעהר ניט געווען?
— נײַן, ניט געווען. אפשר זאַל איר זיך איבערקלייבען אין דער הינטערשטער שטיבעל, ניקאַלאַי פעטראָוויטש?
— צו וואָס איז דאַס?

— איר דענק, אַז עס וואַלט אפשר בעסער געווען פאַר אַ קורצער צײַט.

— נ... נײַן, — האט פאָוועל פעטראָוויטש אַרויסגעזאָגט און האט זיך אַ ריב געטאָן דעם שטערן. — מיהאַט עס פריהער גשר דאַרפט... נו, וואָס מאַכסטו, פּוועל, — האט ער אַנגעהויבען מיט אַ פּלוצלונגער אויפּלעבונג, און צוקומענדיג צום קינד האט ער איהם אַ קוש געטאָן אין בעקעל. נאַכדעם האט ער זיך אַביסעל אײַנגע-

בויען און האט צוגעלעגט זיינע ליפען צו פעניטשקעס האנט, וועלכע האט זיך געוויסט ווי מילך אויף מיטיעס רויטער העמדעל. — ניקאלאי פעטראוויטש! וואס טוט איהר? — האט זי שטיל ארויסגעזאגט און האט אראפגעלאזען די אויגען. דערנאך האט זי זיי פאמעלאך אויפגעהויבען.

וואונדערבאר איז געווען דער אויסדרוק פון איהרע אויגען, ווען זי האט געקוקט ווי פון אונטערן שעטרוז, און האט געשמוי כעלט ליבליך און אביסעל נארישעוואטע.

ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך מיט פעניטשקען כאקאנט אויף פאלגענדען אופן: איינמאל, מיט א יאהר דריי צוריק איז איהם אויסגעקומען איבערצונעכטיגען אין אן איינפאהרהויז אין א ווייטער „אויזערנער“ שטערטעל. עס האט זיך איהם שטארק איז די אויגען געאורפען די ריינקייט פון זיין צימער, די פרישקייט פון די בעטיגעציג: „צי איז די באַלעבאסטע ניט קיין דייטשקע?“ איז איהם דורכגעלאפען א געדאַנק. עס האט זיך אבער ארויסגעווי זען, אז די באַלעבאסטע איז א רוסישע, א פרוי פון א יאהר פופציג זי האט גערעדט געלאסען, איז געווען ריין אַנגעטאן און האט גיך האט א שעהנעם, קלוגען פנים. ער האט זיך צורעדט מיט איהר ביים טהע טרינקען. זי איז איהם זעהר געפעלען געווארען. ניר קאלאי פעטראוויטש האט זיך איז יענער צייט נאך וואס איבער געקליבען אויף זיין נייער גוט, און ניט וועלענדיג האַלטען ביי זיך קיין קנעכט, האט ער געזוכט וועמען צו דינען. די באַלעבאסטע, ווידער, האט זיך באַקלאַנט אויף דער קליינער צאהל דורכפאהרער אין שטאדט, אויף די שווערע צייטען. ער האט איהר פאַרגעשלאַ גען אַנצוקומען צו איהם אין הויז פאַר אן אויפזעהערין. זי האט אַיינגעווייליגט. איהר מאַן איז שוין לאַנג געשטארבען, איבערלאַ זענדיג איהר איין טאכטער, פעניטשקען. אין צוויי וואכען ארום איז אַרינא סאַווינאַ (אַזוי האט מען גערופען די נייע אויפזע הערין) אינאיינעם מיט איהר טאכטער אַנגעקומען קיין מאַרינאַ, און זיי האבען זיך אַריינגעקליבען אין דער הינטערשטער שטיבעל. ניקאלאי פעטראוויטשעס אויפטו האט זיך אַרויסגעוויזען צו זיין

א געלונגענער. ארינא האט איינגעפיהרט אן ארדנונג אין הויז. וועגען פעניטשקען, וועלכע איז שוין אלט געווארען זיבעצעהן יאהר, האט קינער ניט גערערט, און זעלטען-ווער עס האט איהר גע-זעהן. זי האט זיך געלעבט שטיל און באשיידען. כלוין אין די זונטאגס, אין קלויסטער, פלעגט ניקאלאי פעטראוויטש באמער-קען ערגעץ אין א ווינקעל דעם דינעם פראפיל פון איהר ווייסען פנים. אזוי איז אוועק מעהר ווי א יאהר.

איינמאל, אין א פריהמארגען, איז ארינא געקומען צו איהם אין סאבינעט, האט זיך נידעריג א נייג געטאן, ווי אלע מאל, און האט איהם געפרענט, צי קען ער ניט טאן עפעס פאר איהר טאכ-טער: א פונק פון אויווען האט איהר אין אויג געטראפען. ניקא-לאי פעטראוויטש, אזוי ווי אלע שטוב-זיצער, האט זיך אבגעגעבען מיט רפואות, ער האט אפילו אויסגעשריבען א האמעפאטישען אפי-טייק. ער האט גלייך געהייסען ארינא'ן ברענגען דער קראנקער. דערהערענדיג, אז דער פריץ רופט איהר, האט זיך פעניטשקע דער-שראקען, נאר פונדעסטוועגען איז זי נאכגעגעאנגען דער מאמען. נישט קאלאי פעטראוויטש האט איהר צוגעפיהרט צום פענסטער און האט איהר אנגענומען מיט ביידע הענט פאר'ן קאפ. נאכדעם ווי ער האט גוט באטראכט איהר רויטע אנטצונדענע אויג, האט ער פארשריבען א וואסערעל, וועלכען ער האט עס אליין גלייך געמאכט, און צו-רייסענדיג זיין טאשען-טיכעל אין טיילען, האט ער באוויזען, ווי אזוי מ'דארף עס צולעגען. פעניטשקע האט איהם אויסגעהערט און האט שוין געוואלט ארויסגעהן. „גיב א קוש דעם פריץ אין האנט, דו גולם“, האט ארינא געזאגט. ניקאלאי פעטראוויטש האט איהר זייט האנט ניט געגעבען, און א צוטומעלטער האט ער איהר א קוש געגעבען אין שפיץ קאפ. פעניטשקעס אויג האט זיך גיך אויסגעהיילט, אבער דעם איינדרוק וואס זי האט געמאכט אויף נישט קאלאי פעטראוויטש'ען איז ניט אזוי גיך אוועק. עס איז איהם אלץ פאר די אויגען געשטאנען איהר קלארער, דערשראקענער, אויפ-געהויבענער פנים. ער האט אונטער זיינע הענט געפיהלט איהרע וויכע האר; ער האט געזעהן איהרע אומשולדיגע, עטוואס אויפ-

געפענטע ליפּען, פון הינטער וועלכע עס האבען אויף דער זון געלאנגט איהרע פייכטע, פערעלדיגע צייהנדלאך. ער האט אָנגע-
הויבען קוקען אויף איהר אין קלויסטער מיט גרויס אויפמערקזאמ-
קייט און האט געזוכט צו ריידען מיט איהר. אין אָנהויב איז זי
געלאפען פון איהם ווי אַ ווילדע, און איינמאָל, פאַרנאכט צו, באַ-
געגענענדיג איהם אויף דער שמאַלער, אויסגעטראָמענער וועגעל,
וואָס האט זיך געצויגען דורך די קאַרן, איז זי אַריינגעלאפען אין
דעם הויכען, געריכטען קאַרן, וועלכער איז פול געווען מיט בלומען,
כדי איהם אויסצומיידען. ער האט איהר קעפעל דערזעהן דורך דעם
נעץ פון די גאַלרענע זאַנגען, וואו זי האט אויסגעזעהן ווי אַ היילע,
און ער האט צו איהר ליבליך אויסגעשריען:

— גוט נאַווענט, פעניטשקע! איד ביים זיך ניט.

— גוט נאַווענט! — האט פעניטשקע געענטפערט, ניט אַרויס-

קריכענדיג פון איהר באַהעלטעניש.

ביסלאַכוויז האט זי זיך אָנגעהויבען צוגעוועהנען צו איהם.
זי האט זיך אָבער נאָר אַלץ געשראַקען אין זיין געגענוואַרט. נאָר
פּלוצלונג איז איהר מאַמע געשטאַרבען פון כאַליערע. וואוהין האט
זיך פעניטשקע געזאָלט אַהינטאַן? זי האט געירשענט פון איהר
מוטער די ליעבע צו אַרדנונג, איהר באַרעכענטקייט און געלאַסענ-
קייט. זי איז אָבער געווען אַזוי יונג און אַזוי איינזאַם. ניקאַלאַי
פעטראַוויטש איז אַליין אויך געווען אַ גוטער און אַ באַשיידענער...
דאָס איבעריגע איז שוין ניטא וואָס צו דערצעהלען...

— אַזוי, אַזוי; דער ברודער איז צו דיר אַריינגעגאַנגען? —

האט ניקאַלאַי פעטראַוויטש געפרעגט — ער האט אָנגעקלאַפט און
איז אַריינגעגאַנגען?

— יא.

— נו, דאָס איז גוט. גיב מיר מיטע'ן אַהער, איד וויל זיך

מיט איהם אַביסעל שפּילען.

און ניקאַלאַי פעטראַוויטש האט איהם אָנגעהויבען צו וואַרפען
כמעט ביזן סאַפיט. דאָס קינד האט געקוואַלען פאַר שמחה. די
מאַמע איז געשטאַנען אַז אומרוהיגע, און יעדעס מאָל ווען דאָס קינד

פלעגט ארויפפליהען, פלעגט זי אויסשטרעקען איהרע הענט צו זיינע נאקעטע פיסלאך.

און פאוועל פעטראוויטש איז אוועק צו זיך אין קאבינעט. זיין קאבינעט איז געווען א שעהנער: די ווענט אויסגעקלעפט מיט שעהנעם פאפיר, וואס האט געהאט א ווילדען קאליר; געוועהר איז געהאנגען אויף א בונטען פערסישען טעפיד... די מעבל איז געווען פון נוסבוים־האלץ און באצויגען מיט א טונקעל־גרינעם סאָמעט. דארטען איז אויך געשטאנען א בוד־אלמער פון שוואַרצע דעמבען האַלץ, א וואונדער־שעהנער שרייבטיש מיט בראַנזענע סטאַטועטקעס און א קאמיוז... ער האָט זיך א וואַרף געטאן אויפ'ן דיוואן. האָט די הענט פאַרלעגט הינטער'ן קאפּ און איז געבליבען ליגען אומבאוועגליך, כמעט פאַרצווייפּעלט, קוקענדיג אויפ'ן סופּיט. צי האָט ער קיין ווענט אפילו געוואלט באַהאַלטען דעם אויסדרוק פון זיין פנים, אָדער צוליעב עפעס אַנדערש—ער האָט זיך אויפגע־הויבען און אַראַפּגעלאָזען די שטאַרען פון די פענסטער און האָט זיך ווידער א וואַרף געטאן אויפ'ן דיוואן.

9.

איז דעמוועלבען טאג האָט זיך אויך באַזאָראָו באַקענט מיט פעניטשקען. ער איז צוזאַמען מיט אַרקאָדיין אַרומגעגאַנגען אין גאַרטען און האָט איהם ערקלערט, פאַרוואָס אַנדערע בוימלאך, איר בערהויפט די דעמבענע, האָבען זיך ניט צוגענומען.

— דאָ דאַרף מען זעצען זילבערנע טאַפּאַלען, און יאַלקעס און אויך ליפּעס. מען דאַרף אַבער דערשימען שוואַרצע ערד. דו זעהסט, פאַרוואָס האָט זיך דער זומער־גערטענדעל גוט צוגענומען, — האָט ער צוגעגעבען, — דערפאַר, ווייל די אַקאַציעס און דער בעז זיינען גוטע קינדער, מ'דאַרף אויף זיי צופיעל ניט אויפּפאַסען. שאַ, איר מיצער איז דאָ דאָ.

איז זומער־גערטענדעל איז געזעסען פעניטשקע און דוניאַשאַ

מיט מיטיען. באזאראוו האט זיך אפגעשטעלט און ארקאדי האט זיך צו איהר א ניג געטאן, ווי צו אן אלטער באקאנטער.

— ווער איז זי? — האט איהם באזאראוו געפרעגט, ווי נאך זיי זיינען איהר פארבייגעגאנגען. — ס'זאג ליבינסקע.

— וועגען וועמען רעדסטו?

— ס'פארשטעהט זיך וועגען וועמען: איינע נאך איז א לי-

בינסקע.

ארקאדי איז אביסעל צוטומעלט געווארען און האט איהם דער צעהלט אין קורצע ווערטער, ווער פעניטשקע איז.

— אהא! — האט באזאראוו אויסגערופען. — ווי עס זעהט אויס, איז דיון טאטע ניט קיין נאך. ער געפעלט מיר, דיון טאטע, זאל איר אזוי לעבען! ער איז א מאן. פונדעסטוועגען דארף מען זיך מיט איהר באקאנען, — האט ער צוגעגעבען, און ער האט זיך אומגעקערט צוריק צו דעם זומער-גערטענדעל.

— יעווגעני! — האט מיט שרעק איהם נאכגעשריען ארקא-

די, — זיי פארזיכטיג, אום נאטעס-וויילען.

— זיי ניט אויפגערעגט, — האט באזאראוו געזאגט. — מיר

זיינען א דורכגעריבען פאלק, מיר האבען אין שטעדט געלעבט.

צוקומענדיג נאהענט צו פעניטשקען האט ער אראפגענומען

די היטעל.

— ערלויבט מיר זיך פארצושטעלען, — האט ער אנגעהויבען

און האט זיך העפליך א ניג געטאן. — איר בין ארקאדי ניקא-
לאיעוויטשיעס פריינד, א שטילער מענש.

פעניטשקע האט זיך אויפגעהויבען פון בענקעל און האט גע-

קוקט אויף איהם שווייגענדיג.

— ס'זאג וואונדערבאר קינד! — האט באזאראוו ווייטער גע-

רעדט. — זייט ניט אומרוהיג. איר האב נאך קיינעם קיין עיך הרע ניט געגעבען. וואס זיינען די בעקלאך ביי איהם אזוי רויט?

עס שניידען זיך ביי איהם צייהנדלאך, צי וואס?

— יא, — האט פעניטשקע ארויסגערעדט. — פיער צייהנדלאך

זיינען שוין ביי איהם ארויס און איצט זיינען די יאסלעם ווידער אנגעשוואלען.

— לאזט מיר א קוק טאן... האָט קיין מורא ניט, איך בין א דאקטאר.

באזאראוו האט גענומען דאס קינד אויף די הענט. צו פעניטש-קעס און דוניאשעס פארוואונדערונג האט דאס קינד ניט ארויסגע-וווּנען קיין ווידערשטאנד און האט זיך ניט געשראקען.

— איך זעה, איך זעה... ס'איז גארניט. אַלץ איז ווי עס בא-דארף צו זיין: ער וועט האבען געזונטע צייהן. אויב עס וועט עפעס טרעפען, זאגט מיר. און ווי פיהלט איהר אַליין, געזונד?

— געזונד, דאנקען גאט.

— דאנקען גאט, איז בעסער פון אַלץ. און איהר? — האט באזאראוו צוגעגעבען, ווענדענדיג זיך צו דוניאשאַץ.

דוניאשאַץ איז געווען אַ מיידעל, ערנסט אין הויז און אַ גרוי-סע שמיפערקע הינטער די טויערען. אויף באזאראוו'ס פראגע האט זי געענטפערט מיט אַ מורמעל.

— נו, נוט. גאט איך אייער העלד.

פעניטשקע האט גענומען דאס קינד אויף די הענט.

— ווי רوهיג ער איז ביי איד געזעסען, — האט זי שטיל ארויס-געזאגט.

— אַלע קינדער זיצען ביי מיר רוהיג, האט באזאראוו געענט-פערט. איד ווייס אזא מיטעל.

— קינדער פיהלען ווער עס ליעבט זיי, — האט דוניאשאַץ בא-מערקט.

— דאס איז ריכטיג, — האט פעניטשקע באשטעטיגט. — נעמט צום ביישפיעל מיטעין, ער וועט אויף קיין פאל צו אַן אנדערן אויף די הענט ניט געהן.

— און צו מיר וועט ער געהן? — האט געפרעגט אַקאדי, צו-קומענדיג, נאכדעם ווי ער איז אַ קורצע צייט געשטאנען פון ווייטען. ער האט גערופען צו זיך מיטעין, אבער מיטע האָט פאר-

ווארפען די קעפעל אויף הינטער און האט אנגעהויבען קוויטשען.
פעניטשקעין האט דאס געערגערט.

— א צווייטען מאל, ווען ער וועט זיך צו מיר צוגעוועהנען, —
האט ארקאדי ליבל'יך געזאגט, און ביידע פריינד זיינען אוועק.
— ווי אזוי רופט מען איהר? — האט באזאראוו געפרעגט.
— פעניטשקע... פעדאסיע, — האט ארקאדי געענטפערט.
— און מיטן טאטענס נאמען? דאס דארף מען אויך וויי-
סען.

— ניקאלאיעווא.

— מיר געפעלט אין איהר דאס, וואס זי איז ניט צופיעל שע-
מעווידיג. אן אנדערער וואלט דאס אנדערש אויסגעטייטשט. וואס
פאר אן אומזין? וואס איז זיך דא פאראן צו שעמען? זי איז א
מאמע — זי איז גערעכט.

— זי איז טאקע גערעכט, — האט ארקאדי באמערקט, — אבער
דער טאטע מיינער...

— ער איז אויך גערעכט, — האט באזאראוו איבערגעשלאגען.
— נו, ניין, איר זעה ניט איין.

— קענטיג, אז נאך אז איבעריגער יורש'ל געפעלט אונז ניט!
— ווי אזוי שעמסטו זיך ניט מיר חושד צו זיין אין אזעלכע
געדאנקען! — האט ארקאדי אונטערגעכאפט מיט הייך, — ניט פון
אט דעם שטאנדפונקט האלט איר דעם טאטען פאר ניט גערעכט.
מיין מיינונג איז, אז ער האט יא געדארפט חתונה האבען מיט
איהר.

— עהע הע! — האט באזאראוו רוהיג אנגעהויבען. —
אט, ס'זאג גרויסמוטיגע מיר זיינען! פאר דיר איז נאך אלץ וויכ-
טיג די הייראט. איר האב עס פון דיר ניט ערווארט.

די פריינד זיינען אפגעגאנגען עטליכע טריט שווייגענדיג.
— איר האב געזעהן דיין טאטענס אלע איינפיהרונגען, האט
באזאראוו ווידער אנגעהויבען. — די בהמות טויגען ניט און די
פערד — צושלאגענע. די געביידען זיינען אויך ניט ווי עס באדארף
צו זיין; די ארבייטער זעהען אויס צו זיין פראפעסיאנעלע פוילער.

און דער אויפזעהער אין אדער א נאר, אדער א דרעהקאפ; עס איז נאך פאר מיר ניט קלאר.

— שטרענג ביזטו היינט, יעווגעני וואסילעוויטש.

— און די גוטע פויערים וועלען זיכער אנפויפען דין טאמען.

דו ווייסט ווי מ'זאגט: א רוסישער פויער וועט אויפפרעסען גאט אליין.

— איד הויב אן איינצושטימען מיט'ן פעטער, — האט ארקאדי באמערקט.

— דו האסט א צושלעכטע מיינונג וועגען די רוסען.

— אהא! די מעלה פון א רוס איז נאר דאס, וואס ער אליין

האט פון זיך א שלעכטע מיינונג. וויכטיג איז דאס, וואס צוויי

מאל צוויי איז פיער, און דאס איבעריגע האט קיין ווערט ניט.

— און די נאטור האט אויך קיין ווערט? — האט ארקאדי גע-

פרעגט און האט פארקלערט געקוקט אין דער ווייט, אויף די פיעל-

פארביגע פעלדער, וועלכע זיינען געווען באלויבטען שעהן און ווייך

פון דער פארגעהענדער זון.

— די נאטור האט אויך קיין ווערט ניט, אין יענעם זין, ווי דו

פארשטעהסט עס. די נאטור איז ניט קיין פאלאץ, נאר א ווערק-

שטאט, און דער מענש איז אן ארבייטער.

שטילע קלאנגען פון א וויאלאנטשעל האבען זיך אין דעם זעל-

בען אויגענבליק דערטראגען צו זיי פון הויז. אימיצער האט

געשפיעלט מיט געפיהל, כאטש ניט מיט קיין געאיבטער האנט,

שובערטיס „ערווארטונג“. די זיסע מעלאדיע האט זיך אין דער

לופטען ווי האניג צוגאסען.

— וואס איז דאס? — האט באזאראון געפרעגט מיט פארוואונ-

דערונג.

— דאס איז דער טאמע.

— דיין טאמע שפילט אויף א וויאלאנטשעל?

— יא.

— ווי אלט איז דיין טאמע?

— פיער און פערציג יאהר.

— באזאראון האט זיך מיט אמאל פונאנדערגעלאכט.

— פון וואס לאכסטו?

— איך בעט דיר, א מענש פון פיער און פערציג יאהר, אין א פארווארפען ווינקעל, שפילט אויף א וויאלאנטשעל!
 באזאראון האט ניט אויפגעהערט צו לאכען. אַרקאדי האט אבער אפילו קיין שמייעל ניט געטאן, ניט קוסענדיג וואס ער האט פאר זיין לעהרער גרויס דרד־ארץ געהאט.

.10

עס זיינען אוועק א צוויי וואכען. דאס לעבען אין מארינא איז זיך געגאנגען אויף זיין אופן: אַרקאדי האט געלעבט א גוטען טאג, באזאראון האט געאַרבייט, אלע אין הויז האבען זיך צוגעדוועהנט צו איהם, צו זיינע נאַכלעסיגע מאַנירען, צו זיין אַביסעל קאַמפּליצירטען און אַפּגעהאַקטען סאַרט ריידען. איבערהויפט האט פעניטשקע זיך אזוי אַיינגעלעבט מיט איהם, אז איינמאל האט זי איהם געהייסען אויפוועקען אין מיטען דער נאַכט, ווען מיטיען האט אנגעהויבען קרעמפען, און ער איז געקומען, ווי געוועהנליך, האלב שפּאַסענדיג, האלב גענעצענדיג, איז אַפּגעזעסען אַ שעה צוויי און מיטיען איז גרינגער געווארען. דערפאַר האט אבער פּאַוועל פעטראַוויטש מיט זיין גאַנצער נשמה פיינט געקראַגען באַזאַראַוין. ער האט איהם געהאַלטען פאַר אַ בעל־גאָוה, פאַר אַ גראַבען יונג, פאַר אַ צייניקער, פאַר אַ פּלעבער; ער האט חושד געווען, אז באַזאַראַוון האט פאַר איהם קיין דרד־ארץ ניט, אז ער פאַראַכט איהם כמעט, איהם — פּאַוועל קירסאַנאָוו! ניקאַלאַי פעטראַוויטש האט זיך אַביסעל געשראַקען פאַר דעם יונגען „ניהיליסט“ און האט געדויערעלעך, אויב זיין ווירקונג אויף אַרקאדין וועט איהם גוטעס טאן, פונדעסטוועגען פלעגט ער איהם אויסהערען מיט פאַרגעניגען און פלעגט בייזוואוינען זיינע עקספּערימענטען אין כעמיע און פיזיק. באַזאַראַוון האט געבראַכט מיט זיך אַ מיקראַסקאָפּ און ער פלעגט זיך מיט איהם אַפּגעבען שעה'ן גאַנצע. די דינער האבען זיך אויך צוגעבונדען צו איהם, ער פלעגט זיך אפילו וויצלען איבער זיי: זיי האבען אבער פאַרט געפיהלט, אז ער איז זייער גלייכען—ניט קיין פּריץ. אויך דוניאַשאַ פלעגט לאַכען צו איהם און פלעגט פון

דער זייט קוקען אויף איהם, ווען זי פלעגט פארביילויפען ווי א פויגלעך. פיאטר איז געווען א מענש מיט שטענדיג אנגעצויגענע קנייטשען אויפ'ן שטערן, א גרויסער עגאאיסט און א נאָר; זיין גאַנצע ווירדע איז באַשטאַנען אין ר'עם, וואָס ער האָט העפּליך גע-קוקט, האָט געלייענט זילבענווייז און אָפּט געפּוצט זיין פּראָק. אָבער אויך ער פלעגט אויפשיינען פאַר פּרייד, ווי גאָר באַזאַראַוו פלעגט איהם שענקען אויפּמערקזאַמקייט. די אינגלאַך פון הויף פלעגען נאַכלויפען דעם דאַקטאָר ווי הינטעלאַך. דער איינציגער וואָס האָט איהם פיינט געהאַט איז געווען פּראַקאַפיטש. מיט אַ ברוגודיגען פנים פלעגט ער איהם צוטראַגען דאָס עסען צום טיש. ער פלעגט איהם אַנרופען „שינדער“ און „כיטרער“ און האָט פאַרויכערט, אַז באַזאַראַוו מיט זיינע באַקענבאַרדען קוקט אויס ווי אַז אמתער חזיר איז אַ בוש... פּראַקאַפיטש איז געווען אַן אַריסטאָקראַט אויף זיין שטייגער, ניט ערגער פון פּאַוועל פעטראַוויטשיץ.

עס זיינען אנגעקומען די בעסטע טעג פון יאָהר — די ערשטע טעג פון יוני. דער וועטער איז געווען אַ וואַונדערבאַרער. אמת, מ'האַט געהערט, אַז די כאַליעראַ האָט זיך שוין ווידער באַוויזען, אָבער די איינוואוינער האָבען זיך שוין צוגעוועהנט צו איהרע באַזוכען. באַזאַראַוו פלעגט אויפּשטעהן גאַנץ פריה און פלעגט זיך לאַזען געהן אַ צוויי דריי וויאַרסט, ניט שפּאַצירען — אַ שפּאַ ציר אַהן אַ צוועק האָט ער פיינט געהאַט. ער פלעגט זיך אוועק לאַזען קלייבען גראַזען און כאַפען פליגען. אַמאַל פלעגט ער מיט זיך מיטנעמען אַרקאַדיץ. אויף זייער צוריקקעהר פלעגט זיך ביי זיי געוועהנליך פאַרבינדען אַ ויכוח און אַרקאַדי פלעגט געוועהנליך באַזיגט ווערען, כאַטש ריידען פלעגט ער מעהר ווי זיין חבר. איינמאַל האָבען זיי זיך אַביסעל פאַרוואַמט. ניקאַלאַי פעטראַווויטש איז זיי אַרויס אַנטקעגען אין גאַרטען, און צוקומענדיג צום זומערניערטענדעל, האָט ער פּלוצלונג דערהערט ניכע טריט און די שטימען פון די צוויי יונגע חברים. זיי זיינען געגאַנגען אויף דער אַנדער זייט פון גערטענדעל און זיי האָבען איהם ניט געקענט זעהן.

— דו קאנסט דעם טאטען ניט גענוג, — האט אַרקאדי גע-
זאגט.

ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך באהאלטען.

— דיין פאטער איז זעהר אַ וואוילעב, — האט באַזאָראָוו גע-
ענטפערט. — ער איז שוין אבער אַן אַפגעלעכטער מענש, ער האט
שוין זיין לידעל אַפגעזונגען.

ניקאלאי פעטראוויטש האט אַנגעשטעלט די אויערען... אַר-
קאדי האט גארניט געענטפערט.

דער „אַפגעלעכטער מענש איז געשטאַנען אַ צוויי מינוטען
אומבאַוועגליך. נאכדעם האט ער זיך לאַנגזאַם אַוועקגערוקט
אַהיים.

— מיט דריי טעג צוריק, איד ניב אַ קוק — ערשט ער לייענט
פושקינען, — האט באַזאָראָוו ווייטער גערעדט. — ערקלער איהם,
איד בעט דיר, אַז דאָס טויג אויך אויף כפרות. ער איז דאך ניט
קיין אינגעלע: שוין צייט אַוועקצעוואַרפען די נאַרישקייטען. אַ
פאַרלאַנג פון אַ מענשען צו זיין אַ ראַמאַנטיקער היינטיגע צייטען!
גיב איהם עפעס אַ וויכטיגען בוך צו לייענען.

— וואָס זאָל איד איהם געבען? — האט אַרקאדי געפרעגט.
— איד דענק, אַז פריהער פון אלץ זאָלסטו איהם געבען ביוכ-
נער'ס „שטאַף אונד קראַפט“.

— איד דענק אויך אַזוי, — האט אַרקאדי אַיינשטימיג באַ-
מערקט, — „שטאַף אונד קראַפט“ איז געשריבען אין אַ פאַפּולערער
שפראַך...

אין דעמוועלבען טאָג, נאכמיטאָג, האט ניקאלאי פעטראוויטש,
זיצענדיג ביי זיך אין קאַבינעט, געזאָגט צו זיין ברודער:
— אַט וואָס מיר ביידע זיינען: מיר געהערען צו די אַפגע-
לעכטע מענשען. אונזער לידעל איז שוין אַפגעזונגען. נו, וואָס?
סיקען זיין, אַז באַזאָראָוו איז גערעכט, איד מוז זיך אבער מודה זיין,
אַז מיר פאַרדריסט פאַר איין זאך נאָר: איד האָב אלץ געהאַפּט,
אַז איד וועל זיך קענען צוזאַמענקומען מיט אַרקאדי'ן ענגער און
פריינדליכער, צום סוף קומט גאָר אויס, אַז איד בין געבליבען פון

הינטען און ער איז אוועק ווייטער, און מיר קענען מעהר איינער דעם צווייטען ניט פארשטעהן.

— פארוואס איז ער עפעס ווייטער אוועק? און מיט וואס אונטערשיידט ער זיך אזוי פון אונז? — האט פאועל פעטראוויטש אומגעדרודיג אויסגערופען. — דאס אלץ האט דער ניהיליסט איהם אין קאפ אריינגעהאקט. איד קען ניט אנקוקען אט דעם דאקטאר'ל. נאך מיין מיינונג נאך, איז ער א שארלאטאן. איד בין זיכער, און מיט אלע זיינע זשאבעס איז ער אפילו אין דער פיזיק ווייט ניט פארגאנגען.

— ניו, ברודער, זאג עס ניט: באזאראון איז קלוג און גע- בילדעט.

אד, וואס פאר א מיאוס'ער עגאאיזם! — האט פאועל פעטרא- וויטש ווידער איבערגעשלאגען.

— יא, — האט ניקאלאי פעטראוויטש כאמערקט. — ער איז אז עגאאיסט, אבער אהו דעם געהט עס אפנים ניט. נאך אט וואס איד קאן ניט פארשטעהן: דאכט זיך אז איד טו אלץ, כדי ניט אפצושטעהן פון דער צייט: איד האב די פויערים פארוואגט, איד האב איינגעפיהרט א פארם, אין דער גאנצער גובערניע שם איד פאר א „רויטען“. איד לייען, איד לערען זיך, איד זוך אין אלגע- מיין נאכצוקומען אלע היינטיגע פאדערונגען, — און זיי זאגען, אז מיין לידעל איז אפגעזונגען. אד, ברודער! איד הויב שוין אליין אויך אז צו דענקען, אז זי איז אפגעזונגען.

— פאר וואס?

— אט פאר וואס: היינט זיך איד אזוי און לייען פושקינען... איד געדענקט, די „ציגיינער“ האב איד גראד אויפגעמישט... פלוצ- לונג קומט צו מיר צו ארקאדי מיט אזא ליבליכען באדויערענדען פנים און שווייגענדיג שטייל האט ער ביי מיר דאס בוך צוגענומען, ווי פון א קינד, און האט לעבען מיר אוועקגעלעגט אן אנדערן, א דייטשען... ער האט א שמייכעל געטאן און איז אוועקגעגאנגען און פושקינען האט ער אוועקגעטראגען.

— אזוי! וואס פאר א בוך האט ער דיר געגעבן?

— אט דעם, א.

און ניקאלאי פעטראוויטש האט ארויסגענומען פון דער הינדער
טערשטער קעשענע פון זיין ראק ביוכנערס באוואוסטע בראשורע
פון דער ניינטער אויפלאגע.

פאוועל פעטראוויטש האט דעם בוך א דרעה געטאן אין די
הענט.

— הם! — האט ער א בורטשע געטאן. — ארקאדי ניקא
לאיעוויטש זארגט פאר דיין ערציהונג. נו, וואס, האסטו געפרוכירט
לייענען?

— איד האב געפרוכירט.

— נו, ווי געהט עס?

— אדער איד בין נאריש, אדער דאס זיינען נארישקייטען.

מסתמא בין איד נאריש.

— דו האסט נאך דייטש ניט פארנעמען? — האט פאוועל

פעטראוויטש געפרעגט.

— איד פארשטעה דייטש.

פאוועל פעטראוויטש האט ווידער דעם בוך א דרעה געטאן

אין די הענט און האט פון אונטערין שמערן א קוק געטאן אויפן
ברודער. זיי האבען ביידע געשווייגען.

— יא, וואס האב איד דיר געוואלט זאגען, — האט ניקאלאי

פעטראוויטש אנגעהויבען, וועלענדיג, קענטיג, איבערכייטען דעם
געשפרעד. — איד האב ערהאלטען א בריף פון קאליאזינען.

— פון מאטוועי איליטש?

— יא, פון איהם. ער איז געקומען אין... צו מאכען א רעוויי

זיע אין דער גובערניע. ער האט איצט אנגעהויבען שפילען א ראלע,
און ער שרייבט, אז ער וואלט זיך וועלען זעהן מיט זיינע קרובים,

און ער לאזט אונז אלעמען איין צו קומען אין שטאדט.

— וועסטו פאהרען? — האט פאוועל פעטראוויטש געפרעגט.

— ניין, און דו?

— איד וועל אויך ניט פאהרען. עס לוינט מיר טאקע צו

שלעפען זיך פופציג מייל, כדי צו עסען זויערס. מאטוויי וויל זיך פאר אונז באווייזען אין זיין גאנצען רוהם. כאפט איהם דער טיוועל! ער וועט האבען גענוג אהן אונז אויך. א גרויסע זאך צו זיין א געהימראט! ווען איר וואלט ניט ארויס פון דינסט און וואלט ווייטער געצויגען דעם נארישען סארט לעבען, וואלט איר שוין איצט געווען א גענעראל-אדיוטאנט. נאר וואס איז דא צו רייך דען: מיר זיינען דאך שוין אפגעלעבטע מענשען.

— יא, ברודער, דוכט זיך, אן עס איז שוין צייט אן ארון צו באשטעלען און די הענט אין א צלם פארלעגען אויפ'ן הארצען, — האט ניקאלאי פעטראוויטש באמערקט מיט א זיפן.
— נו, איר וועל זיך אזוי גיך ניט אונטערנעבען, — האט דער ברודער געזאגט. — איר וועל זיך נאך מיט דעם דאקטאר צוזאם מענכאפען. איר פיהל עס.

דער צוזאמענשטויס איז טאקע פארגעקומען אין דעם זעלבען אווענד ביים טהע טריקענו. פאוועל פעטראוויטש איז אראפגעקומען אין גאסט-צימער גרייט צום קאמף, אן אויפגערעגטער און אן אנט-שיידענער. ער האט נאך געווארט אויף א געלעגענהייט, כדי ארויפ-צעווארפען זיך אויפ'ן שונא, און ער האט לאנג ניט געדארפט ווארטען. באזאראן האט, אין אלגעמיין וועניג גערעדט אין דער אנוועזענהייט פון די „אלטינקע קיבסאנאוים“ (אזוי האט ער אנהער גערופען די ביידע ברידער), אחוץ דעם איז ער נאך אין אט דעם אווענד ניט אויפגעלעגט געווען און ער האט שווינגענדיג געטרונקען איין גלאז טהע נאך דער צווייטער. פאוועל פעטראוויטש האט געברענגט פון אומגעדולד. ענדליך האט ער זיך דערווארט.

מיהאט גערעדט וועגען א דערבייאגען גוטבאזיצער.
— א גארנישט אן אריסטאקראטעל, — האט באזאראן גלייכ-גיילטיג באמערקט. ער פלעגט איהם באגעגענען אין פעטערבורג.
— ערלויבט מיר איר פרעגען, — האט פאוועל פעטראוויטש אנגעהויבען און זיינע ליפען האבען געציטערט. — נאך אייערע רייד קומט אויס, אז „גארנישט“ און „אריסטאקראט“ איז איינס און דאס זעלבע.

— איד האב געזאגט אז „אריסטאקראטעל“ — האט באזאראון געענטפערט, פויל טרינקענדיג זיין טהע.

— אמת, איד פארשטעה אבער, אז אייער מיינונג איבער אריס-טאקראטען איז דערזעלבער, וואס איבער אריסטאקראטלאך. איד האלט פאר מיון פליכט צו לאזען אייד וויסען, אז איד בין מיט אייד ניט איינפארשטאנען. איד וואג צו זאגען, אז אלע קאנען מיד פאר א ליבעראלען מענשען, פאר איינעם וואס ליכט דעם פראגרעס, און דערפאר טאקע אכט איד אריסטאקראטען — אמת ע. דערמאנט זיך נאר, געהערטער הערר, (ביי די ווערטער האט באזאראון אויפ געהויבען זיינע אויגען צו פאוועל פעטראוויטשיען). דערמאנט זיך נאר, געהערטער הערר, — האט ער איבערגעחזרט מיט פארביטעדי רונג, — אויף די ענגלישע אריסטאקראטען. זיי טרעטען ניט אפ אויף א האר פון זייער רעכט, און דעריבער אכטען זיי אויך יענעמס רעכט. זיי פאדערן, אז יענער זאל ערפילען זיינע פליכטען צו זיי, און דעריבער ערפילען זיי אויך זייערע פליכטען. די אריס-טאקראטיע האט ענגלאנד די פרייהייט געגעבען, און זי שטיצט איהר.

— מיר האבען שוין דאס לידעל געהערט א סך מאל, — האט באזאראון געענטפערט, — אבער וואס ווילט איהר מיט דעם דער-וויווען?

— איד וויל מיט דעם דערווייזען, געהערטער הערר, אז אהן א געפיהל פון זעלבסטווירדע, אהן אכטונג צו זיך אליין — און ביי דעם אריסטאקראט זיינען אט די געפיהלען אנטוויקעלט, קאז קיין פעסטער פונדאמענט ניט זיין... *bien public* אין דער געזעלשאפטליכער געביידע. די פערזענליכקייט, געהערטער הערר, איז דאס וויכטיגסטע. די מענשליכע פערזענליכקייט דארף זיין שטארק ווי א פעלן, ווייל אלץ ווערט געבויט אויף איהר. איד ווייס זעהר גוט, אז אלע מיינע געוואוינהייטען, צום ביישפיעל, זעהען ביי אייד אויס קאמיש: מיון קליידען זיך, מיון ריון-האלטען זיך, אבער דאס אלץ נעמט זיך ביי מיר פון זעלבסטאכטונג, פון א פליכט-געפיהל; יא, יא, פון א פילכט. איד וואוין אויפן דארף,

אפגעזונדערט פון מענשען. איד האב זיך אבער ניט אפגעלאזען.
איד רעספעקטיר אין מיר דעם מענשען.

— ערלויבט מיר, פאוועל פעטראוויטש, — האט באזאראוו
געזאגט. — איהר רעספעקטירט זיך אליין און איהר זיצט מיט צו-
נויפגעלעגטע הענט. וואס פאר א נוצען ברענגט איהר מיט דעם
דער געזעלשאפט? ווען איהר וואלט זיך ניט רעספעקטירט, וואלט
איהר אויך עפעס געטאן.

פאוועל פעטראוויטש איז בלייד געווארען.

— דאס איז א גאנץ אנדער פראגע. מיר קומט איצט ניט אויס
צו דערקלערען אײך, פארוואס איד זײַן מיט צונויפגעלעגטע הענט,
ווי איהר ערלויבט זיך אויסצודריקען. איד וויל נאָר זאָגען, אַז
אַריסטאָקראַטיזם איז אַ פּרינציפּ, און אַהן פּרינציפּען קאַנען לעבען
אין אונזערע צײַטען בלױז אוממאַראַלישע און גאַרנישט־דיגע מענ-
שען. איד האָב דאָס געזאָגט אַרקאַדײַן אױפֿן צװײטען טאַג, ווען
ער איז געקומען, און איצט זאָג איד עס אײך. ניט אמת, ניקאַלאַי?
ניקאַלאַי פעטראַוויטש האָט אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאַפּ.

— אַריסטאָקראַטיזם, ליבעראַליזם, פּראַגרעס, פּרינציפּען, —
האַט באַזאַראַוו געזאָגט. — אַד, וויפּיעל אויסלענדישע און נוצלאַזע
ווערטער! אַ רוס דאַרף זײ אפּילו פאַר אומזיסט ניט האָבען.
— וואָס דען דאַרף ער, לױט אײער מײנונג? אַז מען זאָל זיך
צוהערען צו אײך קומט אויס, אַז מיר געפּינען זיך אויסער דער
מענשהייט, אויסער איהרע געזעצען. איד בעט אײך, די לאַגיק פון
דער געשיכטע פאַדערט...

— צו וואָס דאַרפען מיר די לאַגיק? מיר וועלען זיך באַגעהן
אַהן איהר.

— וואָס הייסט?

— אַזוי איז עס. איד גלויב, אַז איהר נויטיגט זיך ניט אין
לאַגיק, כדי אַרײַנצולעגען אַ שטיקעל ברויט אין מױל, ווען איהר
זײט הונגעריג. צו וואָס טױגען אונז די אַכסטראַקציעס?

פאוועל פעטראוויטש האט פאנאנדערענגענומען די הענט.

— איד הויב אײך ניט אַז צו פאַרשטעהן. איהר באַלײדיגט

דאס רוסישע פאלק. איד פארשטעה ניט, ווי אזוי מען קאן ניט
אנערקענען פרינציפען, געזעצען? אין דעם נאמען פון וואס ווירקט
איהר?

— איד האב דאך אייד שוין געזאגט, פעטער. — האט זיך אר
קאדי אריינגעמישט, — אז מיר אנערקענען ניט קיין אויטאריטעטען.
— מיר ווירקען אין דעם נאמען פון דאס, וואס מיר אנערקע
נען פאר נוצליך, — האט באזאראן ווייטער געזאגט. — אין די
איצטיגע צייטען איז ניצליכער פון אלץ דאס אפלייקענונג — און
מיר לייקענען אפ.

— אלץ?

— אלץ.

— וואס? ניט נאר לייקענט איהר די קונסט, די פאעזיע...
נאר אויך... עס איז שרעקליך ארויסצוזאגען..

— אלץ" — האט באזאראן איבערגעחור'ט מיט אז אומבא
שרייבליכער רוהיגקייט.

פאוועל פעטראוויטש האט אויף איהם אויסגעלאצט א פאר
אויגען. ער האט דאס ניט ערווארט, און ארקאדי איז אזש רויט
געווארען פאר נחת.

— ערלויבט פונדעסטוועגען, — האט ניקאלאי פעטראוויטש
זיך אריינגעמישט. — איהר לייקענט אלץ אפ, אדער, בעסער געזאגט,
איהר צושטערט אלץ... מ'דארף דאך אבער אויך בויען.

— דאס איז שוין ניט אונזער זאך... פריהער פאר אלץ דארף
מען דעם ארט אפרייניגען.

— דער היינטיגען צושטאנד פון פאלק פאדערט עס, האט
ארקאדי צוגעגעבען מיט וויכטיגקייט. — מיר מוזען ערפילען די
פאדערונגען און מיר האבען קיין רעכט ניט צו באפרידיגען אונזער
פערזענליכען ענאאיום.

אט די לעצטע פראזע איז באזאראן, קענטיג, ניט געפעלען
געווען. עס האט געוועהט פון איהר מיט פילאזאפיע, דאס הייסט,
ראמאנטיות, ווייל באזאראן האט די פילאזאפיע אויך אנגערופען

ראמאנטיוס; ער האט אבער ניט געפונען פאר נויטיג אפצוליי-
קענען די באהויפטונג פון זיין אייגענעם תלמיד.

— ניו, ניו! — האט פאוועל פעטראוויטש פלוצלונג אויס-
געשריען. — איך וויל ניט גלויבען, אז איהר, מינע העררען, פאר-
שטעהט ריכטיג דאס רוסישע פאלק; אז איהר זיינט די פארשטע-
הער פון זיינע פאדערונגען, פון זיינע שטרעבונגען! ניו, דאס ריר
סישע פאלק אין ניט אזוי, ווי איהר שמעלט זיך איהם פאר. היי-
ליג זיינען ביי איהם די טראדיציעס, ער איז א פאטריארכאלישער,
ער קאן ניט לעבען אהן א גלויבען...

— איך וועל זיך מיט אייך ניט שפארען אבער דעם, — האט
באזאראו איבערגעשלאגען, — איך בין גרייט צוצוגעבען, אז אין
דעם האט איהר רעכט.

— און אויב איך האב רעכט...

— פונדעסטוועגען דערווייזט עס גארניט.

— דערפאר טאקע דערווייזט עס גארניט, — האט ארקאדי אי-
בערגע'חזר'ט מיט דער זיכערהייט פון א געאיכטען שאכמאטיסט,
וועלכער האט פאראויסגעזעהן דעם שיינבאריגוטען גאנג פון זיין
גענגער, און דעריבער איז ער ניט נתפעל געווארען.

— וואס הייסט, עס דערווייזט גארנישט? — האט פאוועל
פעטראוויטש ארויסגעזאגט א פארוואונדערטער. — אויב אזוי,
געהט איהר דאך גענען אייער פאלק!

— און ווען אפילו אזוי? — האט באזאראו אויסגערופען, —
ווען עס דונערט, מינע דאס פאלק אז דאס פאהרט ארום אליהו
הנביא אין הימעל אויף זיין רייטוואגען. דעריבער איז וואס? דארף
איד אויך אזוי מינען? ער איז דאך א רוסי; נו, און איך בין דען
ניט קיין רוסי!

— ניו, לויט ווי איהר האט נאך וואס גערעדט, קאן איך אייך
ניט אנערקענען פאר א רוסי.

— מיין זידע האט די ערד געאקערט, — האט באזאראו מיט
שטאלץ געענטפערט. — פרעגט וועמען איהר ווילט נאך פון איי-
ערע פויערים, וועמען פון אונז כוידען וועט ער גיכער אנערקענען

פאר א לאַנדסמאן. איהר קאנט דאך אפילו מיט זיי ניט ריידען.
— און איהר רעדט מיט זיי און פאַראכט זיי אויך אין דערזעל-
בער צייט.

— און ווי איז- אז ער פאַרדינט פאַראכטונג? אייך געפעלט
ניט מיין ריכטונג. — אבער ווער האט אייך געזאגט, אז זי איז
געקומען צו מיר צופעליג. אז זי איז ניט אַכויסגערופען געווארען
טאקע פון יענעם פאַלקס-גייסט, וועלכען איהר באַקעמפט אזוי?
— וואס הייסט! מ'דאַרף טאקע זעהר נויטיג ניהיליסמען!
— אויב מ'דאַרף זיי, אַדער ניט, איז ניט פאַר אונז צו באַשלי-
סען. איהר האַלט דאך זיך אויך ניט פאַר אַ נוצלאַזען.
— זייט אזוי גוט, איך בעט אייך, און ווערט ניט צו פערזענ-
ליך! — האַט ניקאַלאַי פעטראַוויטש אויסגערופען און האַט זיך
אויפגעהויבען.

פאַוועל פעטראַוויטש האַט אַ שמיכעל געטאָן, און אַרויפֿלעך
גענדיג די האַנט אויף זיין ברודערס פלייצע, האַט ער איהם גע-
צוואונגען זיך ווידער צו זעצען.

— זיי רוהיג, — האַט ער געזאגט, — איך וועל זיך ניט פאַר-
לירען, טאקע צוליב יענעם ווירדע-געפיהל, פון וועלכען דער הערר...
דאקטאר לאַכט אזוי. ערלויבט, — האַט ער ווייטער גערעדט, ווענ-
דענדיג זיך צו באַזאָראַויען, — איהר מוזט מיינען, אז אייער לעהרע
איז אַ נייעס? אומזיסט שטעלט איהר זיך אזוי פאַר. דעם מאַך
טעריאַליזם, וועלכען איהר פּרעדיגט, האַט מען שוין ניט איינמאַל
אַנגעווענדט און יערעס מאל האַט ער זיך אַרויסגעוויזען באַנקראַט...
— ווידער אז אויסלענדיש וואָרט! — האַט באַזאָראַוו איבער-
געשלאָגען. ער האַט אַנגעהויבען אין כעס ווערען און זיין פנים
האַט באַקומען אַ קופערנעם און גראַבען קאַליר, — ערשטענס, פּרע-
דיגען מיר ניט; דאָס איז ניט אונזער געוואוינהייט.
— וואָס דען טוט איהר?

— אַט וואָס מיר טוען: פּריהער, ניט לאַנג צוריק, פלעגען מיר
זאָגען, אז אונזרע באַצמטע נעמען כאַבאַר, אז מיר האַבען ניט,
ניט קיין וועגען, ניט קיין האַנדעל, ניט קיין גערעכטען משפּט...

— נו, יא, יא! איהר זייט אַנקלענער. אזוי, דאַכט זיך, רופט זיך עס. מיט אַ סך פון אייערע באַשולדיגונגען בין איך איינפאַר שטאַנען, אבער...

— און נאכדעם האבען מיר איינגעזעהן, אַז ריידען, בלוין ריי־דען פון אונזער מכות, איז אַז אַרויסגעוואַרפענע אַרבייט, אַז דאָס פיהרט נאָר צו אויסגעראַשענע טעאָריען. מיר האבען איינגעזעהן, אַז מיר פאַרנעמען זיך מיט נאַרישקייטען, מיר ריידען וועגען אַ קונסט פון אַז אומבאַוואוסטען שאַפען, וועגען פאַרלאַמענטאַריום, וועגען אַרוואַקאַטור, און דער טייוועל ווייס פון וואָס נאָך, איז אַ צייט, ווען עס איז אַ פּראָגע פון האבען אַ שטיקעל כרויט אויף אַלע טאַג, איז אַ צייט, ווען אַ ווילדער אַבערנאָליבען ווערנט אונז, ווען אַלע אונזערע אַקציע־נעזעלשאַפטען פּלאַצען נאָר דערפאַר, ווייל מיר האבען ניט גענוג אַרענטליכע מענשען. עס האָט קיין ווערט ניט די נאַנצע פרייהייט, פאַר וועלכער עס זאָרגט אונזער רעגירונג, ווייל אונזער פויער איז גרייט זיך אַליין צו באַגנבֿענען פאַר אַ טרונק בראַנפֿען.

— אזוי, — האָט פּאַוועל פּעטראַוויטש איבערגעשלאָגען, — אזוי, איהר זייט איז אַט דעם אַלץ איבערצייגט, און איהר האָט באַ־שלאָסען, אַז איהר זאַלט זיך צו קיין זאַך ניט נעמען ערנסט. — און מיר האבען באַשלאָסען צו קיין זאַך זיך ניט נעמען, — האָט באַזאַראָוו ביזן איבערגע־חזורט. ס׳האָט איהם פּלוצלונג פאַר־דראַסען אויף זיך אַליין, פאַרוואָס ער האָט זיך אזוי כרייט פּונאַני־דערנערט פאַר אַט דעם פּריץ.

— און נאָך זיך זיך זיך?

— זאַל זיין זיך זיך.

— און דאָס רופט זיך אַז ניהיליזם?

— און דאָס רופט זיך אַז ניהיליזם, — האָט באַזאַראָוו ווידער איבערגע־חזורט. דאָס מאַל האָט זיך שוין געפיהלט חוצפה איז זיין טאַז.

פּאַוועל פּעטראַוויטש האָט זיינע ברעמען עטוואָס צוזאַמענגע־

צויגען.

— אזוי גאר! — האט ער מאדנע ארויסגעזאגט מיט א רוהיגער שטימע. דער ניהיליום דארף ארויסשלעפען פון אלע צרות; און איהר, איהר זייט עם אונזערע העלדען. אבער פארוואס פארדאמט איהר אנדערע, טאקע יענע באשולדיגער? איהר קומט דען ניט אפ מיט ריידען אזוי ווי אלע?

— מיר זיינען אפשר שולדיג אין עפעס אנדערש, אבער פון דער זינד זיינען מיר רייני. — האט באזאראוו א זאג געטאן צווישען די צייהן.

— היינט וואס דען? איהר טוט עפעס, וואס? איהר קלייבט זיך וואס עם איז צו טאן?

באזאראוו האט גארניט געענטפערט. פאוועל פעטראוויטש האט א ציטער געטאן, נאר ער האט זיך באלד באהערשט.

— הם!... טאן, ברעכען... — האט ער ווייטער גערעדט. — ווי אזוי קען מען אבער ברעכען, ניט וויסענדיג אפילו פאר וואס? — מיר ברעכען דערפאר, ווייל מיר זיינען א מאכט, — האט ארקאדי באמערקט.

פאוועל פעטראוויטש האט א קוק געטאן אויף זיין פלימעניק און האט א שמייכעל געטאן.

— יא, א מאכט גיט ניט אפ קיין חשבון, — האט ארקאדי ווייטער געזאגט, און ער האט זיך אויסגעגלייכט.

— אומגליקליכער! — האט פאוועל פעטראוויטש אויסגעשריען. ער האט זיך שוין מעהר ניט געקאנט קאנטראלירען. — ווען דו וואלסט כאטש א טראכט געטאן: אין רוסלאנד טראגסטו זיך ארום מיט אזעלכע אומזיניגע געדאנקען! ניין, דאס קאן אפילו א מלאך פון געדולד ארויסברענגען! מאכט! אין ווילדען קאלטן און אויך אין דעם מאננאל איז פאראן א מאכט — אבער צו וואס דארפען מיר איהר? — אונז איז טיער די ציוויליזאציע. יא, יא, געהרטער הערר, אונז זיינען טיער איהרע פרוכט. און זאגט מיר ניט, אז אט די פרוכט האט קיין ווערט ניט: דער ביליגסטער שרייבערל, וועמען מ'גיט פינף קאפיסעס פאר אן אַווענד — אפילו יענע ברענגען מעהר נוצען פון איד, ווייל זיי זיינען די פארשטעהער

פון ציוויליזאציע און ניט פון וואלגאָרער מאַנגאלישער מאכט! איהר האַלט זיך פאַר די פאַרטגעשריטענע, און אין דער אמת'ן אין אייער פלאץ אין אַ קאלמיקען געצעלט! מאכט! איהר דאַרפט ניט פאַרנעמען, איהר העררען גבורים, אַז איהר זייט אין גאַנצען פיער און אַ האַלב מענשען, און יענע זיינען אין די מיליאָנען, וועל'ן כע וועלען אײך ניט לאָזען טרעטען מיט די פיס זייער הייליגען גלויבען, זיי וועלען אײך צוקוועטשען!

— אויב זיי וועלען צוקוועטשען, איז פאַרפאַלען. — האַט באַ זאָראָו געענטפערט. — ס'איז אבער נאָך ווייט ניט אַזוי. מיר זײַן געו נאַרניט אַזוי וועניג, ווי איהר מיינט.

— ווי? איהר מיינט אַהן שפּאַס, אַז איהר וועט בייקומען דאָס גאַנצע פּאַק?

— איהר ווייסט: פון אַ קאפּיקענער ליכטעל איז מאַסקווע אפּ געברענגט געוואָרען. — האַט באַזאָראָו אַ זאַג געטאָן.

— אַזוי, אַזוי. פריהער קומט כמעט טייוועלשע גאָה, דערנאָך חוזק־מאַכעריי. אַט מיט וואָס עס קוויקט זיך די יונגוואָרג; אַט וואָס עס פאַרכאַפט די אומערפאַהרענע הערצער פון די אינגלאַד! אַט ניט אַ קוק: איינער פון זיי זיצט דאָ נעבען אײך, ער פאַר געטערט דאָך אײך כמעט, איהר קענט קלייבען נחת (אַרקאָדי האַט זיך אפּגעקערט און אַנגעברוגזיט). און אַט די אַנשיקענעש האַט זיך שוין ווייט פאַרשפּרייט. מיהאַט מיר דערצעהלט וועגען אונז זערע מאַהלער אין רוים, אַז זייער פּוס קומט ניט אין וואַטיקאַן. ראַפּאַעל'ן האַלטען זיי כמעט פאַר אַ נאַר, ווייל דאָס איז, פאַר שטעהט איהר מיר, אויטאָריטעט. און אַליין זיינען זיי אַזעלכע גאַר נישט דיגע, פּרוכטלאָזע. זייער פאַנטאַזיע קלעקט קוים אויסצומאַלען „אַ מיידעל לעבען פאַנטאַז“—און ווייטער ניט פון אַרט, כאַטש נעהם און צוריים זיך! און אויפגעמאַלען איז די מיידעל זעהר שלעכט. נאָך אייער מיינונג קומט אויס, אַז זיי זיינען גאַנצע קנאַקערס, ניט אמת?

— נאָך מײַן מיינונג נאָר, — האַט באַזאָראָו געזאָגט, — איז

ראפאל קיין קופערנעם גראשען ניט ווערט, און זיי זיינען אויך
ניט בעסער פון איהם.

— בראווא! בראווא! הער זיך איין, אַרקאדי... אט ווי אזוי
מאָדערנע מענשען דאַרפֿען זיך אויסדריקען! און פאַרוואָס זאַלען
זיי טאַקי ניט זיין אייערע נאַכפֿאלגער! פֿריהער פֿלעגען זיך יונגע
לייט מוזען לערנען, עס האָט זיך ניט געוואָלט בלייבען אומוויסער,
פֿלעגען זיי זיך מיט געוואָלט אַנשטרענגען, און איצט דאַרפֿען זיי
נאָר אַ זאַג טאָן: „אַלץ איז נאַרישקייט!“, און זיי זיינען שוין
יוצא. יונגעלייט האָבען זיך דערפֿרעהט. און טאַקע פאַרוואָס ניט?
פֿריהער זיינען זיי געווען גראַבע יונגע, און איצט זיינען זיי מיט
אַמאַל געוואָרען ניהיליסטען.

— איהר זעהט, אייער לויבענסווירדיגער געפיהל פון זעלבסט-
ווירדע האט אייך פאַרראַטען. — האָט באַזאַראַוו פֿלעגמאַטיש באַ-
מערט, און אַרקאדי איז געוואָרען אַן אַנגעצונדענער, זיינע אויגען
האַבען אַנגעהויבען ברענען... — אונזער ויכוח איז אַביסעל צו ווייט
אָוועק... סײַז, דאַכט זיך, בעסער אויפֿצוהערען... און איד וועל
דעמאַלט זיין געגרייט אונטערצוגעבען זיך — האָט ער צוגעגעבען
אויפֿשטעלענדיג זיך, ווען איהר וועט מיר קענען אַנווייזען כאַטש
אויף איין איינפֿיהרונג אין אונזער היינטיגען געזעלשאַפֿטליכען
אָדער פֿאַמיליען לעבען, וואָס זאַל ניט אַרויסרופֿען אַן אומברחמנות-
דיגע אַפֿליקענונג.

— איד וועל אייך אַנווייזען אויף מיליאַנען אַזעלכע איינפֿיה-
רונגען, — האָט פֿאַוועל פֿעטראַוויטש אויסגערופֿען, — מיליאַנען,
אַט כאַטש געמט, צום ביישפּיעל, די געמיינדע.

אַ קאַלטער שמיכעל האָט באַזאַראַוו׳ס ליפֿען פֿאַרקרימט. —
נו, וואָס סײַז שויד דער געמיינדע, — האָט ער געזאָגט, — איז
רעדט זיך בעסער דורך וועגען דעם מיט אייער ברודער. איצט האָט
ער, דאַכט זיך, אויסגעפונען אויף אַן אמת, וואָס עס איז אַזוינס די
געמיינדע, געגענווייטיגע התחייבות, ניכטערקייט און נאָר אַזעלכע
שעהנע זאַכען.

— די פֿאַמיליע, ענדליך, די פֿאַמיליע, אַזוי ווייט ווי זי איז

כיי אונזערע פויערים! — האט פאָוועל פעטראָוויטש אויסגעשריען.
 — איד דענק, אז פאר אַיך אַליין וואָלט בעסער געווען, ווען
 איהר זאָלט אויך אין אַט דער פראַגע ניט פאַנאָדערקלייבען זיך אין
 איינצעלהייטען. איהר האָט, מַסתמא, געהערט וועגען די באַציר-
 הונגען צווישען די טאַטעס מיט די שניר? פאַלגט מיר, פאָוועל
 פעטראָוויטש, נעמט זיך צוויי טעג צייט. איד צווייפּעל, אויב איהר
 וועט קענען איצט עפעס אויסגעפינען. דענקט איבער נאָר אַמאַל
 וועגען אונזערע קלאַסען, פאַרטראַכט זיך גוט איבער יעדענס, און
 דערווייל וועל איד מיט אַרקאַדי?...
 — חוזק מאַכען פון אַלעמען! — האָט פאָוועל פעטראָוויטש
 אונטערגעכאַפּט.

— ניין, זשאַבעס שניידען. לאַמיר געהן, אַרקאַדי. צום וויר-
 דערזעהן, מיינע העררען!

בידע פריינד זיינען אַרויסגעגאַנגען. די ברידער זיינען גע-
 בליבען אַליין. אין אַנהויב האַבען זיי זיך נאָר איבערגעקוקט איי-
 נער מיט'ן צווייטען.

— אַט! — האָט פאָוועל פעטראָוויטש ענדליך אָנגעהויבען. —
 אַט האָט איהר אונזער יוגוואַרן! אַט זיינען זיי, אונזערע צוקינפ-
 טיגע דורות.

— צוקינפטיגע דורות! — האָט ניקאָלאַי פעטראָוויטש איבער-
 געחזרט און האָט טיעף אַ זיפּץ געטאַן.

פאַר דער גאַנצער צייט וואָס דער ויכוח איז אָנגעגאַנגען, איז
 ער געזעסען ווי אויף קויהלען. פון צייט צו צייט פלעגט ער בנגבה
 אַ קוק טאן אויף אַרקאַדי'ן מיט וועהטאַן.

— דו ווייסט וואָס איד האָב זיך דערמאַנט, ברודער? איינמאַל
 האָב איד זיך צוקריגט מיט דער פאַרשטאַרבענער מאַמען: זי
 האָט געשריען און האָט מיר ניט געוואָלט הערען... ענדליך האָב
 איד איהר געזאָגט: „אז איהר קענט מיר ניט פאַרשטעהן! מיר
 באַלאַנגען צו צוויי פאַרשיידענע דורות!“ זי האָט זיך שרעקליך
 באַליידיגט, און איד האָב אַ טראַכט געטאַן: וואָס זאָל איד טאָן?
 דער פיל איז ביטער, אָבער אַראַפּשלינגען איהם מוז מען. און איצט

איז געקומען אונזער רייה, און אונזערע נאכפאלגער קאנען אונז זאגען: איהר באלאנגט ניט צו אונזער דור, שלינגט דעם פיל!
 — דו ביזט שוין צו ווייד און צו באשיידען, — האט פאוועל פעטראוויטש געענטפערט. — איד ביו, פארקערט, זיכער, אז מיר זיינען א סך גערעכטער פון אט די העררען, ניט קוקענדיג וואס מיר דריקען זיך אפשר אויס אין א שפראך, וואס איז שוין אביסעל פארעלטערט, און ניט קוקענדיג אויף דעם, וואס מיר האבען ניט יענע חוצפה'דיגע זעלבסטזיכערהייט... און ווי אָנגעבלאָזען עס איז די היינטיגע יונגווארג! ווען דו פרענסט איינעם: וואס פאר א וויין ווילט איהר, רויטען אָדער ווייסען? „עס איז מיין געוואוינ־הייט צו טרינקען רויטען!“ ענטפערט ער מיט א באס און שטעלט אז אזא פנים, פונקט ווי די גאנצע וועלט וואלט אויף איהם געקוקט כעת מעשה...

— איהר ווילט מעהר ניט קיין טהע? — האט פעניטשקע א פרעג געטאן, אריינרוקענדיג איהר קאפ אין טיר: זי האט ניט געוואגט אריינצוגעהן אין גאסט־צימער, אזוי לאנג ווי דער ויכוח איז אנגעגאנגען.

— ניי, דו קענסט הייסען אַוועקנעמען דעם סאַמאַוואַר, — האט ניקאלאי פעטראוויטש געענטפערט, און ער האט זיך אויפגע־הויבען איהר אַנטקעגען. פאוועל פעטראוויטש האט איהם קורץ א זאג געטאן „א גוטע נאכט“, און איז אַוועק צו זיך אין קאַבינעט.

11.

אין א האלבער שעה שפעטער איז ניקאלאי פעטראוויטש אַוועק אין גארטען — אין זיין באַליבטען גערטענדעל. טרויעריגע געדאַנ־קען זיינען איהם באַפאַלען. אין אנהויב האט ער קלאר איינגעזעהן, ווי זיין זוהן דערווייטערט זיך פון איהם, ער האט פאַרגעפיהלט, אז מיט יעדען טאג ווערט ער איהם פרעמדער און פרעמדער. ער איז אַפנים אומזיסט געוועסען ווינטער־צייט אין פעטערבורג און גע־קייענט די נייקטע קאַמפּאַזיציעס, אומזיסט האט ער זיך צוגעהערט

צו די רייד פון די יונגע לייט, אומזיסט האט ער זיך געפרעהט, ווען איהם איז געלונגען אויך א ווארט אריינצעווארפען אין זייערע הי"ר ציגע דעבאטען. „דער ברודער זאגט, אז מיר זיינען גערעכט“, האט ער געטראכט, „און אוועקלעגענעדיג דעם עגאאיזם און א זייט, דאכט זיך מיר אויך, אז זיי זיינען ווייטער פונים אמת, ווי מיר זיינען... און אין דערזעלבער צייט פיהל איך, אז עפעס איז דא הינטער זיי, עפעס אזוינס וואס מיר האבען ניט, זיי האבען עפעס א פארצוג אי" בער אונז... זאל עס זיין יוגענד? ניין: ניט יוגענד אליין. צי איז עס ניט דאס, וואס ביי זיי זיינען פאראן וועניגער שפורען פון אריסטאקראטיזם, ווי ביי אונז?“

ניקאלאי פעטראוויטש האט אראפגעלאזט זיין קאפ און האט זיין האנד דורכגעפיהרט איבער'ן פנים.

„אבער אפליקענען די פאעזיע?“, האט ער זיך ווידער פאר"טראכט, „ניט פיהלען די קונסט, די נאטור?“....

און ער האט א קוק געמאן ארום זיך, ווי ער וואלט וועלען פארשעטהן, ווי אזוי מען קען עס ניט פיהלען די נאטור. עס האט שוין געטונקעלט, די זון האט זיך באהאלטען הינטער דעם קליינעם יאסנאווען וואלד, וועלכער איז געשטאנען א האלבען וויארסט אוועק פון גארטען: זיין שאטען האט זיך אומענדליך געצויגען דורך די אומבאוועגליכע פעלדער. א פויערל איז לאנגזאם געפאהרען אויף א ווייסען פערדעל איבער דער טונקעלער שמאלער וועגעל, וואס ליגט הארט ביים וואלד: מיהאט גוט געקענט זעהן אפילו זיין לאטע אויף דער פלייצע, ניט קוקענדיג וואס ער איז געפאהרען אין שא"טען אנגענעהם האבען געגלאנצט די פיס פונים פערדעל, די זוענד שטראלען, פון זייער זייט, האבען זיך פארקליבען אין וואלד, און דורכשלאגענדיג זיך דורך דער געדיכטעניש, האבען זיי די יאסנאווע שטאמען באנאסען מיט אזא ווארימער ליכט, אז זיי האבען אויס"געווען ווי סאסנע-שטאמען, און זייערע בלעטער האבען זיך כעמט געבלייט. און איבער זיי האט זיך אויפגעהויבען א העליבלוייער הי"מעל, דא און דארט בארויטעלט פון דער אונטערגעהענדער זון. די שוואלבען זיינען הויך געפלויענען, קיין ווינט צי אינגאנצען ניט

געווען. פארשפעטיגטע בינען האָבען פּויל און שלעפּעריג געהוזשעט אין די בעזירבלומען, ווי אַ זייל האָבען אויסגעזעהן די פּליגעלאך, וואָס האָבען זיך געשטופּט אויף אַן איינזאַמער ווייט אויסגעצויגען נער צווייגעל. „ווי גוט עס איז, גאט מיינער!“ האָט ניקאָלאַי פעט ראַוויטש אַ טראַכט געטאַן, און באַליבטע פּערזען זיינען איהם אויף די ליפּען געקומען: ער האָט זיך דערמאַנט אַן אַרקאַדי'ס „שטאַף אונד קראַפּט“, און איז אַנטשוויגען געוואָרן. ער איז אָבער געבליבען זיצען, און האָט זיך ווידער אָפּגעגעבען צו דעם טרויעריגען און אומ־אַנגענעמען שפּיל פון זיינע איינזאַמע געדאַנקען. ער האָט לייעב געהאַט צו חלומען. דער דאַרפּישער לעבען האָט אין איהם אַט די אייגענשאַפּט אַנטוויקעלט. ווי לאַנג צוריק איז עס, אַז ער האָט אויך געהלומט, וואַרטענדיג פאַר זיין זוהן אין אַינפאַהר־הייזעל, און פון יענער צייט אַז איז שוין פאַרגעקומען אַן ענדערונג. עס זיינען שוין קלאַהר געוואָרען די דעמאָלטריגע נאָר ניט־קלאַרע באַציהונגען... און ווי אַזוי! זיין פאַרשטאַרבּענע פּרוי האָט זיך איהם ווידער פאַרגעשטעלט, אָבער ניט אַזאַ, ווי ער האָט איהר געקאַנט פאַר פּיעלע יאהרען, ניט ווי אַ גוטע באַלעבאַסטע, נאָר ווי אַ יונגע מיידעלע מיט אַ דינער טאַליע, מיט אַן אומשולדיג־נייגיריגען קוק אין איהרע אויגען און מיט אַ צאַפּ וואָס איז געווען פעסט אַרומגעדרעהט אַרום איהר קינדערשער העלזעל. ער האָט זיך דערמאַנט ווי זי האָט אויס־געזעהן, ווען ער האָט איהר דעם ערשטען מאַל דערזעהן. ער איז נאָר דעמאַלט אַ סטודענט געווען. ער האָט איהר באַגעגענט אויף די טרעפּ פון זיין קוואַרטיר, וואו ער האָט געוואוינט. ער האָט איהר ניט־ווילענדיג אַ שטויס געטאַן. ער האָט זיך אומגעקערט און זיך געוואַלט אַנטשולדיגען. ער האָט אָבער נאָר געקאַנט אַרויסזאָגען: „pardon monsieur“ און זי האָט אַנגעבויען דעם קאַפּ און אַ שמייעל געטאַן. און מיט אַמאַל, עפעס אַזוי ווי זי וואַלט זיך דערשאַקען, איז זי אַוועקגעלאַפּען און דאַרט, וואו די טרעפּ פאַר דרעהען זיך, האָט זי אויף איהם ניד אַ קוק געטאַן. איהר פנים איז ערנסט געוואָרען און זי איז רויט געוואָרען. און שפעטער: די ערשטע שרעקעדיגע באַזוכען, האַלבע ווערטער, האַלבע שמייעל

לען און אומאנטשלאסענקייט און אומעט און אויסברוכען, און ענדליך יענע פארכאפענדיגע פרייד... וואוהין האט זיך דאס אלץ אוועקגעטראגען? זי איז געווארען זיין פרוי, ער איז געווען פון די וועניגע גליקליכע אויף דער ערד... „אבער פאר וואס, האט ער געטראכט, זאלען אזעלכע פריידיגע מינוטען אייביג ניט לעבען און קיינמאל ניט שטארבען?“

ער האט זיך ניט אנגעשמרענגט פאר איהם אליין קלאר צו מאַכען זיין געדאַנק, ער האט אבער געפיהלט, אז איהם האט זיך געוואלט אנהאלטען יענע געבענשטע צייט מיט עפעס אַ מעהר שטארקערע זאך, ווי מיט'ן געדאַנק. איהם האט זיך געוואלט זיך ווי דער דערנעהנטערע צו זיין מאַריאַ, פיהלען איהר וואַרימקייט און איהר אַטעם, און איהם האט זיך שוין געדאַכט, ווי אויף איהם...

— ניקאָלאַי פעטראַוויטש, — האט זיך פון דער נאָעהנט דער-הערט פעניטשקעס קול. — וואו זייט איהר?

ער האט אַ ציטער געטאָן. אַ מאַדנער געפיהל האט איהם אַרומגעכאַפט... ער האט ניט דערלאָזען אפילו די מעגליכקייט פון אַ פאַרגלייך צווישען זיין פרוי און פעניטשקען, איהם האט אבער פאַרדראַסען, וואס איהר איז איינגעפאַלען איהם אַפּצוּזוכען. איהר קול האט איהם גלייך דערמאַנט: זיינע גרויע האַר, זיין אַלטקייט, זיין אמת'ע... די צויבער-וועלט, אין וועלכע ער האט שוין געהאַט אַריינגעטראַטען, וועלכע איז אַרויסגעקומען פון די נעבעלדיגע ווע-לען פון דער פאַרנאַנגענהייט, האט זיך אַ באַוועג געטאָן — און איז פאַרשוואַנדען.

— איד בין דא, — האט ער געענטפערט. — איד וועל קומען, געה. „אט דאס זיינען זיי, די שפורען פון אַריסטאָקראַטיזם“, איז איהם אַ געדאַנק דורכגעלאָפען אין קאַפּ. פעניטשקע האט שווייגענדיג אַריינגעקוקט צו איהם אין גערטענדעל און איז פאַרשוואַנדען, און ער האט מיט פאַרוואַנדערונג באַמערקט, אז פאַר דער צייט וואס ער איז אַזוי געזעסען, האט זיך שוין די נאַכט אַנגערוקט, אלץ אַרום איז פאַרשטימלט און פאַרטונקעלט געוואַרען, און פעניטשקעס פנים האט זיך גערוקט פאַר זיינע אויגען אַזאַ בלייכער און אַזאַ

קליינינקער. ער האט זיך אויפגעהויבען און זיך געוואלט אומקערן רען אהיים, אבער זיין צעווייכטע הארץ האט זיך ניט געוואלט בארוהיגען אין זיין ברוסט און ער האט לאנגזאם אנגעהויבען ארומצוגעהן אין גארטען, דא קוקענדיג פארטראכט אויף דער ערד, דא אויפהויבענדיג זיינע אויגען צום הימעל, וואו שטערען זיינען ארומגעפשוונגען און האבען זיך איבערגעוואונקען. ער איז לאנג ארומגעגאנגען, כמעט ביז מיעד ווערען. און די אומרוהיגקייט אין איהם — עפעס אזא זוכענדיגע און אומבאשטימטע, אן אומעטיגע, האט זיך נאך אלץ ניט איינגעשטילט. אה, ווי באזאראוו וואלט געלאכט פון איהם. ווען ער וואלט זיך דערוואוסט, וואס אין איהם איז דער מאלט פארגעקומען! ארקאדי אליין וואלט איהם אויך פארמשפט... ביי איהם, ביי דעם פיער און פערציג יאהריגען מענשען. ביי דעם אנראנאם און באלעבאס, האבען זיך טרעהרען באוויזען, טרערען אהן א פארוואס. דאס איז נאך הונדערט מאל ערגער געווען ווי די וויאלאנטשעל.

ניקאלאי פעטראוויטש האט גיט אויפגעהערט צו געהן, און ער האט ניט געקאנט באשליסען אין הויז אריינצוגעהן, אין אט דעם פרידליכען און באקוועמען נעסט, וועלכער האט צו איהם אזוי פריינדליך געקוקט מיט זיינע באלויכטענע פענסטער. ער האט זיך ניט געקאנט שידען מיט דעם גארטען, מיט דער פינסטער ניש, מיט דער פרישער לופט, וואס האט זיין פנים געגלעט, מיט אט דעם אומעט, מיט אט דער אומרוהיגקייט. דארט וואו די ווענעל האט זיך פארדרעהט, האט ער באגעגענט פאועל פעטראוויטשען.

— וואס איז מיט דיר? — האט ער געפרעגט ניקאלאי פעטראוויטשען — דו זעהסט אויס בלייד ווי א נייסט, דו ביזט ניט געזונט. פארוואס לענסטו זיך ניט?

ניקאלאי פעטראוויטש האט איהם אין עטליכע ווערטער איר בערגעגעבען זיינע געפיהלען און איז אזועק. פאועל פעטראוויטש איז צוגעגאנגען ביזן ענד פון גארטען און האט זיך אויך פארטראכט, און האט אויך אויפגעהויבען די אויגען צום הימעל. אבער אין זיינע

שעהנע אויגען האט זיך גארניט אפגעשפיגעלט, אויסער דער שיין פון די שטערען. ער איז ניט געבארען געווארען קיין ראמאנטיקער. זיין מיוזאנטראפישע נשמה, וואס איז געווען פראנטיש טרוקען און ליידענשאפטליך, אויף דער פראנצויזישען שטייגער, האט ניט גע' קאנט חלומין.

— דו ווייסט וואס? — האט אין דערזעלבער נאכט באזאראון געזאגט צו ארקאדיין. — מיר איז איינגעפאלען א וואונדערבארער געדאנק. דיין טאטע האט היינט דערזעהלט, אז ער האט געקראגען אן איינלאדונג פון אט דעם בארימטען קרוב אייערען. דיין טאטע וועט ניט פאהרען. קום, לאמיר ביידע א פאָהר טאן. ער האט דאך דיר אויך איינגעלאדען. זעהסט ס'זאג וועטער ס'איז דא גע' ווארען. מיר וועלען זיך דורכפאהרען, מיר וועלען אַנקוקען די שטאדט, מיר וועלען פארברענגען א פינף-זעקס טעג און גענוג!

— און פון דארט וועסטו ווידער קומען אהער?

— ניי, מ'דארף ביים טאטען אויך זיין. דו ווייסט, ער איז דרייסיג וויאָרסט אַוועק פון שטאָדט. איד האב איהם שוין לאַנג ניט געזעהן, דער מאמען אויך ניט, מ'דארף זיי צופרידענשטעלען, זיי זיינען וואוילע מענשען, איבערהויפט דער טאטע: א פרעהליכער אַלטער. איד בין ביי זיי אן איין-און-איינציגער.

— דו וועסט ביי זיי זיין לאַנג?

— איד דענק אז ניט. ס'וועט מסתמא אומעטיג ווערען.

— און צו אונז וועסטו פארפאהרען, צוריקפאהרענדיג?

— איד ווייס ניט... איד וועל זעהן. נו, בלייבט עס אזוי? מיר פאהרען.

— איד האב ניט דאָגענען. — האט ארקאדי פויל באַמערקט.

איז דער אמת'ען האט ער זיך זעהר דערפרעהט מיט זיין פריינד'ס פארשלאַג. ער האט אבער געהאלטען פאר זיין פליכט ניט ארויסצעווייזען זיין געפיהל. ניט אומזיסט איז ער דאך א ניהיליסט געווען.

אויפ'ן צווייטען טאג איז ער מיט באזאראון אַוועקגעפאהרען.

די יונגווארג אין מארינא האט לייד געטאן זייער אפפאהרען.
דוניאשא האט אפילו א וויין געטאן... די אלטימשקע, אבער, האבען
לייכטער אפגעאטעמט.

.12

די שטאדט, וואו אונזערע חברים האבען זיך אוועקגעלאזען, איז
געווען אונטער דער פיהרערשאפט פון א גובערנאטאר, וואס האט
זיך גערעכענט פאר א „יונגען“. ער איז געווען א פראגרעסיסט און
א דעספאט, וואס דאס באגעגענט מען זעהר אפט אין רוסלאנד.
שוין אין דעם ערשטען יאהר פון זיין פיהרערשאפט האט ער זיך
צוקריגט ניט נאר מיט דעם נאסט־פריינדליכען פארשטעהער פון די
לאנד־באזיצער, וועלכער האט געהאדעוועט פערד, א געוועזענער
שטאבס־קאפיטאן פון דער גווארדיע, נאר אויך מיט זיינע אייגענע
באאמטע. די קריגערייען זיינען ענדלאך דערגאנגען אזוי ווייט,
אז דער מיניסטעריום אין פעטערבורג האט געפונען פאר נויטיג צו
שיקען אן אנפארטרויטען מענשען, וועלכער זאל די זאך אונטער־
זוכען. דער גורל איז געפאלען אויף מאטוויי איליטש קאליאזין, א
זוהן פון יענעם קאליאזין, אונטער וועמעס אויפזיכט עס זיינען
אמאל געווען די ברידער קירסאנאוו. ער איז אויך געווען פון די
„יונגע“, דאס הייסט, איהם איז ניט לאנג צוריק געווארען פערציג
יאהר. ער האט זיך שוין אבער אויסגעצייכענט זייענדיג א רעגיר־
רונגס־מענש, און אויף יעדער זייט פון זיין ברוסט זיינען ביי איהם
געהאנגען מעדאלען, איינער איז אפילו געווען אן אויסלענדישער,
פון די גאנץ־געוועהנליכע. ער האט זיך געהאלטען פאר א פרא־
גרעסיסט, אזוי ווי דער גובערנאטאר, וועמען ער איז געקומען
משפט'ן, און זייענדיג א רעגירונגס־מענש איז ער דאך ניט עהנליך
געווען צו די מעהרסטע פון זיי. ער האט געהאט פון זיך זעהר
א געהויבענע מיינונג. צו זיין שטאלצקייט איז גאר קיין גרענעץ
ניט געווען. ער האט זיך אבער געהאלטען פשוט, האט פריינדליך
געקוקט, אויפמערקזאם אויסגעהערט און האט אזוי גוטמוטיג גע־

לאכט, אז אין די ערשטע צייטען האט ער אפילו געקאנט שטיען פאר א וואוילען בחור". אין וויכטיגע אנגעלעגענהייטען האט ער אפילו געקאנט, ווי מיזאגט, ווארפען שטויב. „סאיז נויטווענדיג ענערגיע“, פלעגט ער דעמאלט זאגען, און צום סוף פלעגט ער, גע-וועהנליך, בלייבען א נאר, און יעדער באצאמטער, וואס האט נאר געהאט אביסעל ערפאהרונג, פלעגט פאהרען אויף איהם רייטענדיג. מאטוויי איליטש פלעגט רידען מיט גרויס דרד-אראץ וועגען גיזא. ער האט געזוכט צו באווייזען אלעמען און אימליכען, אז ער איז גיט ווי יענע רוטינערען און אפגעשטאנענע ביוראקראטען, אז ער לאזט גיט דורך אהן אויפמערקזאמקייט קיין איין וויכטיגע געזעל-שאפטליכע ערשיינונג... אט די אלע ווערטער האט ער זעהר גוט געוואוסט. ער האט אפילו מיט נאכלעסיגער גאזה נאכגעפאלגט די ענטוויקלונג פון דער מאדערנער ליטעראטור. אזוי ווי עס טרעפט אמאל, אז א דערוואקסענער מענש שליסט זיך אז און א פראצעסיע פון קינדער וואס ער באגעגענט אין גאס. אין דער אמתז איז מאטוויי איליטש גיט אוועק א סך ווייטער פון יענע דעגירונגס מענשען פון די אלעקסאנדרישע צייטען, וועלכע האבען איבערגעלייענט אין דער פריה א זייטעל פון קאנדיליאק, איידער זיי זיינען געגאנגען אויף אז אווענד פון מאדאם סוויעטשינא, וועל-כע האט דעמאלט געוואוינט אין פעטערבורג. זיין האלמונג איז אבער געווען אז אנדערע, א מעהר מאדערנע. ער איז געווען א פלינקער באצאמטער, א כיטער און ווייטער גארנישט. אין געשעפט זאכען האט ער גארנישט געוואוסט, האט קיין שכל גיט געהאט. דערפאר אבער האט ער זיינע אייגענע געשעפטען פארשטאנען ווי צו פיהרען. דא האט זיך שוין קיינער גיט געקאנט גלייכען צו איהם און דאס איז די הויפטזאך.

מאטוויי איליטש האט אויפגענומען ארקאדיין מיט א גוט-מוטיגקייט, אדער בעסער געזאגט, מיט א שפילעוודינקייט, ווי עס פאסט פאר אז אויפגעקלערטען הויכען באצאמטען... ער האט זיך פונדעסטוועגען פארוואונדערט ווען ער האט זיך דערוואוסט, אז די קרובים, וועלכע ער האט איינגעלאדען, זיינען געבליבען אין

דארף. „דיין טאטע איז אלע מאל געווען א קאמישער מענש“, האט ער באמערקט, אַרומוואַרפֿענדיג מיט די קומאַשען פֿון זיין וואונדערשעהנעם שלאַפֿראַק. און מיט אַמאַל, ווענדענדיג זיך צו דעם יונגען באַאַמטען, וועלכער איז געזעסען אין אַ ווייַ-מונדיך, פֿאַרשפּילעט אויף אַלע קנעפֿלאַך, האַט ער אויסגערופֿען מיט אַ פֿאַרזאַרגטען פֿנים: „וואָס איז?“ — דער יונגערמאַן, ביי וועמען די ליפֿען האָבען זיך צונויפֿגעקלעפֿט פֿון לאַנגען שוויגען האַט זיך אויפֿגעהויבען און האַט אין פֿאַרלעגענהייט אַ קוק געטאַן אויף זיין באַפֿעהלער. אָבער נאַכדעם ווי מאַטוויי איליאַיטש האָט זיין אונטערנעאַרדענטען געבראַכט אין פֿאַרלעגענהייט, האָט ער זיך שוין אויף איהם מעהר ניט אומגעקוקט. אונזערע הויכע באַאַמטע לייעבען אין אַלגעמיין צו ברענגען אין פֿאַרלעגענהייט זייערע אונטערנעאַרדענטע. די מיטלען וועלכע זיי ווענדען אָן, זיינען גאַנץ פֿאַרשיידען. דער פֿאַלגענדער מיטעל ווערט, סיי ווי, אַ סך געברויכט. „is quite a favorite“ ווי די ענגלענדער זאָגען: דער הויכער באַאַמטער הערט אויף מיט אַמאַל צו פֿאַרשטעהן די פֿשוט'סטע ווערטער, ער רוקט אָן אַ טויבע היטעל. ער וועט, צום ביישפּיעל, פֿרעגען:

— וואָס פֿאַר אַ טאַג איז היינט?

מעלדעט מען איהם מיט רעספּעקט: „פֿרייטאָג איז היינט, אייער... הייט!“

— האָ? וואָס? וואָס זאָגט איהר? — פֿרענט איהם אַנגעד־שטרענגט דער הויכער באַאַמטער.

— היינט איז פֿרייטאָג, אייער... הייט.

— ווי? וואָס? וואָס מיינט איהר, פֿרייטאָג? וואָס פֿאַר אַ פֿרייטאָג?

— פֿרייטאָג, אייער... הייט, איז אַ טאַג אין דער וואָך.

— נו, דיר איז איינגעפֿאלען צו לערנען מיר?

מאַטוויי איליאַיטש איז געווען פֿון אַט דעם סאַרט רעגירונגס־מענשען, כאַטש ער האָט זיך געהאַלטען פֿאַר אַ ליבעראַל.

— איד ראַט דיר, מיין פֿריינד, אַז דו זאָלסט אַריבערפֿאַהבֿען

מיט א ווייזט צום גובערנאטאר, — האט ער געזאגט צו ארקאדייז. —
 דו פארשטעהסט? איד ראט דיר דאס צו טאן ניט דערפאר, ווייל
 איד האלט זיך ביי די אלטע באגריפען, וועגען דער נויטווענדיגקייט
 צו פאָהרען בוקען זיך צו הערשאַפטען, נאָר פשוט דערפאר, ווייל דער
 גובערנאטאר איז א פיינער מענש. אַ חוץ דעם ווילסטו דאָך זיך
 מסתמא באַקאָנען מיט דער היגער געזעלשאַפט... איד האָף,
 דאָס דו ביזט דאָך ניט קיין בער? און איבערמאָרגען מאַכט ער
 אַ באַל.

— איהר וועט אויך זיין אויף דעם באַל? — האט ארקאדי גע-
 פרעגט.

— צוליעב מיר מאַכט ער איהם טאַקע, — האט מאַטוויי אי-
 ליטש כמעט רחמנותדיג אַרויסגעזאָגט. — דו טאַנצסט?
 — איד טאַנצ, אָבער שלעכט.

— אַז עבירה. עס זיינען דאָ פאַראַן שעהניקע דאַמען, און
 עס איז אַ שאַנדע, אַז אַ יונגערמאַן זאָל ניט קאָנען טאַנצען. אויך
 דאָס זאָג איד ניט דערפאַר, ווייל איד האַלט זיך ביי אַז אַלטען
 באַגריף... איד מייז נאָר ניט, אַז דער שכל דאַרף זיין אין די פיס,
 אָבער דער בייראַניזם איז לעכערליך, *il a fait som temps*.

— אָבער ניט צוליעב דעם בייראַניזם, פעטער... ניט...

— איד וועל דיר באַקאָנען מיט די היגע דאַמען; איד נעהם
 דיר אונטער מיין פליגעל, — האט מאַטוויי איליטש איבערגעשלאָג-
 גען און ער האט זיך צולאַכט פון זעלבסטצופרידענהייט. — דיר
 וועט וואָרים זיין, האַ?

דער דינער איז אַריין און האט געמאַלדען, אַז דער פאַרויצענ-
 דער פון געריכטסקאמער איז געקומען צופאַהרען. ער איז געווען
 אַז עלטערער מאַן מיט גלעטענדע אויגען און צונויפגעקנייטשטע
 ליפען, ער האט שטאַרק ליעב געהאַט די נאַטור, איבערהויפט
 איז אַ זומערטאַג, ווען „יעדע בינעלע נעמט כאַבאַר פון יעדער
 בלימעלע“... דאָס איז געווען זיין אויסדרוק...
 ארקאדי איז אַוועק.

ער האט געטראַפען באַזאַראַווי אין דער אכסניה, וואו זיי

זיינען איינגעשטאנען. ער האט מיט איהם לאנג איינגעטענה'ט, אז ער זאל מיט איהם געהן צום גובערנאטאר.

— פארפאלען! — האט באזאראוו ענדליך געזאגט. — אז מ'האט אנגעהויבען, דארף מען ענדיגען. מיר זיינען געקומען און קוקען לאנד-אייגענטימער, טא לאמיר זיי אַנסקוען.

דער גובערנאטאר האט פריינטליך אויפגענומען די יונגע לייט; ער האט זיי אבער ניט געבעטען זיצען און האט זיך אליין אויך ניט געזעצט. ער האט שמענדיג געשמאיעט, האט שמענדיג גע-איילט. גלייך אין דער פריה פלעגט ער אנטאן דעם ענגען ווייץ מונדיר מיט דעם שטייפען קראוואט, פלעגט ניט דערעסען, ניט דערטרינקען, פלעגט זיך כסדר שאפען. אין דער גובערניע האט מען איהם גערופען בורדאלו און מיינען פלעגט מען דערמיט, ניט דעם באוואוסטען פראנצויזישען פרעדיגער, נאָר בורדא, (וואס אין רוסיש מיינט עס „אומריינער געטראנק“). ער האט קירסאנאווי און באזאראווי איינגעלאדען צו זיך אויפ'ן באל, און אין צוויי מיט גוטען ארום האט ער זיי ווידער איינגעלאדען, דאס מאל שוין ווי צוויי ברידער, און גערופען האט ער זיי קייסאראווס.

געהענדיג פון גובערנאטאר צו זיך אהיים, איז פלוצלונג פון א פארבייפאָהרענדיגער דראַזשקע אַרויסגעשפרונגען אַ מענש פון אַ נידעריגער וואוקס אין אַ סלאַוויאַנאָפּילישער ווענגערקע און מיט אַן אויסגעשריי „יעוונגעני וואַסיליטש!“ האט ער זיך אַ וואַרף געטאן צו באַזאָראַווי.

— אַה! דאָס זיינט איהר, הער סיטניקאָו! — האט באַזאָראַווי אַרויסגעזאָגט ניט אַפּשטעלענדיג זיך. — ווי קומט איהר אַהער? — שטעלט זיך פאַר, ס'איז אַ צופעליגע זאַך, — האט יענער געענטפערט, און אומדעהענדיג זיך צו דער דראַזשקע האט ער אַ מאל פינף אַ מאָד געטאן מיט דער האַנט און האט אויסגע-שריען: — פאַהר אונז נאָך! מייַן פאַטער האט דאָ אַ גע-שעפט, — האט ער ווייטער גערעדט, אַריבערשפּרינגענדיג איבער אַ גראַבען, — נאָ האט ער מיך געבעטען... איד האב זיך היינט יערוואָוסט, אַז איהר געפינט זיך דאָ, און איד בין שוין געווען

ביי אײד... (ווען די חברים זיינען שפעטער געקומען צו זיך צוהיים האבען זיי טאקע געפונען א קארטעל מיט פארבויגענע ברעך גען און מיט סיטניקאווס נאמען, אויף איין זייט אויף פראנצויזיש און אויף דער צווייטער — מיט סלאוואנישע בוכשטאבען). איד האף, אז דאס קומט איהר ניט פון גובערנאטאָר?

— האַפט ניט, מיר געהען טאקע פון איהם.

— אויב אזוי, וועל איד אויך געהן צו איהם... יעווגעני וואסײ

ליטש, באקאנט מיר מיט אײער... מיט זיי...

— סיטניקאָ קירסאָנאָוו, — האָט באַזאָראָוו אַרויסגעזאָגט ניט

אַפּשטעלענדיג זיך.

— עס פרעהט מיר זעהר, — האָט סיטניקאָוו אָנגעהויבען,

אַרויסטרעטענדיג מיט אַ זייט, שמייכלענדיג און אַראַפּציהענדיג

זיינע שוין צורעלעגאָנטע הענדשקעס. — איד האָב זעהר פּיעל גע-

הערט... איד בין יעווגעני וואַסיליטשעס אַן אַלטער באַקאָנטער,

און איד קאָן זאָגען — זיין תּלמיד. איד האָב אַהים צו פאַרדאַנקען,

וואָס איד בין אַן אַנדער מענש געוואָרען...

אַרקאָדי האָט אַ קוק געטאָן אויף באַזאָראָוו׳ס תּלמיד. די

קליינע, אַבער אָנגענעמע שטריכען פון זיין גלאַטען פנים האָבען

אויסגעדריקט אומרוהיגקייט און טעמפּסקייט. זיינע קליינע אויגען,

וואָס האָבען אויסגעזעהן ווי אַריינגעקוועטשטע, האָבען געקוקט

אויפּמערקזאָם און אומרוהיג. ער האָט אויך געלאַכט אומרוהיג:

מיט עפעס אַזאַ קורצען, הילצערנעם געלעכטער.

— איהר וועט גלויבען, — האָט ער ווייטער גערעדט, — אַז

איד האָב געהערט באַזאָראָוו׳ן סײַערשטע מאָל זאָגען, אַז מײַדאַרף

ניט אַנערקענען קיין אויטאָריטעטען, האָב איד דערפיהלט אַזאַ

פּרייד... עפעס אַזוי ווי איד וואָלט פון בלינד זעהענדיג געוואָ-

רען. אַט, האָב איד אַ קלער געטאָן, ענדליך האָב איד געפונען אַ

מענשען. אַנב, יעווגעני וואַסיליטש, פאַר אײַד איז דורכאויס נויט

ווענדיג אַריינצוגעהן דאָ צו אײַנער אַ דאַמע, וועלכע איז פּעהיג

צו פאַרשטעהן אײַד און פאַר וועלכער אײַער באַזוך וועט זיין אַן

אמתײַר יום־טובּ. איד דענק, אַז איהר האָט געהערט פון איהר.

- ווער איז זי? — האט באזאראן ניט ווילענדיג געפרעגט.
 — קוקשינא. Eudoxie יעוודאקסיא קוקשינא. זי איז א
 וואונדערבארער מענש, emaneipee אין דעם בוכשטעבליכען
 זין פון ווארט, א מאדערנע פרוי. איהר ווייסט וואס? לאמיר
 צוזאמען איצט געהן צו איהר. זי וואוינט א צוויי טריט פון דאנען.
 מיר וועלען דארט אנבייסען. איהר האט שוין געגעסען?
 — נאך ניט.
- נו, איז גוט. זי איז זיד, פארשטעהט איהר, צונאנגען
 מיט איהר מאן, און איז פון קיינעם ניט אפהענגיג.
 — איז זי א שעהניקע? — האט באזאראן איבערנעשלאגען.
 — נ...ניין, דאס קאן מען ניט זאגען.
 — היינט צו וואס פאר א שווארץ יאהר רופט איהר אונז צו
 איהר?
 — נו, וויצלינג, וויצלינג... זי וועט פאר אונז אוועקשטעלען
 א פלאש שאמפאניער.
 — אזוי גאר! מיזעהט באלד דעם פראקטישען מענשען. אנב,
 אייער פאטער פארנעמט זיך נאך אלץ מיט ארענדעס?
 — נאך אלץ מיט ארענדעס, — האט סיטניקאוו גיך געענט-
 פערט און האט זיך הילכיג פונאנדערגעלאכט. — נו, וואס? מיר
 געהען?
 — איד ווייס אליון ניט.
 — דו האסט דאך געוואלט אנקוקען מענשען, געה! — האט
 ארקאדי באמערקט אין דער שטיל.
 — נו, און איהר, הער קירסאנאוו, — האט סיטניקאוו אונטער
 געכאפט. — איהר מוזט אויך געהן. אהו אייד געהען מיר ניט.
 — אבער ווי וועלען מיר עס אלע מיט אמאל אריינפאלען?
 — סימאכט ניט, קוקשינא איז א וואונדערבארער מענש.
 — א פלעשעל שאמפאניער וועט זיין? — האט באזארא גע-
 פרעגט.
 — דריין! — האט סיטניקאוו אויסגערופען. — פאר דעם קא-
 וויר איד.

- מיט וואס?
 — מיט מין אייגענעם קאפ.
 — שוין בעסער מיט'ן טאטענס ביטעל. נאר סיי ווי, קומט.

.13

די קליינע פריצישע הייזעל, געבויט לויט דעם מאַסקווער סטיל, איז וועלכער עס האט געוואוינט אוודאַטיאָ ניקיטישנאָ, אָדער יעוור דאַקסיא קוקשינאָ, איז געשטאַנען אין איינער פון די ניי־אַפגע־ברענטע גאַסען פון שטאָרט. עס איז באַוואוסט, אַז אונזערע גור בערניע־שטערט ברענען אַלע פינף יאָהר. ביי דער טיר, איבער אַ קרום־אַנגעשלאָגענער ווייט־קאַרטעל האט זיך געזעהן אַ הענטעל פון אַ גלעקעל. אין פאָדער־צימער האָבען זיי באַגעגענט עפעס איינע און אַ הייבעל. זי האט ניט אויסגעזעהן צו זיין ניט קיין דינסט און ניט קיין חבר'טע, — קלאַרע סימנים פון דער באַלע־באַסטעיס פראַגרעסיווע שטרעבונגען. סיטניקאָו האט געפּרעגט, אויב אוודאַטיאָ ניקיטישנאָ איז אין דער היים.

— דאָס זיינט איהר, וויקטאר? — האט זיך דערהערט אַ דינער קול פון אַ דערבייאַגען צימער. — קומט אַרײַן.

— די פרוי אין דער הייבעל איז גלייך פאַרשוואונדען.
 — איד בין דאָ ניט אַליין, — האט סיטניקאָו געזאָגט, פלינק אַראַפּוואַרפענדיג זיין ווענגערקע, אונטער וועלכער עס האט זיך אַרויסגעזעהן אַ רעקעל, וואָס איז געווען עהנליך צו אַ געשטריקטען מאַנטעל. ער האט לעבעדיג אַ קוק געטאָן אויף אַרקאַד'ן און אויף באַזאַראַוין.

— סימאָכט ניט אויס, — האט דער קול געענטפערט. — קומט אַרײַן.

די יונגעלייט זיינען אַרײַנגעגאַנגען. דער צימער, אין וועלכען זיי האָבען זיך געפונען, האט ניכער אויסגעזעהן ווי אַ שרייבי־צימער, איידער ווי אַ גאַס־צימער. פאַפירען, בריעה, גראַבע נומערען פון רוסישע זשורנאַלען — די מעהרסטע פון זיי ניט פונאַנדערגעשני־

טענע, — האבען זיך געוואלגערט איבער פארשטויבטע טישען. אומעטום האבען זיך געוויסט פונאנדערנגעווארפענע שטיקלאך פון אפגערויכערטע ציגארעטען. אויף א לעדערנעם דיוואן איז האלב געלעגען א יונגע, בלאנדע דאמע; איהרע האר זיינען געווען אביסעל צעווארפען. זי איז געווען אנגעטאן אין א ניט זעהר ריינער זיידענער קלייד. אויף איהרע קורצע הענט האט זי געטראגען גרויסע בראסליעטען און אויף איהר קאפ א געשטריקט טיכעל. זי האט זיך אויפגעהויבען פון דיוואן און נאכלעסיג ארויפגארפענדיג אויף איהרע פלייצעס א סאמעטענעם פוטערל פון הערמאלין פעל, האט זי פויל ארויסגעזאגט: „גוט מארגען וויקטאר“, און זי האט סיט ניקאוויז די האנט א דריק געטאן.

— באזאראוו, קירסאנאווי! — האט ער א זאג געטאן אפגע-
האקט, נאכמאכענדיג באזאראוויז.

— זעהר אנגענעהם, — האט קוקשינא געענטפערט, און אבי-
שטעלענדיג אויף באזאראוויז איהרע קיילעכיגע אויגען, צווישען
וועלכע עס האט זיך גערויטעלט פאר'ותומ'ט א פארריסען נעזעל,
האט זי צוגעגעבען: — איד קאן אייד, — און האט אויך איהם א
דריק געטאן די האנט.

באזאראוו האט זיך א קנייטש געטאן. די קליינע, ניט-שעהנע
פינורעל פון דער עמאנציפירטער פרוי איז ניט געווען אפשטוי-
סענד, אבער דער אויסדרוק פון איהר געזיכט האט ניט אנגענעם
געוויקט אויפ'ן צוקוקער. ניט-וויילענדיג האט זיך געוואלט ביי
איהר פרעגען: „וואס איז מיט דיר, ביזטו הונגעריג? אדער:
דו בענקסט? אדער: דו שרעקסט זיך? וואס ביזטו אזוי אומ-
רוהיג? און ביי איהר, ווי ביי סיטניקאוויז האט שטענדיג עפעס
געפארקעט אין דער נשמה. זי האט גערעדט און זיך באוועגט זעהר
פריי, אבער אומגעשיקט. זי האט, קענטיג, אליין אויך געדענקט, אז
זי איז א גוטמוטיגער און פשוט'ער וועזען, און פונדעסטוועגען, צו
וואס זי האט זיך נאך גענומען, האט אויסגעוויזען, אז גראד ניט דאס
ווייל זי טאן. עפעס אלץ איז ביי איהר אויסגעקומען, ווי ווען קינדער
ריידען — מיט א כיוו, דאס הייסט: ניט פשוט, ניט-נאטירליך.

— יא, יא, איד קאז אייד, באזאראוו, — האט זי איבערנעזי-
חזרט (זי האט געהאט די געוואוינהייט, וואס איז כאראקטעריסטי-
טיש פאר פיעלע פראווינציעלע און מאקסעווער דאמען, — אין דעם
ערשטען טאג פון א באקאנטשאפט, פלעגט זי אנרופען מענער מיט
די פאמיליע-נעמען.) איהר ווילט א ציגאר?

— א ציגאר ווי א ציגאר, — האט אונטערגעכאפט סיטניקאוו,
וועלכער האט שוין צייט געהאט אריינצעווארפען זיך אין א שטול
און פאררייסען א פוס אין דער הויך. — איהר גיט אונז בעסער עסען.
מיר זיינען שרעקליך הונגעריג און הייסט טאקע ארויפשטעלען א
פלעשעל שאמפאניער.

— א לעבע-יונג! — האט יעוודאקסיא ארויסגעזאגט און האט
זיך פונאנדערגעלאכט. (ווען זי פלעגט לאכען, פלעגט זיך ארויס-
זעהן איהר אויבערשטע יאסליע). גיט אמת, באזאראוו, אז ער איז
א לעבע-יונג?

— איד האב ליעב באקוועמליכקייטען אין לעבען! — האט
סיטניקאוו ארויסגעזאגט מיט וויכטיגקייט, — דאס שטערט מיר
גיט צו זיין א ליבעראל.

— ניין, עס שטערט, עס שטערט! — האט יעוודאקסיא אויס-
גערופען און פונדעסטוועגען האט זי געהייסען דער דינסט באזאר-
נען סיי דעם אנבייסען און סיי דעם שאמפאניער. — וואס דענקט
איהר וועגען דעם, — האט זי צוגעגעבען, ווענדענדיג זיך צו בא-
זאראוו, — איד בין זיכער, אז איהר זיינט מיט מיר איינפאר-
שטאנען.

— נו, ניין, — האט באזאראוו געענטפערט. — א שטיקעל
פלייש איז בעסער ווי א שטיקעל ברויט, אפילו פון כעמישען
שטאנדפונקט.

— איהר פארנעמט זיך מיט כעמיע? דאס איז מיין ליידענ-
שאפט. איד האב אפילו אליין צוזאמענגעשטעלט א צעמענט.

— א צעמענט? איהר?

— יא, איד, און ווייסט איהר צוליעב וואס פאר א צוועק?
צו מאכען פופערקעפלאד, אז זיי זאלען זיך גיט צוברעכען. איד

בין אויך פראקטיש. עס איז נאך אבער ניט פארטיג, מיטאָרף נאָך איבערלייענען ליבידן. אגב, האָט איהר איבערגעלייענט קיסליאָך קאוּ'ס אָפּהאַנדלונג איבער פרויען-אַרבייט אין „די מאַסקווער נאַכ-ריכטען“? לייענט איבער, איד בעט אַיך. עס אינטערעסירט דאָך אַיך די פרויען-פּראָגע? און שוהלען אויך? מיט וואָס פאַר נעמט זיך אַייער פּריינד? ווי רופט מען איהם?

מאַדאַם קוקשינאַ האָט מיט צאַרטער נאַכלעסיגקייט געשטעלט איהרע פּראָגען, איינע נאָך די אַנדערע, ניט דערוואַרטענדיג זיך אויף אַז ענטפּער. צולאַזענע קינדער ריידען אַזוי מיט זייערע ניאַנקעס.

— מיין נאַמען איז אַרקאַדי ניקאַליאיטש קירסאַנאָוו. — האָט אַרקאַדי געזאָגט. — און טאַן טו איד גאַרניט. יעוודאַקסיא האָט זיך צולאַכט.

— אַט דאַס איז פיין! וואָס, אַיהר רויכערט ניט? וויקטאַר, איהר ווייסט, איד בין אויף אַיך אין כּעס.

— פאַר וואָס?

— איד האָב געהערט, אַז איהר האָט שוין ווידער אָנגעהויבען צו לויבען זשאַרוזש סאַנד. אַן אָפּגעשטאַנענע פּרוי, און ווייטער גאַרניט. ווי קומט זי צו עמערסאַניען? זי האָט גאַר קיין אידעען ניט, ניט איבער ערציהונג, ניט איבער פיזיאלאָגיע — וועגען קיין זאַך ניט. איד בין זיכער, אַז זי האָט אפילו ניט געהערט וועגען עמבראַלאָגיע, און ווי אזוי קען מען אויסקומען אַהן דעם אין אונז זער צייט? (יעוודאַקיא האָט אפילו די הענט אויסגעשטעלט) אַד, ס'אַראַ וואונדערבאַרע אָפּהאַנדלונג יעליסעוויטש האָט אָנגעשריבען איבער דער פּראָגע! ער איז אַ געניאַלער הער! (יעוודאַקיא פלעגט שטענדיג געברויכען דאַס וואָרט „הער“ אַנשטאַט „מענטש“). באַ זאַראָוו, זעצט זיך לעבען מיר אויפ'ן דיוואַן. איהר ווייסט עס אפּשר ניט: איד האָב שרעקליך מוראַ פאַר אַיך.

— פאַר וואָס? ערלויבט מיר צו זיין נייגערין.

— איהר זייט אַ געפּעהרליכער הער; איהר זייט אַזאַ קריי-טיקער. אַד, גאַט מיינער! ווי לעכערליך איד בין. איד רייד, ווי

עפעס א נויט־באזיצערין. אייגענטליך בין איך טאקע א נויט־באזיצערין, איד האב א נויט און איך פארוואלט עס אליין. שמעלט זיך פאר, איד האב אן אויפזעהער מיט דעם נאמען יעראפעני, — א וואונדערבארער טיפ, אזוי ווי קופערס פאטפיינדער: עפעס איז אין איהם דא אזוינס, וואס איז אוממיטעלבאר! איד האב זיך דא שוין באזעצט אויף שטענדיג. אן אומדערטרעגליכע שטארט, ניט אמת? אבער וואס זאל מען טאן?

— די שטארט ווי די שטארט, — האט באזאראוו קאלטכלוטיג באמערקט.

— עפעס אלץ אזעלכע קליינליכע אינטערעסען, אט וואס עס איז שרעקליך! פריהער פלעג איך ווינטער צייט וואוינען אין מאסקווע... אבער איצט געפינט זיך דארט מיין געטרייער מוסיו קוקשין. אבער אויך מאסקווע איז איצט... איד ווייס אליין ניט — שוין אויך ניט דאס. איד דענק צו פאהרען נאך אויסלאנד. לעצטען יאהר בין איך שיער ניט אוועקגעפאהרען.

— אין פאריז, פארשטעהט זיך? — האט באזאראוו געפרעגט.

— אין פאריז און אין היידעלבערג.

— נאך וואס אין היידעלבערג?

— וואס רעדט איהר, דארט איז בונזען!

באזאראוו האט ניט געפונען וואס צו ענטפערען אויף דעם.

— pierre סאפאזשניקאוו... ער איז אייך באקאנט?

— ניי, איד ווייס ניט.

— וואס רעדט איהר, pierre סאפאזשניקאוו... מ'קען איהם

שטענדיג טרעפען ביי לידא באסטאטאווא.

— איד האב פון איהר אויך ניט געהערט.

— נו, האט ער אנגעהויבען צו באגלייטען מיר. נאט צו דאך

קען, איד בין פריי, קיין קינדער האב איך ניט... וואס האב איך

עס געזאגט: „נאט צו דאנקען!“ סיי ווי, ס'איז אלץ איינס.

יעווראקסיא האט א ציגאטערעטל צונויפגעדריקט מיט איהרע

פינגער, וועלכע זיינען געווען פארגעלט פונים טיטון; זי האט

איבער איהם א פיהר געמאז מיט'ן צונג, האט א ציה געמאז און פאררויכערט. די דינסט איז אריין מיט א טאץ.

— אהא, אט איז דער אַנבייסען. איהר ווילט פאַרבייסען? וויקטאר, עפענט די פלאש. דאס איז פון אייערמוועגען.

— פון מיינעמוועגען, פון מיינעמוועגען, — האט סיטניקאוו ארויסגעזאגט, און ער האט זיך ווידער צולאכט מיט א קווימש.

— זיינען דא פאַראן שעהניקע דאַמען? — האָט באַזאַראַוו געפרעגט, אויסטרינקענדיג זיין דריטע גלעזעל.

— עס זיינען פאַראן, — האָט יעוודאַקסיא געענטפערט. — זיי

זיינען אבער אלע אַזעלכע נישטיגע. צום ביישפּיעל *mon amie*

אדינצאָואַ — איז ניט קיין מיאוס'ע, עס פאַרדריסט, וואָס איהר רעפּוטאַציע איז עפעס אַזאַ... סיי ווי, דאָס וואָלט נאָך ניט אויס

געמאַכט, אַבער קיין פרויער קוק, קיין ברייטקייט, גאַרניט... קיין סימן ניט דערפון. די גאַנצע ערציהונגס־סיסטעמע דאַרף מען איר

בערבייטען. איד האָב שוין געטראַכט וועגען דעם. אונזערע פרויען זיינען זעהר שלעכט ערצויגען.

— איהר וועט מיט זיי גאַרנישט מאַכען, — האָט סיטניקאָוו

אונטערגעכאַפט. — איד פאַראַכט זיי אינגאַנצען ווי זיי זיינען! (די מיגליכקייט צו פאַראַכטען אַ וואַיסצורדיקען זיין פאַראַכטונג זיך

נען פאַר סיטניקאָוו'ן געווען פון די אַנגענעמסטע עמפּינדונגען, און איבערהויפּט פלעגט ער אַנפאַלען אויף פרויען, ניט פאַרדעכט

טענדיג, דאָס איז עטליכע חדשים אַרום וועט ער דאַרפֿען קומען אונטערטעניג צו זיין פרוי בלויז דערפאַר, ווייל זי האָט געשטאַמט

פון די פירשטיין דורדאַליעאַסאָוו). קיין איינציגע פון זיי וואָלט ניט געקאַנט פאַרשטעהן אונזער געשפּרעך, קיין איינציגע פון זיי פאַר

דינט ניט, אַז מיר, ערנסטע מענער, זאַלען ריידען פון איהר!

— אַז ס'איז גאַרנישט נויטיג זיי זאַלען פאַרשטעהן אונזער געשפּרעך, — האָט באַזאַראַוו געזאָגט.

— וועגען וועמען רעדט איהר? — האָט זיך יעוודאַקסיא אַרייַן געמישט.

— וועגען שעהנע פרויען.

— ווי? ס'הייסט, איהר האט דעם זעלבען מיינונג וואס פרוי-

דאן!

באזאראוו האט שטאלץ געענטפערט:

— איד האב קיינעם מיינונג ניט, איד האב מיינע אייגענע.
— ארונטער מיט די אויטאריטעטען! — האט סיטניקאוו אויס-
געשריען, דערפרעהענדיג זיך מיט דער געלעגענהייט שארף אויסצו-
דריקען זיך אין דער אנוועזענהייט פון א מענשען, וועלכען ער האט
פארגעטערט.

— אבער מאקאליי אליין! — האט קוקשינא אנגעהויבען...

— ארונטער מיט מאקאלייען! — האט סיטניקאוו א דונער
געטאן. — איהר נעמט זיך אן פאר אט די ווייבלאך?
— ניט פאר די ווייבלאך, נאך פאר די פרויענרעכט, פאר
וועלכע איד האב זיך פארשווארען צו פארטיידיגען ביזן לעצטען
טראפען בלוט.

— ארונטער! — אבער דא האט זיך סיטניקאוו אפגעשטעלט,
איד לייקען זיי אבער ניט אפ, — האט ער ארויסגעזאגט.
— ניין, איד זעה, אז איהר זיינט א סלאוויאנאפיל. איהר זייט
דעמאסטראציעס א נאכפאלגער. איהר האט בעסער געדארפט האַבען
א בייטש אין האנט!

— א בייטש איז א גוטע זאך, — האט באזאראוו באמערקט. —
מיר זיינען שוין אבער צוגעקומען צום לעצטען טראפען...
— פון וואס? — האט יעוודאקסיע איבערגעשלאגען.
— פון שאמפאניער, געאכטע אודאטיא ניקיטישא, — פון
שאמפאניער — ניט פון אייער בלוט.

— איד קאן גלייכגילטיג ניט הערען, ווען מ'פאלט אן אויף
פרויען, — האט יעוודאקסיע ווייטער גערעדט. — דאס איז שרעק-
ליך, שרעקליך. אנשטאט אנצופאלען אויף זיי, לייענט בעסער איר
בער מישעליע'ס בוך de l'amour עס איז א וואונדער! לאמיר
ריידען וועגען ליעבע, — האט יעוודאקסיע צוגענעבען, אראפלאזענדיג
פיל איהר האנט אויף דער צוקנייטשטער קישעלע פון דיוואן.
אלע זיינען מיט אמאל אנטשווינען געווארען.

— ניין, צוליעב וואס ריידען וועגען ליעבע, — האט באזאראוו
געזאגט: — איהר האט דערמאנט אדינצאווא'ן... אזוי, דוכט זיך,
רופט מען איהר? ווער איז זי?

— א וואונדערבארע, א וואונדערבארע! — האט סיטניקאוו א
קוויטשע געטאן. — איד וועל איך פארשטעלען: א חכמה, א רייכע
אלמנה. צום באדויערען איז זי נאך ניט גענוג אנטוויקעלט; מ'דארף
איהר נאהנטער באקאנען מיט אונזער יעוודאקסיא'ן. איד טרינק
פאר אייער געזונט, יעוודאקסיא! | et toe, et toe, et-tin-tin-tin...
— וויקטאר, איהר זייט א שטיפער.

דער אנבייסען האט לאנג געדויערט. נאך דער ערשטער פלאש
שאמפאניער האט מען דערלאנגט א צווייטע, דערנאך א דריטע און
אויך א פערטע... יעוודאקסיא האט געפלוידערט אהן אן אפשטעל,
סיטניקאוו האט מיטגעהאלפען. זיי האבען א סך גערעדט וועגען
דעם, וואס עס איז אזוינס היראט-פאראורטייל אדער פארברעכען,
און ווי אזוי ווערען מענשען געבוירען — אלע גלייך, אדער ניין?
איז וואס, אייגענטליך, באשטעהט די אינדיווידואליטעט? עס איז
ענדליך דערנאנגען ביז דעם, אז יעוודאקסיא, אינגאנצען א רויטע
פון דעם אויסגעטרונקענעם וויין, האט אנגעהויבען זינגען מיט א
הייעדיגער שטימע, פריהער ציגינער ליעדער און נאכדעם
סימור שיפ'ס א ראמאנס, קלאפענדיג מיט איהרע פלאטשיגע נע-
געל איבער די קלאווישען פון א פארלאזענעם פארטאפיאן. סיט-
ניקאוו האט זיין קאפ ארומגעבונדען מיט א שאל און האט פארגע-
שטעלט א שמערבליך פארליכטען, ביי די ווערטער:

„און מיינע ליפען מיט דינע
„אין א הויסען קנש צוזאמענגיסען“.

האט ארקאדי ענדליך ניט אויסגעהאלטען. „דאס איז דאך
עהנליך צו א משוגעים-הויז“, האט ער באמערקט אין דער הויך.
באזאראוו האט אין געשפרעד זעלמען אריינגעווארפען א שפאסיי
געז ווארט — ער איז פארנומען געווען מעהר מיט דעם שאמפאניער —
ער האט א גענעץ געטאן, זיך אויפגעהויבען און ניט זענענענדיג

זיך מיט דער באַלעבאָסטע, איז ער אַרויס צוזאַמען מיט אַרקאַדין.
סיטניקאָוו איז אַרויסגעשפרונגען גלייך נאָך זיי.

— נו וואָס, נו וואָס? — האָט ער שמייכלענדיג געפרעגט פאַר
לויפענדיג דאָ רעכטס און דאָ לינקס, — איד האָב דאָך אייך גע-
זאָגט, אַז עס איז אַ וואונדערבאַרע פּערזענליכקייט! אַט וואָס פאַר
אַ פּרויען מיר דאַרפען האָבען וואָס מעהר! זי איז אַ הויך מאַראַ-
לישע ערשיינונג.

— און אַט אַ דער אַגשטאַלט פון „דיין“ טאַטע, איז אויך
אַ מאַראַלישע ערשיינונג? — האָט באַזאַראָוו אַ זאָג געטאָן, אַנוויי-
זענדיג מיט'ן פינגער אויף אַ שענקעל, וועלכען זיי זיינען בשעת
מעשה פאַרבייגעגאַנגען.

סיטניקאָוו האָט זיך ווידער צולאָכט מיט אַ קוויטש. ער האָט
זיך זעהר געשעמט מיט זיין אַפּשטאַמונג, און ער האָט ניט גע-
וואוסט, צי זאָל ער זיך געפינען געשמייכעלט אָדער באַליידיגט פון
באַזאַראָוו'ס איבערגאַנג אויף „דו“.

.14

אין עטליכע טעג אַרום איז געווען דעם גובערנאַטאָר'ס באַל.
מאַטוויי איליטש איז געווען אַן אמת'ער „העלד פון יום־טוב“. דער
פאַרשטעהער פון די לאַנד־באַזיצער האָט געלאָזט וויסען אַלעמען
און איטליכען, אַז ער איז געקומען צופאַהרען נאָך לכבוד איהם,
און דער גובערנאַטאָר אפילו אויפ'ן באַל, אפילו בלייבענדיג
אומבאוועגליך, האָט ניט אויפגעהערט צו „שאַפען זיך“. די ווייב-
קייט פון מאַטוויי איליטש'עם האַלטונג, האָט זיך געקאַנט פאַר-
גלייכען נאָר מיט זיין גרויסקייט. ער האָט געשמייכעלט צו אַלע-
מען: צו די מיט אַ באַהאַלטענעם עקעל, צו יענע מיט אַכטונג; צו
פּרויען האָט ער זיך פונאַנדערגעלאָזען „en vrai chevalier francais“
און האָט געלאָכט אַהן אַז אויפהער מיט אַ שטאַרקען קלינגענדען
און איינזאַמען געלעכטער, ווי עס פאַסט פאַר אַ הויכען באַאַמטען.
ער האָט אַרקאַדין אַ גלעט געטאָן אויפ'ן פלייצע און האָט איהם

הויך אנגערופען „פלימעניק“; אויך באזאראווין, וועלכער איז גע-
ווען אנגעטאן איז אן אלטלאכען פראק, האט ער געשאנקען א
צופראגענעם, אבער א וויכען קוק פון דער זייט, און האָט
איהם באַגריסט מיט אַ ניט־קלאַרע, אַבער פּריינדליכען ברום, אין
וועלכען עס האָט זיך געפּיהלט אַז, „איך... בין איך“, ער האָט
סיטניקאווין דערלאַנגט אַ פינגער, האָט צו איהם אַ שמייכעל געטאָן,
אַפּקעהרענדיג שוין זיין קאַפּ. אפילו קוקשינאַן, וועלכע איז
געקומען אויפֿן באַל פּשוט אַנגעטאָן און אין שמוציגע הענדשקעס,
אַבער מיט אַ גוֹדען פּויגעלע אין איהרע האַר, אפילו קוקשינאַן
האָט ער געזאָגט „enchante“ מענשען זיינען געווען אַ סך, קיין
קאוואַליערען האָבען ניט געפּעהלט, די ציווילע זיינען מייסטענס
געשטאַנען אַרום די ווענט, אַבער די מיליטערישע האָבען פּלייסג
געטאַנצט, איבערהויפּט איינער פון זיי, וועלכער האָט זעקס וואַכען
פאַרבּראַכט אין פּאַרזיז, וואו ער האָט זיך אויסגעלערענט פאַרשיי-
דענע וואויל־יונגערשע ווערטלאך, ווי: „ah fichterre,“ „zut“
'pst, pst, mon bibe' און נאך אַזעלכע. ער פּלעגט זיי אַרויסזאָגען ווי
אַן אמת'ער פּאַרזיזער, און אין דערזעלכער צייט פּלעגט ער זאָגען
'si j'aurais,“ „absolument“, „si j'avais“ אין דעם זין פון באַ-
שטימט. מיט איין וואָרט: ער האָט גערעדט מיט יענעם רוסיש-
פּראַנצויזישען דיאַלעקט, פון וועלכען עס לאַכען אַזוי די פּראַנצויז-
זען, ווען זיי פּאַרזיזערן אונז, אַהן וועלכער ניט איז נויטווענדיגקייט,
אַז מיר ריידען אויף זייער שפּראַך ווי מלאכים, „comme des anges“
אַרקאַדי האָט געטאַנצט שלעכט, ווי מיר ווייסען שוין, און באַ-
זאַראַוו האָט אינגאַנצען ניט געטאַנצט: זיי האָבען זיך ביידע איינ-
געזעצט אין אַ ווינקעל. סיטניקאָוו איז אויך צוגעקומען צו זיי,
אַנשטעלענדיג אויף זיין פנים אַ שמייכעל פון פאַראַכטונג און מאַ-
כענדיג דערביי גיפּטיגע באַמערקונגען, האָט ער פּרעך געקוקט אַרום
און עס האָט אויסגעזעהן, אַז ער האָט אַן אמת'ען פאַרגניגען. מיט
אַמאָל האָט זיך זיין פנים אומגעביטען און אַפּקעהרענדיג זיך צו אַר-
קאַדין האָט ער אומרוהיג אַ זאָג געטאַן:

— אַדינצאַוואַ איז געקומען צופּאָהרען.

צרקאדי האט זיך אומגעקוקט און ער האט דערזעהן א פרוי פון א הויכער וואוקס אין א שווארצער קלייד, וועלכע איז שמעהן גען בליבען אין טיר פון זאל. ער איז פארוואונדערט געווארען פון איהר ווירדיגער האלטונג. איהרע נאקעמע הענט זיינען שעהן גען לעגען אויף איהר שלאנקער פיגור. גריניקע צווייגעלאך זיינען שעהן געהאנגען אויף איהרע קיילעביגע פלייצעס פון איהרע גלאזן ציגע האר. רוהיג און קלוג, טאקע רוהיג, און ניט פארטראכט, האט בען ליכטיגע אויגען געקוקט פון אונטער א ווייסען שמערען און האבען געשמייכעלט מיט א קוים באמערקבארען שמייכעל. איהר פנים האט געוועהט מיט עפעס אזא צארטער און ווייכער קראפט. — איהר זייט מיט איהר באקאנט? — האט ארקאדי געפרעגט סיטניקאוויץ.

— ניט גוט. אויב איהר זיילט, וועל איך איד פארשטעלען.

— איד בעט אייד... נאך דעם קאדריל.

אדינצאווא האט אויך געצויגען באזאראוויץ אויפמערקזאמקייט.

— ווער איז זי? — האט ער געפרעגט. — זי איז גארניש עהנ

ליך צו די איבעריגע יאכנעס.

זיי האבען אריבערגעווארט דעם קאדריל. סיטניקאוויץ האט אר קאדריל אוועקגעפיהרט צו אדינצאווא. עס איז אבער א צווייפעל, צי ער איז מיט איהר געווען באקאנט אפילו אויף אזוי פיעל, אויף וויפיעל ער האט געזאגט: ער האט זיך געפלאנטערט אין זיינע רייד און זי האט אויף איהם געקוקט אביסעל פארוואונדערט. פונדעסט וועגען האט זיך אויף איהר פנים באוויזען א גוטער אויסדרוק, ווען זי יהאט דערהערט ארקאדי'ס פאמיליען-נאמען. זי האט איהם געפרעגט, אויב ער איז ניט ניקאלאי פעטראוויטשעס א זעהן.

— יא, — האט ער געענטפערט.

— איד האב געזעהן אייער פאטער צוויי מאל און איך האב א סך געהערט פון איהם, — האט זי ווייטער געזאגט. — עס פרעהט מיר זעהר צו באקאנען זיך מיט אייך.

אין דעם זעלבען אויגענבליק איז אונטערגעפלויען צו איהר

עפעס אז אַרױמאַנט און האָט איהר אַיינגעלאָרען צו טאַנצען מיט איהם אַ קאַרדיל. זי האָט די אַיינלאָרונג אָנגענומען.

— איהר טאַנצט דען? — האָט אַרקאַדי געפרעגט מיט רעס־פעקט.

— איד טאַנץ. וואָס פאַלט אַיך אַיין, אז איד טאַנץ ניט? קוק איד דען אויס צו אַלט?

— הערט אויף, ווי אַזוי... אַבער אויב אַזוי, ערלויבט מיר אַיך אַיינצולאָרען צו טאַנצען אַ מאַזורקע.

אדינצאַוואַ האָט אַ שמייכעל געטאָן.

— גוט, — האָט זי געזאָגט און האָט אַ קוק געטאָן אויף אַר־קאַדיין, ניט אַזוי ווי פון אויבען אַראָפּ, נאָר אַזוי ווי פאַרהיראַטע שוועסטער קוקען אויף זייערע יונגינקע ברידערלאָך. אַדינצאַוואַ איז אַביסעל עלטער געווען פון אַרקאַדיין. איהר איז געגאַנגען אויפֿן ניין און צוואַנציגסטען יאָהר, אַבער אין איהר אַנוועזענהייט האָט ער זיך געפיהלֿט ווי אַ חדר־אינגעל, ווי אַ סטודענטעל, עפעס אַזוי ווי דער אונטערשייד פון זייערע יאָהרען וואָלט געווען אַ סך גרע־סער. מאַטוויי איל־יטש איז צוגעקומען צו איהר מיט אַ מאַיעסטע־טישען אויסזעהן און מיט חניפה־דיגע רייד.

אַרקאַדי איז אָפּגעגאַנגען אָן אַ זייט. ער האָט אַבער ניט אויפֿ־געהערט צו קוקען אויף איסר: ער האָט פון איהר זיינע אויגען ניט אַראָפּגענומען אויך דעמאַלט, ווען זי האָט געטאַנצט דעם קאַרדיל. זי האָט גערערט מיט דעם טענצער פונקט אַזוי פריי, ווי מיט דעם הויכען באַאַמטען. זי האָט שטיל געמאַכט מיט איהר קאַפּ און מיט די אויגען און האָט זיך אַ צוויי מאָל שטיל צולאַכט. איהר נאָן איז געווען אַביסעל דיקלאַך, כמעט אַזוי ווי ביי אַלע רוסישע... און די פאַרב פון איהר הויט איז ניט אינגאַנצען ווייס געווען. און דאָר האָט אַרקאַדי באַשלאָסען, אז ער האָט נאָך קיינמאַל אַזאַ וואונ־דערבאַרע פרוי ניט באַגעגענט. דער קלאַנג פון איהר קול איז פון זיינע אויערען ניט אַרויס. עס האָט זיך אויסגערוכט, אז אפילו די פאַלרען פון איהר קלייד ליגען ביי איהר אנדערש, ווי ביי אַנ־

דערע — גלייכער און ברייטער. די באַוועגונגען איהרע זיינען געווען
לייכטע און אין דערזעלבער צייט נאָטירליכע.

אַרקאַדי איז אַביסעל אומרוהיג געוואָרען, ווען עס האָבען זיך
דערהערט די ערשטע קלאַנגען פון דער מאָזורקע. ער האָט זיך
אַוועקגעזעצט נעבען זיין דאַמע. ער האָט געוואַלט אָנהויבען צו
ריידען, אָבער ער האָט קיין אַיינציג וואָרט ניט געפונען, ער האָט
נאָר זיין האַנט דורכגעפיהרט דורך זיינע האַר. ער איז אָבער לאַנג
ניט געווען אומרוהיג. אַדינצאַוואַ'ס רוהִגקייט האָט אויך איהם
באַהערשט. עס איז ניט אַוועק קיין פערטעל שעה, ווי ער האָט
שוין פריי דערזעהלט וועגען זיין טאַטע, וועגען זיין פעטער און
וועגען דאָס לעבען אין פעטערבורג און אויפ'ן דאָרף. אַדינצאַוואַ
האַט זיך העפליך אַיינגעהערט, לייכט אויפגעפנענדיג און צומאַכענדיג
דיג איהר פאַכער. זיינע ערזעהלונגען זיינען איבערגעריסען געוואָר
רען, ווען קאַוואַלירערען זיינען געקומען איהר אַינלאַדען צום טאַג
צען. סײַטיקאָו האָט איהר צוויי מאַל אַיינגעלאָרען. זי האָט זיך
צוריקגעקעהרט, האָט זיך ווידער געזעצט, האָט גענומען איהר פאַ
כער און אפילו איהר אַטעמען איז ניט שנעלער געוואָרען, און אַר
קאַדי האָט זיך ווידער גענומען צום דערזעהלען. ער איז געווען
גליקליך וואָס ער איז געווען אַזוי נאָהענט לעבען איהר, וואָס ער
האַט גערעדט צו איהר, וואָס ער האָט געקוקט אין איהרע אויגען,
אויף איהר שעהנעם שטערען, אויף איהר ליעבען, קלונען פנים. זי
אַליין האָט אפילו וועניג גערעדט, אָבער פון די עטליכע ווערטער
האַט זי אַרויסגעוויזען, אַז זי פאַרשטעהט דאָס לעבען. מיט איהרע
באַמערקונגען האָט זי געמאַכט דעם אַינדרוק פון אַ פרוי, וועלכע
האַט אַ סך דורכגעפיהלט און דורכגעטראַכט...

— מיט וועמען זיינט איהר עס געשטאַנען, — האָט זי אַרקאַ
די'ן געפרעגט — ווען דער הער סײַטיקאָו האָט אַיך צוגעפיהרט
צו מיר?

— איהר האָט איהם באַמערקט? — האָט אַרקאַדי געפרעגט, —
ניט אמת, אַז ביי איהם איז אַ זעהר וואַוילער פנים? דאָס איז אַיך
נער אַ באַוואָרען, מיינער אַ פריינד.

ארקאדי האט אנגעהויבען דערצעהלען וועגען „זיין פריינד“. ער האט גערעדט וועגען איהם מיט אזוי פיעל איינצעלהייטען און מיט אזא באגייסטערונג, אז אדינצאווא האט זיך צו איהם אומגעדרעהט און האט אויף איהם אויפמערקזאם א קוק געטאן. דערווייל האט זיך די מאזורקע דערנעהנטערט צום סוף. ארקאדין האט לייך געטאן צו צושידען זיך מיט זיין דאמע: ער האט אזוי גוט פארבראכט מיט איהר נאהענט פון א שעה! אמת, פאר דער גאנצער צייט וואס ער איז מיט איהר געזעסען האט ער געפיהלט עפעס אזוי ווי זי וואלט זיך צו איהם אראפגעלאזען, ווי ער וואלט איהר געארפט דאנקבאר זיין... אבער יונגע הערצער באלעסטיגען זיך ניט מיט אזא געפיהל.

מיהאט אויפגעהערט צו שפילען.

— Merci — האט אדינצאווא א זאג געטאן אויפשטעלענדיג זיך. — איהר האט צוגעזאגט צו באזוכען מיר, ברענגט אויך אייער פריינד. איר בין זעהר נייגעריג צו זעהן א מענשען, וועלכער וואגט אין קיין זאך ניט צו גלויבען.

דער גובערנאטאר איז צוגעקומען צו אדינצאווא'ן, האט געלאזט וויסען, אז דער עסען איז פארטיג און האט מיט א פארזארגטען פנים איהר דערלאנגט די האנט. אוועקגעהענדיג האט זי זיך אומגעדריעהט, כדי א שמיכעל צו טאן צו ארקאדין צום לעצטען מאל. ער האט זיך נידעריג א נייג געטאן און האט איהר נאכגעקוקט (ווי שלאנק איהר פיגור איז, א באגאסענע מיט גרויען גלאנץ פון שווארצען זייד) און א טראכט געבענדיג: „אין אט דעם אויגענבליק האט זי שוין פארגעסען אן מיין עקזיסטענץ“ — האט ער דערפיהלט אין זיין נשמה א וואונדערבאר שעהע באשידענקייט...

— נו וואס? — האט באזאראון געפרעגט ארקאדין, אזוי גיך ווי ער איז צו איהם צוגעקומען. — האסטו זיך אמוזירט? א קאד וואליער האט מיר איצט געזאגט, אז אט די דאמע איז גאר א, אי, אי. אבער ער זעהט אויס צו זיין א נאר. נו, און וואס איז דיין מיינונג, דו דענקסט אויך, אז זי איז א, אי, אי, אי?

— איד פארשטעה ניט וואס דאס מיינט, — האט אַרקאדי גע-
ענטפערט.

— זעה נאָר, ווי אומשולדיג!

— אויב אזוי, פארשטעה איד ניט דיין קאוואליער. אדינצאָוואַ
איז זעהר אַ ליעבע — דאָס איז זיכער, זי האַלט זיך אַבער אזוי
קאַלט און אזוי שטרענג, אַז...

— איז אַ שטילען וואַסער... דו ווייסט! — האַט באַזאַראַן
אונטערגעכאַפט, — דו זאַגסט, אַז זי איז קאַלט, אַט דערפאַר טאַקע
איז עס דאָד טאַקע אזוי באַטעמט. דו ליעבסט דאָך „אַיידקרים“?
— אפשר, — האַט אַרקאדי געזאָגט. — איד וועל זיך ווענען דעם
ניט שפאַרען. זי וויל איד זאָל איהר מיט דיר באַקאַנען און זי
האַט מיר געבעטען, אַז איד זאָל דיר ברענגען צו איהר.

— איד שטעל מיר פאַר, ווי אזוי דו האַסט מיר אַפגעמאַלען!
סיי ווי, דו האַסט גוט געהאַנדעלט. פיהר מיר. ווער זי זאָל ניט
זיין — אַ גובערניע לייביכע, אַדער „עמאַנציפּע“ אזוי ווי קושניאַ,
אַבער פלייצעס האַט זי — איד האָב שוין לאַנג אַזעלכע ניט געזעהן.
אַרקאדיין האַט פאַרדראַסען אויף באַזאַראַוויס ציניזם, אַבער —
ווי עס פלעגט אַפט טרעפּען — האַט ער פאַרגעוואַרפען זיין פריינד
גראַד ניט דאָס, וואָס איהם איז ניט געפּעלען געוואָרען...

— פאַר וואָס דענקסטו, אַז עס זיינען ניטאָ קיין פריידענקענדע
פרויען? — האַט ער שטיל געפרעגט.

— דערפאַר, ברודער, ווייל אויף וויפיעל איד האָב באַמערקט,
דענקען פריי נאָר יענע פרויען, וועלכע זיינען פאַרזעהענישען.

דער געשפּרעך האַט זיך ביי דעם געענדיגט. ביידע יונגעלייט
זיינען אַוועקגעפאַהרען גלייך נאַכין מאַלצייט. קושניאַ האַט נער-
וועזיביוו, אַבער ניט אַהו מוראַ, זיי נאַכגעלאַכט. איהר זעלבסט-
זיכטיגקייט איז טיעף אַנגעריהרט געוואָרען דורכדעם, וואָס ניט
דער און ניט יענער האַבען זיך אויף איהר אומגעקוקט. זי איז
שפּעטער פון אַלעמען געבליבען אויפֿן באַל און פיער אַזיינער האַט
זי מיט סניטקאָוויז דורכגעטאַנצט אַ פאַלקע מאַזורקע אויף דעם

פארווער אופן. מיט אַם דער באַלערענדער פאַרשטעלונג האָט זיך געענדיגט דעם גובערנאַטאָרס יום־טוב.

.15

— מיר וועלען זעהן צו וואָס פאַר אַ מין חיות זי גע־
הערט. — האָט אויף מאָרגען באַזאַראַוו געזאָגט צו אַרקאָדין. אַרויפ־
געהענדיג מיט איהם אויף די טרעפּ פון דער אַכסניאַ, וואו אַדינ־
צאַוואַ איז אַיינגעשטאַנען. — מיין נאַז שפּירט, אַז עפעס איז דאָ
ניט גלאַט.

— סײַז מיר אַ וואונדער אויף דיר! — האָט אַרקאָדי אויסגע־
שריען. — ווי? דו, דו באַזאַראַוו האַלסט זיך ביי יענער שמאַלער
מאַראַל, וועלכער...

— דו ביזט אַ נאַר! — האָט באַזאַראַוו נאַכלעסיג איבערגע־
שלאָגען. — דו ווייסט דען ניט, אַז אויף אונזער שפּראַך און פאַר
אונזערין אַ ברודער איז „ניט גלאַט“ מיינט „גלאַט“. סײַהיסט,
מיקאַז דאָ עפעס קריגען. דו האַסט דען היינט אַליין ניט געזאָגט,
אַז זי האָט מאַדנע חתונה געהאַט. אפילו נאָר מיין מיינונג נאָר,
איז חתונה האַבען פאַר אַן אַלמען מאַן גאַרניט קיין מאַדנע זאַך,
פאַרקערט: סײַז זעהר קלוג. אין די שטאַדטישע ריידערייען
גלויב איד ניט. פונדעסטוועגען האָב איד ליעב צו דענקען, ווי עס
זאָגט אונזער געבילדעטער גובערנאַטאָר, אַז זיי זיינען אמתדיג.

אַרקאָדי האָט גאַרניט געענטפערט און האָט אַנגעקלאַפט אין
טיר. אַ יונגער דינער האָט די ביידע פריינט אַריינגעפיהרט אין
אַ גרויסען צימער, שלעכט מעבלירט, אַזוי ווי אַלע צימערען פון
די רוסישע אַכסניות, נאָר אויסגעשטעלט מיט בלימען.

איז אַ וויילע אַרום איז אַדינצאַוואַ אַריין אין אַ שטוטער
מאַרגען קלייד. זי האָט נאָר אויסגעזעהן אינגער אין דער ליכט
פון דער פריהלינג־זון. אַרקאָדי האָט פאַר איהר פאַרגעשטעלט באַ־
זאַראַוין און מיט פאַרבאָהאַלטענער פאַרוואונדערונג האָט ער באַ־
מערקט, אַז באַזאַראַוו האָט זיך אַביסעל פאַרלאָרען, אין דער צייט.

ווען אדינצאווא איז געבליבען אזוי רוהיג ווי נעכטען. באזאראן און אליין האט דערפיהלט, אז ער האט זיך אביסעל פארלארען, און עס האט איהם פארדראסען. „אט האסטו דיר! פאר א פרוי זיך דערשראקען!“ האט ער א טראכט געטאן, און אריינווארפענדיג זיך אין א שטול ניט ערנער פון סיטניקאווי, האט ער זיך צורערט מיט איבערטריבענער נאכלעסיגקייט. אדינצאווא האט פון איהם איהרע ליכטיגע אויגען ניט אראפגענומען.

אנא סערגיעוויטש אדינצאווא איז געבארען געווארען פון סער-נעי ניקאלאיעוויטש לאקטיעוו, וועלכער האט א נאמען געהאט פאר א שעהנעם, פאר אז אפעריסט און פאר א פארברענטען שפילער. נאכדעם ווי ער האט אפגעטומעלט א יאהר פופצעהן אין פעטער-בורג און אין מאסקווע, האט ער געענדיגט מיט דעם, וואס ער האט כמעט אלץ פארשפיעלט. ער איז געצוואונגען געווען צו באזע-צען זיך אויפ'ן דארף, וואו ער איז אין גיכען געשטארבען, איבער-לאזענדיג א קליינעם פארמעגען צו זיינע צוויי טעכטער, אנאן — פון א יאהר צוואנציג און קאטערינאן — פון א יאהר צוועלף. זייער מאמע, וועלכע האט געשטאמט פון די פארארימט געווארענע פירשטיין ר... איז געשטארבען אין פעטערבורג, ווען איהר מאן איז נאך געווען אין זיין פולען גלאנץ. אנא'ס לאגע איז זעהר שווער גע-ווארען נאך איהר פאטער'ס טויט. די גלענצענדע ערציהונג, וואס זי האט געקראגען אין פעטערבורג, האט איהר ניט צוגעגרייט צו הויזיגע זארגען — צו דעם טויבען דארפישען לעבען. זי האט קיינעם ניט געקאנט אין דעם גאנצען אומגעגענט, און זי האט ניט געהאט מיט וועמען צו האלטען זיך אן עצה. דער פאטער פלעגט אויסמירען צו האבען באציהונגען מיט די שכנים — ער האט זיי ניט געקאנט אנקוקען און זיי איהם ניט, יעדער אויף זיין אופן. פונ-דעסטוועגען האט זי זיך ניט פארלארען און האט גלייך אראפגע-בראכט צו זיך איהר מאמע'ס א שוועסטער, די פירשטיין אוודאטיא סטיעפאנאווא ר... א ביזע בארימערשע אלטע, וועלכע האט צו-גענומען פאר זיך די בעסטע צימערען, ווען זי האט זיך באזעצט אין דער הויז פון איהר פלימעניצע. זי פלעגט ווארטשען פון אין

דער פריה ביז אויף דער נאכט, און אפילו אין גארטען פלעגט זי ארומשפאצירען ניט אנדערש. ווי מיט איהר איינציגען דינער, א לאקיי מיט א זויערען פנים אין אן אפגעטראגענעם דינער-רעקעל מיט א בלויען באנד און אין א דרייעקיגער היטעל. אנא האט געדולדיג אריבערגעטראגען אלע משוגעת'ן פון איהר טאנטע, און האט זיך ביסלעכווייז אפגעגעבען מיט דער ערציהונג פון איהר שוועסטער. און עס האט אויסגעזעהן, אז זי האט שוין שלום געמאכט מיט דעם געדאנק, פארוועלקט צו ווערען אפגעזונדערט פון מענשען... ס'איז איהר אבער אנדערש באשערט געווען.

צופעליג האט איהר דערזעהן איינער אדינצאוו, זעהר א רייכער מאן, פון א יאהר זעקס און פערציג, א מעלאנכאלישער, אן אנגעבלאזענער, א שווערער און א זויערער, כאטש ניט קיין נאר און ניט קיין שלעכטער. ער האט זיך אין איהר איינגעליעבט און האט איהר פארגעשלאגען חתונה צו האבען מיט איהם. זי האט איינגעויליגט צו ווערן זיין פרוי. ער האט מיט איהר אפגעלעבט א יאהר זעקס און שטארבענדיג, האט ער אפגעשריבען אויף איהר נאמען זיין גאנצען פארמעגן. נאך זיין טויט איז אנא סערגיעוונא ביי א יאהר צייט פון דארף ניט ארויסגעפאָהרען. דערנאך איז זי צוזאםגעצו מיט איהר שוועסטער אוועקגעפאָהרען קיין אויסלאַנד. זי איז אבער נאר אין דייטשלאַנד געווען. זי האט זיך פארבענקט און האט זיך צוריקגעקעהרט צו וואוינען אין איהר לייעבען ניקאל-סקאיע, וועלכער איז געווען א פערציג וויארסט אוועק פון שטאדט. זי האט דארטען געהאט א רייכע, שעהז'מעבלירטע הויז, א שעהנעם גארטען מיט אראנזשערעיען: דער פארשטארבענער אדינצאוו האט זיך אין קיין זאך ניט אפגעזאגט. אין שטאדט פלעגט אנא סערגיעוונא פאָהרען זעהר זעלטען, מייסטענס צוליב נעשעפט און אויך דאס ניט אויף לאַנג. אין דער נובערניע האט מען איהר ניט לייעב געהאט, מ'האט איהר שטארק באַרעדט פאַר איהר חתונה האבען מיט אדינצאוו. מ'האט דערצעהלט וועגען איהר ניט געשקוינענע און ניט געפלויענע זאכען, מ'האט פארזיכערט, אז זי האט געהאלפן דעם פאמער אין זיינע שווינדלערישע דריידלאך

און אז קיין אויסלאנד איז זי ניט אומזיסט געפאָהרען, נאָר כדי צו באַהאַלטען אומגליקליכע פּאַלגען... „איהר פאַרשטעהט וואָס?“ פּלעגען די רכילות־טרייבער דערזאָגען, — „זי איז דורכגעגאַנגען דורך פייער און דורך וואַסער“, פּלעגט מען זאָגען וועגען איהר, „און אויך דורך קופּערנע קוימענס“, פּלעגט צוגעבען אַ באַוואוסטער ווער־טעל־זאָגער פון דער גובערניע. אַט די אַלע מעשיות פּלעגען דער געהן צו איהר. זיי זיינען איהר אַבער אין איין אויער אַרײַן און פון דעם צווייטען אַרײַם: איהר כאַראַקטער איז געווען אַ פּרייער און אַז ענטשלאָסענער.

אדינצאַוואַ איז געזעסען אַנגעשפּאַרט אויפֿ'ן ווענטעל פון שמוץ און פּאַרלייגענדיג אַ האַנט אויף אַ האַנט, האָט זי זיך איינגעהערט וואָס באַזאַראַוו האָט גערעדט. ער האָט גערעדט געגען זיין גע־וואוינהייט, אַ סך, און ער האָט קענטיג געזוכט צו פּאַראינטערעסיר־רען זיין צוהערעריי, וואָס דאָס האָט ווידער אַרקאַדיי פּאַרוואַונ־דערט. ער האָט ניט געקאַנט באַשליסען, צי האָט באַזאַראַוו דער־גרייכט זיין צוועק. אויף אַנאָ סערגעיעוונאַים פנים איז שווער געווען צו דערקענען, וואָס פאַר אַז איינדרוק ער האָט אויף איהר גע־מאַכט. די גאַנצע צייט איז דער אויסדרוק פון איהר פנים געווען דערזעלבער, — אַ פּריינדליכער און אַ דינער. איהרע שעהנע אוי־גען האבען געקויכטען מיט אויפּמערקזאַמקייט, אַבער רוהיג. באַ־זאַראַוויס ברעכען זיך אין די ערשטע מינוטען פון זיין באַזוך האָט ניט אנגענעם געווירקט אויף איהר, ווי אַ שלעכטער ריח, אָדער ווי אַ גרילצענדער קלאַנג. זי האָט אַבער גלייך פאַרשטאַנען, אַז ער האָט זיך אַביסעל פּאַרלאָרען, און דאָס האָט איהר נאָך אפילו הנאה געטאָן. גראַבקיט נאָר — איז פאַר איהר געווען אַפּשטויסענער, און איז גראַבקיט וואַלט קיינער באַזאַראַוין ניט באַשולדיגט. אין יענעם טאַג האָט אַרקאַדיי ניט אויפּגעהערט צו וואונדערען זיך. ער האָט ערוואַרט, אַז באַזאַראַוו וועט ריידען צו אדינצאַוואַ, ווי צו אַ קלונער פרוי, וועגען זיינע איבערצייגונגען און אנשוואַונגען — עס איז דאָך איהר פּאַרלאַנג געווען צו הערען אַ מענשען, „וועלכער וואָגט אין קיין זאך ניט צו גלויבען“. אַבער אַנשטאַט דעם, האָט

באזאראו נאר גערערט וועגען מעדיצין, וועגען האמעאפאטיע, וועגען באטאניקע. עס האט זיך ארויסגעוויזען, אז זי האט קיין צייט ניט פארלארען אין איהר איינזאמקייט: זי האט איבער-געלייענט עטליכע גוטע ביכער און האט גערעדט א גוטען רוסיש. זי האט אנגעהויבען צו ריידען וועגען מוזיק, אבער בא-מערקענדיג, אז באזאראו אנערקענט ניט קיין קונסט, האט זי לאנג-זאם זיך ווידער אומגעקערט צו באטאניקע. כאטש ארקאדי האט שוין אנגעהויבען ריידען וועגען דער באדייטונג פון פאלקס מעלא-דיען. אדינצאווא האט ניט אויפגעהערט צו באגעהן זיך מיט איהם, ווי מיט אן אינגערען ברודער. עס האט אויסגעזעהן, אז זי שעצט אין איהם די גוטסקייט און די אויפריכטיגקייט פון דער יוגענד — און דאס אלץ. א שעה דריי האט זיך געצויגען זייער ניטגעאלי-טער, לעבעדיגער געשפרעד איבער פארשידענע זאכען.

די פריינט האבען זיך ענדליך אויפגעהויבען און האבען זיך אנגעהויבען צו זעגענען. אנא סערגיעוונא האט ליעבליך א קוק געטאן אויף זיי, האט ביידען דערלאנגט איהר שעהנע וויסע האנט, און א טראכט געבענדיג א ווילע האט זי מיט א ניט-ענט-שלאסענעם אבער ליעבליכען שמיכעל געזאגט:

— אויב איהר האט קיין מורא ניט צו לאנגווייליגען זיך, טא קומט צופאהרען צו מיר אין ניקאלסקאיע.

— פארוואס זאגט איהר אזוי, אנא סערגיעוונא? — האט אר-קאדי אויסגערופען. — איד וועל זיין העכסט צופרידען...

— און איהר, מוסיו באזאראו?

באזאראו האט זיך נאר א נויג געטאן, און ארקאדי האט זיך ווידער פארוואונדערט: ער האט באמערקט, אז זיין פריינד איז רויט געווארען.

— נו? — האט ער איהם א פרעג געטאן, ווען זיי זיינען שוין געווען אין גאס. — דו האלטסט זיך נאך אלץ ביי דעם מיינונג, אז זי איז — אי, אי, אי?

— ווער ווייס איהר! — ס'ט'געזעהן ווי זי איז איינגעפרוי-רען! — האט באזאראו געזאגט, און שווייגענדיג א ווילע האט ער

צוגעגעבען: — א הערצאגניג, א פרינצעסין; אלץ וואס איהר
פעהלט איז, א שלעפע און א קרוין אויפ'ן קאפ.

— אונזערע הערצאגניגען ריידען ניט אזוי גוט רוסיש, — האָט
אַרקאדי באַמערקט.

— זי האָט אַ סך דורכגעמאַכט, ברודערלי, זי האָט אונזער
ברויט פאַרוכט.

— און פונדעסטוועגען איז זי וואונדערבאר, — האָט אַרקאדי
געזאָגט.

— ס'אַרץ רייכער קערפער! — האָט באַזאַראָו ווייטער גע-
רעדט! — כאַטש פיהר איהר אַוועק אין אַן אַנאַטאַמישען טעאַטער.
— הער אויף, אום נאַטעס ווילען, יעוונעני! דאַס פאַסט זיך
ניט אַהער.

— נו, זיי ניט אין כעס, ליעבענקער. גענויס איז זי וואונדער-
באַר. מיטאַרף צופאַהרען צו איהר.
— ווען?

— אפילו איבערמאַרגען; וואָס האַבען מיר דאָ צו טאָן! טרייב
קען שאַמפּאַניער מיט קוקשינאַץ, אַדער הערען דיין קרוב, דעם הוי-
כען באַאַמטען? ... איבערמאַרגען וועלען מיר זיך אַוועקלאַזען.
אנב, פון דאַרטען ביז צו מיון טאַטענס גוט איז ניט ווייט. ניקאַל-
סקאַיע געפינט זיך דאָך אויף דערזעלבער וועג?
— יא.

Optime ניטאָ וואָס אַפּצולעגען, אַפּלעגען איז אַן אַרבייט
פאַר נאַראַנים און פאַר צוּקלונגע. איד זאָג דיר: ס'איז אַ רייכער
קערפער!

איז דריי טעג אַרום זיינען שוין ביידע פריינט געווען אויפ'ן
זעג נאָך ניקאַלסקאַיע. דער טאַג איז געווען אַ ליכטיגער און
ניט זעהר אַ הייסער. די זאַטע פערד זיינען פריינדליך געלאַפּען,
לייכט באַוועגענדיג מיט זייערע פאַרדרעהטע און פאַרפלאַכטענע
עמען. אַרקאדי האָט געקוקט אויפ'ן וועג און האָט געשמייכעלט,
אַליין ניט'וויסענדיג פאַרוואָס.

— ווינט מיר צו, — האָט באַזאַראָו פּלוצלונג אויסגערופּען, —

היינט איז דער 22טער יוני, אין דעם טאג איז מיון מלאך געבארען
 געווארען. מ'וועלען זעהן, ווי ער מיהט זיך פאר מיר. היינט
 ווארט מען אויף מיר אין דערהיים, — האָט ער צוגעגעבען מיט אַ
 נידעריגען קול... — נו, וועלען זיי צוואווארטען, ניט געפעהרליך.

16.

די הויז, אין וועלכער אַנאָ סערגיעוונאָ האָט געוואוינט, איז
 געשטאנען אויף אַן אַפענעם באַרג, ניט ווייט פון אַ געלען שטיי-
 גערנעם קלויסטער מיט אַ גרינעם דאָך, מיט ווייסע זיילען און מיט
 אַ בילד al fresco איבער דעם הויפט־אָריינגאַנג, וועלכער האָט
 פאַרגעשטעלט דעם „תּחית המתים פון קריסטוס“ לויט דעם אימאַ-
 גיענישען סטיל. איבערהויפט האָט זיך אין די אויגען געוואַרפען
 די אויסגעקילעכדיגטע קאַנטורען פון אַ ברוינעם סאַלדאַט אין אַן
 אייזערנער היטעל, וועלכער איז געשטאַנען באַלד פון פאַרענט. היינט
 טערזן קלויסטער האָט זיך געצויגען אַ דאַרף אין צוויי רייען הויז-
 לאַך, פון וועלכע עס האָבען וואַרניט־וואו אַרויסגעסטאַרטשט קיין-
 מענס איבער שטרויענע דעכער. די פּריצישע הויז איז געווען גע-
 בויט אויף דעם זעלבען סטיל ווי דער קלויסטער. ס'איז יענער סטיל,
 וועלכען מ'רופט ביי אונז אַלעקסאַנדרישער. אויך דאָס הויז איז
 געפאַרבט געווען אויף געל, און עס האָט געהאַט אַ גרינעם דאָך
 און ווייסע זיילען און אַ נערב אויף דער פאַדערשטער וואַנט. דער
 גובערניע אַרכיטעקטאַר האָט אויסגעבויט די ביידע געביידען לויט
 דעם געשמאַק פון דעם פאַרשטאַרבנעם אַרינצאַוו, וועלכער
 האָט ניט געדולדעט קיין אינהאַלטסלאָזע און קיין הפּקרידיגע ניי-
 עסען, ווי ער האָט זיך אויסגעדריקט. פון ביידע זייטען הויז זיינען
 געשטאַנען געדיכטע בוימער פון אַן אַלטען גאַרטען; אַז אַלע
 פון אַפּגעשוירענע יאַלקעס האָט געפיהרט צום צופאַהר. צוויי לאַך-
 קייען איז דינער־רעקלאָד האָבען אונזערע פּריינט באַגעגענט אין
 פאַדער־צימער, איינער פון זיי איז גלייך אַוועקגעלאָפען נאַכ'ן
 הויז־אויפּזעהער... דער הויז־אויפּזעהער, אַ דיקער מאַן אין אַ
 שוואַרצען פּראַק איז גלייך געקומען און האָט די געסט אַרויפּגע-
 פיהרט איבער ווייכע טרעפּ אין אַ צימער, וואו עס זיינען שוין

געשטאנען צוויי בעמען מיט די אלע איבעריגע נויטיגקייטען. ס'איז קאנטיג געווען, אז איז הויז האט געהערשט אז ארדנונג: אלץ איז געווען ריין, אומעטום האט געשמעקט מיט אז אנגענעמען ריח, אזוי ווי איז רעגירונגס-קאבינעטען.

— אַנאָ סערגיעוונאָ בעט אײַך אַרײַנצוקומען צו אײַהר אײַן אַ האַלבער שעה אַרום, האָט געמאָלדען דער הױז-אױפּזעהער, — צי האָט אײַהר נײַט צו באַפּעהלען עפּעס דערווײַל? — מײַר האַכען גאַרנײַשט צו באַפּעהלען, געעהרטער הער — האָט באַזאַראַוו געענטפּערט. — אױב אײַהר ווײַלט אַזױ גוט זײַן, טאָ ברענגט אַ גלעזעל שנאַפּס.

— גוט, — האָט דער הױז-אױפּזעהער געזאָגט, נײַט אַהן פּאַר וואַנדערונג, און ער איז אַרויס סקריפענדיג מיט די שטײוועל. — ס'אַראַ „גראַנזשאַנר“! — האָט באַזאַראַוו באַמערקט: — אַזױ, דוכט זײַך, רופּט זײַך עס אױף אײַער לשון? אַ הערצאַגניע און גענוג.

— אַ שעהנע הערצאַגניע, — האָט אַרקאַדי געזאָגט, — גלײַך נאָך דער ערשטער באַקאַנטשאַפּט האָט זײַ אײַנגעלאַדען צו זײַך אַזעל־כע גרויסע אַריסטאָקראַטען, ווי אײַך און דו.

— אײַבערהויפּט אײַך: אַ צוקינפּטיגער דאָקטאר און אַ רופּאײַם אַ זױז און אַ דיאַטשעקס אַז אײַניקעל... דו ווײַסט דאָך, אַז אײַך בײַן אַ דיאַטשעקס אַז אײַניקעל?

— אַזױ ווי ספּעראַנסקי, — האָט באַזאַראַוו צוגעגעבען נאָך אַ קורצען שווייגען, און האָט די ליפּען פּאַרקרימט. — פּונדעסטוועגען איז זײַ אַ היבש ביסעל צולאַזען; אַך, ווי צולאַזען זײַ אײַך, אַט די פּריציטע! צי זאָלען מײַך נײַט אַנטאָן פּראַקען?

אַרקאַדי האָט נאָך מיט די פּלייצעס אַ קוועטש געטאָן... אַבער אױך ער איז געווען אַביסעל אומרוהיג.

אײַן אַ האַלבער שעה אַרום זײַנען זײַ אַראַפּ אײַן גאַסט-צימער. דאַס איז געווען אַ נעראַמער, הױבער צימער, רײַך מעבלירט, אַבער אַהן אַ באַזונדערען געשמאַק. די שווערע, רײַכע מעבעל זײַנען גע-שטאַנען אײַן אַ געוועהנליכער עפּעקטפּולער אַרדנונג לעבען די ווענט,

אויסגעקלעפטע מיט ברוינע אבאיעס, אויף וועלכע עס זיינען געווען גאלדענע בלומען. דער פארשטארבענער אדינצאוו האט עס אויסגעשריבען פון מאסקווע דורך זיינעם א פריינט, א קאמיסאנער א וויין-הענדלער. איבער דעם מיטעלסטען דיוואן איז געהאנגען א פארטרעט פון א בייזען, בלאנדען מאן — או עס האט זיך אויסגע-דוכט, אז ער קוקט אומפריינדליך אויף די געסט. „סיאז מסתמא ער“, האט באזאראוו א שושקע געטאן ארקאדיז און צונויפקנייטשענדיג די נאז האט ער צוגעגעבען: „אפשר אנטלויפען?“ אבער אין דעם זעלבען אויגענבליק איז אריין די באלעבאסטע. זי איז געווען אנגעטאן אין א לייכטער קלייד, די גלאט פארקאממע האהר הינטער די אויערען האבען צוגעגעבען א מיידעלשען אויס-דרוק איהר ריינעם און פרישען פנים.

— איד דאנק אייד, וואס איהר האט געהאלטען ווארט. — האט זי אנגעהויבען; — פארברענגט ביי מיר. דא איז באמת ניט שלעכט. איד וועל אייד באקאנען מיט מיין שוועסטער, זי שפילט גוט פיאנא. פאר אייד, מוסיו באזאראוו, איז עס אלץ איינס, אבער איהר, מוסיו קירסאנאוו, האט, דוכט זיך, ליעב מוזיק. אוי-סער דער שוועסטער וואוינט ביי מיר אויך אז אלטע טאנצע, און איינער א שכן פאהרט אמאל אז אין קארטען צו שפילען. אט דאס איז אונזער גאנצע געזעלשאפט, און איצט לאמיר זיך זעצען. אדינצאוו האט ארויסגעזאגט אט די עטליכע ווערטער מיט א מאדנער פינקטליכקייט, עפעס אזוי ווי זי וואלט עס אויסגעזאגט אויף אויסענוועניג. דערנאך האט זי זיך געווענדט צו ארקאדיז. עס האט זיך ארויסגעוויזען, אז איהר מאמע האט געקאנט ארקאדיס מאמען; זי האט איהר אפילו פארטרויט וועגען איהר ליעבע צו ניקאלאי פעטראוויטשען. ארקאדי האט מיט היץ אנגעהויבען צו ריידען וועגען דער פארשטארבענער, און באזאראוו האט זיך דער-זוייל גענומען באקוקען די אלבאמען... „סיארא שטילינקער איד ביז געווארען“, האט ער א טראכט געטאן ביי זיך. א שעהנער יאנדהונט מיט א בלויען האלבענדעל איז אריינגעלאפען אין נאסט-צימער, קלאפענדיג מיט די נענעל איבערן דיל.

און גלייך נאך איהם איז אריין א מידעל פון א יאהר אכטצעהן, א שווארץ-האריגע, א טונקעלע, מיט א קיילעכדיגען אבער אַז גענעמען פנים, מיט קליינע טונקעלע אויגען. זי האט אין די הענט געהאלטען א קערבעל, אַנגעפילט מיט בלומען.

— אט האט איהר מין קאטיא'ן, — האט אַדינצאווא געזאגט, אַנווייזענדיג אויף איהר מיטן קאפ.

קאטיא האט זיך א נויג געמאך, זיך צוגעזעצט לעבען איהר שוועסטער און האט גענומען פונאַנדערקלייבען די בלומען. דער הונט, וועמעס נאָמען עס איז געווען פיפי, איז צוגעגאַנגען צו די געסט, באַוועגענדיג מיט זיין עק, פריהער צו איינעם, נאכדעם צום צווייטען, און האט אַריינגעדרוקט זיין קאלטען נאז אין יעדענס האנט.

— דו האסט דאס אַליין אַנגעריסען? — האט אַדינצאווא גע-

פרעגט.

— אַליין, — האט קאטיא געענטפערט.

— און די טאַנטע וועט קומען צו טי?

— זי וועט קומען.

ווען קאטיא האט גערעדט, האט זי זעהר ליעבליך געשמייכעלט, צוריקגעהאַלטען און אַפען, און האט געקוקט עפעס אַזוי ווי שטיפע-דיש-שמרענג, פון אונטען ארויף. אַלץ אין איהר איז געווען יונג גרין: סיי דער קול, סיי דער פוכעל אויף איהר גאַנצען פנים, סיי די ראַזע הענט מיט די ווייסליכע קרייזען אויף די לאַדאַניעס, סיי די עטוואַס-צונויפגעקוועטשטע פלייצעס... זי איז אַלע וויילע רויט געווארען און האט גיך אַפגעכאַפט דעם אַטעם.

אַדינצאווא האט זיך געווענדט צו באַזאַראַוו'ן.

— פון אַנשטענדיגקייט וועגען באַקוקט איהר די בילדער, יעזר געני וואַסיליטש, — האט זי אַנגעהויבען. — עס אינטערעסירט אַיך ניט, רוקט זיך בעסער צו אַהער און לאַמיר דיסקוטירען איבער עפעס.

באַזאַראַוו האט זיך צוגעדוקט. — איבער וואַס ווילט איהר דיסקוטירען? — האט ער געפרעגט.

— ווענען וואס איהר ווילט. איד ווארען אייד, אז איד בין א שרעקליכע דעבאטאנטין.

— איהר?

— איד. קענטיג, אז ס'איז אייד א וואונדער. פאר וואס?
— דערפאר, ווייל אויף וויפעל איד קאן ארטיילען, איז אייער כאראקטער א רוהיגער און א קאלטער, און כדי צו דעבאטירען, דארף מען מיטגעריסען ווערען.

— ווען האט איהר עס צייט געהאט צו דערקאנען מיר אזוי גיך? איד בין, ערשטענס, אן אומגעדולדיגע און אן עקשניטע, פרעגט קאמפליץ, און צווייטענס, ווער איד זעהר לייכט מיטגעריסען. באזאראוו האט א קוק געטאן אויף אַנאָ סערגיעוונאָץ.

— ס'קאן זיין. איהר דארפט עס בעסער וויסען. הייסט עס, אז איהר ווילט דעבאטירען. — גוט. איד האב באטראכט אין אייער אלבאם די בילדער פון זאקסישען שווייצאריען, און איהר האט מיר באמערקט, אז דאס קאן מיר ניט אינטערעסירען. איהר האט דאס געזאגט דערפאר, ווייל איהר האט געדענקט, אז איד אינטערעסיר זיך ניט מיט קונסט. ס'איז אמת. אבער די בילדער האבען מיר געקאנט פאראינטערעסירען פון א געאלאגישען שטאנדפונקט, פון דעם שטאנדפונקט, ווי אזוי די בערג האבען זיך פארמירט, למשל.

— אַנטשולדיגט. ווי א געאלאג וועט איהר זיך גיכער באנוצען מיט א בוך, מיט ספעציעלע אפהאנדלונגען, און ניט מיט א בילדעל. — אויף א בילדעל קאן איד מיט איין קוק דערזעהן דאס, וואס איז א בוך פארנעמט עס צעהן זייטען.

אַנאָ סערגיעוונאָ איז אַנטשווייגען געווארען.

— און איהר אינטערעסירט זיך טאקע נארניט מיט קונסט? — האט זי געזאגט, אַנשפּאַרענדיג זיך מיטן עלענבויען אויפן טיש. דורך דער באוועגונג איז איהר פנים אויסגעקומען געהנטער צו באַ זאראוין. — ווי אזוי באַגעהט איהר זיך אהן דעם?

— צוליעב וואס דארף איד עס? — ערלויבט מיר אייד צו פרענען.

— כאַטש צוליעב דעם, כדי מענשען צו פארשטעהן.

באזאראוו האט א שמייכל געטאן.

— ערשטענס עקזיסטירט פאר דעם די ערפארהונג פון לעבען, און צווייטענס, לאזט מיר איך זאגען, אז צו שטודירען יעדען באַי זונדער איז ניט ווערט די טרחה. אלע מענשען זיינען עהנליך איינער אויפ'ן צווייטען, ווי מיט'ן קערפער — אזוי מיט דער נשמה: ביי יעדען פון אונז איז פאראן א מאַרד, א מילץ, א האַרץ, די לונגען זיינען ביי איהם אויפ'ן זעלבען אופן, און די אזוי גערופענע מאַר ראַלישע אייגענשאַפטען זיינען אויך ביי אַלעמען גלייך: קליינע אונטערשיידונגען זיינען ניט וויכטיג. עס איז גענוג איין מענש' ליכער עקזעמפלאַר, כדי צו קענען אורטיילען איבער אַלע אַנדערע. מענשען זיינען גענליכען צו בויער אין אַ וואַלד — קיין איין באַטאַניקער וועט זיך ניט אַפגעבען מיט יעדער בעריאָזע באַזונדער. קאַמיאַ, וועלכע האַט אַיילענדיג געקליבען אַ בלימעל צו אַ בלי-מעל, האַט אומפאַרשטענדליך איהרע אויגען אויפגעהויבען אויף באַזאַראַוו, און באַגעגענענדיג זיין דורכפליהענדיגען נאַכלעסיגען קוק, איז זי רויט געוואָרען ביז די אויערען. אַנאָ סערגיעוונא האַט אַ מאַד געטאַן מיט'ן קאַפּ.

— די בויער אין וואַלד, — האַט זי איבערגעזחזרט. — לויט אַייערע רייד נאָך קומט אויס, אַז עס איז ניטאָ קיין אונטערשייד צווישען אַ נאַרישען מענשען און אַ קלוגען, צווישען אַ שלעכטען און אַ גוטען.

— ניין, ס'איז פאַרהאַן: אזוי ווי צווישען אַ קראַנקען און אַ געזונטען. די לונגען ביי אַ שווינדזיכטיגען זיינען ניט אזוי ווי ביי אַייד און ביי מיר, כאַטש זיי זיינען פאַרמירט אַלץ איינס. מיר ווייסען, אומגעפעהר, פון וואָס עס קומען אַרויס קערפערליכע חולאַתין, און מאַראַלישע חולאַתין קומען אַרויס פון אַ שלעכטער ערציהונג, פון פאַרשיידענע נאַרישקייטען, וואָס מהאַקט אַרײַן אין מענשליכע קעפּ פון קינדווײַז אַז, פון אַן עקעלהאַפטען צושטאַנד פון דער געזעלשאַפט. מיט איין וואָרט: אַנדערשט איבער די געזעלשאַפט, און די חולאַתין וועלען פאַרשווינדען. באַזאַראַוו האַט דאָס אַלץ געזאַגט מיט אַזאַ פנים, ווי ער וואַלט

בעת מעשה געטראכט: „גלויב מיר, אדער גלויב מיר ניט, סאיז אלס איינס!“ ער האט זיינע לאנגע פינגער לאנגזאם דורכגע- פיהרט איבער די באקענבארדען, און זיינע אויגען זיינען אומגע- לאפען איבער די ווינקלען.

— און איהר דענקט, — האט אַנאָ סערגיעוונא געפרעגט, — אז ווען דע געזעלשאפט וועט אויסגעבעסערט ווערען, וועלען שוין מעהר ניט זיין קיין נאָרישע און שלעכטע מענשען? — איז אַ ריכטיגער געזעלשאפטליכער אַרדנונג וועט וועניגס טענס זיין אַלץ איינס, צי אַ מענש איז נאָריש אָדער קלוג, שלעכט אדער גוט.

— אַיר פאַרשטעה, ביי אַלעמען וועט זיין איין און דער זעל- בער מילץ.

— אזוי וועט עס טאקע זיין, מיין הערין.
— אַדינצאוואַ האט זיך געווענדט צו אַרקאדיין.
— און ווי אזוי איז אַייער מיינונג, אַרקאדי ניקאלאיעוויטש?
— איר בין אַיינשטימיג מיט יעוונענין, — האט ער געענט- פערט.

קאַטיאַ האט אויף איהם אַ קוק געטאָן פון אונטערן שטערען.
— איהר וואונדערט מיר, מיינע הערען, האט אַדינצאוואַ גע- זאָגט: — מיר וועלען זיך נאָך אַבער דורכשמועסען. און איצט הער איר, אַז די טאַנטע געהט טהע טרינקען. מיר דאַרפען רחמנות האַבען אויף איהרע אויערען.

עס איז אַריינגעקומען אַנאָ סערגיעוונאָס טאַנטע, די פירשטין ב., אַ קליינע, דאַרינקע פרוי מיט אַ פנים ווי איז אַ פויסט צוגויפֿ- געקוועטשט, מיט אומבאוועגליכע בייזע אויגען, אונטער אַ גרויע קאַפּ האַר. זי האט זיך קוים אַ נויג געטאָן צו די געסט און האט זיך אַריינגעזעצט אין אַ ברייטען סאַמעטענעם שטול, אויף וועלכען קיינער האט קיין רעכט ניט געהאַט צו זעצען זיך, אויסער איהר. קאַטיאַ האט איהר אונטערגעשטעלט אַ בענקעל אונטער די פיס, די אַלטע האט איהר ניט באַדאַנקט, זי האט אפילו ניט אַ קוק גע- טאָן אויף איהר, זי האט נאָר אַ מאַך געטאָן מיט דער האַנט אונ-

טער דער געלער טוד, וואָס האָט כמעט אינגאנצען פאַרדעקט איהר שוואַכען קערפער. די פירשטין האָט ליעב געהאַט די געלע פאַרב: אויף איהר הייבעל זיינען אויך געווען ליכטיג-געלע בענדלאך. — ווי אזוי האָט זיך אײך געשלאָפּען, טאַנטע? — האָט אַדינ-צאוואַ געפרעגט אויף אַ נידעריגען קול.

— דער הונט איז שוין ווידער דאָ, — האָט די אַלטע אַ וואַר-טשע געמאָן פאַר אַן ענטפער, און באַמערקענדיג, אַז פּיפּי האָט גע-מאַכט צוויי אומענטשלאָסענע טריט אין איהר ריכטונג, האָט זי אויסגעשריען: „אוועק, אוועק!“

קאַטיאַ האָט אַ רוף געמאָן פּיפּי'ן און האָט איהם אויפגעפענט די טיר. פּיפּי איז מיט שמחה אַרויסגעלאָפּען, מיט דער האַפּע-נונג, אַז מ'וועט איהם פיהרען שפּאַצירען, אבער בלייבענדיג אַליין הינטערן טיר, האָט ער אנגעהויבען צו דראַפּען זיך און קוויטשען. די פירשטין האָט זיך אנגעבלאָזען, קאַטיאַ האָט שוין געוואַלט אַרויס-געהן...

— איד דענק, אַז ס'איז שוין פאַרטיג טהע. — האָט אַדינצאוואַ געזאָגט. — קומט, מיינע הערען. טאַנטע, קומט טרינקען טהע. די פירשטין האָט זיך, שווייגענדיג, אויפגעהויבען און איז די ערשטע אַרויס פון נאַסט-צימער. גלייך נאָך איהר זיינען אַלע אוועק אין עס-צימער. אַ קאַזאַקעל איז אַ דינער-רעקעל האָט מיט אַ גע-רויש אַפּגערוקט פון טיש אַ שטול מיט קעשעלאַך, אויך אַ הייליגען, איז וועלכען די פירשטין האָט זיך אַריינגעזעצט. קאַטיאַ, וועלכע האָט אַנגענאַסען טהע, האָט איהר דערלאָנגט די ערשטע שאַל, אויף וועלכער עס איז געווען אויסגעמאַלען אַ גערב. די אַלטע האָט אַריינגעלעגט האַניג אין שאַל (צו טרינקען טהע מיט צוקער האָט זי געהאַלטען פאַר אַן עבירה און פאַר צרטייער, כאַטש זי אַליין האָט קיין קאַפּיקע ניט אויסגעגעבען אויף קיין זאַד), און האָט מיט אַמאַל אַ פּרעג געמאָן אויף אַ הייזעריגען קול:

— וואָס שרייבט פירשט איוואַן?

קייער האָט איהר ניט געענטפערט. באַזאַראַן און אַרקאַדי האַבען גיך אויסגעפונען, אַז מ'שענקט איהר קיין אויפמערקזאַמקייט

ניט, כאַטש מיניט איהר אָפּ כבוד. „מ'האַלט איהר פון כבוד וועגען, ווייל זי שטאַמט פון פירשטען“, האָט באַזאַראָוו אַ טראַכט געטאַן... נאַכזי טהע האָט אַנאָ סערגעיעוונא פאַרגעשלאָגען צו געהן שפאַצירען, עס האָט אָבער אָנגעהויבען צו שפּריצען א רעגענדעל, און די נאַנצע געזעלשאַפט, מיט דער אויסנאַם פון דער פירשטיין, האָט זיך צוריקגעקעהרט אין גאַסט־צימער. עס איז געקומען צופאַהרען דער שכן, דער ליבהאַבער פון קאַרטען־שפּיעל, מ'האַט איהם גערופען פראַפּירי פּלאַטאַניטש, ער איז געווען א גראַבינקער, גרויאַינקער מענשעל מיט קורצע פּיסעלאַך ווי אויסגעטאַקטע, זעהר א העפֿליכער און א פרעהליכער. אַנאָ סערגעיעוונא, וועלכע האָט מיינ־סטענס גערעדט מיט באַזאַראָוו'ן, האָט איהם געפרעגט. אויב ער האָט חשק צו קעמפען מיט זיי אויפ'ן אלט־מאַדישען שטייגער, אין פּרעפּעראַנס. באַזאַראָוו האָט איינגעשטימט, זאָגענדיג, אַז ער דאַרף זיך באַצייטענס צוגרייטען צו זיין צוקינפּטיגער פּליכט פון אַן אויערנעם דאַקטאָר.

— הייט זיך, — האָט אַנאָ סערגעיעוונא באַמערקט, — איך און פראַפּירי פראַקאָפיטש וועלען אייך צוקלאַפען. און דו, קאַטיאַ, — האָט זי צוגעגעבען, — שפּיעל עפעס פאַר אַרקאַדי ניקאָלאַיע־וויטשען, ער האָט ליעב מוזיק, אַנב וועלען מיר אויך הערען.

קאַטיאַ איז אַהן חשק צוגעגאַנגען צו דער פּיאַנאָ, און אַרקאַדי איז איהר נאַכגעגאַנגען אַהן חשק, האַטש ער האָט טאַקע ליעב גע־האַט מוזיק; איהם האָט זיך אויסגערוכט, אַז אַדינצאַוואַ שיקט איהם אַוועק. און ביי איהם אין האַרצען, ווי ביי יעדען יונגען מאַן איז זיינע יאָהרען, האַבען זיך שוין אָנגעקליבען עפעס אומרוהיגע פייניגענדע עמפּינדונגען, וואָס זיינען עהנליך געווען צו א פאַרנע־פּיהל פון ליעבע. קאַטיאַ האָט אויפּגעהויבען דעם צודעק פון דער פּיאַנאָ, און ניט קוקענדיג אויף אַרקאַדיען, האָט זי שטיל געפרעגט:

— וואָס זאַל איך שפּיעלען?

— וואָס איהר ווילט, — האָט אַרקאַדי נלייכנליטיג געענט־

פערט.

— וואס פאר א סאָרט מוזיק געפעהלט אייך בעסער? — האָט
קאַטיאָ איבערגע'חור'ט, ניט איבעראַנדערשענדיג די פּאַזיציע.
— קלאַסישע, — האָט אַרקאָדי געענטפערט מיט דעם זעלבען
קול.

— איהר האָט ליעב מאַצארטען?
— מאַצארטען האָב איך ליעב.

קאַטיאָ האָט אַרויסגענומען מאַצארט'ס סאַנאַטאָ-פּאַנטאַזיע.
זי האָט געשפּיעלט זעהר גוט, כאָטש אַ ביסעל שטרענג און טרוי-
קען. ניט אַראָפּגעמענדיג די אויגען פון די נאָטען און שטאַרק
צונויפּדריקענדיג די ליפּען, איז זי געזעסען אומבאַוועגליך און גלייך.
ערשט ביים סוף פון דער סאַנאַטע האָט זיך איהר פנים צופלאַמט,
און אַ קליינער לאַק פון איהרע האָהר איז אַראָפּגעפאלען אויף אַ
טונקעלען ברעם.

אַרקאָדיז איז זעהר שטאַרק געפעלען געוואָרען די לעצטע
טייל פון דער סאַנאַטע, יענע טייל, וואו אין מיטען פון פאַרכאַפּענ-
דיגער פרייד, פון אַ זאַרגלאָזער מעלאָדיע, רייסען זיך פּלוצלונג דורך
טענער, טרויעריגע, כמעט טראַגישע... אָבער די געדאַנקען, וועלכע
זיינען אַרויסגערופּען געוואָרען אין איהם דורך מאַצארט'ס מוזיק,
האַבען גאָר ניט געהאַט צו טאָן מיט קאַטיאָן. קוקענדיג אויף איהר,
האָט ער גאָר אַ טראַכט געטאָן: „זי שפּיעלט גאַנץ פּיין, און אַליין
איז זי אויך ניט מיאוס“.

נאָכדעם ווי זי האָט געענדיגט די סאַנאַטע, האָט זי אַ פרעג
געטאָן, ניט אַוועקגעמענדיג די הענט פון די קלאַווישען: „גענוג?“
אַרקאָדי האָט געענטפערט, אז ער וואַנט ניט צו באַמיהען איהר
ליינגער, און ער האָט זיך צורעדט מיט איהר וועגען מאַצארטען.
ער האָט איהר געפרעגט, אויב זי האָט עס אַליין אויסגעקליבען אָט
די סאַנאַטע, אָדער אימיצער האָט עס איהר רעקאָמענדירט? אָבער
קאַטיאָ האָט איהם קורץ געענטפערט: זי האָט זיך ניט אַרויסגע-
וויזען ווי זי איז אין דער אַמת'ן. אין אזא פאַל פלעגט זי זיך ניט
אזוי גיך אַרויסווייזען; אפּילו דער אויסדרוק פון איהר פנים פלעגט
ווערען אַן איינגעשפּאַרטער און כמעט אַ טעמפּער. ס'איז ניט גע-

ווען דערפאר, ווייל זי האט מורא געהאט, נאך דערפאר ווייל איהר האט געפעהלט צוטרויען; זי איז געווען אָנגעשראָקען פון איהר שוועסטער, וועלכע האט איהר ערצויגען. פארשטעהט זיך, אז יענע האט אויף דעם ניט חושד געווען. אַרקאדי האט געענדיגט מיט דעם, וואָס ער האט צוגערופען פיפין, וועלכער האט זיך צוריקגע-קערט, און ער האט מיט אַ ליעבליכען שמיכעל אָנגעהויבען צו גלעטען זיין קאפּ. קאַטיאַ האט זיך ווידער גענומען צו די בלומען. אַנאַ סיערגיעוונאַ האט מייסטערהאַפּט געשפּיעלט אין קאַרטען, און באַזאַראַוו האט, דערווייל, געהאַלטען אין איין פאַרלירען. פּראָפּירי פּלאַטאַניטש האט זיך אויך ניט געהאַט וואָס צו שעמען. באַזאַראַוו איז אַרויס דער פאַרלאָרענער, אמת, ער האט קיין סך ניט פאַרלאָרען, אָבער מ'קען ניט זאָגען אז ס'איז איהם געווען אַז גענעם. ביינאַכט, ביים עסען, האט אַנאַ סיערגיעוונאַ ווידער פאַרפּיהרט אַ געשפּרעך וועגען באַטאַניקע.

— לאַמיר אַרויסגעהן שפּאַצירען מאַרגען אין דער פּריה, — האט זי איהם געזאָגט. — איד וויל איהר זאָלט מיר ערקלערען די אייגענשאַפטען און די לאַטיינישע נעמען פון די פעלד־פּלאַנצען. — צו וואָס דאַרפט איהר האַבען די לאַטיינישע נעמען? — האט באַזאַראַוו געפּרעגט.

— אין אַלץ דאַרף זיין אַן אַרדנונג, — האט זי געענטפּערט. — ס'אַראַ וואונדערבאַרע פּרוי זי איז! — האט אַרקאדי אויס־געשריען, בלייבענדיג אַליין מיט זיין פּריינד אין דעם צימער, וואָס מ'האַט זיי אָפּגעגעבען.

— יע, — האט באַזאַראַוו געענטפּערט, — אַ פּרוי מיט מאַרד. זי האט אַ סך געוועהן.

— אין וואָס פאַר אַ זין זאָנסטו עס, יעוונעני וואַסיליטש? — אין אַ גוטען זין, אין אַ גוטען, טיערינקער, אַרקאדי ני־קאַלאַאיטש! איד בין זיכער, אז אויך איהר גוט פיהרט זי אויס־געצייכענט. אָבער וואונדערבאַר איז ניט זי, נאָר איהר שוועסטער. — ווי? אַט די ברונעמקע.

— יע, אַט די ברונעמקע. אַט דאָס איז פּריש; און ניט גע-

דיהרט, און שרעקדיג און שוויגענדיג, און אלץ וואָס דו ווילסט. אָט מיט וועמען מ'מעג זיך אינטערעסירען. דו קענסט פון איהר מאַכען וואָס דו ווילסט, אָבער יענע איז שוין אַן אָפגעריבענער קוילעטש.

אַרקאָדי האָט באַזאָראָווען גאָר ניט געענטפערט, זיי האָבען זיך געלייגט שלאָפען יעדער מיט זיינע געדאַנקען.

אויך אַנאָ סיערגיעוונאָ האָט יענעם אַווענט געטראַכט וועגען איהרע געסט. באַזאָראָו איז איהר געפּעלן געוואָרען פאַר זיין ניט קאַקעטירען און פאַר זיינע געוואַנטע מיינונגען. זי האָט געזעהן אין איהם עפעס אַזוינס, וואָס זי האָט נאָך קיינמאַל ניט באַגעגענט, און זי איז נייגעריג געווען.

אַנאָ סיערגיעוונאָ איז געווען אַ מאַדנע פרוי. ניט האָבענדיג דינ קיינע פאַראורטיילען, און ניט האָבענדיג קיינע גלויבענס, איז זי פאַר קיין זאָך ניט אָפגעטראַטען און איז אין ערגעץ ניט געגאַנגען. אַ סך זאָכען האָט זי קלאָר געזעהן, אַ סך זאָכען האָבען איהר אינטערעסירט, און קיין זאָך האָט איהר אין גאַנצען ניט באַפריידיגט, זי האָט, דוכט זיך, גאָר אַליוין ניט געוואָלט אַ פּאָלשטענדיגע באַפריידיגונג. איהר שכל איז געווען אַ נייגעריגער און אַ גלייכגילטיגער אין איין און דערוועלבער צייט: איהרע צווייפּלען האָבען זיך קיינמאַל ניט איינגעשטילט ביז פאַרנעסענהייט, און קיינמאַל ניט דערגאַנגען ביז אומרוהיגקייט. ווען זי וואָלט ניט געווען רייד און אומאַפהענגיג, וואָלט זי זיך אפשר אריינגעוואָרפען אין קאַמף און וואָלט דערפיהלט, וואָס עס מיינט ליידענשאַפט... איהר האָט זיך, אָבער, גרינג געלעבט, כאַטש זי פלעגט זיך ווען ניט ווען לאַנג ווייליגען, און אַזוי פלעגט זי באַלייטען אַ טאַג נאָך אַ טאַג, ניט געכאַפט, און זעלמען, ווען זי פלעגט זיך אויפרענען. ליכטיגע פאַרבען פלעגען זיך אַמאָל אַנציינדען אויך פאַר איהרע אויגען, זי פלעגט אָבער אַפּרוהען, ווען זיי פלעגען פאַרלאָשען ווערען און עס האָט איהר ניט לייד געטאָן. איהר פאַרשטעלונג פלעגט זיך אַמאָל פאַר טראַגען אפילו איבער די גרענעצען פון דער אַנגענומענער געוועזענער ליכער מאַראַל. אָבער אויך דעמאָלט פלעגט איהר בלוט ניט היי

סער קאכען אין איהר וואונדערבאר־שלאנקען און רוחיגען קערפער. עם פלעגט טרעפען, אז ארויסגעהענדיג פון א שמעקענדיגער וואנע, א ווארימע, א ווייכע, פלעגט זי זיך פארטראכטען וועגען דער ווערטלאזיגקייט פון לעבען, וועגען אומגליק און וועגען שלעכטס... איהר הארץ פלעגט זיך מיט אמאל אנפילען מיט געוואגטקייט, פלעגט אנהויבען קאכען פאר א נאבעלער שטרעבונג. עם איז אבער גענוג געווען, אז א צוגווינטעל זאל א בלאז טאן פון א האלב־צוגע־מאכטען פענסטער, און אנא סיערגיעוונא פלעגט זיך צונויפ־דע־הען, פלעגט זיך אנהויבען באקלאגען, פלעגט כמעט איז כעס ווערען, און זי האט נאך איין זאך פארלאנגט אין אט דעם אידגעבליק: אז עם זאל ניט בלאזען אויף איהר דער מיאוס'ער ווינט. אזוי ווי אלע פרויען, וועמען עם איז ניט אויסגעקומען צו ליבען, האט זי עפעס געוואלט, אליין ניט וויסענדיג, וואס אייגענטליך. אין דער אמת'ן האט זיך איהר גאך ניט געוואלט, כאטש עם האט זיך איהר אויסגעדוכט, אז זי וויל אלץ. דעם פארשטאָרבענעם אָדי־נ צאוו האט זי קוים פארטראגען (זי האט פאר איהם חתונה געהאט פאר זיין געלט, כאטש זי וואלט אייגענטליך ניט איינגעשטימט צו ווערען זיין ווייב, ווען זי וואלט איהם ניט געהאלטען פאר א גוטען מענשען) און זי האט דערפיהלט א פארבארגענעם עקעל צו אלע מענער. זי האט זיך זיי אנדערש ניט פארגעשטעלט, ווי ניט ריינע, שווערע, צוקראכענע, שוואכע דערעסענדיגע וועזענס. איינמאל האט זי ערגעץ אין אויסלאנד באגעגענט א יונגען שעהנעם שווער מיט א ריטערישען אויסדרוק אויף זיין פנים, מיט ארענט־ליכע בלויע אויגען אונטער אן אפענעם שטערען, ער האט אויף איהר געמאכט א שטארקען איינדרוק; עם האט איהר אבער ניט געשטערט צוריקצוקערען זיך קיין רוסלאנד.

„א מאָדנער מענש אָט דער דאָקטאָר!“ האָט זי געטראַכט, לינענדיג אין איהר רייכער בעט אויף קארונענע קישעלאר, אונטער אַ נרינער זיידענער קאלדרע... אנא סיערגיעוונא האט גע'ירש'נט פון איהר טאמען א טייל פון זיין נייגונג צו לוקסוס. זי האט שטארק געליעבט איהר זינדיגען, אבער גוטען טאטען, און ער האט איהר

פאַרגעטרט, פלעגט פריינדליך שפּאַסען מיט איהר, ווי מיט זיין גלייכען, האָט איהר אלץ אַנפּאַרטרויט, פלעגט זיך עצות האַלטען מיט איהר. איהר מאמען האָט זי קוים געקענט געדענקען.

„א מאַדנער אָט דער דאָקטאָר!“ האָט זי אין זיך איבערגע-
 חזר'ט, זי האָט זיך אַ ציה געטאָן, האָט אַ שמייכל געטאָן, האָט
 פאַרוואַרפען די הענט הינטער'ן קאָפּ, דערנאָך איז זי דורכגעלאָפּען
 מיט די אויגען אַ צוויי זייטלאך פון אַ נאַרישען פּראַנצווזישען דאָ-
 מאַן, דער בוך איז אַרויסגעפאַלען, און זי איז איינגעשלאָפּען אַ
 ריינע, אַ קאַלטע אין ריינע פאַרפּיומירטע וועש. אויפ'ן צווייטען
 פּריהמאָרגען איז זי גלייך נאָכ'ן אַנבייסען אַוועק מיט באַזאָראָווען
 אין פּעלד און האָט זיך ניט צוריקגעקעהרט ביז מיטאַג עסען... אַר-
 קאָדי איז געבליבען אַליין און האָט פאַרבראַכט אַ שעה מיט קאַ-
 טיפּ, אהם איז ניט געווען לאַנגווייליג מיט איהר. זי האָט אַליין
 פאַרנעשלאָגען איבערצושפּיעלען די נעכטיגע סאָנאַטע, אָבער ווען
 אַרינצאָוואַ האָט זיך ענדליך צוריקגעקעהרט און ווען ער האָט איהר
 דערזעהן—האָט זיך זיין האַרץ גלייך צונויפגעקוועטשט... זי איז
 געאַנגען איבער'ן גאַרטען מיט אַן עטוואָס מידען גאַנג, איהרע באַ-
 קען האַבען זיך גערויטעלט, און איהרע אויגען האַבען העלער גע-
 לויכטען, ווי געוועהנליך אונטער אַ שטרויענעם קיילאכדיגען הוט.
 זי האָט אין איהרע פינגער געדרעהט אַ דינעם שטענגעלע פון אַ
 פּעלד-בלימעל, איהר לויכטער מאַנטעל האָט אנגעריהרט איהרע
 עלענבויענס, און די ברייטע גרויע באַנדען פון איהר הוט האַבען
 זיך אַנגעקלעפט אויף איהר ברוסט. באַזאָראָו איז געאַנגען הינטער
 איהר זיכער און נאַכלעסיג, ווי שטענדיג, אָבער דער אויסדרוק פון
 זיין פנים איז אַרקאָדין ניט געפּעלען געוואָרען, כאַטש ער איז גע-
 ווען אַ פּרעהליכער און ליעבליכער. אַ זאָג געבענדיג צווישען די
 צייהן: „גוט מאָרגען“ — איז באַזאָראָו אַוועק צו זיך אין צימער,
 און אַרינצאָוואַ האָט אַ צומראַגענע אַרקאָדי'ס האַנט אַ דריק געטאָן
 און זי איז איהם אויך פאַרביי געאַנגען.

„גוט מאָרגען“, האָט אַרקאָדי אַ טראַכט געטאָן... „וואַסי, מיר

האַבען זיך דען היינט ניט געזעהן?“

17.

די צייט פליהט אַמאַל ווי אַ פויגעל, און אַמאַל קריכט זי ווי אַ וואַרים, אָבער דער מענש פיהלט בעסער ווי אַלעמאַל דעמאַלט. ווען ער באַמערקט גאָר ניט צי זי געהט דורך גיך אָדער שטיל. אַר-קאָדי און באַזאַראָוו האָבען אַט אַזעלכע פּופּצעהן טעג פאַרבאַכט ביי אַדינאַוואַן. אין דעם האָט אויך געהאַלפּען די אָרדנונג, וואָס זי האָט איינגעפיהרט אין הויז און אין לעבען. זי האָט עס אַליין שטרענג אָפּגעהיט און האָט אויך אַנדערע געצוואַונגען אָפּצוהיטען עס. יעדען טאָג איז יעדע זאָך געמאַן געוואָרען אין אַ באַשטימטער צייט. אין דער פּרייה, פּונקט אַכט אַזויגער, פּלעגט די גאַנצע געזעלשאַפּט טרינקען טיי, פּון טיי טרינקען ביו אָנבײסען פּלעגט יעדער טאָן וואָס ער פּלעגט וועלען, די באַלעבאַסטע פּלעגט זיך פאַרנעמען מיט'ן אָנגעשטעלטען (דער גוט איז געווען פאַרדונגען), מיט די הויזאויפּזעהער און מיט דער הויפּט הויז-פּרוי. פאַר'ן מיטאַג עסען פּלעגט זיך דער עולם ווידער צוואַמענקומען כּדי צו שמועסען און צו לייענען. דער אַווענט איז געווען געווירמעט פאַר שפּאַצירען, פאַר קאָרטען און פאַר מוזיק. האַלב עלף פּלעגט אַנאָ סיערנעיוונאַ אַוועק צו זיך אין צימער, פּלעגט אָנזאָגען וואָס צו טאָן אויפ'ן צווייטען טאָג און פּלעגט זיך לייענען שלאָפּען. באַ זאַרָווען איז ניט געפּעלען געווען אַט די אויסגעמאַסטענע יום-טוב'דיגע פּינקטליכקייט אין דעם אַלטעגליכען לעבען, „אַזוי ווי אויף רעדלאַד“, פּלעגט ער זאָגען: די לאַקויען און די דינער קלײ-דער און די מאַנירליכע אויפּזעהער האָבען באַליידיגט זיינע דעמאַ-קראַטישע געפּיהלען... — אויב שוין יע אַזוי, — האָט ער געזאָגט, — דאַרף מען עסען אויף דעם ענגלישען מאַניר, אין פּראַקען און אין ווייסע שניפּסען. ער האָט דאָס איינמאַל געזאָגט אַנאָ סיערנע-יעוונאַן. זי האָט זיך געהאַלטען אַזוי, אַז יעדער האָט איהר גאַנץ פּריי געקענט אַרויסזאָגען זיין מיינונג. זי האָט איהם אויסגע-הערט און געזאָגט: „פּון אייער שטאַנדפּונקט זייט איהר גערעכט — און עס קען זיין, אַז אין דעם פאַל בין איד אַ פּריצ'טע. מ'קען

אבער אויפ'ן דאָרף ניט לעבען אַהן אַן אַרדנונג, ס'איז אומעמינג. — און זי האָט ווייטער געטאָן דאָס זעלבע. באַזאָראָוו האָט גע-
וואַרטשעט, אָבער סיי איהם סיי אַרקאדיי, האָט זיך זעהר גוט גע-
לעבט ביי אַדינצאַוואָז, ווייל ביי איהר איז הויז „איז גענאָנגען ווי
אויף רעדלאַך“. שוין אין די ערשטע טעג פון זייער זיין אין ניו-
קאָלסקאַיע איז אין ביידע יונגעלייט פאַרגעקומען אַן ענדערונג. ביי
באַזאַראָווען, מיט וועלכען אַנאָ סיערגיעוונאָ איז קענטיג צופרידען
געווען, כאַטש זי האָט זעלטען מיט איהם איינגעשטימט, האָט זיך
אַנגעהויבען אַרויסצואווייזען אַן אומרוהיגקייט, וואָס דאָס איז ביי
איהם קיינמאָל פריהער ניט געווען; ער פלעגט זיך גיך אויפּרעגען,
פלעגט ריידען ניט ווילענדיג, קוקען ביז און האָט ניט געקענט איינ-
זיצען אויף אַן אָרט, ווי עפעס וואָלט איהם אונטערגעהויבען. און
אַרקאדיי, וועלכער האָט אַליין ביי זיך באַשלאָסען, אַז ער איז פאַר-
לעבט אין אַדינצאַוואָז, איז אַרומגעגאַנגען אַ נידערגעשלאָגענער.
סיי ווי, דאָס האָט איהם ניט געשטערט צוזאַמענצוקומען זיך נעהן-
טער מיט קאַטיאַ, דאָס האָט אפילו צוגעהאַלפּען, אַז זייערע באַציר-
הונגען זאָלען ווערען לעבליכע און חב'ר'שע. „מיד שעצט זי ניט
מילא!... אָבער אַזאָ גוטער וועזען ווי קאַטיאַ שטויסטס מיד ניט
אַוועק“, האָט ער געטראַכט, און זיין האַרץ האָט ווידער פאַרזוכט
די זיסקייט פון גרוסמוטיגע עמפּינדונגען. קאַטיאַ האָט פאַר-
שטאַנען, כאַטש ניט קלאָר, אַז ער זוכט עפּס אַ טרויסט אין איהר
געזעלשאַפט, און זי האָט ניט אָפּגעזאַגט, ניט איהם, ניט זיך אין
דעם אומשוילדיגען פאַרגעניגען פון האַלב־שעמעווידיגער, האַלב־
פאַרטרויטער פריינדשאַפט. איז אַנאָ סיערגיעוונאָס אַנוועזענהייט
האַבען זיי ניט גערעדט צווישען זיך. קאַטיאַ פלעגט זיך שטענדיג
צונויפּרייקען אונטער דעם שאַרפען קוק פון איהר שוועסטער. און
אַרקאדיי פלעגט קיין זאך ניט קענען שענקען קיין אויפּומערקזאַמ-
קייט, אזוי ווי אלע פאַרלעבטע, איז דער אַנוועזענהייט פון יענעם
וועמען מ'האַט געליעבט. אָבער גוט האָט ער זיך געפיהלט נאָר
מיט קאַטיאַ'ן. ער האָט געפיהלט, אַז ער קאַן אַדינצאַוואָז ניט
פאַראינטערעסירען. ער פלעגט זיך שרעקען און פלעגט זיך פאַר-

לירען, ווען ער פלעגט בלייבען מיט איהר אליין, און זי האָט ניט געוואוסט וואָס איהם צו זאָגען: ער איז געווען צו יונג פאר איהר. מיט קאָטיאַן, ווידער, האָט ער זיך געפיהלט ווי אין דער היים. ער האָט זיך פארהאלטען צו איהר עניוּות'דיג ער האָט איהר ניט גע'שטערט ארויסצוזאָגען איהרע איינדרוקען, וועלכע זיינען ערוועקט געוואָרען אין איהר פון דער מוזיק, פון דערצעהלונגען, פון ליעדער און נאָך אַזעלכע נאַרישקייטען, אַליין ניט באַמערקענדיג, אַדער ניט צונעבענדיג, אַז אָט די נאַרישקייטען אינטערעסירען אויך איהם. און קאָטיאַ, פון איהר זייט, האָט איהם ניט געשטערט אין זיין אר'מעט. אַרקאָדין איז גוט געווען מיט קאָטיאַן, און אַדינצאַוואָן — מיט באַזאַראָווען. און דערפאַר פלעגט געוועהנליך טרעפען אַזוי: נאָכרעם ווי ביידע פאַרלאָך פלעגען אַפּזיין אַ קורצע צייט אינאַינ'נעם, פלעגען זיי זיך פאַנאַנדערנעהן אויף באַזונדערע זייטען, איר בערהויפט פלעגט עס טרעפען דעמאַלט, ווען זיי פלעגען שפּאַצירן. קאָטיאַ איז באַנייטערט געווען פאַר דער שעהנקייט פון דער נאַטור, און אַרקאָדי האָט איהר ליעב געהאַט, כאָטש ער האָט זיך ניט גע'וואַלט מודה זיין אין דעם. אַדינצאַוואָן איז צו איהר געווען גלייכ'נילטיג פונקט אַזי זוי באַזאַראָו. די כמעט שטענדיגע אַפּגעזונ'דערטקייט פון אונזערע חברים האָט אַריינגעבראַכט אַן ענדערונג צווישען זייערע באַציהונגען. באַזאַראָו האָט אויפגעהערט צו ריידען מיט אַרקאָדין וועגען אַדינצאַוואָן, ער האָט אפילו אויפגע'הערט אַפּצולאָכען פון איהרע „אַדיסטאַקראַטישע מאַניערען“. קאָטיאַ האָט ער געלויבט ווי פריהער, ער האָט נאָר געראַטען אַפּצו'געוואוינען איהר פון די סענטאַמענטאַלע נייגונגען. אָבער זיין לוי'בען איהר איז געווען אַ נאַכלעסיגער, זיינע עצות טרוקען. און ער האָט אין אַלגעמיין מיט אַרקאָדין גערעדט אַ סך וועניגער ווי פרי'הער... ווי ער וואַלט עפעס אויסגעמירדען, ווי ער וואַלט זיך גע'שעמט פאַר איהם...

אַרקאָדי האָט דאָס אַלץ באַמערקט, ער האָט אָבער נאָר ניט געזאָגט.

די אַמת'ע אורזאַכע פון אָט דער „ענדערונג“ איז געווען זיינע

געפיהלען צו אַדינצאַוואַן, א געפיהל, וועלכער האָט איהם געמאַכט טערט און משוגע געמאַכט, און פון וועלכען ער וואָלט זיך גלייך אָפּ געזאָגט מיט אַ פאַראַכטענדען געלעכטער און מיט צינישער שפּאַט, ווען עמיצער וואָלט איהם כאַטש נאָר אַן אַנצוהערעניש געגעבען ווער געז דער מעגליכקייט פון דאָס, וואָס אין איהם איז פאַרגעקומען. באַד זאַראַוו איז געווען אַ גרויסער ליעבהאַבער פון פרויען און פון פרויען־שעהנקייט. אָבער ליעבע אין דעם אידעאלען זין, אָדער, ווי ער האָט זיך איסגעדריקט: אין דעם ראַמאַנטישען, האָט ער געד האַלטען פאַר אַן אונזין, פאַר אַן אומפאַרגעבליכער נאַרישקייט, רי טערישע געפיהלען האָט ער באַטראַכט פאַר אַ סאָרט קראַנקהייט, און ניט איינמאַל האָט ער אויסגעדריקט זיין פאַרוואַנדערונג, פאַרוואָס מ'האַט ניט אַרײַנגעזעצט אין משוגעם־היים טאַגענברען מיט אַלע גערמאַנישע מיטעלאַטערליכע פּאַעמען און טרובאַדורען! — „אויב ס'געפעלט דיר אַ פרוי“, פּלעגט ער זאָגען, „שטרענג זיך אָן צו קריגען איהר, און אויב מ'קען ניט, איז — דאַרף מען ניט, געה אַוועק — די ערד איז ניט קליין“. אַדינצאַוואַן איז איהם געד פעלען געוואָרען: די פאַרשפּרייטע קלאַנגען וועגען איהר, די פרוי־הייט און די אומאַפהענגיקייט פון איהרע געדאַנקען, איהר אומ צווייפעלהאַפטע גוטע באַציהונג צו איהם — אַלץ איז, דוכט זיך, געווען ווי געוואונשען. ער האָט אָבער גיך איינגעזעהן, אַז ער האָט אַ טעות, אַז קריגען קען ער איהר ניט און אַפּצוקעהרען זיך פון איהר האָט ער צו זיין פאַרוואַנדערונג קיין כחות ניט געהאַט. זיין בלוט פּלעגט אָנהויבען צו זידען ווי נאָר ער פּלעגט אַ טראַכט טאָן וועגען איהר. ער וואָלט זעהר גרינג בייגעקומען זיין בלוט, אָבער עפעס אַנדערש האָט איהם באַאומרוהיגט, וואָס ער פּלעגט קיינמאַל ניט דערלאָזען, פון וואָס ער פּלעגט שטענדיג לאַכען, וואָס עס פּלעגט אַנריהרען זיין שטאַלץ. אין די געשפרעכען מיט אַנאַ סיערנע יעוונאַן פּלעגט ער נאָך מעהר ווי פריהער אַרויסזאָגען זיין גלייכ־גילטיגע פאַראַכטונג צו אַלץ, וואָס עס איז ראַמאַנטיש, און בלייב בענדיג אַלץ, פּלעגט ער מיט פאַרדראָס געפינען דעם ראַמאַנטי־קער אין זיך אַלץ. דעמאַלט פּלעגט ער זיך אויפקלאָרען אין וואַלד

און פלעגט שפאנען מיט גרויסע טריט, ברעכענדיג צווייגלאך אויף זיין וועג, און זידלענדיג סיי איהר, סיי זיך. אָדער ער פלעגט אַרויפקריכען אין שיער אויף די היי, און פלעגט מיט גוואַלד צור מאַכען זיינע אויגען, כדי איינצושלאָפּען. אָבער, ס'פאַרשטעהט זיך, אז ניט אלע מאָל האָט זיך עס איהם איינגעגעבען. פלוצלונג פלעגט זיך איהם פאַרשטעלען, אז איהרע צארטע הענט וועלען ווען ניט איז אַרומכאַפּען זיין האַלז, אז איהרע שטאַלצע ליפּען וועלען ענטפּערען אויף זיינע קושען, אז איהרע קלונע אויגען וועלען מיט צאַרטקייט — יע, מיט צאַרטקייט קוקען אין זיינע אויגען, און זיין קאַפּ פלעגט זיך איהם פאַרדרעהען און ער פלעגט זיך פאַרגעסען אויף אַ וויילע, ביז עס פלעגט זיך אין איהם ווידער אַנצינדען דער צאַרן. ער פלעגט זיך אַליין כאַפּען אין פאַרשידענע מיאָס'ע גע- דאַנקען, עפעס אזוי ווי אַ שד וואָלט זיך מיט איהם גערייצט. אַמאָל פלעגט זיך איהם אויסדוכטען, אז אין אַדינצאַוואַנן קומט פאַר אַן ענדערונג, אז אין דעם אויסדרוק פון איהר געזיכט האָט זיך באַ- וויזען עפעס, וואָס, ס'קען זיין... אָבער דאָ פלעגט ער געוועהנליך אַ טופּע טאָז מיט'ן פּוס, אָדער ער פלעגט פאַרקריצען זיינע ציחן און פלעגט צונויפקוועטשען זיין פּויסט.

באַזאַראַו האָט פון דעסטוועגען, ניט אין נאַנצען אַ טעות גע- האָט. ער האָט געצויגען אַדינצאַוואַס אויפּמערקזאַמקייט, ער האָט איהר אינטערעסירט, זי האָט אַ סך געטראַכט פון איהם. אמת, אין זיין אַבוועזענהייט האָט זי זיך ניט געלאַנגווייליגט זי פלעגט איהם ניט ערוואַרטען, אָבער ווי נאָר זי פלעגט איהם דערזעהן, פלעגט זי לעבעדיג ווערען, זי פלעגט מיט פאַרגעניגען בלייבען מיט איהם אַליין און פלעגט מיט פאַרגעניגען ריידען מיט איהם, אַפילו דעמאָלט, ווען ער פלעגט איהר אַריינבריינגען אין כעס אָדער אַנגרייפּען איהר גע- שמאַק, איהרע גרויסאַרטיגע געוואוינהייטען, ווי זי וואָלט געוואָלט איהם אויספראַווען און זיך אויסגעפינען.

איינמאָל, שפאַצירענדיג מיט איהם אין נאָרטען, האָט ער פלוצלונג פאַרדריסליך אַ זאָג געטאָן, אז ער קלייבט זיך אין ניכען, אַוועקצופאַהרען אין דאָרף צום טאַטען... זי איז בלייב געוואָרען,

ווי איהר וואָלט עפעס אין האַרצען אַ שטאָך געטאָן, אזוי אַ שטאָך געטאָן, אז זי האָט זיך פאַרוואונדערט און האָט נאָכרעם אַ סך געדעראַכט וועגען דעם, וואָס זאָל עס באַטייטען? באַזאָראָוו האָט איהר געלאָזען וויסען וועגען זיין אַוועקפּאַהרען, ניט כדי אויסצורפרוואַוען איהר און זעהן וואָס דערפון וועט אַרויסקומען: ער האָט דאָס קיינמאָל ניט געטאָן. אין יענעם פּריהמאַרגען האָט ער זיך געזעהן מיט'ן טאַטענס אָנגעשטעלעטען, מיט זיין געוועזענעם ער-ציהער טימאַפּעאיטש. אַט דער טימאַפּעאיטש איז געווען אַ פּליני קער אַלטער מיט אָפּגעבליאַקירטע געלע האָר, מיט אַ פּנים אַ רו-טען פון ווינט און מיט קלייניקע טרעהרענדלאַך אין זיינע צונויפגע-צויגענע אויגען. ער האָט זיך אומערוארט באַוויזען פאַר באַ-זאָראָווען אין אויסגעשמירטע שטיוועל, מיט אַ קורצינקען מאַנטעל פון גראַבען גרוי-גרינעם געוואַנט, אונטערגעגאַרטעלט מיט אַ רימען. — אַ, וואָס מאַכסטו, אַלטער? — האָט באַזאָראָוו אויסגע-רופען.

— גוט מאַרגען, טאַטעלע יעוונעני וואַסיליטש, — האָט דער אַלטער אָנגעהויבען, און האָט זיך פּריידיג צושמייכעלט, און זיין נאַנצער פנים איז מיט אַמאָל באַדעקט געוואָרען מיט קנייטשען.
— ווי קומסטו אַהער? מ'האַט דיך געשיקט נאָך מיר?
— ווי אזוי קענט איהר עס זאָגען, טאַטאַלען! — האָט טימאַפּע-איטש אָנגעהויבען שטאַמלען (ער האָט זיך דערמאַנט אויף דעם שטרענגען אָנזאָג, וואָס ער האָט געקראָגען פון זיין באַלעבאַס, פאַר זיין אָפּפּאַהרען). — דער באַלעבאַס האָט מיך אין שטאַדט געשיקט וועגען געשעפט-זאַכען; איך האָב געהערט, אז איהר זייט דאָ, נו, האָב איך אויפ'ן וועג צום שטאַדט זיך פאַרקירעוועט אַהער, ס'הייסט — אַ קוק צו טאָן אויף איך... וואָס הייסט איך וועל קומען באַאומרוהיגען?

— נו, זאָג קיין ליגען ניט, — האָט באַזאָראָוו איבערגעשלאָ-גען. — אויב איז שטאַדט, איז ווי קומסטו אויף דער וועג?
טימאַפּעאיטש האָט זיך אַ קנייטש געטאָן און ער האָט נאָרניט געענטפערט.

— דער מאמע איז געזונט?

— נאָט צו דאַנקען.

— און די מאמע?

— אויך אַרינא וואַסיליעוונאַ איז נאָט צו דאַנקען.

— מ'וואַרט אויף מיר?

דער אַלטעטשקער האָט אָנגעבויען אויף אַ זייט זיין קליינע

קעפעל:

— אַך יעווגעני וואַסיליעוויטש, ווי אַזוי זאָל מען ניט וואַר-

טען! איהר מעגט מיר הייליג גלויבען, אַז זיי קוסען זייערע אוי-

גען אויס וואַרטענדיג אויף אייך.

— נו, נוט, נוט! דערצעהל מעהר ניט, זאָג זיי, אַז איך וועל

אין גיבען קומען.

— נוט, — האָט טימאָפּעאיטש געענטפּערט מיט אַ זיפּן.

אַרויסגעהענדיג פון הויז, האָט ער מיט ביידע הענט אַרויפגע-

וואַרפען די היטעל אויפ'ן קאַפּ, איז אַרויפגעקראַכען אויף דער

אַרעמער דראַזשקע, וועלכע איז געשטאַנען לעבען טויער, און ער

האָט זיך אַוועקגעלאָזען, אָבער ניט אין דער זייט וואָס פיהרט צום

שטאָדט.

אין יענעם טאָג אין אַווענט איז אַדינצאַוואַ געזעסען ביי זיך

אין צימער מיט באַזאַראַווען, און אַרקאַדי איז אומגעגאַנגען איבער'ן

זאָל און האָט זיך איינגעהערט ווי קאַטיאַ שפּיעלט. די פירשטין

איז אַרויף צו זיך אין דער הויך. זי האָט אין אַלגעמיין ניט געד

קענט פאַרטראַגען קיין געסט, און איבערהויפּט אַט די „נייע

קבצנים“, ווי זי האָט זיי אָנגערופען. צווישען מענשען האָט זי

זיך געבלאָזען, דערפאַר אָבער ביי זיך, פאַר איהר קאַמערדינעריין,

פלעגט זי זיך פאַנאָנדערלאָזען מיט אַזאַ זידלעריי, אַז די הייבעל

פלעגט אומטאַנצען ביי איהר אויפ'ן קאַפּ. אַדינצאַוואַ האָט דאָס

אַלץ געוואוסט.

— ווי אַזוי קלייבט איהר זיך עס פאַהרען, — האָט זי אָנגעד

הויבען, — און אייער צוזאָג?

באַזאַראַוואַ האָט אַ צימער געטאָן:

— וועלכער?

— איהר האָט פאָרגעסען? איהר האָט מיר געוואָלט געבען עטליכע אויפגאבען אין כעמיע.

— וואָס זאָל איך טאָן? דער טאַטע וואַרט אויף מיר. מ'טאָר לענגער ניט פאַרבלייבען. סיי ווי, איהר קענט איבערליי-
ענען: Pelouse et Fremy, Notions generales de chimie,

ס'איז אַ גוטער בוך און איז קלאָר אָנגעשריבען. איהר וועט דאָרט געפינען אַלץ, וואָס מ'דאַרף.

— איהר געדענקט אָבער, איהר האָט מיר פאַרויכערט, אַז אַ בוך קען ניט פאַרבייטען... איך האָב פאַרגעסען ווי איהר האָט זיך אויסגעדריקט, אָבער איהר ווייסט וואָס איך וויל זאָגען... איהר געדענקט?

— וואָס זאָל איך טאָן? — האָט באַזאָראָוו איבערגע'חזר'ט.

— נאָך וואָס פאַהרען? — האָט אַדינצאָוואַ אַ זאָג געטאָן אין דער שטיבל.

ער האָט אויף איהר אַ קוק געטאָן. זי האָט פאַרוואַרפען איהר קאַפּ אויפ'ן ווענטעל פון שטוהל און האָט צונויפגעלייגט די הענט אויפ'ן האַרצען. זיי זיינען געווען איפגעדעקט ביז די עלענבויגענס. זי האָט אויסגעזעהן בלייך פאַר דעם שיין פון אַן איינציגען לאַמפּ, אַ באַהאַנגענער מיט אַן אויסגעשניטענער פאַפיר. די ברייטע ווייסע קלייד האָט איהר אין גאַנצען פאַרדעקט מיט איהרע ווייכע פאַל-דען. עס האָבען זיך קוים אַרויסגעזעהן די שפיצען פון איהרע פיס, וועלכע זיינען אויך געווען צונויפגעלייגט.

— און צוליעב וואָס בלייבען? — האָט באַזאָראָוו געענט-פערט.

אַדינצאָוואַ האָט עטוואָס אַ קעהר געטאָן איהר קאַפּ:

— וואָס הייסט צוליעב וואָס? ס'איז דען אייך ביי מיר ניט פּרעהלאָך? אַדער איהר דענקט, אַז מ'וועט דאָ נאָך אייך ניט בענקען?

— איך בין איבערצייגט אין דעם.

אַדינצאָוואַ האָט אַ וויילע געשוויגען.

- אומזיסט דענקט איהר אזוי. איך גלויב סיי ווי ניט. איהר האט דאס ניט געקענט זאגען ערנסט.
 באזראָוו איז נאָך אַלץ געזעסען אומבאוועגליך.
 — יעוונעני וואַסיליעוויטש, וואָס שווייגט איהר ?
 — נו, וואָס זאָל איך זאָגען ? נאָך מענשען איז ניטאָ וואָס צו בענקען און נאָך מיר אוראי ניט.
 — פאַר וואָס זאָגט איהר אזוי ?
 — איך בין אַ מענש אַ באַשטימטער, אן אומאינטערעסאַנטער. איך קען ניט ריידען.
 — איהר זוכט קאָמפּלימענטען, יעוונעני וואַסיליעוויטש.
 — דאָס איז געגען מיין געוואוינהייט. איהר ווייסט דען אַליין ניט, אַז די שעהנע זייט פון לעבען איז ניט פאַר מיר; יענע זייט, וועלכע ס'איז ביי אייך אזוי טייער ?
 אַדינצאַוואַ האָט אַ בים געטאָן אַ ברעג פון איהר נאָזטיכעל :
 — דענקט וואָס איהר ווילט, אַבער איך וועל זיך לאַנגווייליגען ווען איהר וועט אַוועקפּאַהרען.
 — אַרקאָדי וועט בלייבען, — האָט באַזראָוו באַמערקט.
 אַדינצאַוואַ האָט אַ קנייטש געטאָן מיט די פלייצעס.
 — איך וועל זיך לאַנגווייליגען, — האָט זי איבערגע'חזר'ט.
 — איהר מיינט עס אויף אַן אמת ? סיי ווי, עס וועט לאַנג ניט אַנהאַלטען.
 — פאַר וואָס דענקט איהר אזוי ?
 — דערפאַר, ווייל איהר האָט מיר אַליין געזאָגט, אַז איהר לאַנגווייליגט זיך נאָר דאָן, ווען אייער אַרדנונג איז געשטערט.
 איהר האָט אזוי אומזינדיג־פינקטליך אַיינגעאַרדענט אייער לעבען, אַז עס איז אין איהם קיין פּלאַץ ניטאָ ניט פאַר לאַנגווייליגען זיך, ניט פאַר בענקען... פאַר קיינע שווערע געפיהלען.
 — און איהר דענקט, אַז איך בין אומזינדיג... ס'הייסט, אַז אזוי גוט האָב איך אַיינגעאַרדענט מיין לעבען ?
 — נאָר ווי ! אַט, צום ביישזיעל : אין עטליכע מינוטען אַרום

וועט דער זיינער קלאַפּען צעהן, און איד ווייס שוין אַפּריהער, אז איהר וועט מיך דורכטרייבען.

— ניין, איד וועל ניט דורכטרייבען, יעוונעני וואסיליעווימש. איהר קענט בלייבען. עפענט אויף די פענסטער... איד פיהל אזוי שטיקענדיג.

באַזאַראָו האָט זיך אויפּגעהויבען און האָט אַ שטויס געטאָן די פענסטער, וועלכע האָט זיך גלייך ברייט אויפּגעפּענט... ער האָט ניט ערוואַרט, אז עס וועט זיך אזוי גרינג עפּענען, דערצו האָבען זיך נאָך זיינע הענט געטרייסעלט. אַ פינסטערע, ווייכע נאַכט האָט געקוקט אין פענסטער מיט איהר כמעט שוואַרצען היי מעל, מיט די עטוואָס רוישענדיגע בוימער און מיט דעם פּרישען ריח פון דער פּרייער, ריינער לופט.

— לאָזט אַראָפּ דעם פאַרהאַנג און זעצט זיך, — האָט אָדיני צאַוואַ געוואָנט. — מיר ווילט זיך דורכשמועסען מיט אייך פאַר אייער אָפּפּאַהרען. דערצעהלט מיר עפעס וועגען זיך, איהר רעדט קיינמאַל ניט וועגען זיך.

— איד זוך צו ריידען מיט אייך וועגען נוצליכע זאַכען, אַנאָ סיערנעיעוונאָ.

— איהר זייט זעהר באַשיידען... איד וואָלט אָבער געוואָלט וויסען וועגען אייער לעבען, וועגען אייער פאַמיליע, וועגען אייער טאַטען, צוליעב וועלכען איהר וואַרפט אונז אַוועק. „פאַר וואָס רעדט זי אַזעלכע ווערטער“ האָט באַזאַראָו אַ טראַכט געטאָן.

— אַט דאָס אַלץ איז נאָר ניט אינטערעסאַנט, — האָט ער הויך אַרויסגעוואָנט. — איבערהויפּט פאַר אייך, מיר פינסטערע מענשען...

— און איד, דענקט איהר, בין אַן אַריסטאָקראַטקע?

באַזאַראָו האָט אויפּגעהויבען די אויגען אויף אָדינצאוואַן:

— יע, — האָט ער אַרויסגעוואָנט מיט איבערטריבענער שאַרפּ

קייט.

זי האָט אַ שטייכעל געטאָן:

— איד זעה, אז איהר קענט מיד וועניג, כאטש איהר פאר-
זיכערט, אז אלע מענשען זיינען עהנליך איינער צום צווייטען, און
אז עס לוינט ניט צו שטודירען זיי. איד וועל איך אמאל דערצעהן
לען וועגען מיין לעבען... אָבער איצט דערצעהלט מיר וועגען
איערען.

— איד קען איך וועניג, — האָט באַזאַראָוו איבערגע'חור'ט.
— ס'קען זיין, אז איהר האָט רעכט, ס'קען זיין, אז ס'איז ריכטיג, אז
יעדער מענש איז אַ רעמעניש. אָט כאַטש איהר צום ביישפּיעל,
איהר דאַרפט ניט קיין געזעלשאַפט, זי באַלעסטוט איך, און איהר
האַט צו זיך איינגעלאָרען צוויי סטודענטען. פאר וואָס וואוינט
איהר אין דאַרף, איהר מיט איער שכל און מיט איער שעהנקייט?
— ווי, ווי אזוי האָט איהר געזאָגט? — האָט אַדינצאַוואַ
לעבעדיג אונטערגעכאַפט. — מיט מיין... שעהנקייט?
באַזאַראָוו איז ערנסט געוואָרען.

— סאיז אלץ איינס, — האָט ער געזאָגט, — איד האָב נע-
וואַלט זאָגען, אז איד פאַרשטעה ניט גוט, פאַרוואָס איהר האָט זיך
באַזעצט אויפ'ן דאַרף?

— איהר פאַרשטעהט עס ניט... פון דעסטוועגען, ערקלעהרט
איהר זיך עס ווי ניט איז?

— יע... איד דענק, אז איהר זיצט אויף איין אָרט דערפאַר,
ווייל איהר האָט זיך צולאָזען, ווייל איהר האָט ליעב קאַמפּאַרט,
באַקוועמליכקייט, און צו אלע איבעריגע זאַכען זייט איהר גלויב-
גילטיג.

אדינצאַוואַ האָט ווידער אַ שמיכעל געטאָן :

— איהר ווילט אַבסאָלוט ניט גלויבען, אז איד בין פעהיג מיט
געריסען צו ווערען?

באַזאַראָוו האָט אַ קוק געטאָן אויף איהר פון אונטער'ן שמע-
רען. — אפשר מיט נייגעריגקייט, אָבער ניט מיט עפעס אַנדערש.
— איז עס טאַקע אזוי? — נו, איצט פאַרשטעה איד אויך פאר
וואָס מיר האָבען זיך צונויפגעטראָפּען, איהר זייט דאָך אזא
ווי איד

— מיר האָבען זיך צונויפגעטראָפּען... — האָט באַזאָראָוו שטיל געזאָגט.

— יע!.. איך האָב גאָר פאַרגעסען, אז איהר ווילט אַוועק-פאַהרען.

באַזאָראָוו האָט זיך אויפגעהויבען. אַ לאַמפּ האָט טונקעל געברענגט אין מיטען פון דעם פיין שמעקענדיגען, איינזאַמען ציי-מער. דורך דעם פאַרהאַנג, וועלכער פלעגט זיך אַ וויג טאָן פון צייט צו צייט, האָט זיך אַריינגעגאַסען די אויפגענדע פרישקייט פון דער נאַכט, עס האָט זיך געהערט איהר געהיימיניספולער אַטע-מען. אַדינצאַוואַ האָט זיך קיין ריהר ניט געטאָן מיט קיין אַבר, אָבער אַ פאַרבאַרגענע אומרוהיגקייט האָט איהר ביסלעכווייז אַרומגעכאַפּט... אויך באַזאָראָוו איז אָנגעשטעקט געוואָרען. ער האָט פּלוצלינג דערפיהלט, אז ער געפינט זיך אַליין מיט אַ יונגער, וואַנדערשעהנער פּרוי...

— וואוהין געהט איהר? — האָט אַדינצאַוואַ שטיל געפרעגט. ער האָט גאָרניט געענטפערט און האָט זיך אַראָפּגעלאָזען אויפ'ן שטוהל.

— אַזוי, איהר האַלט מיך פאַר אַ רוהיגען, פאַרצעמטעלמען, צולאַזענעם וועזען, — האָט זי ווייטער געזאָגט מיט דעם זעלבען קול, ניט אַראָפּלאָזענדיג די אויגען פון פענסטער. — און איך ווייס וועגען זיך, אז איך בין אמגליקליך.

— איהר זייט אומגליקליך! פאַר וואָס? ניט שוין זשע קימערען אייך די מיאוס'ע רכילות?

אַדינצאַוואַס פנים האָט זיך צונויפגעקנייטשט. איהר האָט פאַרדראַסען, וואָס ער האָט איהר אַזוי פאַרשטאַנען.

— אָט די אַלע רכילות רופען אפילו ניט אַרויס ביי מיר קיין שמויכעל, יעוונעני וואסיליעוויטש. און איך בין צו שטאַלי, אז איך זאָל זיי ערלויבען צו באַאומרוהיגען מיך. איך בין אמגליקליך דערפאַר, ווייל איך האָב ניט קיין פאַרלאַנג און קיין לוסט צו לעי-בען, איהר קוקט און אייך גלויבט זיך ניט. איהר קלעהרט: אַט דאָס רעדט אַן „אַריסטאָקראַטע“, וועלכע זיצט אויף אַ סאַמעטע-

נעם שטוהל אין גאנצען אָנגעמאָן אין זיידענס. איד לייקען ניט, איד האָב ליעב דאָס, וואָס איהר רופט אָן קאמפּאַרט, און אין דער זעלבער צייט האָב איד אַ קליינעם חשק צו לעבען. נעמט אויף מיין ווידערשפרוד ווי איהר ווילט. סיי ווי, אַט דאָס אַלץ איז דאָך ביי אַיך ראַמאַנטיזם.

באזאראָוו האָט אַ שאַקעל געמאָן מיטן קאַפּ:

— איהר זייט געזונט, אומאַפהענגיג, רייך. היינט וואָס נאָך?

וואָס ווילט איהר?

— וואָס איד וויל? — האָט אַדינצאָוואַ איבערגעחזרט, און האָט אַ זיפּץ געמאָן. — איד בין זעהר מיער, איד בין אַלט, מיר דוכט, אַז איד לעב שוין זעהר לאַנג. יע, איד בין אַלט, — האָט זי צוגעגעבען, שטיל אַרויפציהענדיג די שפיצען פון איהר מאַנטעלע אויף איהרע אָפּגעדעקטע הענט. איהרע אויגען האָבען זיך באַ געגענט מיט באַזאַראָו'ס, און זי איז עטוואָס רויט געוואָרען. — היינט טער מיר זיינען שוין דאָ אַזוי פיעל עראינערונגען: דאָס לעבען אין פעטערבורג, רייכטום, דערנאָך אַרימקייט, דערנאָך דעם טאַטענס טויט, מיין חתונה האָבען, דערנאָך מיין רייזע קיין אויסלאַנד, ווי עס באַדאַרף צו זיין... עראינערונגען אַ סך און דערמאָנען זיך איז ניטאָ אויף וואָס, און פאַראויס, פאַר מיר — אַ לאַנגע, לאַנגע וועג, און קיין צוועק איז ניטאָ... און מיר ווילט זיך געהן. — אַזוי שטאַרק זייט איהר ענטווישט? — האָט באַזאַראָוו גע- פרעגט.

— ניין, — האָט אַדינצאָוואַ געענטפערט, אַפּשטעלענדיג זיך, —

אַבער איד בין ניט באַפרידיגט. מיר דוכט, ווען איד וואָלט זיך גע- קענט שטאַרק צובינדען צו עפעס...

— אַיך ווילט זיך ליעבען, — האָט איהר באַזאַראָוו איבער-

געשלאָגען. — און ליעבען קענט איהר ניט: אַט אין וואָס עס באַ- שטעהט אַייער אומגליק.

אַדינצאָוואַ האָט זיך גענומען צו באַטראַכטען די אַרבעל פון

איהר מאַנטעלע.

— צי דען קען איד ניט ליעבען? — האָט זי געפרעגט.

— איד גלויב קוים! אבער אומזיסט האָב איך עס אָנגע-
רופען אומגליק. פאַרקעהרט, יענער, מיט וועמען אזא זאך פאַסירט,
פאַרדיענט גיכער רחמנות.

— פאַסירט, וואָס?

— אַיינליעבען זיך.

— און פון וואָנען ווייסט איהר עס?

— פון דעם, וואָס איך האָב געהערט. — האָט באַזאָראָון בייך
געענטפערט.

„דו קאָקעטירסט“, האָט ער אַ טראַכט געטאָן. „דו לאַנגוויי-
ליגסט זיך, און רייצסט מיך פון ניט האָבען וואָס צו טאָן, און
מיר...“ זיין האַרץ ביי איהם האָט זיך טאַקע אזוי געריסען.

— דערצו נאָך קען זיין, אַז איהר פאַדערט צו פיעל, — האָט
ער געזאָגט, אַנבויגענדיג זיך מיט'ן גאַנצען קערפער פאַראויס און
שפיעלענדיג זיך מיט די פרענז פון שטוהל.

— ס'קען זיין. ביי מיר איז אַדער אַלץ אַדער גאַרניט. אַ לעבען
פאַר אַ לעבען. האָסט גענומען מיינעם, גיב מיר דיינעם און דע-
מאָלט שוין אַהן רחמנות און ניט אויף אומצוקערען. און אויב
ניט אזוי, איז שוין בעסער אין גאַנצען ניט.

— אויב אזוי? — האָט באַזאָראָון באַמערקט: — זיינען די
באַדינגונגען יושר'דיגע, און ס'איז מיר אַ וואונדער, וואָס איהר
האַט ביז איצט... ניט געפונען דאָס, וואָס איהר האָט פאַרלאָנגט.
— און איהר דענקט, אַז עס איז אזוי גרינג אַפצוגעבען זיך
איז גאַנצען צו אַבי וועמען?

— ס'איז ניט גרינג, אויב מ'הויבט אַז נאָכצודענקען און
אויסצואוואַרטען, און געבען זיך אַ ווערטה, ס'הייסט זיך טייער
האַלטען. אָבער אַז מ'דענקט ניט נאָך, איז זעהר גרינג אַפצוגעבען
זיך.

— ווי אזוי זאָל איך זיך ניט טייער האַלטען? אויב איך
האַב קיין ווערטה ניט, איז ווער נויטיגט זיך אין מיין איבערגע-
בענהייט?

— דאָס איז שוין ניט מיין זאך, וועגען דעם זאָל יענער דאָנהין,

וואס פאר א ווערט א איך האָב. די הויפט זאך איז, אז מ'דאַרף קע-
נען זיך אָפגעבען.

אָדינצאָוואַ האָט זיך אָפגעבויען פון שטוהל ווענטעל :

— איהר רעדט עפעס אזוי, — האָט זי אָנגעהויבען, ווי איהר

אַליין וואָלט דאָס אַלץ מיטגעמאַכט.

— ס'איז אזוי אויסגעקומען, אַנאָ סיערנעיעוונאָ : אָבער דאָס

אַלץ, ווייסט איהר, אז איך רייך ניט פון מיר.

— אָבער איהר וואָלט זיך געקענט אָפגעבען ?

— איך ווייס ניט, איך וויל זיך ניט באַריהמען.

אָדינצאָוואַ האָט גאָרניט געזאָגט, און באַזאָראָו איז אַנשווי-

גען געוואָרען. קלאַנגען פון דעם פאַרטעפּיאָן האָבען זיך דערטראָ-

גען צו זיי פון גאַסט־צימער.

— וואָס שפּיעלט עס קאַטיאָ אזוי שפעט. — האָט אָדינצאָוואַ

באַמערקט.

באַזאָראָו האָט זיך אויפגעהויבען.

— ס'איז שוין טאַקע שפעט, ס'איז אייך שוין צייט שלאָפּען.

— וואָרט, וואוהיין איילט איהר... איך דאַרף אייך עפעס זאָגען.

— וואָס ?

— וואָרט, — האָט אָדינצאָוואַ אַ שעפטשע געמאַן. איהרע

אויגען האָבען זיך אָפגעשטעלט אויף באַזאָראָווען. עס האָט אויס-

געזעהן, אז זי באַטראַכט איהם אויפמערקזאָם.

ער איז זיך דורכגעגאַנגען. איבער'ן צימער, דערנאָך איז ער

פּלוצלונג צו איהר צוגעגאַנגען, האָט איילענדיג אַ זאָג געמאַן „אַ

נומע נאַכט", און האָט איהר די האַנט אַ קוועטש געמאַן אזוי, אז זי

האַט שיער ניט אַ געשריי געמאַן און איז אַרויס. זי האָט צוגע-

טראָגען צו די ליפּען איהרע צונויפגעקלעפטע פינגער, האָט אויף

זיי אַ הויך געמאַן, און האָט זיך מיט אַמאָל האַסטיג אויפגעהויבען

פון שטוהל און האָט זיך געלאָזען מיט גיכע טריט צום טיר, ווי זי

וואָלט געוואָלט אומקערען באַזאָראָווען...

די קאַמער־מיידעל איז אַריין אין צימער מיט אַ פּלאַש אויף אַ

זיבּערנער טאַץ. אָדינצאָוואַ האָט זיך אָפגעשטעלט, האָט איהר

געהייסען אוועקגעהן און זי האָט זיך ווידער געזעצט, און האָט זיך ווידער פאַרטראַכט. איהר צאָפּ האָט זיך אָפּגעוויקעלט, און איז ווי אַ טונקלער שלאַנג געפאַלען אויף איהר פלייצע. דער לאַמפּ האָט נאָך לאַנג געברענט אין אַנאַ סיערגיעוונאַס צימער, און זי איז נאָך לאַנג געזעסען אומבאוועגליך, פון צייט צו צייט פלעגט זי דורכפיהרען איהרע פינגער אַיבער די הענט, וועלכע עס האָט געביסען די נאַכטיגע קעלט.

און באַזאָראָו האָט זיך אין צוויי שעה אַרום צוריקגעקעהרט אין זיין שלאָף-צימער מיט נאַסע שטיוועל פון טוי, א צושיבער-טער און אַ בייזער. ער האָט אַרקאַדיין געטראָפּען ביים שרייבטיש מיט אַ בוך אין האַנט, פאַרשפּיליעט אויף אַלע קנעפלאַך.

— דו האַסט זיך נאָך ניט געלעגט? — האָט ער ווי פאַר-דראַסיג אַ פרעג געטאָן.

— דו ביזט היינט לאַנג געזעסען מיט אַנאַ סיערגיעוונאַס, — האָט אַרקאַדי געזאָגט, ניט ענטפערענדיג אויף זיין פראַגע.

— יע, איך בין מיט איהר געזעסען די גאַנצע צייט, וואָס איהר האָט געשפּיעלט אויף דעם פאַרטעפּיאָן.

— איך האָב ניט געשפּיעלט... — האָט אַרקאַדי אַנגעהויבען, און איז אַנשוויגען געוואָרען. ער האָט געפּיהלט, אַז טרעהרען שפּאַר-רען זיך איהם אין די אויגען, און איהם האָט זיך ניט געוואַלט צו-וויינען פאַר זיין אַפּלאַכענדיגען חבר.

אויפֿן צווייטען טאָג, ווען אַדינצאוואַ איז אַראָפּגעגאַנגען טרינקען טיי, איז באַזאָראָו שוין לאַנג געזעסען אַנגעבויען איבער זיין שאַל, און פּלוצלונג האָט ער אויף איהר אַ קוק געטאָן... זי האָט זיך צו איהם אומגעדרעהט, ווי ער וואַלט איהר אַ שטויס גע-טאָן, און איהם האָט זיך אויסגעוויזען, אַז זי איז אַביסעל בלייבער געוואָרען דורך דער נאַכט. זי איז גלייך אוועק צו זיך אין צימער און איז צוריקגעקומען ערשט צום אַנבײַסען.

אין דער פריה איז געווען רעגענדיג, און עס איז ניט מעגליך געווען צו שפאצירען. די נאנצע געזעלשאפט איז זיך צונופגעקומען אין גאס־צמער. ארקאדי האָט גענומען דעם לעצטען נומער פון אַ זשורנאַל, און האָט אָנגעהויבען צו לייענען. די פירשטין האָט, ווי איהר געוואוינהייט, זיך פריהער איינגעקוקט מיט פארוואונדערונג, עפעס אזוי ווי ער וואָלט געטאָן אן אומאנשטענדיגע זאך, דערנאָך האָט זי אויף איהם ביז אָנגעשטעלט די אויגען; ער האָט זיך אָבער אויף איהר ניט אומגעקוקט.

— יעווגעני וואַסיליעוויטש — האָט אַנאָ סערגיעוונאָ גע־זאָגט, — קומט צו מיר... איך וויל ביי אייך פרעגען... איהר האָט נעכטען אָנגערופען אַ לעהר־בוך...

זי האָט זיך אויפגעהויבען און האָט זיך געלאָזען צום טיר. די פירשטין האָט אַ קוק געטאָן אַרום זיך מיט אַזאַ אויסדרוק, ווי זי וואָלט געוואָלט זאָגען: „זעהט, זעהט ווי איך וואונדער זיך!“ און זי האָט ווידער אָנגעשטעלט איהרע אויגען אויף אַרקאדין, אָבער ער האָט נאָך העכער גערעדט, און דורכקוקענדיג זיך מיט קאָטיאַן, לעבען וועלכער ער איז געזעסען, האָט ער ווייטער געלייענט.

אָדינצאַוואָ איז מיט גיכע טריט צוגעאָנגען צו איהר קאַבינעט. באַזאַראָו איז איהר גיך נאָכגעאָנגען, ניט אויפהויבענדיג די אוי־גען; ער האָט נאָך געהערט ווי פאַראויס האָט זיך געגליטשט און געשאַרשקעט די זיידענע קלייד. אָדינצאַוואָ האָט זיך אַראָפּגע־לאָזען אויף דעם זעלבען שטוהל, אויף וועלכען זי איז נעכטען גע־זעסען, און באַזאַראָו האָט פאַרנומען זיין נעכטיגען אָרט.

— איז וואָס איז דער נאָמען פון דעם בוך? — האָט זי אָנגע־הויבען נאָך אַ קורצען שווייגען.

— Pelouse et Fremy, notions generales... — האָט באַזאַראָו גענט־

פערט, — סיי ווי, מ'קען אַייך אויך רעקאָמענדירען —
gonot, Iroite elementaire de physique experimentale

דאָזיגען בוך זיינען די צייכנונגען פינקטליכע און אין אלגעמיין איז אַט דער לעהר־בוך...

אָדינצאַוואָ האָט אויסגעשטרעקט איהר האַנט.

— יעווגעני וואסיליטש, ענטשולדיגט מיר, איך האָב אייך אָבער ניט גערופען אהער, כדי צו ריידען מיט אייך וועגען לעהר-ביכער; מיר האָט זיך געוואַלט פאַרמוזעצן אונזער נעכטיגען גע-שפרעד. איהר זייט אַוועק אַזוי פּלוצלונג... ס'וועט אייך ניט זיין לאַנגווייליג?

— איך בין גרייט אייך צו דיענען, אַנאָ סיערגיעוונאָ. אָבער וועגען וואָס האָבען מיר נעכטען גערעדט?

אַדינגאַוואָ האָט פון דער זייט אַ קוק געטאָן אויף באַזאָראָווען. — דוכט זיך, אַז מיר האָבען גערעדט וועגען גליק. איך האָב אייך דערצעהלט וועגען זיך אַליין. אַנאָ, איך האָב דערמאָנט דאָס וואָרט „גליק“. זאָגט, פאַר וואָס איז עס, אַז אפילו דעמאָלט, ווען מיר האָבען פאַרגעניגען, צום ביישפּיעל, פון מוזיק, פון אַ גוט פאַבראַכטען אָווענט, פון אַ געשפרעד מיט סימפּאָטישע מענשען, פאַר וואָס דוכט זיך אונז, אַז דאָס אַלץ זיינען גיכער אָנרײטונגען אויף עפעס אַ גרויסען, ערנעץ עקזיסטירענדען גליק, איידער אמת'ער גליק, ס'הייסט איידער אַזאָ, וועלכען מיר אַליין האָבען? פאַר וואָס איז עס? אָדער איהר, האָט אפּשר ניט אַזעלכע עמפּי-רונגען?

— איהר ווייסט דאָך דעם שפּריכוואָרט: „דאָרט איז גוט, וואו מיר זיינען ניטאָ“, — האָט באַזאָראָו געזאָגט. — אַ חוץ דעם האָט איהר דאָך נעכטען אַליין געזאָגט, אַז איהר זייט ניט באַפּרי-דיגט. און מיר פאַלט גאָר קיינמאָל אַזעלכע זאָכען ניט איין.

— אפּשר זעהען זיי אייך אויס לעכערליך?

— ניין. נאָר עס פאַלט מיר קיינמאָל ניט איין צו טראַכטען

וועגען דעם.

— טאַקע? אָבער ווייסט, איך וואָלט זעהר געוואָלט וויסען,

וועגען וואָס איהר טראַכט?

— ווי? איך פאַרשמעה אייך ניט.

— הערט, איך האָב שוין לאַנג געוואָלט ריידען מיט אייך.

— איהר דאַרפט גאָר ניט זאָגען, — איהר ווייסט עס אַליין, — אַז

איהר זייט ניט פון די געוועהנליכע מענשען: — איהר זייט נאָך

יונג — איהר האָט נאָך פאַר זיך אַ גאַנצען לעבען. צו וואָס גרייט
 איהר זיך? וואָס פאַר אַ צוקונפט ערוואַרט אייך? איך וויל
 זאָגען — וואָס פאַר אַ צוועק ווילט איהר דערגרייכען, וואוהין
 געהט איהר, וואָס איז ביי אייך אויף דער נשמה? מיט איין
 וואָרט, ווער זייט איהר? וואָס זייט איהר?

— ס'איז מיר אַ וואונדער אויף אייך אַנאָ סיערגיעוונאָ.
 איהר ווייסט גאַנץ גוט, אַז איך פאַרנעהם זיך מיט נאַטור־וויסענ־
 שאַפט, און ווער איד בין...

— יע, ווער זייט איהר?

— איך האָב דאָך אייך שוין געמאַלדען, אַז איך בין אַ צור־
 קונפטיגער אויערדנער רופאָ.

אַנאָ סיערגיעוונאָ האָט געמאַכט אַן אומגעוילדיגע כאַווע־
 גונג.

— פאַר וואָס זאָגט איהר דאָס? איהר גלויבט דאָך אַליין
 ניט אין דעם. אַרקאָדי וואָלט מיר געקענט אַזוי ענטפערען, אָבער
 ניט איהר.

— און מיט וואָס איז אַרקאָדי...

— הערט אויף! איז עס דען מעגליך, אַז איהר זאָלט זיך
 צופרידענשטעלען מיט אַזאַ באַשיידענער טעטיגקייט. האָט איהר
 דען אַליין ניט אַ סך מאָל געזאָגט, אַז פאַר אייך עקזיסטירט ניט
 קיין מעדיצין. איהר — מיט אייער זעלבסטזיכטיגקייט — אַן אור־
 יעזדנער רופאָ! איהר ענטפערט מיר אַזוי, כדי אָפּצוטשעפען זיך
 פון מיר, דערפאַר וויל איהר האָט צו מיר קיין צוטרויען ניט. און
 ווייסט איהר, יעוונעני וואַסיליטש, אַז איך וואָלט אייך געקענט
 פאַרשמעהן: איך בין אַליין געווען אַרים און זעלבסטזיכטיג, אַזוי
 ווי איהר, איד האָב, אפּשע, דורכגעמאַכט דאָס וואָס איהר.

— דאָס אַליין איז זעהר שעהן, אַנאָ סיערגיעוונאָ, אָבער ענט־
 שולדיגט מיר... איך בין איבערהויפט ניט איינגעוואוינט ארויס־
 צוזאָגען זיך, און צווישען מיר און אייך איז אַזאַ שטרעקע...
 — וואָס פאַר אַ שטרעקע? איהר וועט מיר ווידער זאָגען,

אז איך בין אן אַריסטאָקראַטקע? הערט אויף, יעוונעני וואָסיר-
ליטש, איך האָב אייך שוין, דוכט זיך, דערוויזען...

— און אַ חוץ דעם, — האָט באַזאַראָוו איבערגעשלאָגען, —
וואָס האָט מען דערפון, וואָס מ'רעדט און מ'טראַכט פון אַ צוקונפֿט,
וועלכע איז מייסטענס ניט אָפהענגיג פון אונז? וועט זיך מאַכען
אַ געלעגנהייט צו טאָן עפעס — איז גוט, און אויב ניט — וועסטו
וועניגסטענס צופרידען זיין מיט דעם, וואָס דו האָסט פריהער
אומזיסט ניט געפלוידערט.

— אַ פֿריינדליכען געשפרעך רופֿט איהר אַן פֿלוידעריי... אָדער,
אפשר, דענקט איהר, אַז זייענדיג אַ פֿרוי בין איך ניט ווירדיג צו
האַבען אייער צוטרויען? — איהר פאַראַכט דאָך אונז אַלעמען.
— אייך פאַראַכט איך ניט, אַנאָ סיערגיעוואָנא, איהר ווייסט
עס.

— ניין, איך ווייס גאָרניט... אָבער לאָמיר אָננעמען, אַז איך
פאַרשטעה פאַרוואָס איהר ווילט ניט ריידען וועגען אייער צוקונפֿט-
דיגער טעטיגקייט. אָבער דאָס, וואָס עס קומט פֿאַר אין אייך
איצט...

— קומט פֿאַר! — האָט באַזאַראָוו איבערגע'חור'ט: עפעס
אַזוי ווי איך וואָלט געווען אַ רעגירונג אָדער אַ געזעלשאַפֿט! סיי
ווי, ס'איז גאָרניט אַזוי אינטערעסאַנט, און אַ חוץ דעם, צי קען אַ
מענש דען אַלעמאַן אַרויסזאָגען אויפ'ן קול, דאָס וואָס אין איהם
„קומט פֿאַר“?

— איך זעה ניט איין, פֿאַר וואָס מ'קען ניט אַרויסזאָגען אַלץ,
וואָס מ'האַט אויף דער נשמה.

— איהר קענט? — האָט באַזאַראָוו געפרעגט.
— איך קען, — האָט אַנאָ סיערגיעוואָנא גענטפערט נאָכדעם
ווי זי האָט זיך אַ וויילע געשלאָגען מיט דער דעה.
באַזאַראָוו האָט אָנגענייגט זיין קאָפּ.
— איהר זייט גליקליכער פון מיר.

אַנאָ סיערגיעוואָנא האָט פרעגענדיג אַ קוק געטאָן אויף איהם.
— ווי איהר ווילט, — האָט זי ווייטער געזאָגט. — און פון

דעסטוועגען זאגט מיר מיין הארץ, אז מיר האָבען זיך ניט אומ-
זיסט צונויפגעטראַפען, אז מיר וועלען זיין נומע פריינד. איך בין
זיכער, אז אייער, ווי אזוי זאָל איך עס אָרופען, אייער אָנגעצוי-
געגענקייט, אייער צוריקגעהאלטענקייט וועט ענדליך פארשווינדען.
— איהר האָט דען באַמערקט אין מיר אָנגעצויגענקייט... ווי
נאָך האָט איהר זיך אויסגעדריקט... צוריקגעהאלטענקייט ?
— יע.

באַזאַראָוו האָט זיך אויפגעהויבען און איז צוגעגאנגען צום
פענסטער.

— און איהר וואָלט געוואָלט וויסען די אורזאכע פון אַט דער
אנגעצויגענקייט, איהר וואָלט געוואָלט וויסען וואָס אין מיר קומט
פאַר ?

— יע, — האָט אָדינצאַוואַ איבערגע'חזר'ט, מיט עפעס אַ
נאָך ניט פאַרשטענדליכען שרעק.

— און איהר וועט ניט אין כעס ווערען ?
— ניין.

— ניין? — באַזאַראָוו איז געשטאַנען מיט דער פלייצע צו
איהר. — דעמאָלט ווייסט, אז איד ליעב אייך נאַריש, משוגע,
אַט צו וואָס איהר האָט דערפיהרט.

אָדינצאַוואַ האָט ביידע הענט אויסגעשטרעקט פאַראויס, און
באַזאַראָוו האָט זיין שטערען צוגעדריקט צו דער פענסטער-
שוויב. ער האָט שווער געאַטעמט קענטיג, אז יין גאַנצער קער-
פער האָט געציטערט. אָבער דאָס איז ניט געווען קיין ציטערען
פון בחור'שער פאַרלוירענקייט, ניט יענער זיסער שרעק פון דער
ערשטער ליעבע־ערקלעהרונג האָט איהם באַהערשט: דאָס האָט
זיך די ליידענשאַפט אין איהם געריסען, אַ שטאַרקע און אַ שווערע
ליידענשאַפט, וואָס איז עהנליך צו צאַרן... אָדינצאַוואַ איז
שרעקליך געוואָרען, און זי האָט אויף איהם רחמנות געקראַנען.
— יעווענע וואַסיליטש, — האָט זי אַרויסגעזאָגט, און ניט
וויילענדיג האָט צערטליך געקלונגען איהר קול.

ער האָט זיך גיך אומגעדריעהט, האָט אַ קוס געטאָן אויף איהר

מיט אויפעסענדיגע אויגען, און אַנכאַפּענדיג איהרע ביידע הענט, האָט ער איהר פּלוצלונג צוגעצויגען צו זיין ברוסט.

זי האָט זיך ניט גלייך באַפרייט פון זיינע אַרעמס, נאָר אין אַ וויילע אַרום איז זי שוין געשטאַנען ווייט אין אַ ווינקעל, און האָט פון דאָרטען געקוקט אויף באַזאָרעווען. ער האָט זיך אַ ריס געמאַן צו איהר...

— איהר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען, — האָט זי שטיל אַרויס געזאָגט מיט שרעק. עס האָט אויסגעזעהן, אז קוים ניט ער נאָך איין טראַט, וואָלט זי אַ געשריי געמאַן... באַזאָרעווען האָט פאַר ביסען זיינע ליפּען און איז אַרויסגעגאַנגען.

אין אַ האַלבער שעה נאָך דעם, האָט די דיענסט דערלאָנגט אַנאָ סיערנעיוונאַנן אַ צעטעלע פון באַזאָרעווען. דאָרט איז געד ווען נאָר איין שורה: „מוז איך היינט אוועקפאַהרען — אָדער איך קען בלייבען ביז מאָרגען?“ — „פאַר וואָס עפעס אוועקפאַהר רען? איך האָב אייך ניט פאַרשטאַנען — איהר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען.“ — האָט אַנאָ סיערנעיוונאַ געענטפּערט, און אַליין האָט זי אַ טראַכט געמאַן: „אויך איך האָב זיך ניט פאַרשטאַנען.“

ביז מיטאַגעסען האָט זי זיך ניט באַוויזען. זי איז אַלי אומגעזאַנגען הין און צוריק איבער איהר צימער, מיט די הענט פאַרלייגט אויף הינטער; פון צייט צו צייט פלעגט זי זיך אָפּ שטעלען דאָ פאַר'ן פענסטער, דאָ פאַר'ן שפיגעל, און פלעגט לאַנג זאָם דורכפיהרען איהר טיכעל איבער'ן האַל, אויף וועלכער, עס האָט זיך איהר אַלי אָפּגערוכט, אז עס איז דאָ אַ הייסער פלעק. זי האָט זיך געפרעגט, וואָס האָט איהר געצוואונגען צו „דערפיהר רען“, ווי באַזאָרעווען האָט זיך אויסגעדריקט, צו זיין אָפּענהערציג קייט, און צי האָט זי ניט חושד געווען עפעס... „איך בין שולדיג“, האָט זי הויך אַרויסגעזאָגט, „איך האָב עס אָבער ניט געקענט פאַראויסזעהן.“ זי האָט זיך פאַרטראַכט אַלץ איז דוויט געוואָרען, ווען זי האָט זיך דערמאַנט ווי ווילד באַזאָרעווען פנים האָט אויס געזעהן, ווען ער האָט זיך צו איהר אַ וואָרף געמאַן...

„אָדער?“ האָט זי פּלוצלונג אַרויסגעזאָגט, און האָט זיך אָפּ

געשטעלט, און האָט אַ טרױסעל געמאַן מיט די האָר... זי האָט זיך דערזעהן אין שפּיגעל: איהר אויף הינטער פאַרוואָרפענער קאַפּ מיט אַ פאַרבאַרגענעם שמױכעל אויף די האַלב־אַפּענע, האַלב־צור־געמאַכטע אויגען און ליפּען, האָט איהר געזאָגט אין אַט דעם אוי־גענבליק עפעס אַזוינס, פון וואָס זי איז אַליין צומישט געוואָרען... „ניין“, האָט זי ענדליך באַשלאָסען. „גאָט ווייס, וואוהין דאָס וואָלט פאַרפּיהרט; מיט אַזעלכע זאַכען טאָר מען ניט שפּאַָסען, רוהיגקײט איז פאַרט די בעסטע זאַך אויף דער וועלט.“

איהר רוהיגקײט איז ניט אויפגעטרייסעלט געוואָרען. זי איז אָבער אומעטיג געוואָרען, און האָט, אפּילו איין מאָל אַ וויין געמאַן, אַליין ניט וויסענדיג פאַרוואָס, אָבער ניט פון דער באַליידיגונג. זי האָט זיך ניט געפּיהלט באַליידיגט: זי האָט זיך גיכער געפּיהלט שולדיג. אונטער דער ווירקונג פון פאַרשיידענע אומקלאָהרע גע־פּיהלען, אונטער דער ווירקונג פון דעם באַוואוסטזײן פון דעם אוועק־געהענדיגען לעבען, פון דעם פאַרלאנג פאַר נײעם האָט זי זיך געצוואונגען צו פאַרגעהן בײַ אַ באַשטימטען פונקט, זי האָט זיך געצוואונגען אַ קוק צו טאָן אויף יענער זײט — און זי האָט דאָרט דערזעהן אפּילו ניט קיין אָפּגורנד, נאָר אַ פּוסטקײט... אָדער — אַ פאַרזעהעניש.

.19

ניט קוקענדיג וואָס אַדינצאַוואַ האָט זיך געקענט באַהערשען, און ניט קוקענדיג, וואָס זי איז געשטאַנען העכער פון יעדען פאַר־אורטייל, איז איהר פאַרט ניט אַנגענעם געווען, ווען זי האָט זיך באַוויזען אין עס־צײמער, צו מיטאַגן. סײ ווי, עס איז דורכגעגאַנגען בשלום. פּראָפּירי פּלאַטאַניטש איז געקומען צופּאַהרען; ער האָט דערזעהלט פאַרשיידענע אַנעקדאָטען. ער האָט זיך נאָר וואָס צו־דיקעקערט פון שטאָרט. ער האָט אויך דערזעהלט, אַז דער גר־בערנאַטאַר, בורדאַלו האָט אַ געוויסען סאָרט בעאַמטע געהײסען טראָגען שפּאַרען, כדי מען זאָל זיי קענען שיקען רײטענדיג, אויב

מ'וועט עפעס דארפן האבען וואָס ניכער. אַרקאָדי האָט שטיל גערעדט מיט קאַטיאַן, און האָט דיפּלאָמאַטיש באַדיענט דער פּיר-שטין. באַזאָראָוו האָט עקשנות'דיג און ביז געשוויגען. אַדינג צאוואַ האָט אַ פּאַר מאָל אַ קוק געמאַן גלייך ניט בגנבה אויף זיין שטרענגען גאַליגען פנים. זיינע אויגען האָט ער געהאַלטען אַראָפּ געלאָזען, פאַראַכטענדיגע ענטשלאָסענהייט איז געווען אין זיין יעדען שטריק, און זי האָט אַ טראַכט געמאַן: „ניין... ניין... ניין...“ נאָכ'ן עסען איז זי מיט דער גאַנצער געזעלשאַפט אַוועק אין נאָר טען און, זעהענדיג אַז באַזאָראָוו וויל מיט איהר ריידען, איז זי אָפּגעגאַנגען עטליכע טריט אָן אַ זייט און האָט זיך אָפּגעשטעלט. ער איז צו איהר צוגעאַנגען, אָבער אויך דאָ האָט ער זיינע אויגען ניט אויפגעהויבען און האָט שטיל געזאָגט:

— איך דאַרף זיך פאַר אייך ענטשולדיגען, אַנאָ סיערגיעוונאַ. ס'איז ניט מעגליך, אַז איהר זאָלט ניט זיין אין כּעס אויף מיר. — ניין, איך בין אויף אייך ניט אין כּעס, יעוונגעני וואַסיליטש, — האָט אַדינגצאוואַ געענטפּערט: — איך האָב אָבער ערגערניש. — נאָך ערגער. סיי ווי, איך בין גענוג באַשטראַפּט. איהר וועט מסתמא זיין איינפאַרשטאַנען מיט מיר, אַז מײן לאַגע איז זעהר אַ נאַרישע. איהר האָט מיר אָפּגעשריבען: פאַר וואָס עפעס אַוועקפּאַהרען? און איך קען ניט און איך וויל ניט בלייבען. מאַר גען וועל איך שוין דאָ ניט זיין.

— יעוונגעני וואַסיליטש, פאַרוואָס...

— פאַר וואָס פּאַהר איך אַוועק?

— ניין, ניט דאָס האָב איך געוואָלט זאָגען.

— דאָס וואָס ס'איז פאַרגאַנגען קען מען ניט אומקערען, אַנאָ סיערגיעוונאַ... און פריהער אַדער שפּעטער האָט דאָס געמוזט פּאַסירען. דאָריבער מוז איך אַוועקפּאַהרען. עס איז דאָ נאָר איין באַדינגונג, אויף וועלכער איך וואָלט געקענט בלייבען. אָבער דאָס וועט קיינמאָל ניט זיין. איהר וועט דאָך מיר ענטשולדיגען מײן חוצפּה, איהר ליבעט מיך ניט און וועט איהר מיך קיינמאָל ניט לייעבען?

באזארָאָוס אויגען האָבען בעת מעשה אַ שיין געמאָן פון אונ-
טער זיינע טונקעלע ברעמען.

אַנאָ סיערגיעוונאָ האָט איהם ניט געענטפערט. „איך האָב
מורא פאַר אַט דעם מענשען“, איז ביי איהר דורכגעלאָפּען אַ גע-
דאַנק אין קאַפּ.

— איך געה, — האָט באַזאַרָאָוו אַרויסגעזאָגט, ווי ער וואָלט
געטראַפּען פון וואָס זי האָט געטראַכט, און ער איז אַוועק צום הויז.
אַנאָ סיערגיעוונאָ איז איהם שטיל נאַכגעגאַנגען, און, צו-
רופּענדיג קאַטיאַ'ן, האָט זי איהר גענומען אונטער'ן האַנט זי
האָט זיך מיט איהר ניט צושיידט אַזש ביז אין אַווענט. אין קאָר-
טען האָט זי ניט געשפּיעלט, און האָט ניט אויפגעהערט צו לאַכען,
וואָס עס האָט גאָרניט געפאַסט צו איהר בלייבען, פאַרואַרגנטען
פנים. אַרקאַדי האָט זיך מיט פאַרוואונדערונג איינגעקוקט אויף
איהר, ווי עס קוקען זיך איין יונגע לייט, ס'הייסט, ער האָט זיך
אַליין כסדר געפרעגט: וואָס באַטייט עס? באַזאַרָאָוו האָט זיך
פאַרשפאַרט אין זיין צימער, צום טייַטרינקען האָט ער זיך פון
דעסטוועגען צוריקגעקערט. אַנאָ סיערגיעוונאָ האָט איהם גע-
וואָלט זאָגען עפעס אַ גוט וואָרט, זי האָט אָבער ניט געוואוסט ווי
אַזוי אָנצוהויבען ריידען מיט איהם...

אַן אומערוואַרטער צופאַל האָט איהר אַרויסגעפיהרט פון
דער שוועריגקייט: דער הויז-אויפזעהער האָט געמאַלדען, אַז
סיטניקאָוו איז געקומען צופאַהרען.

עס איז שווער איבערצוגעבען אין ווערטער, ווי אַזוי דער
יונגער פראַגנרעסיסט איז אַריינגעפלויען אין צימער, ווי אַ פוי-
גלע. זיין קומען איז געווען כאַראַקטעריסטיש פאַר זיין צודרינג-
ליכקייט, ער האָט באַשלאָסען צו פאַהרען אין דאָרף צו אַ פרוי, וועל-
כער ער האָט קוים געקענט, וועלכע האָט איהם קיינמאַל ניט איינגע-
לאַדען, נאָר ער איז געקומען ווייל ער האָט געהערט, אַז דאָרט זיינען
צוגאַסט אַזוינע קלונע מענשען, וועלכע זיינען איהם נאָהנט. פון
דעסטוועגען האָט ער געציטערט ביז דעם מאַרד פון זיינע ביינער
און אַנשטאַט דעם ער זאָל זיך אָנהויבען ענטשולדיגען, לויט ווי

ער האט זיך צוגעגרייט, און באגריסען זיך, האט ער גאר דערצעהלט א מעשה, אז יעוודאקסיא, ס'הייסט, קוקשינא, האט איהם געשיקט אויסצוגעמינען וואס עס מאכט אגא סיערגעיוונא, און אז אויך וועגען ארקאדי ניקאלאיעוויטשען האט ער געהאט א געהויבענע מיינונג... אט דא האט ער זיך פארטשעפעט און האט זיך אזוי פארלארען, אז ער האט זיך אוועקגעזעצט אויף זיין אייגענער הוט... פונדעסטוועגען, אזוי ווי קיינער האט איהם ניט דורכגעטריבען און אזוי ווי אגא סיערגעיוונא האט איהם, אפילו פאר געשמעלט פאר דער טאנטע און פאר דער שוועסטער, איז ער גיך צו זיך געקומען און ער האט זיך פאנאנדערגעלאזען אויף אלע כלים. אמאל איז עס גוט, וואס עס ווערט אריינגעטראגען א ביי לינקייט אין לעבען: עס שוואכט אפ צו שטארק אגגעצויגענע סטרונעס, עס נייכטערט אויס זעלבסטזיכערע אדער זעלבסטפאר געסענע געפיהלען, דערמאנענדיג זיי דעם נאהענטען שייכות מיט זיי. מיט סינטיקאוויס קומען איז עפעס אלץ געווארען טעמפער — און פשוטי'ער. אלע האבען אפילו געגעסען געשמאקער און מיאזי זיך צוגאנגען שלאפען מיט א האלבער שעה פריהער ווי געוועהנליך.

ליגענדיג אין בעט האט ארקאדי געזאגט צו באזאראוויץ, וועלכער האט זיך אויך אויסגעטאן: — איד קען דיר איצט זאגען דאס, וואס דו האסט מיר אמאל געזאגט: „וואס ביזטו אזוי אר מעטיג? דו האסט מסתמא ערפילט עפעס א הייליגע פליכט?“ — פאר דער לעצטער צייט פלעגען די ביידע יונגעלייט שפאסען, כלומר'ישט פריי, וואס דאס איז א שטענדיגער סימן פון פארבארגע גער אומצופרידענהייט אדער פון ניט ארויסגעזאגטע פארדאכטען. — מארגען פאהר איד אוועק צום טאטען, — האט באזאראוויץ געזאגט.

ארקאדי האט זיך אויפגעהויבען און האט זיך אגגעשפארט אויפ'ן עלענבויען. ער האט זיך אי פארוואונדערט אי זיך דערפרעהט.

— א' — האָט ער אַרויסגעזאָגט. — און דערביער ביזט אומעטיג?

בזארטן האָט אַ גענעץ געמאָן:

— אז דו וועסט אַלץ וויסען, וועסטו גיך אַלט ווערען.

— און אַנאָ סיערגיעוונאָ? — האָט אַרקאָדי ווייטעב גערענט.

— וואָס אַנאָ סיערגיעוונאָ?

— איך וויל זאָגען: זי וועט דען ריך אָפּלאָזען?

— איך האָב זיך ביי איהר ניט פאַרדונגען.

אַרקאָדי האָט זיך פאַרטראַכט, און באַזארטן האָט זיך גע-

ליינט און האָט זיך אומגעדערעהט מיט'ן פנים צום וואַנט.

עטליכע מינוט האָבען זיי געשוויגען.

— יעוונגעני! — האָט אַרקאָדי פּלוצלונג אויסגערופען.

— נו?

— איך וועל אויך מאָרגען אוועקפּאָהרען מיט דיר.

באַזארטן האָט גאָרניט געענטפערט.

— איך וועל אָבער פּאָהרען אַהיים, — האָט אַרקאָדי ווייטער

געזאָגט. — מיר וועלען פּאָהרען אינאיינעם ביז די כאַכלאָוסקע

דערפלאַד, און דאָרט וועסטו ביי פּעדאמען נעמען פּערה. איך

וואָלט זיך מיט פּאַרגעניגען באַקענט מיט דיינע הויזיגע, איך האָב

אָבער מורא, אז איך וועל ענג מאַכען אי זיי, אי דיר. דו וועסט

דאָך נאָכדעם ווידער קומען צו אונז?

— איך האָב ביי אייך מיינע זאָכען געלאָזען. — האָט זיך

באַזארטן אָפּגערופען, ניט אומדערעהענדיג זיך.

„פאַר וואָס פּרענט ער מיר ניט, צו וואָס איך פּאָהר? און אזוי

פּלוצלונג ווי ער?“ האָט אַרקאָדי אַ טראַכט געמאָן. „און טאַסי,

פאַרוואָס פּאָהר איך און פאַרוואָס פּאָהרט ער?“ האָט ער ווייטער

געטראַכט. ער האָט ניט געקענט געפינען קיין צופּרידענשטע-

לענדען ענטפער אויף זיין אייגענער פּראַגע, און זיין האַרץ האָט

איהם אנגעהויבען נאָגען. ער האָט געפיהלט, אז איהם וועט

שווער זיין צו שוידען זיך מיט דאָס לעבען צו וועלכען ער האָט

זיך אזוי צוגעוואוינט, אָבער בלייבען אַליין, איז איהם אויסגעײַ
 קומען עפעס מאַדנע. „עפעס איז ביי זיי פאַרנעקמען“, האָט ער
 געטראַכט ביי זיך. „איז צוליעב וואָס זאָל איך זיך דאָ אַרומדרעײַ
 הען פאַר איהרע אויגען נאָך זיין אַוועקפאַהרען? איך וועל איהר
 אין גאַנצען דערעסען ווערען, איך וועל אויך דאָס לעצטע פאַר-
 לירען“. ער האָט אָנגעהויבען זיך פאַרצושטעלען אַנאָ סיערגעײַ
 יעוונאַנן, דערנאָך האָבען אַנדערע שמריכען ביסלעכעווייז פאַרדעקט
 דעם שענהעם פנים פון דער יונגער אַלמנע.

„אַן עבירה אויך קאַטיאַן!“ האָט אַרקאַדי אַ שעפּטשע געטאָן
 אין קישעלע, אויף וועלכער עס האָט שוין אַראָפּגעטריפט אַ
 טרעהער... ער האָט פּלוצלונג אַ וואָרף געטאָן מיט די האַר און האָט
 הויך אַרויסגעזאַגט: — דער טייוועל ווייס צו וואָס אַט דער נאַריײַ-
 שער סיטניקאָוו איז געקומען?

באַזאַראָוו האָט זיך פּרייהער אַ דיהר געטאָן אויפ'ן בעט, און
 גאַכרעם האָט ער געגאַזט:

— ווי איך זעה, ברודער, ביזטו נאָך נאַריש. די סיט-
 ניקאַווס זיינען פאַר אונז נויטווענדיג. איך, פאַרשטעהסטו מיר,
 איך דאַרף האָבען אַזוינע אַידיאַטען. די גראַבע אַרבייט איז דאָך
 ניט פאַר געטער...

— „עהע, הע“, — האָט אַרקאַדי ביי זיך אַ טראַכט געטאָן,
 און ערשט איצט איז פאַר איהם אויף אַ וויילע קלאָר געוואָרען
 דער אומענדליכער אָפּגורנד פון באַזאַראָווס זעלבסטזיכטיגקייט.—
 „ס'קומט אויס, אַז מיר ביידע זיינען געטער. ס'הייסט — דו ביזט
 אַ גאָט, אָבער איך האָף, אַז ניט איך בין דער אַידיאַט?“

— יע, — האָט באַזאַראָוו ביזו געזאַגט, — דו ביזט נאָך
 נאַריש.

אַדינצאַוואַ איז ניט איבערראַשט געוואָרען, ווען אַרקאַדי האָט
 איהר אויף מאַרגען געזאַגט, אַז ער פּאַהרט אַוועק מיט באַזאַראָווען.
 זי האָט אויסגעזעהן צו זיין צוטראַגען און מיעד. קאַטיאַ האָט
 שווייגענדיג און ערנסט אַ קוק געטאָן אויף איהם. די פּירשטיין
 האָט זיך, אַפילו, איבערגעײַצמ'ט אונטער איהר טוך, אַזוי, אַז ער

האָט ניט געקענט ניט באַמערקען עס. דערפאַר אָבער איז סיני טיקאָוו איז גאנצען צוטומעלט געוואָרען; ער איז נאָך וואָס אַראָפּ צום אָנבײַסען אין אַ נײַעם פּראָנטישען, דאָס מאָל ניט קײן סלאַב וואָפּילישען, אַנצונג. נעכטען האָט ער אײבערראַשט דעם מענ-שען, וועלכען מ'האָט איהם צוגעשטעלט, מיט די סך וועש וואָס ער האָט מיט זיך געבראַכט, און פּלוצלונג וואָרפען איהם אַוועק זײנע חברים! — ער האָט אביסעל אַ טאַנץ געמאַן מיט די פּיס-לאַד, האָט זיך אַ וואָרף געמאַן ווי אַן אַוועגלויפּענדיגער האָז אױפ'ן ברעג וואַלד, — און פּלוצלונג, כמעט מיט שרעק, כמעט מיט אַ געשרײ האָט ער געלאָזט וויסען, אַז אױך ער איז גרייט אַוועק צופאַהרען. אַדינאַוואַ האָט זיך ניט אָנגעשטרענגט איהם אָפּ צוהאַלטען.

— איך האָב זעהר אַ גוטע קאַליאַסקע, — האָט דער אומ-גליקליכער יונגערמאַן צוגעגעבען, ווענדענדיג זיך צו אַרקאַדי, — איך קען אײך אונטערפיהרען, און יעווגעני וואָסיליטש קען נעמען אײער טאַראַנטאַס, אַזוי וועט נאָך באַקוועמער זײן.

— איהר פּאַהרט דאָך אָבער ניט מיט דער זעלבער וועג און צו מיר איז דאָך ווייט.

— דאָס איז גאָרניט, צײט האָב איך אַ סך, אַ חוץ דעם האָב איך דאָרטען געשעפטען אין יענעם געגענד...

— אַרענדעס, וואָס? — האָט אַרקאַדי געפרעגט, שוין מיט צופיעל פאַראַכטונג. אָבער סינטיקאָוו איז געווען אַזוי פאַרצווײ-פעלט, אַז ער האָט זיך אפילו ניט צולאַכט, ווי זײן געוואוינהייט איז.

— איך פאַרויכער אײך, אַז די קאַליאַסקע איז זעהר אַ באַ-קוועמע, — האָט ער געזאָגט, — ס'וועט פאַר אַלעמען זײן פּלאַץ.

— איהר דאַרפט ניט ערגערען מסיע סינטיקאָווען, און נעהמט אַן זײן פאַרשלאַג, — האָט אַנאָ סיערגיעוונאַ געזאָגט.

אַרקאַדי האָט אױף איהר אַ קוק געמאַן און האָט אָנגענייגט זײן קאַפּ.

די געסט זײנען אַוועקגעפאַהרען נאָכ'ן אָנבײַסען, זענענענדיג

זיך מיט באזארטאָוען, האָט אַדינצאָווע דערלאָנגט די האַנט און געזאָגט:

— מיר וועלען זיך נאָך זעהן, ניט אמת?

— ווי איהר וועט הייסען, — האָט באזארטאָו געענטפערט.

— אויב צוויי, וועלען מיר זיך זעהן.

אַרקאָדי איז דער ערשטער אַרויס אויפ'ן גאַנצן: ער איז אַרויפגעקראַכען אויף סיטיניקאָום קאַליאַסקע. דער וויז'אָויפּווע-הער האָט איהם געהאַלפּען אַריינזעצען זיך און אַרקאָדי וואַלט איהם מיט פאַרגעניגען אָנגעשלאָגען אָדער זיך צוואוויינט. באזארטאָו האָט זיך אַריינגעזעצט אין טאַראַנטאָם.

ווען זיי האָבען דערגרייכט די כאַלאַאָוסקע דערפלאַך, האָט אַרקאָדי צוגעוואַרט ביז פּעדאַט, דער אַייגענטימער פון דער קרעטשמע, וועט אַיינשפּאַנען די פּערד. ער איז צוגעגאַנגען צום טאַראַנטאָם און האָט אַ זאָג געטאָן באזארטאָווען מיט דעם פּריהער-דיגען שמייכל:

— יעווענעני נעם מיר מיט, איר וויל פאַהרען צו דיר.

— זען זיך, — האָט באזארטאָו אַרויסגעזאָגט צווישען די

צייהן.

סיטיניקאָו איז פּייפּענדיג אומגעגאַנגען אַרום די רעדער פון זיין עקיפּאָזש. ער האָט דעם מויל געעפּענט, ווען ער האָט דער-הערט די דאָזיגע ווערטער; און אַרקאָדי האָט קאַלטכלוטיג אַרויס-גענומען זיינע זאַכען פון דער קאַליאַסקע, האָט זיך געזעצט לעבען באזארטאָווען — און העפּליך אַ נייג געבענדיג זיך צו זיין געווענע-נעם באַגלייטער, האָט ער אויסגעשריען: „פּאַהר!“ דער טאַראַנט-טאַסט האָט זיך אַוועקגעטראָגען און איז גיך פאַרשוואַנדען פון די אויגען... סיטיניקאָו איז געבליבען ווי אַן אָפּגעשמיסענער. ער האָט אַ קוק געמאַן אויף זיין קומטשער, אָבער יענער האָט זיך גע-שפּיעלט מיט דער בייטש איבער דעם פּערדס עק. ער איז אַרויפ-געשפּרונגען אויף דער קאַליאַסקע — און האָט אַ דונער געטאָן אויף צוויי פּאַרביינעהענדע פּויערים: „טוט אָן די הימלען, אידראַ-טען!“ — ער האָט זיך אַוועקגעשלאָפּט אין שטאַרט, וואוהין ער

איז זעהר שפעט אָנגעקומען און אויף מאַרגען האָט ער שוין פאַר-
מסר'ט פאַר קוקשינאַן אויף די צוויי „בעל גאווה'ס און גראַבע
יונגען“.

זעצענדיג זיך לעבען באַזאַראַווען אין טאַראַנטאַס, האָט איהם
אַרקאַדי שטאַרק אַ דריק געמאַן די האנט און האָט אַ לאַנגע צייט
גאָרניט גערעדט. ס'האָט אויסגעזעהן, אז באַזאַראַו האָט פאַר-
שטאַנען און אָפּגעשעצט סיי זיין האַנט-דרוק, סיי זיין שווייגען.
די לעצטע נאַכט האָט ער מיט קיין אויג ניט צוגעמאַכט, און האָט
ניט גערויבערט, און האָט שוין עטליכע טעג כמעט גאָר ניט געגע-
סען: פינסטער און שאַרף האָט אויסגעזעהן זיין מאַגערער פּראָפּיל
פון אונטער דער אַראָפּגערוקטער היטעל.

— וואָס, ברודער, — האָט ער ענדליך אַרויסגערעדט. — גיב
אַ צינאַרעל... גיב אַ קוק—מיין צונג איז נעל?
— געל. — האָט אַרקאַדי גענטפערט.
— נו יע... דער צינאַרעל איז ניט געשמאַק. — די מאַשין האָט
זיך פאַנאַנדערגענומען.

— דו ביזט טאַקע פאַרענדערט געוואָרען פאַר דער לעצטער
צייט. — האָט אַרקאַדי באַמערקט.
— ס'מאַכט ניט! מיר וועלען זיך פאַרריכטען. ס'איז נאָר
ניט גוט, וואָס מיין מאַמע נעמט זיך אַלץ צום האַרצען. אויב דו
עסט ניט צעהן מאָל אַ טאָג אזוי אז דער כויך זאָל פּלאַצען, איז זי
אויס מענש. דער טאַטע, זעהסטו, איז שוין אַנדערש. ער איז גע-
ווען אומעטום, וואו דו ווילסט נאָר אַליין. ניין, מ'טאָר ניט דויר
כערען, — האָט ער צוגעגעבען, און האָט אַ וואָרף געטאָן דעם צי-
נאַרעל איז שטויב פון וועג.

— ווי ווייט איז צו דיין גוט, פינף און צוואַנציג וויערסט?
— האָט אַרקאַדי געפרעגט.

— פינף און צוואַנציג. פּרעג אַט דעם חכם. — ער האָט אָנ-
געוויזען אויף דעם פּויער, פּעדאמא'ס אַז אַרבייטער, וועלכער איז
געזעסען אויף דער קעלניע.

אַבער דער חכם האָט געענטפערט: „ווער ווייס זיי — די

ווערסטען זיי זיינען דאָ ניט קיין געמאָסטענע, און ער האָט אין דער שטיל אָנגעהויבען צו שילטען זיין פּערד, פאַר וואָס ער האָט געריסען מיט'ן קאַפּ.

— יע, יע, — האָט באַזאָראָוו אָנגעהויבען, — אַט האָט איהר אַ לעקציע, מיין יונגער חבּר, אַ באַלעהרענדער ביישפּיעל. דער טייוועל ווייס, וואָס פאַר אַן אונזין! יעדער מעגש הענגט אויף אַ פּאַדימעל, יעדע מינוט קען זיך אונטער איהם אַן אָפּגרונד עפּענען, און ער טראַכט נאָך אליין צו פאַרשיידענע אומאנגעמליכקייטען, און פאַרדאַרבעט זיין לעבען.

— אויף וואָס דייטסטו אַז? — האָט אַרקאדי געפּרעגט.
— איך דייט אויף קיין זאך ניט אָן. איך וויל נאָר זאָגען, אַז מיר בייזע האָבען זיך זעהר נאַריש אויפגעפיהרט. וואָס איז דאָ צו ריידען! אָבער איך האָב שוין אין קליניק באַמערקט, אַז דער וואָס איז אין כּעס אויף זיין וועהטאַג, יענער וועט איהם זיכער באַזיענען.

— איך פאַרשטעה דיך ניט אין גאַנצען, — האָט אַרקאדי גע-
זאָגט, — דוכט זיך, אַז דו האָסט זיך ניט געהאַט אויף וואָס צו באַקלאַגען.

— אויב דו פאַרשטעהסט מיר ניט אין גאַנצען, וועל איך דיר זאָגען אַט וואָס: נאָך מיין מיינונג נאָך — איז בעסער צו קלאַפּען שטיינער אין ברוק, איידער ערלויבען אַ פּרוי צו באַהער-
שען, אפילו אַ שפּיץ פינגער. דאס אַלץ איז... — באַזאָראָוו האָט שיער ניט אַרויסגעזאָגט זיין באַליעבטען וואָרט „ראַמאַנטיזם“. ער האָט זיך אָבער אָפּגעהאַלטען, און האָט געזאָגט: אומזין. — דו וועסט מיר איצט ניט גלויבען, אָבער איך זאָג דיר: אַט זיינען מיר ביידע אַריינגעפאַלען אין אַ פּרויען־געזעלשאַפּט, און עס איז אַז גענעם געווען, אָבער אַוועקצואוואַרפען אַזאַ געזעלשאַפּט איז אַלץ איינס, ווי אָפּצוגיסען זיך מיט קאַלטע וואַסער אין אַ הייסען טאַג. אַ מאַן דאַרף זיך ניט פאַרנעמען מיט אַזעלכע נאַרישקייטען. אַ מאַן דאַרף זיין גרויזאם זאָגט אַ וואונדערבאַר שפּאַניש ווערטעל, — און ווענדענדיג זיך צו דעם שויער, וועלכער איז געזעסען אויף דער

קעלניע, האָט ער צוגעגעבען: — אָט דו, חכם, צום ביישפּיעל, דו האָסט אַ ווייב?

דער פּויער האָט זיך אומגעקערט און האָט באַוווּזען זיין פּלאַט-טשיגען בלינדליכען פנים.

— אַ ווייב? פאַר אַן. וואָס הייסט אָהן אַ ווייב?

— דו שלאָגסט איהר?

— דער ווייב? עס טרעפט. אָהן אַ פאַרוואָס שלאָגען מיר

ניט.

— דאָס איז שעהן. נו, און זי שלאָגט דיך?

דער פּויער האָט אַ ציה געמאָן מיט די לייצעס.

— ס'אַרץ וואָרט דו האָסט געזאָגט, פּריץ, ביי דיר איז אַלץ

אַ שפּאַס... — ער האָט זיך קענטיג באַליידיגט.

— דו הערסט, אַרקאַדי ניקאָלאַיעוויטש! און אונז ביידען

האָט מען געשלאָגען... אָט דאָס הייסט זיין געבילדעטע מענשען.

אַרקאַדי האָט זיך מיט גוואַלד צולאָכט, און באַזאַראָו האָט

זיך אָפּגעקערט און האָט די גאַנצע וועג דעם מויל ניט געעפּענט.

די פינף און צוואַנציג וויערסט האָבען זיך פאַר אַרקאַדין גע-

צויגען ווי פּופּציג. אָבער ענדליך האָט זיך פּון אַ באַרג דערזעהן

דער קליינער דערפעל, וואו עס האָבען געוואוינט באַזאַראָווס על-

טערען. גלייך מיט דעם דערפעל, אין אַ יונגען בעריאַזאווען וועל-

דעל, האָט זיך געזעהן אַ פּריציש הייזעל אונטער אַ שטרויענעם

דאד. לעבען דער ערשטער הויז זיינען געשטאַנען צוויי פּויערים

אין היטלען און האָבען זיך געקריעגט. „דו ביזט אַ גרויסער חזיר,

האָט איינער געזאָגט, און ביזט נאָך ערגער פּון אַ קליינעם.“ — „און

דיין ווייב איז אַ כּשור־מאַכערין“, האָט דער צווייטער געזאָגט.

— לויט דער פּרייער האַלטונג, — האָט באַזאַראָו באַמערקט,

— און לויט דער שפּילעוודיגקייט פּון זייער ריידען, קענסטו זעהן,

אַז די פּויערים זיינען ניט פאַרשקלאַפט ביי מיין טאַטען. און אָט

נעהט ער אליין ארויס אויפ'ן גאַנעק פּון זיין וואוינונג. ער האָט

מסתמא דעהערט דעם גלעקעל. ס'איז ער, ס'איז ער — איד

דערקען זיין פיגור. עהע, הע! ווי גרוי ער איז געוואָרען, אַרימער!

.20

באזאראוו האָט זיך אַרויסגערוקט פון טאַראַנטאַס, און אַר-
קאַדי האָט אויסגעצויגען זיין קאַפּ פון הינטער זיין חבֿר'ס פלייצע,
און ער האָט דערזעהן אויפ'ן נאַניקעל פון דער פריציש הייזעל אַ
דינעם אַדלערשען נאַז, אַנגעמאַן אין אַן אַלטען מיליטערישען סור-
דוט, אינגאַנצען אַפגעשפּיליעט. ער איז געשטאַנען מיט צושפּרייטע
פּיס, מיט צונויפגעצויגענע אויגען פון דער זון און האָט גערויכערט
אַ ליולקע.

די פּערד האָבען זיך אָפגעשטעלט.

— ענדליך ביזטו געקומען, — האָט באַזאַראַוו'ס טאַטע גע-
זאָגט, ניט אויפהערענדיג רויכערען, כאָטש דער ציבאַק איז אומ-
געשפּרונגען צווישען זיינע פינגער. — נו, קריך אַרויס, קריך אַרויס,
לאָמיר זיך צוקושען.

ער האָט אָנגעהויבען אַרומצונעמען זיין זוהן... „יענושאַ,
יענושאַ“, האָט זיך דערהערט אַ ציטערטריגע פּרויען-קול. די
טיר האָט זיך ברייט פאַנאַנדערגעעפענט און אויפ'ן שוועל האָט זיך
באַוויזען אַ קיילעכיגע, נידעריגע אַלטעטשקע, אין אַ וויסער היי-
בעל און אין אַ קורצען, קאַלירטען יאַקעל. זי האָט אַ זיפּץ געמאַן,
האָט זיך אַ וויעג געמאַן און זי וואָלט זיכער געפאַלען, ווען באַ-
זאַראַוו וואָלט איהר ניט אונטערגעהאַלטען. איהרע אָנגעבלאָזענע
הענטלאַך האָבען זיך גיילך אַרומגעוויקעלט אַרום זיין האַלז, די
קאַפּ האַט זי צוגעדריקט צו זיין ברוסט, און אלץ איז אַנשוויגען
געוואָרען. עס האָט זיך נאָר געהערט איהר כליעפּן.

דער אַלטער באַזאַראַוו האָט שווער געאַטעמט און האָט זיינע
אויגען צונויפגעצויגען נאָך מעהר ווי פּריהער.

— נו, גענוג, גענוג, ארישאַ! הער אויף, — האָט ער גע-
זאָגט, איבערקוקענדיג זיך מיט אַרקאַדין, וועלכער איז געשטאַנען
אומבאַוועגליך לעבען טאַראַנטאַס, אין דער צייט ווען אפילו דער
פּויער אויף דער קעלניע האָט זיך אומגעדּרעהט: — דאַס איז איי-
בעריג! הער אויף איך בעט דיך.

— אַך, וואַסילי אינאַניטש, — האָט די אַלטע אַרויסגעשטאַ-

מעלט, — קוק נאך אן מיין טאטעלען, מיין טייבעלע, יעניוושענ' קען... — און ניט אראפנעמענדיג די הענט, האָט זי פון באזאראָווען אָפגערוקט איהר פון טרעהרען פייכטען, צוקנייטשמען לעבען פנים, האָט אַ קוק געמאָן אויף איהם מיט אַזעלכע בענשענדיגע לאַכעדיגע אויגען, און איז ווידער צו איהם צוגעפאלען.

— נו, יע, געוויס, דאָס ליגט אין דער נאָטור, — האָט וואַסילי איואַנאָוויטש געזאָגט. — אָבער לאָמיר בעסער אין הויז אַריינגעהן, מיט יעווגעני' איז אַ נאָסט געקומען צופאַהרען. ענטשולדיגט, האָט ער צוגעגעבען, ווענדענדיג זיך צו אַרקאָדיו, און האָט גרינג אַ שאַר געמאָן מיט'ן פּוס. — איהר פאַרשטעהט, פרויען־שוואַכ קייט, נו, און אַ מאַמעס האַרץ...

און ביי איהם אַליין האָבען די ליפען און די ברעמען געצופט, און דער קין האָט זיך געטרייסעלט... ער האָט זיך אָבער, קענטיג, געוואַלט באַהערשען און אַרויסווייזען זיך כמעט גלייכגילטיג. אַר־קאָדי האָט זיך אַ נינג געמאָן.

— קום, מאַמע, הער אויף, — האָט באזאראָו געזאָגט. און ער האָט אַוועקגעפיהרט אין הויז דער אָפגעשוואַכטער אַלטער. אַרייני־זעצענדיג איהר אין אַ שטוהל, האָט ער זיך נאָך אַ מאָל אין דער ניד אַרומגענומען מיט'ן טאָטען און האָט פאַר איהם פאַרגעשטעלט אַרקאָדיו.

— עס פרעהט מיך פון גאַנצען האַרצען צו באַקענען זיך מיט אייך, — האָט וואַסילי איואַנאָוויטש געזאָגט. — אָבער זייט ניט אַזוי שטאַרק מקפיד: ביי מיר איז אַלץ פשוט, אויף דעם מילי־טערישען שטייגער. אַרינאָ וואַסיעוונאַ, באַרוהיג זיך, איד בעט דיך: ווי קליינמוטיג דו ביזט? דער הער גאָסט וועט קריגען אַ שלעכטע מיינונג וועגען דיר.

— טאָטעלע, — האָט די אַלטע דורך טרעהרען אַרויסגעזאָגט. — איך האָב ניט די עהרע צו וויסען דעם נאָמען...

— אַרקאָדי ניקאַלאַאיטש, — האָט וואַסילי איואַנאָוויטש אונטערנעזאָגט אין דער שטיל מיט וויכטיגקייט.

— ענטשולדיגט מיך, דער נאַרישער. — די אַלטע האָט אויסגע־

שנייצט דעם נאָז, און בויגענדיג דעם קאָפּ דאָ רעכטס און דאָ לינקס, האָט זי נוט אויסגעווישט פריהער איין אויג און נאָכדעם די צווייטע. — ענטשולדיגט מיר. איך האָב שוין געמיינט, אז איך וועל שמארבען, אז איך וועל זיך ניט דערוואַרטען אויף מיין ... טיבעלע.

— נו, אָט האָט איהר זיך דערוואַרט, מיין הערין, — האָט וואַסילי איוואַנאָוויטש אונטערגעכאַפּט. — טאַנישקאַ, — האָט ער זיך געווענדט צו אַ באַרפּוסער מיידעל פּון אַ יאָהר דרייצעהן, אין אַ העל־רויטער ציטצענער קליידעל, וועלכע האָט געקוקט צושאַץ־קען פּון הינטער אַ טיר, — בריינג דער באַלעבאַסטע אַ גלאַז וואַסער — אויף אַ טאַץ, דו הערסט? — און אייך, מיינע הערען, — האָט ער צוגעגעבען מיט עפעס אַן אַלטמאַדישער שפּילעוו־דינקייט. — ערלויבט מיר אַיינצולאָדען אין קאַבינעט פּון אַן אַלטען וועטעראַן. — כאָטש נאָך איין מאָל לאָז מיך דיך אַרומנעמען, יענוי־שעטשקאַ, — האָט אַרינא וואַסיעוואַ אַרויסגעזיפּט. באַזאַראָו האָט זיך צו איהר צוגעבויען. — און ווי שעהן דו ביזט געוואָרען! — נו, שעהן ווי שעהן, — האָט וואַסילי איוואַנאָוויטש באַ־מערקט, — אָבער אַ מאַן איז ער זיכער געוואָרען. און איצט, האָפּ איך, אַרינא וואַסיעוואַ, אז נאָכדעם ווי דו האָסט אָנגעזעטיגט דיין מוטערליכע האַרץ, וועסטו זעהן אָנזעטיגען דייע טייערע געסט, ווייל, דו ווייסט, אז אַ נאַכטינאַל קאַרמעט מען ניט מיט פאַבלען.

די אַלטע האָט זיך אויפגעהויבען פּון שטוהל.

— דער טיש וועט באַלד זיין געגרייט, וואַסילי איוואַנאָוויטש, איך וועל אַליין אַראַפּלויפען אין קיך און וועל הייסען שטעלען דעם סאַמאָואַר; אַלץ וועט זיין, אַלץ. שוין דריי יאָהר, אז איך האָב איהם ניט געזעהן, אז איך האָב איהם ניט געקאַרמעט און געפאַ־טעט; ס'איז דען אזוי גרינג?

— נו זעה זשע, באַלעבאַסטעטשקע, אז אַלץ זאַל זיין אזוי, אז דו זאָלסט זיך ניט האָבען וואָס צו שעמען. און אייך, מיינע הערען, בעט איך צו מיר. אָט איז אויך טימאָפּעאיטש געקומען באַגריסען

דיך, יעוונעני. אויך ער האָט זיך דערפרעהט, דער אַלמער. וואָס, אַלמער, האָסט זיך דערפרעהט? איך בעט אייך, קומט צו מיר. — און וואַסילי איינאַוויטש איז ריהרעוודיג אַוועק פּאַראַוים, שאַ-דענדיג און שלעפענדיג די אויסגעטראָטענע טופּליעס.

זיין גאַנץ הויז איז באַשטאַנען פון זעקס קליינע צימערען. איינער פון זיי, יענער, איז וועלכען ער האָט אַריינגעפיהרט אונזערע פּרוינד, האָט זיך אָנגערופען קאַבינעט. אַ גראַבפּויסיגער טיש איז געשטאַנען צווישען צוויי פענסטער; ער איז געווען אָנגעוואַרפען מיט פּאַפּירען, שוואַרץ געוואַרענע פון שטויב, עפעס ווי פּאַררוי-כערטע. אויף די ווענט זיינען געהאַנגען טערקישע ביסטען, גאַ-גייקעס, אַ שווערד, צוויי לאַנדקאַרטען, עפעס אַוועלכע אַנאַטאָמישע צייכונגען, גופּעלאַנדס פּאַרטרעט, אַ מאַנאַגראַם פון האָר אין אַ שוואַרצער רעמעל און אַ דיפּלאָם אונטער אַ גלאַז. אַ לעדערנער דייוואַ, דאָ און דאָרט איינגעפאַלען און צוריסען, איז געשטאַנען צווישען צוויי גרויסע בערעזענע אַלמערס, אויף די פּאַליצעס זיי-נען געווען אָנגעשטעלט אין אַן אומאַרדנונג ביכער, קעסטעלאַך, אַנ-געשטאַפטע פּויגעלאַך, גלעזלאַך, פענכערלאַך. אין איין ווינקעל איז געשטאַנען אַ צובראַכענע עלעקטרישע מאַשין.

— איך האָב אייך פּאַראַוים געזאָגט, מיין ליעבער באַזוכער, האָט וואַסילי איינאַוויטש אָנגעהויבען, — אז מיר וואוינען דאָ אזוי ווי אין געצעלטען...

— הער אויף, וואָס ענטשולדיגסטו זיך? — האָט באַזאַראַוו איבערגעשלאָגען. — קירסאַנאָוו ווייס זעהר גוט, אז מיר זיינען ניט קיין קיסרים און אז דו וואוינסט ניט אין קיין פּאַלאַץ. וואו וועלען מיר איהם אהינטאן, אָט דאָס איז די פּראַגע!

— וואָס רעדסטו, יעוונעני, איך האָב אַ וואונדערבאַרען ציי-מער אין דער הינטערשטיבעל: זיי וועט דאָרט זעהר גוט זיין.

— דו האָסט שוין אויך אַ הינטער שטיבעל?

— וואָס הייסט; דאָרט וואו די באַד איז. — האָט זיך טיי-

מאַפעאייטש אַריינגעמישט.

— ס'הייסט לעבען דער באַד, — האָט וואַסילי איינאַוויטש

גיד צוגעגעבען. — איצט איז זומער... איך וועל גלייך צריבערן
לויפען אהין און איינארדנען. און דו, טימאָפּעאיטש, טראָג צריין
דערווייל זייערע זאכען. דיר, יעווגעני, וועל איך, פארשטעהט זיך,
אַפּגעבען מיין קאבינעט.

— אַט האַסטו דיר! אַ שטיפּערישער אַלטער און זעהר אַ
גוטער, — האָט באַזאָראָוו צוגעגעבען, ווי נאָר וואַסילי איוואַנאָב
וויטש איז צרויסגעגאנגען. — ער איז אזוי קאַמיש ווי דיינער,
אַבער אויף אַן אנדער אופן. ער פּלוידערט שוין אַביסעל צו פּיעל.
— און דוין מאַמע זעהט אױס צו זײַן אַ וואונדערבאַרע פּרוי.
— האָט אַרקאַדי באַמערקט.

— יע, זי ווייס פון קיין חכמות ניט. דו וועסט זעהן, ווי זי
וועט אונז דערלאנגען עסען.

— מ'האָט זיך היינט ניט געריכט אויף איך, טאַטעלע, האָט
מען קיין פּלייש ניט געבראַכט, — האָט טימאָפּעאיטש געזאָגט,
וועלכער האָט נאָר וואָס אַריינגעשלעפּט באַזאַראָוו'ס טשעמאַדאַן.

— מיר וועלען זיך אויך אָהן פּלייש באַנעהן; פאַר ניין קומט
נאָרניט. אַרעמקייט, זאָגט מען, איז קיין שאַנדע ניט.

— וויפּיעל נפּשות זיינען דאָ ביי דײַן טאַטען? — האָט אַר-
קאַדי פּלוצלונג געפרעגט.

— דער גוט איז ניט זיינער, נאָר דער מאַמעס. איך געדענק,
אַ פּופּצעהן נפּשות.

— און אַלע צוואַמען צוויי און צוואַנציג, — האָט טימאָפּע-
איטש באַמערקט מיט אומצופּרידענהייט.

עס האָט זיך דערהערט אַ שאַרען פּון טופּליעס, און וואַסילי
איוואַנאָוויטש האָט זיך ווידער באַוויזען, און האָט פּריידיג אױס-
געשריען:

— אין עטליכע מינוט אַרום וועט אייער צימער זײַן גרייט
אויף אויפּצונעמען, אַרקאַדי... ניקאַלאַאיטש? אזוי, דוכט זיך,
רופּט איהר זיך? און אַט האָט איהר אַ באַדינער, — האָט ער
צוגעגעבען, אַנווייזענדיג אויף אַ קורץ אַפּגעשוירענעם אינגעל,
וועלכער איז מיט איהם אַריינגעקומען. ער איז געווען אַנגעטאַן

אין א בלויען רעקעל מיט צוריסענע עלענבויענס און אין פרעמדע שטיוועל. — מ'רופט איהם פעדקא. איד זאג נאך א מאל, אפילו דער זוהן פארווערט, אז איהר זאלט ניט שטארק מקפיד זיין. סיי ווי, א ליולקע קען ער אנשטאפען. איהר רויכערט דאך?
— מייסטענס רויכער איד ציגארען, — האט ארקאדי נע-
ענטפערט.

— ס'איז זעהר קלוג. איד אליין ליעב אויך בעסער ציגארלאך, אבער אין אונזערע פארווארפענע מקומות איז זיי זעהר שווער צו קריגען.

— הער שוין אויף צו באקלאגען זיד, — האט באזאראן איד כערגעשלאגען. — זעץ זיד בעסער דא אויפ'ן דיוואן און לאמיר דיך אנקוקען.

וואסילי אייוואנאוויטש האט זיד פאנאנדערגעלאכט און האט זיך געזעצט. זיין פנים איז זעהר עהנליך געווען צו זיין זוהנ'ס; דער שטערען נאר איז געווען נידעריגער און שמעלער און דער מויל אביסעל ברייטער, און ער האט זיך כסדר באוועגט, האט געהויבען די פלייצעס, עפעס אזוי ווי עס וואלט איהם געשניטען אונטער די פאכוועס, האט געפינטעלט, געהוסט און געמאכט מיט די פינגער בעת זיין זוהן האט זיך אויסגעצייכענט מיט עפעס א נאכ-לעסיגער אומבאוועגליכקייט.

— באקלאגען זיד! — האט וואסילי אייוואנאוויטש איבערגע'חור'ט, — דו, יעווגעני, מיין ניט, אז איד וויל, אזוי צו זאגען, באקלאגען זיד פאר'ן נאסט: קוק זיך איין אין וואס פאר א פארווארפענעם געגענד מיר וואוינען. פארקעהרט, מיין מיינונג איז, אז פאר א דענקענדען מענשען איז ניטא קיין פארווארפענער געענד, ווייניגסטענס, זעה איד, אז איד זאל ניט פארוואקסען ווערען, ווי מ'זאגט, מיט מאד, אז איד זאל ניט אפשטעהן פון דער צייט.

וואסילי אייוואנאוויטש האט ארויסגעשלאפעט פון קעשענע א נייע געלע זיידענע טיכעל, וואס ער האט פארקאפט מיט זיך לויפענדיג צו ארקאדי'ס צימער, און האט ווייטער גערעדט, מאכ-כענדיג מיט איהר אין דער לופטען:

— איד רייד שוין ניט פון דעם, וואס איך האב, צום בייך שפיעל, מקריב געווען מיינע אייגענע אינטערעסען און אוועקגע- זעצט די פויערים אויף צינזען און איך האב זיי אָפּגעגעבען מיין גאַנצע ערד. איך האָב עס געהאַלטען פאַר מיין פליכט, דער שכל אַליין הייסט עס אויך טאן אין אזא פאַל, כאַטש אַנדערע גוט- באַזיצער פאַרטראַכטען זיך אפילו ניט וועגען דעם: איך רייד וועגען וויסענשאַפט, וועגען בילדונג.

— יע, אט איד זעה, אז דו האסט — דעם „פריינד פון געזונד“ פון דעם 1855טען יאהר, — האסט באזאראון באמערקט.

— א באקאנטער, אז אַלמער חבר שיקט עס מיר צו, — האָט וואַסילי איוואַנאוויטש גיך גענטפערט. — אָבער מיר, צום בייך שפיעל, האָבען אויך א באגריף וועגען פרענאָלאָגיע, — האָט ער צוגעגעבען, ווענדענדיג זיך, אגב, מעהר צו אַרקאָדי'ן און אַנוויי- זענדיג אויף דעם קליינעם גיפסענעם קאַפּ, וועלכער איז געשטאַנען אויפ'ן אַלמער, אַן איינגעטיילטער אין נומערירטע פיער-עקען, — אונז איז אויך שענליין ניט פאַרבליבען אומבאַוואוסט און — ראַ- דעמאכער.

— און אין ראדעמאַכער'ן גלויבט מען נאָך אין אַט דער גר- בערניע? — האָט באַזאראָו געפרעגט.

וואַסילי איוואַנאוויטש האָט אַ הוסט געטאָן.

— אין דער גובערניע... דאָס דאַרפט איהר, מיינע העררען, געוויס בעסער וויסען, ווי קומען מיר צו יאָגען זיך נאָך אייך? איהר זייט דאָך געקומען אונז אַפּצוביימען. אויך אין מיין צייט איז עפעס איינער אַ הומאַריסט האַפּמאַז און איינער בראָון מיט זיין וויטאַליזם האָבען אויסגעזעהן קאַמיש, פון דעסטוועגען האָ- בען זיי דאָך אויך אַמאַל גערונערט. ס'איז געקומען אַ נייער און האָט פאַרגומען ראדעמאַכער'ס פּלאַץ, און איהר בוקט זיך פאַר איהם, און אין צוואַנציג יאהר אַרום וועט מען אויך פון איהם לאַכען.

— איד קען דיך טרייסטען, — האָט באַזאראָו געזאָגט: — אַז מיר לאַכען איצט פון מעדיצין איז אַלגעמיין און אַז מיר בוקען זיך פאַר קיינעם ניט.

— וואס הייסט? דו ווילסט דאך זיין א דאקטאר?
 — איד וויל, אבער איינס שטערט ניט דאס אנדערע.
 וואסילי איוואנאוויטש האט אריינגעשטעקט זיין פינגער אין
 ליולקע, וואו עס האט זיך נאך אפגעשטעלט אביסעל הייסע אש.
 — נו, ס'קען זיין, ס'קען זיין, איד וועל זיך ניט שפארען.
 וואס בין איד דען? — א געוועזענער שטאב־רופא און איצט בין
 איד געווארען אז אנראנאם. — איד האב געדענקט ביי אייער זיי-
 דען איז דער בריגאדע. — האט ער זיך ווידער געווענדט צו אר-
 קאד'ן. — יע, יע, איד האב א סך געזעהן אויף מיין לעבען. איד
 בין געווען אין פארשיידענע געזעלשאפטען, איד האב געהאט צו
 טאן מיט וועמען איהר ווילט נאר אליין! איד, אט דער זעלבער איד,
 וועלכען איהר זעהט איצט פאר זיך, האב דעם פולס געטאפט ביי
 דעם פירשט וויטענשטיין און ביי זשוקאווסקי'ן! יענע... אין
 דער דרום־דיגער ארמעע, האב איד אלעמען געקענט אויף די פינ-
 גער אויסרעכענען. איהר פארשטעהט. אבער דאס געהער זיך ניט
 אז מיט מיר. מיין ארבייט איז דער לאנצעט און גענוג! און
 אייער זיידע איז געווען א זעהר געאכטער מענש, אז אמת'ער מי-
 ליטאריסט.

— זיי זיך מודה, ער איז געווען א באלעבאטישע קלאץ, —
 האט באזאראוו פויל געזאגט.

— אד, יעוונעני, ווי אזוי דריקסטו זיך עס אויס! האב
 רחמנות... געוויס, גענעראל קירסאנאוו האט ניט געהערט צו
 יענע...

— נו, לאז איהם צורוה, האט באזאראוו איבערנעשלאגן,
 ווען איד בין אהער צוגעפאהרען האב איד זיך דערפרעהט קוקענדיג
 אויף דיין בעריעזענעם וועלדעל, ווי ער האט זיך עס שעהן אויסגע-
 צויגען.

וואסילי איוואנאוויטש איז לעבעדיג געווארען.
 — דו גיב נאך א קוק ס'ארא גערטענדעל איד האב! איד
 האב אליין יעדען בוים געזעצט, פרוכט זיינען דארט פאראן, יאג-
 דעס, און אלערליי מעדיצינישע גראען. ווי קלוג איהר זאלט ניט

זיין, מיינע יונגע העררען, פונדעסטוועגען האט דער אלטער פא-
 ראצעלסקי א הייליגען אמת געזאגט: *in herbis, et lapidibus*
 דו ווייסט דאך, אז איד האב זיך פון דער פראקטיסקע
 אפגעזאגט, פונדעסטוועגען קומט מיר אויס אפצוגעבען זיך
 מיט דעם א פאר מאל אין וואך. מ'קומט פרעגען אן
 עצה — מ'קען דאך יענעם ניט ארויסטרייבען... ס'טרעפט אז
 ארימע קומען נאך הילף, און קיין דאקטוירים זיינען דא אין גאנץ
 צען ניטא. איינער א דערבייאגער שכן, א געוועזענער מאיאָר,
 שטעל זיך פאר, היילט איד. איד האב זיך נאכגעפרעגט, אויב
 ער האט געלערנט מעדיצין? האט מען מיר געזאגט אז ניין, עס
 איז ביי איהם א סארט פילאנטראפיי... כא, כא, כא, פילאנטראפיי!
 נו, ווי געפעהלט עס אייד? כא! כא! כא!
 — פערקא, שטאפ מיר אן מיין ליוולקע! — האט באזאראון
 שטרענג געזאגט.

— דא ווען קומט צופאהרען אז אנדער דאקטאר צו א קראנץ
 קען, — האט וואסילי איוואנאוויטש ווייטער גערעדט, ווי פאר-
 צווייפעלט. — און דער קראנקער איז שוין געווען טויט. איינער
 דארט האט דעם דאקטאר ניט געוואלט צולאזען, ער האט געזאגט,
 אז איצט דארף מען שוין איהם ניט. יענער האט דאס ניט ער-
 ווארט, ס'איז איהם געווארען אומאנגענעם און ער האט געפרעגט:
 „וואס, דער פריץ האט געשלוכצט פאר'ן טויט?“ — „געשלוכצט“:
 — „האט א סך געשלוכצט? — „א סך.“ — „א, נו—דאס איז
 נוט“ — און איז אוועק צוריק. כא, כא, כא!

נאר דער אלטער האט זיך פאנאנדערגעלאכט. ארקאדי האט
 אויסגעדריקט א שמייכל אויף זיין געזיכט. בזאראון האט נאר
 דעם אטעם א ציה געטאן. אזוי האט זיך דער געשפרעד געצויגען
 ארום א שעה, ארקאדי האט שוין צייט געהאט צו זיין ביי זיך אין
 צימער, וועלכער איז טאקע געווען אין באד, אבער זעהר א בא-
 קוועמער און א ריינער. ענדליך איז אריינגעקומען טאניושא און
 האט געמאלדען, אז דאס עסען איז פארטיג.

וואסילי איוואנאוויטש האט זיך דער ערשמער אויפגעהויבען.

— קומט, מינע העררען! איד האף, אז איהר וועט מיר ענט-
שולדיגען, אויב איד האב אייד געלאנגווייליגט. דערפאר וועט
איהר שוין פון מיין באַלעבאָסטע מעהר הנאה האָבען.

ניט קוקענדיג, וואָס מ'האַט דעם עסען צוגעגרייט אויף דער
גיד, פונדעסטוועגען איז עס אַרויסגעקומען זעהר גוט, און אַ סך,
איין חסרון נאָר, וואָס קיין וויין איז ניט געווען; דער כמעט
שוואַרצער געטראַנק, וואָס טימאַמעאיטש האָט געקויפט אין
שטאָרט ביי אַ באַקאַנטען הענדלער, האָט עפעס געהאַט אַ טעם ניט
פון קופער און ניט פון קאַליפּאָניע... און די פליגען האָבען אויך גע-
שטערט. איין אַ געוועהנליכער צייט פלעגט אַ הויף־אינגעלע טריי-
בען די פליגען מיט אַ גרויסער גרינער צווייגעל. אָבער דאָס מאַל
האַט איהם וואַסילי איוואַנאוויטש אַוועקגעשיקט, מורא האָבענדיג,
אז דער יונגער דור זאָל איהם ניט קריטיקירען. אַרינאָ וואַסיעוונאַ
האַט שוין צייט געהאַט אויסצופּוצען זיך: זי האָט אָנגעטאָן אַ
הויכע הייבעל מיט זיידענע בענדלאַך און אַ בלויע טיכעל מיט
בלומען. זי האָט ווידער אַ וויין געטאָן, ווי נאָר זי האָט דערזעהן
איהר יעניושאָ'ן, אָבער זי האָט פאַרשפּאַרט איהר מאַן אַן אַרבייט:
זי האָט אַליין אויף דער גיד אויסגעווישט איהרע טרעהרען, כדי
ניט צו פאַרפלעקען איהר טיכעל. געגעסען האָבען נאָר די יונגע
לייט אַליין: די באַלעבאָטים האָבען שוין לאַנג אָפּגעגעסען. באַר-
דיענט האָט זיי פּעדקאַ; קענטיג אַז ער איז ניט געוואוינט געווען
צו די פּרעמדע שטיוועל. איהם האָט אויך אַרויסגעהאַלפּען אַ
פּרעמדע פּרוי מיט אַ מענערשען פנים און אַ קרומע מיט דעם נאָר
מען אַנפּיסושקאַ, וועלכע איז געווען אַז אויפּזעהערין פון הויז און
פון די עופות און אויך אַ וועשערין. פאַר דער נאַצער צייט וואָס
זיי האָבען געגעסען, איז וואַסילי איוואַנאוויטש אַרומגעגאַנגען אַי-
בער'ן צימער מיט אַ גליקלעכע געבענשטען אויסזעהן. ער האָט גע-
רעדט וועגען די שווערע פאַרגעפּיהלען, וועלכע זיינען אין איהם
אַריינגעדראַנגען פון דער נאַפּאַלעאַנישער פּאַליטיק און פון דער
פאַרפּלאַנטעטער איטאַליענישער פּראַגע. אַרינאָ וואַסיעוונאַ האָט
זיך אויף אַרקאַד'ן ניט אומגעקוקט, זי האָט אונטערגעשפּאַרט מיט'ן

פויסט איהר קיילעכיגען פנים, וועלכען עס האבען צוגעגעבען א גוטמוטיגען אויסזעהן די אַנגעבלאזענע ליפעלאך פון קארשען קאַ-
 ליר און די חוֹפינטעלאך אויף די באַקען און אויף די ברעמען. זי
 האט איהרע אויגען ניט אַראַפגענומען פון זוהן און האט אַלץ גע-
 זיפצט. איהר האט זיך זעהר געוואַלט וויסען, אויף ווי לאַנג ער
 איז געקומען, אָבער פרעגען האט זי מורא געהאַט. „נח, און ווי
 איז אַז ער וועט זאָגען — אויף צוויי טעג“, האט זי געטראַכט, און
 עס האט איהר ביים האַרצען אַ צופ געטאַן. נאָכץ געבראַמענס
 איז וואַסילי איוואַנאוויטש פאַרשוואונדען אויף אַ וויילע און האט
 זיך צוריקגעקעהרט מיט אַן אַפגעקאַרקעוועטער האַלבער פלעשעל
 שאַמפאַניער. „אַט, האַט ער אויסגערופען, — ניט קוקענדיג וואָס
 מיר וואוינען אויף אַ פאַרוואַרפענעם ווינקעל, אָבער אַז עס מאַכט
 זיך אַ שמחה, האַבען מיר מיט וואָס זיך משמח צו זיין!“ — ער
 האט אַנגעגאַסען דריי באַקאַלען און אַ קעלישאַק, האט צוגעוואונ-
 שען די „טייערע געסט“ און מיט איין מאַל, אויפ'ן מיליטערישען
 שטייגער, האט ער אַרײַנגעזופט זיין באַקאַל, אַרינא וואַסיעוונאַ'
 האט ער געצוואונגען אויסצוטרינקען ביז'ן לעצטען טראַפּען. ווען
 מ'האַט דערלאַנגט איינגעמאַכטס, האט אַרקאַדי געהאַלטען פאַר זיין
 פליכט צו פאַרוזכען פון פיערערליי נאָר וואָס אַפגעקאַכטע סאַרטען,
 ניט קוקענדיג וואָס ער האט ניט געקענט פאַרטראַגען קיין זיסע
 זאַכען. באַזראַוו האט זיך אינגאַנצען אַפגעזאָגט און ער האט
 גלייך פאַרוויכערט אַ ציגאַרעל. דערנאָך האט מען דערלאַנגט
 צום טיש טיי מיט שמאַנד, מיט פוטער מיט ביינעל. דערנאָך האט
 וואַסילי איוואַנאוויטש אַלעמען אוועקגעפיהרט אין גאַרטען, כדי
 צו קוויקען זיך מיט דער שעהנקייט פון דעם אַווענט. פאַרבייגע-
 הענדיג אַ בענקעל, האט ער אַרקאַדי'ן אַרײַנגעשושקעט: — אויף
 אַט דעם אַרט האב איר לייעב געהאַט צו פילאָזאָפירען, ווי אַלע
 איינזאַמע מענשען, קוקענדיג אויף דעם זון־אונטערנאַנג. און דאָר-
 טען ווייטער האב איר פאַרזעצט עטליכע בוימער, וועלכע נאַראַציע
 האט לייעב געהאַט.

— וואס פאר א בוימער? — האט באזאראוו געפרעגט צוהער-
רענדיג זיך.

— וואס הייסט... אקאציעס.

באזאראוו האט אנגעהויבען גענעצען.

— איד דענק, אז עס איז שוין צייט די געסט זאלען זיך
ארומכאפען מיט מארפיען, — האט וואסילי איוואנאוויטש בא-
מערקט.

— ס'הייסט, ס'איז צייט שלאפען, — האט באזאראוו אונ-
טערגעכאפט. — דער פארשלאג איז א יושר'דיגער, ס'איז טאקע
צייט.

זעגענענדיג זיך מיט דער מאמען, האט ער איהר א קוש געטאן
אין שטערען. זי האט איהם ארומגענומען און פון פרייד, פון דעם
ווייז און פון דעם ציגארעטרויך האט זיך ביי דער אלטער אינ-
גאנצען דער קאפ פארדרעהט. דער מאן האט געוואלט מיט איהר
ריידען, ער האט אבער א מאך געטאן מיט דער האנט.

ארינא וואלסיעוונא איז געווען פון די אמאליגע עכט-רוסישע
אדעליגע פרויען; זי האט געדארפט לעבען מיט צוויי הונדערט
יאהר צוריק אין די אלט-מאסקווער צייטען. זי איז געווען זעהר
פרום און געפיהלפול. זי האט געגלויבט אין פארשיידענע סמנים,
אין וואהרזאגעריי, אין פארריידען, אין חלומות. זי האט געגלויבט
אין משוגעים, אין שדים, אין וואלד-טייוואלים, אין שלעכטע בא-
געגענישען, אין אנשיקענישען, אין באבסקע רפואות, אין דאנער-
שטיגע זאלץ, אין דעם, אז אין גיכען וועט די וועלט אטונטערגעהן;
זי האט געלויבט, אז אויב אין דעם ליכטיגען זונטאג וועלען די
ליכט ניט פארלאשען ווערען דורך דער גאנצער נאכט, איז א סימן,
אז עס וועט זיין א גערעטעניש אויף רעטשקע. און אז א שוואוים
וואקסט מעהר ניט, קוים דערזעהט איהם א מענשליך אויג. זי
האט געגלויבט אז דער טייוועל האט ליעב צו זיין דארט, וואו ס'איז
פאראן וואסער, און אז ביי יעדען אידען אויפ'ן הארצען געפינט
זיך א בלוטיגער פלעק. זי האט מורא געהאט פאר מיין, פאר שלאג-
גען, פאר זשאכעס, פאר שפערלינגען, פאר פיטווקעס, פאר א דונער,

פאר קאלט וואסער, פאר א צוגרוינט, פאר פערד, פאר בעק, פאר רויטע מענשען און שווארצע קעץ. גרילען און הינט האט זי גע- האלמען פאר אומריינע חיות. זי האט ניט געגעסען ניט קיין קעלבערנע פלייש, ניט קיין טויבען, ניט קיין ראקעס, ניט קיין קעז, ניט קיין שפארנעל, ניט קיין ערד-בארען, ניט קיין האָזען, ניט קיין קירבעס, ווייל אַ צושניטענער קירבעס זעהט אויס ווי יאהאן דעם הייליגענ'ס קאפ, און וועגען אויסטערס האט זי אנדערש ניט גע- רעדט ווי מיט אַ ציטער. זי האט ליעב געהאט גוט צו עסען און האט שטרענג אפגעהיט דאָס פאָסטען. זי איז געשלאָפּען צעהן שעה אַ מעת-לעת, און זי האט זיך אינגאנצען ניט געלייגט, ווען וואַסילי איוואַנאוויטש'ן האט דער קאָפּ וועה געטאָן. זי האט קיין איין בוך ניט איבערגעלייענט, אַ חוץ „אַלעקסיאַ אָדער די שטיבעל אין וואַלד“. געשריבען האט זי איינס, העכסטענס צוויי בריעף אַ יאהר; זי איז געווען אַ גוטע באַלעבאָסטע, האט געוואוסט ווי צו קאכען און באַקען, כאַטש מיט איהרע אייגענע הענט האט זי זיך צו קיין זאך ניט צוגעריהרט און זי האט אין אַלגעמיין ניט ליעב געהאט צו באַוועגען זיך. אַריינאַ וואַסיעוואַ איז געווען זעהר אַ גוטע, און זייענדיג אַזאַ, איז זי קיין נאָר ניט געווען. זי האט גע- וואוסט, אַז אויף דער וועלט זיינען פאַראַן באַלעבאָטים, וועלכע באַפּעהלען, און פשוט'ע מענשען, וועלכע דאַרפּען דיענען. און דעריבער האט איהר ניט געאַרט ניט דאָס קנעכטשאַפט און ניט דאָס בוקען זיך. מיט דיענער איז זי זיך אָבער ליעבליך באַגאַנגען, קיין איין אַרימאָן האט זי ניט דורכגעלאָזען אַהן אַ נדבה און האט קיינמאָל קיינעם ניט באַשולדיגט, כאַטש זי פלעגט אַמאָל באַריידען. אין דער יוגענד האט זי געהאַט זעהר אַ ליעבען אויסזעהן, האט געשפּיעלט קלאַוויר און האט גערעדט אַביסעל אויף פּראַנצויז. אָבער פאַר דער צייט פון איהר לאַנגען אַרומוואַנדערן מיט איהר מאַן, פאַר וועלכען זי האט חתונה געהאַט געגען איהר ווילען, איז זי גראַב גע- וואָרען און זי האט פאַרגעסען די מוזיק און די פּראַנצויזישע שפּראַך. איהר זוהן האט זי ליעב געהאַט און זי האט זיך שטאַרק געשראַקען פאַר איהם. די פיהרערשאַפט פון גוט האט זי איבער-

גענעבען וואסילי איוואנאוויטש'ן — און האט זיך שוין אין קיין זאך ניט געמישט: זי האט געזיפצט, האט זיך אפגעוועהרט מיט'ן טיכעל און פאר שרעק האבען זיך איהרע ברעמען געהויבען אלץ העכער און העכער, ווי נאך איהר אלטער פלעגט אנהויבען ריידען וועגען נייע איינפיהרונגען און וועגען זיינע פלענער. זי האט זיך שטענדיג געשראקען, זי האט שטענדיג ערווארט עפעס א גרויסען אומגליק און האט גלייך געוויינט, ווי נאך זי האט זיך דערמאנט פון עפעס אן אומעטיגער זאך... אזוינע פרויען פארשווינדען שוין איצט. גאט ווייס — צי מ'דארף זיך פרהען אויף דעם!

.21

אויפהויבענדיג זיך פון בעט, האט אַרקאדי אויפגעפענט די פענסטער, און די ערשטע זאך, וואס איהם האט זיך געווארפען אין די אויגען, איז געווען וואסילי איוואנאוויטש. אין א בוכארישען שלאפראק, אונטערגעגארטעלט מיט א נאזטיכעל, האט דער אלטער פלייסין געארבייט אין גארטען. ער האט באמערקט זיין יונגען גאסט און אנשפארענדיג זיך אויפ'ן רידעל, האט ער אויסגעשריען:

— גוט מאַרגען! ווי אזוי האט זיך אייך געשלאָפּען?

— זעהר גוט, — האט אַרקאדי געענטפערט.

— און איך בין דאָ, ווי איהר זעהט, ווי איינער אַ צינצינאַט: איך מאַד אַ בייט פאַר דעם שפּעטען ריבען. איצט איז אַזאַ צייט. און אַ דאַנק גאַט! יעדער מוז זיך אליין ערנעהרען, אויף פרעמד דע איז ניטאָ וואָס צו האַפען: מ'דאַרף אליין האַרעווען. און עס קומט אויס, אַז זשאַן זשאַק רוסאַ איז גערעכט. מיט אַ האַלבער שעה צוריק, מיין הערר, וואַלט איהר מיד געזעהן אין אַ גאַנץ אַנדער פּאַזיציע. איין פּויערטע וועלכע האַט זיך באַקלאַנט, אַז עס קוועטשט איהר — דאָס איז אויף זייער לשון און, אויף אונזער'ן רופט מען עס — דיזענטעריע, — האב איך... בעסער געזאָגט... האב איך אַריינגעגאַסען אַפּיום, און אַ צווייטער האב איך אַ צאַהן אַרויס־געריסען. איך האב איהר געוואַלט געבען עפּיר... זי האַט אַבער

ניט געוואלט. דאס אלץ מאך איד *gratis* — „אנאמאיאר“. סיי ווי, ס'איז קיין וואונדער ניט: איד בין דאך א פלעבער, *homo novus* — ניט פון די אדעליגע, ניט אזוי ווי מיין אלטעמשקע... צי ווילט איהר ניט ארויסגעהן אהער אין שאטען, איינאטעמען פאר טיי טרינקען די פרישקייט פון פריהמארגען? ארקאדי איז צו איהם ארויס.

— גוט מארגען אייד נאך אמאל I — האט וואסילי אייוואנאָ-וויטש געזאגט, צולייגענדיג זיין האנט אויפ'ן מיליטערישען שטיי-גער צו דער פארשמאלצענער היטעלע, וואס האט צוגערעקט זיין קאפ. — אייד ווייס אז איהר זייט צוגעוואוינט צו לוקסוס, צו פאר-געניגען, אבער אויך גרויסע מענשען זאגען זיך ניט אָפּ צו פאר-בריינגען א קורצע צייט אונטער א דאך פון אן אַרימער שטיבעל. — אייד בעט אייד, — האט ארקאדי אויסגערופען. — וואָס פאר א גרויסער מענש בין איך? און צו לוקסוס בין איך גאָר ניט צוגעוואוינט.

— ערלויבט מיר, ערלויבט מיר, — האט וואסילי אייוואנאָ-וויטש געזאגט מיט א פריינדליכער מינע. — ניט קוקענדיג וואָס איך בין שוין אויסגעשפיעלט, פונדעסטוועגען האָב איך אויך דורכגעמאכט א וועלט. איך דערקען א פויגעל נאָך זיין פליהען. איך בין אויך א פסיכאלאג און א פיזיאנאָמיסט. איך וואג צו זאָ-גען, אז ווען איך וואָלט ניט געהאט אַט דעם נאַטור-געשאַנק, וואָלט איך שוין לאָנג פארפאלען געוואָרען: מ'וואָלט מיר, דעם קלייניג-קען מענשעלע, צוריען. איך וועל אייד זאָגען אַהן קאַמפלימענט-טען: די פריינדשאַפט, וואָס איך האָב באַמערקט צווישען אייד און מיין זעהן, פרעהט מיר פון גאַנצען האַרצען. איך האָב זיך נאָר וואָס געזעהן מיט איהם, ער איז, ווי זיין געוואוינהייט, ווי איהר ווייסט מסתמא, אויפגעשטאַנען זעהר פריה און איז אוועקגעלאָפּען אין פעלד... ערלויבט מיר אייד צו פרעגען: איהר זייט שוין לאָנג באַקאַנט מיט מיין יעוונעניץ?

— פון ווינטער אָן.

— אזוי, און ערלויבט מיר אויך פרעגען: אַבער, צי ווילט

איהר זיד ניט צוזעצן? — ערלויבט מיר אייד פרענען, ווי א טאטען, מיט דער גאנצער אפענהערציגקייט: וואס איז אייער מיינונג וועגען מיין יעווגעני'ן?

— אייער זוהן — איז איינער פון די וואונדערבארסטע מענ'שען, וואס איד האב ווען עס איז באגעגענט, — האט ארקאדי לע' בעדיג געענטפערט.

וואסילי איוואנאוויטש'עס אויגען האבען זיך מיט א מאל ברייט אויפגעפונט און זיינע באקען האבען עטוואס אויפגעפלאמט. דער רידעל איז פון זיינע הענט ארויסגעפאלען.

— אזוי, איהר דענקט, — האט ער אנגעהויבען...

— איד בין זיכער, — האט ארקאדי אונטערנעכאפט, — אז אייער זוהן ערווארט א גרויסע צוקונפט, אז ער וועט באריהמט מאכען אייער נאמען. איד האב זיך איבערצייגט אין דעם אין אונ'זער ערשטער באגעגעניש.

— ווי... ווי אזוי איז עס געווען? — האט וואסילי איוואנאו'וויטש קוים ארויסגערעדט. א פריידיגער שמייכל האט פאנאכ'דערגערקט זיינע ליפען און ער איז שוין פון זיי ניט אראפ.

— איהר ווילט וויסען, ווי אזוי מיר האבען זיך באגעגענט?

— יע... און אין אלגעמיין...

ארקאדי האט אנגעהויבען צו דערצעהלען און צו ריידען ווע'גען באזאראוו'ן נאך מיט מעהר היץ און מיט מעהר ברען, ווי אין יענעם אָווענט, ווען ער האט מיט אַדינצאָוואָ'ן געטאנצט א מא' זורקע.

וואסילי איוואנאוויטש האט איהם געהערט, געהערט, האט דעם נאז געשנייצט, האט זיין טיכעל געקייקעלט אין ביידע הענט, האט געהוסט, האט זיינע האר צושויבערט — און ענדליך האט ער ניט אויסגעהאלטען: ער האט זיך צוגעבוניגען צו ארקאדי'ן און האט איהם א קוש געטאן אין פליצע. — איהר האט מיר אינגאנצ'ען באגליקט, — האט ער ארויסגעזאגט, ניט אויפהערענדיג צו שמייכלען, — איד מוז אייד זאגען, אז איד... פארנעמער מיין זוהן, וועגען מיין אלטער איז שוין אפגערעדט: ס'פארשטעהט זיך — א

מאמע! — איד וואג אבער ניט ארויסצואווייזן איהם מיינע נע-
פיהלען, ווייל ער ליעבט עם ניט. ער קען ניט פארטראגען קיין
סענטימענטאלע געפיהלען, א סך טאדלען איהם אפילו פאר אזא
שטארקייט פון זיין כאראקטער און זיי זעהען אין דעם א סימן פון
גאווה און געפיהללאזיגקייט, אבער אזעלכע מענשען ווי ער דארף
מען ניט מעסטען מיט א גוועהנליכער מאס, ניט אמת? אט
צום ביישפיעל: אן אנדערער אויף זיין ארט וואלט געצויגען און
געצויגען פון זיינע עלטערע, און ביי אונז, איהר וועט גלויבען? ער
האט קיינמאל ביי אונז קיין איבעריגע קאפיקע ניט גענומען, אויף
מיינע נאמנות!

— ער איז ניט קיין אייגענוציגער, ער איז אן ארענטליכער
מענש, — האט ארקאדי באמערקט.

— איד מיינ טאקע, אז ער איז ניט קיין אייגענוציגער. און איד,
ארקאדי ניקאלאאיטש, ניט נאר פארגעטער איד איהם, איד שטאל-
ציר מיט איהם, און מיינ גאנצע אמביציע באשטעהט אין דעם, אז
מיט דער צייט זאל אין זיין ביאגראפיע שטעהן די פאלגענדע ווער-
טער: „א זוהן פון א פשוט'ן שטאב-רופא, וועלכער האט פונדעסט-
וועגען ארויסגעזעהן באצייטענס זיינע פעהיגקייטען און האט קיין
זאך ניט געזשאלעוועט פאר זיין ערציהונג...“ — דעם אלטענ'ס קול
האט זיך איבערגעריסען.

ארקאדי האט איהם א קוועטש געטאן די האנט.

— ווי מיינט איהר, — האט וואסילי איוואנאוויטש געפרעגט
נאך א קורצען שווייגען. — ער וועט דאך ניט אויפ'ן מעדיצינישען
געביט דערגרייכען יענע גרויסקייט וועלכע איהר זאגט איהר פאר?
— פארשטעהט זיך, ניט אויפ'ן מעדיצינישען געביט, כאטש

אויך דארט וועט ער זיין איינער פון די גרעסטע געלעהרטע.

— אויף וועלכען זשע, ארקאדי ניקאלאאיטש?

— דאס איז איצט שווער צו זאגען, ער וועט אבער זיין בא-

ריהמט.

— ער וועט זיין באריהמט! — האט דער אלטערט איבערנע-

חור'ט און האט זיך פארטראכט.

— ארינא וולאסיעוונא הא געהייסען בעמען טיי טרינקען, —
האט אנמיסושקא נעזאגט פארבייגעהענדיג מיט א גרויסען טעלער
צייטיגע מאלינעס.

וואסילי איוואנאאוויטש האט זיך א כאפ געמאן :

— און קאלטער שמאנד וועט זיין צו די מאלינעס?

— ס'וועט זיין.

— אבער זעה, אז עס זאל זיין קאלט! לאזט זיך ניט בעמען,
ארקאדי ניקאלאאיטש, — נעמט מעהר. פאר וואס איז נאך יענר
געני ניטא.

— איד בין דא, — האט זיך דערהערט באזאראוו'ס קול פון
ארקאדי'ס צימער.

וואסילי איוואנאאוויטש האט זיך גיך אומגעדעהט. — אהא!
דו האסט געוואלט באזוכען דיין פריינד, דו האסט אבער פאר-
שפעטיגט amice און מיר האבען שוין געהאט א לאנגליבען
געשפרעך. איצט דארף מען געהן טיי טרינקען: די מאמע רופט.
אנב, איד דארף אויך מיט דיר עפעס ריידען.

— וועגען וואס?

— ס'איז פאראן א פויערל, וועלכער ליידט אויף איקטער...

— ס'הייסט אויף — געלזוכט?

— יע, ס'איז ביי איהם כראניש און אין זעהר א שטארקער

פארמע. איד האב איהם פארשריבען די געלזוכט-פלאנץ און
ווערים-קרויט; איד האב איהם געהייסען עסען מערען; כ'האב איהם
געגעבען סאדע-זאלץ, אבער דאס אלץ זיינען „פאליאטיוונע“ מיט-
לען. מ'דארף אנווענדען עפעס באשטימטערעס. דו לאכסט אפילו
פון מעדיצין, און איד בין זיכער, אז דו קענסט מיר געבען א ריכ-
טיגע עצה. מיר וועלען נאך אבער וועגען דעם ריידען. און איצט
לאמיר געהן טיי טרינקען.

וואסילי איוואנאאוויטש איז לעבעדיג אויפגעשפרונגען פון

ביינקעל און האט זיך צוזונגען:

„א געזעץ, א געזעץ, א געזעץ וועלען מיר זיך מאכען,

אז עס וועט זיין א פארגעניגען צו לעבען!“

- א וואונדערבארע לעבענספעיהיגקייט! — האט באזאראָו געזאָגט אָפּגעהענדיג פון פענסטער.
- ס'איז געוואָרען האַלבער טאָג. די זון האָט געבאַקט פון הינדער אַ דינעם פאַרהאַנג פון אויסגעשפּרייטע ווייסליכע וואַלקענס. אַלץ האָט געשוויגען: נאָר די העהנער האָבען זיך הויך איבערגע-רופען איבער'ן דאַרף, ערוועקענדיג אַ שלעפּערדיגקייט און אַ לאַנג-ווייליגקייט אין יעדען איינעם, וועלכער האָט זיי געהערט, און ער געץ אין דער הויך אויף די שפיצען פון די בוימער האָט געקלונגען מיט אַ וויינענדיגען רוף דער אַהנאוּיפהערענדיגער געשריי פון דעם יונגען יאַסטערעב. אַרקאָדי און באַזאָראָו זיינען געלעגען אין שאַטען פון אַ קליינער קופּע היי, אונטער אַ צוויי בינמלעך רוישיג-טרוקענע גראַז, וואָס איז נאָך געווען גרין און שמעקעדיג.
- יענער יאַסינאווער בויים, — האָט באַזאָראָו געזאָגט, — דערמאַנט מיר אַז מײן קינד הייט. ער וואַקסט אויפ'ן ברעג פון אַ גרוב, וואָס איז פאַרבליבען פון אַ ציגעלנעם שייער, און דער מאַלט בין איד געווען זיכער, אַז די גרוב און דער בויים האָבען אַזא צויבער-קראַפט: איד האָב זיך קיינמאַל ניט געלאַנגווייליגט לעבען זיי. איד האָב דעמאַלט ניט פאַרשטאַנען אַז איד האָב זיך ניט גע-לאַנגווייליגט דערפאַר, ווייל איד בין געווען אַ קינד. נו, איצט בין איד אַ גרויסער און עס האָט שוין ניט דיזעלכע ווירקונג.
- ווי לאַנג האַסטו דאָ פאַרבראַכט ארום און ארום? — האָט אַרקאָדי געפרעגט.
- אַ יאהר צוויי כּסדר, דערנאָך זיינען מיר אַרומגעפאַהרען. מיר האָבען געפיהרט אַ וואַגלעך-לעבען, מייסטענס האָבען מיר זיך אומגעשלעפט איבער שטעדט.
- און אַט דאָס הויז שטעהט שוין לאַנג?
- לאַנג. דער זיידע האָט עס נאָך אויסגעבויט, מײן מאַמע'ס טאַטע.
- ווער איז ער געווען, דיין זיידע?
- דער רוח ווייס איהם. עפעס אַ סעקונד-מאַיאָר. ער האָט געדיענט אין סאוואַראָוו'ס צייטען, ער האָט ניט אויפגעהערט צו

דערצהלען ווי אזוי מ'איז איבערגעגאנגען איבער די אלפען. ער האט מסתמא גענוג ליגענס געזאגט.

— דעריבער הענגט עס סאוואראו'ס פארטרעט ביי אייך אין גאסט־צימער. און איך האב ליעב אזעלכע הייזלאך ווי אייערע: אלטינקע און ווארעמינקע. און א ריח איז אין זיי עפעס א בא־זונדערער.

— א ריח פון חלב, — האט באזאראו געזאגט גענעצענדיג. — און פליגען זיינען אין אט די ליעבע הייזעלאך... פא!

— זאג, — האט ארקאדי אנגעהויבען נאך א קורצען שוויגען, — אין דיין קינדהייט איז מען צו דיר ניט שטרענג געווען?
— דו זעהסט דאך, וואס פאר א עלטערען איך האב. זיי זיי גען ניט פון די שטרענגע.

— דו האסט זיי ליעב, יעוועני?

— איך האב זיי ליעב, ארקאדי.

— זיי האבען דיר אזוי ליעב!

באזאראו איז אנשוויגען געווארען. — דו ווייסט וועגען וואס איך טראכט? — האט ער ענדליך געזאגט, פארווארפענדיג די הענט הניטער'ן קאפ.

— איך ווייס ניט, וועגען וואס?

— איך טראכט, אז מיינע עלטערען לעבט זיך גוט אויף דער וועלט! דער טאטע, א מאן פון א יאהר זעכציג, שמאיעט, רעדט וועגען „פאליאטיוונע“ מיטלען, היילט מענשען, איז גרויסמוטיג מיט פויערים, — מיט איין ווארט, ער לעבט. אויך מיין מאמען איז גוט: איהר טאג איז אנגעפיקעוועט מיט אלערליי טועכצען, מיט זיפען און מיט קרעכצען, אז זי האט אפילו קיין צייט ניט ארומצוקוקען זיך, און איד...

— און דו?

— און איך טראכט: אט ליג איך דא אונטער א קופע היי... דער שמאלינקער ערטעלע, וועלכען איך פארנעם, איז אזוי קליין איז פארנלייך מיט דעם גאנצען איבעריגען שטח, וואו איך בין ניטא און וואו עס האט מיט מיר גארניט צו טאן. און די שטיקעל

צייט, וואס מיר וועט זיך איינגעבען דורכצולעבען, איז אזוי גאר נישטיג קעגען דער אייביגקייט, וואו איד בין ניט געווען און וואו איד וועל ניט זיין... און איז אט דעם אומעט, אין אט דער מאטער מאטשישער פינטעלע צירקולירט דאס בלוט, א מארד ארבייט, ס'וויל עפעס איד... וואס פאר א פארזעהעניש! וואס פאר א נאריש קיימען!

— ערלויב מיר צו באמערקען דיר, אז דאס וואס דו זאגסט, קען אנגעווענדט ווערען אויף אלע מענשען אין אלגעמיין...

— דו ביזט גערעכט, — האט באזאראן אונטערנגעכאפט. — איד האב געוואלט זאגען, אז אט זיי, ס'הייסט מיינע עלטערען, זיי נען פארנומען און זיי באאנרוהיגען זיך גאר ניט וועגען דער איי גענער גארנישטדיגקייט, זיי שפירען עס ניט. און איד... פיהל נאר, אז עס איז מיר לאנגווייליג און אז איד בין אין כעס.

— אין כעס? פאר וואס אין כעס?

— פאר וואס? וואס הייסט פאר וואס? דו האסט שוין דען

פארגעסען?

— איד גערענק אלץ, נאר פונדעסטוועגען גיב איד ניט צו, אז דו האסט רעכט אין כעס צו זיין. דו ביזט אומגליקליך, אבער...

— עה! איד זעה, ארקאדי ניקאלאיעוויטש, אז דו פאר שטעהסט די ליעבע, אזוי ווי עס פארשטעהען עס אלע מאדערנע יונגעלייט: ציפ, ציפ, ציפ, היהנרעלע, און ווי נאר די היהנרעלע הויבט זיך אז צו דערנעהנטערען, איז כאפט מען די פיס אויף די פלייצעס! — איד בין ניט אזא. אבער גענוג צו ריידען וועגען דעם. וועגען דעם וואס מ'קען ניט העלפען איז א שאנדע צו ריי דען. — ער האט זיך אויסגעדרעהט אויף א זייט. — עהע! אט שלעפט א העלדישער מוראוויי — א האלבטויטער פליעג. שלעפט איהר, ברודער, שלעפט! קוק ניט אויף דעם, וואס זי לאזט זיך ניט באנוץ זיך מיט דעם, וואס דו זייענדיג א חיה, האסט א רעכט ניט אנצווערקענען געפיהלען פון רחמנות, ניט אזוי ווי אונזערער א ברודער, וועלכער ברעכט זיך אליין!

— ניט דו דארפסט עס זאגען, יעווגעני! — ווען האסטו זיך

געבראכען? — באזאראוו האט זיין קאפ אויפגעהויבען. — איד שטאלציר אויך מיט דעם. איד אליין האב מיר ניט צובראכען, וועט מיר אויך א ווייבעל ניט צוברעכען. אָמאָ, געוויס! דו וועסט פון מיר קיין איינציגען ווארט מעהר וועגען דעם ניט הערען.

ביידע פריינד זיינען א קורצע וויילע געלעגען און געשוויגען.

— יע, — האט באזאראוו אנגעהויבען, — א מאדנער וועזען איז דער מענש. ווען דו זאלסט א קוק פון דער זייט און פון ווייטען אויף דעם אפגעזונדערטען לעבען, וועלכען עס פיהרען דאָ די „על־טערען“, דוכט זיך: וואס דארף מען בעסער? עס, טרינק, און ווייס, אז דו טוסט אלץ אזוי ריכטיג און אזוי קולג, וואס בעסער דארף מען גאר ניט. ס'איז אבער ניט אזוי, עס כאפט אַרום אַן אומועט. עס ווילט זיך האבען צו טאן מיט מענשען, כאַטש זיך לען זיי, אבער האבען צו טאן מיט זיי.

— מ'האט דאס לעבען געדארפט איינארדנען אזוי, אז יעדער איינציגער אויגענבליק איז איהם זאל זיין א וויכטיגער, — האט אַר־קאדי אַרויסגעזאגט פארטראַכט.

— ווער זאגט עס! כאַטש דאס וויכטיגע איז אַמאָל פאַלש, איז עס אבער זיס, אבער אויך מיט דאס אומוויכטיגע קען מען שלום מאַכען... אבער מיט נאַרישקייט... אַט דאָס איז ניט גוט.

— עס עקזיסטירען ניט קיין נאַרישקייטען פאר א מענשען, וועלכער וויל זיי ניט אַנערקענען.

— הם... דו האסט געזאגט דאס געוועהנליך פאַרקערטע.

— וואס? וואס רופסטו אז מיט אַזא נאָמען?

— אַט וואס: צו זאגען, צום ביישפּיעל, אַז אויפקלעהרונג איז נוצליך, איז דאָס, געוועהנליך. אבער צו זאגען, אַז אויפקלעהרונג איז שעדליך, איז דאָס, דאָס געוועהנליך פאַרקעהרטע. דאָס קלינגט שעהנער, אבער אין דער אמת'ן איז דאָס די זעלבע זאך.

— אבער, וואו איז דער אמת, אויף וועלכען זייט?

— וואו איז דער ענטפערען ווי אַז עכא: וואו?

— דו ביזט היינט איז אַ מעלאַנכאלישער שטימונג, יעוועגני.

- טאקע? מסתמא האט מיר די זון צואווארעמט, און מ'טאר
 ניט עסען אזוי פיעל מאלינעס.
- אויב אזוי, איז ניט שלעכט צו כאפען א דרעמעל, — האט
 ארקאדי באמערקט.
- איד האב ניט דאגענו. אבער קוק ניט אויף מיר: יעדע
 רענס פנים איז נאריש, ווען ער שלאפט.
- און איז דיר דען ניט אלץ איינס, וואס מ'טראכט וועגען
 דיר?
- איד ווייס ניט וואס צו זאגען דיר. א מענש איז יענער,
 וועמען עס קימערען ניט אזעלכע זאכען. א מענש איז נאָר יענער,
 וועגען וועמען ס'איז ניטא וואס צו טראכטען, אדער מ'פאלגט
 איהם, אדער מ'האט איהם פיינט.
- מאדנע! איד האב קיינעם ניט פיינט, — האט ארקאדי
 געזאגט, נאכדעם ווי ער האט א טראכט געטאן.
- און איד אזוי פיעל. דו ביזט א צארטע נשמה, א צוקראָד
 כענער, ווי קומסטו פיינט צו האבען!.. דו האסט מורא, האסט
 וועניג גלויבען אין דיר...
- און דו, — האט ארקאדי איבערגעשלאָגען. — דו גלויבסט
 אין דיר? דו האסט א הויכע מיינונג וועגען זיך אליין?
- באזאראו האט א וויילע געשוויגען.
- ווען איד וועל באגעגענען א מענשען, אויף וועלכען איד
 זאָל קיין איינפלוס ניט האבען, — האט ער גערעדט מיט איינציגע
 ווערטער. — דעמאלט וועל איד בייטען מיין מיינונג וועגען זיך
 אליין — פיינט האבען! אט, צום ביישפיעל, דו האסט היינט גע-
 זאָגט, ווען מיר זיינען פארבייגעגאנגען דאס הויז פון אונזער סטאָ-
 ראַסטא פיליפ. — עס איז א וואוילע, א ווייסע. אט האַסטו גע-
 זאָגט, דוסלאַנד וועט ערשט דעמאלט דערנרייכען פאַלקאמענהייט,
 ווען ביי דעם אַרימסטען פויער וועט זיין אזא וואוינונג, און יעדער
 איינער פון אונד דאָרף העלפען... און איד האב פיינט געקראָגען
 אט דעם אַרעכטסטען פויער, פיליפען אדער סידאַרען, פאר וועלכען
 איד דאָרף זיך צורייסען, און וועלכער וועט מיר אפילו קיין דאַנק

ניט זאגען... און צו וואס דארף איד זיין דאנק? נו, ער וועט וואויר-
נען אין א ווייסער היו און איד וועל ליגען אין דר'ערד, און ווייטער?
— הער אויף, יעוונעני... לויט ווי דו רעדסט היינט, מוז מען
ניט ווילענדיג איינשטימען מיט יענע, וועלכע באשולדיגען אונז
אין פרינציפענלאזיגקייט.

— דו רעדסט אזוי ווי דיין פעטער. קיין פרינציפען זיינען
אין אלגעמיין ניטא — דו האסט עס נאך ביו איצט ניט פארשטא-
נען! עס זיינען נאר פאראן עמפינדונגען. אלץ איז אפהיינגיג
פון זיי.

— וואס הייסט?

— אזוי איז עס. — נעם מיד, צום ביישפיעל: איד האלט זיך
ביי דער ריכטונג פון אפלייקענען דורך דער עמפינדונג. ס'איז מיר
אנגענעם אפצולייקענען, מין מארד ארבייט אזוי — און גענוג!
פארוואס געפעלט מיר כימיע? פאר וואס האסטו לייעב עפעל?
— אויך דורך דער עמפינדונג. ס'איז אלץ איינס. מענשען וועלען
קיינמאל ניט אריינדרינגען טיעפער פון דעם. ניט יעדער וועט עס
דיר זאגען, און איד וועל עס דיר אויך נאך א מאל ניט זאגען.
— אויב אזוי, קומט אויס, אז ארענטליכקייט איז אויך אן עמ-
פינדונג?

— נאך ווי!

— יעוונעני! — האט ארקאדי אנגעהויבען מיט אן אומעטיגען

קול...

— הא? וואס? עס שמעקט דיר ניט? — האט באזאראון
איבערגעשלאגען. — ניי, ברודער! אויב דו האסט באשלאסען צו
שניידען, דארפסטו זיך אויך ניט זשאלעווען! סיי זוי, מיר הא-
בען שוין גענוג פילאזאפירט. „די נאטור וועהט אז דאס שווייגען
פון שלאף“, האט פושקין געזאגט.

— ער האט קיין מאל אזא זאך ניט געזאגט. — האט ארקאדי
באמערקט.

— נו, אויב ער האט עס ניט געזאגט, האט ער עס געקענט און

געדארפט זאגען, זייענדיג א פאטער. אגב ער האט מסתמא געדיענט אין מיליטער.

— פושקין איז קיינמאל ניט געווען אין מיליטער!

— וואס רעדסטו, דו קענסט ביי איהם געפינען אויף יעדען

בלאט: — צום קאמף, צום קאמף! פאר רוסלאַנד'ס עהרע!

— דו טראכסט עפעס אויס אזעלכע ניט געשטויגענע און ניט

געפלויענע זאכען! דאס איז דאך ממש רכילות.

— רכילות? ס'טגעזעהן אזוינס! אט מיט וואס פאר א

ווארט מ'ווייל מיר איבערשרעקען! וויפיעל רכילות דו זאלסט ניט

ריידען וועגען א מענשען, פארדיענט ער נאך אין דער אמת'ן צוואַנג ציג מאל אזוי פיעל.

— לאמיר בעסער שלאפען! — האט אַרקאדי געזאָגט מיט

פארדרוס.

— מיט דעם גרעסטען פארגעניגען, — האט באַזאַראַוו געענט-

פערט.

אבער ניט דעם און ניט יענעם האָט זיך געשלאָפען. עפעס

אזא כמעט פינליכער געפיהל האָט אַרומגעכאַפט די הערצער פון די

ביידע יונגעלייט. אין פינף מינוט אַרום האָבען זיי אויפגעעפענט

די אויגען און האָבען זיך שווייגענדיג איבערגעקוקט.

— גיב אַ קוק, — האָט אַרקאדי פּלוצלונג געזאָגט, — אַ טרו-

קענער בלאַט האָט זיך אָפגעריסען און פאַלט צו דר'ערד; זיינע

באוועגונגען זיינען עהנליך צו דאָס פליהען פון אַ שמעטערלינק. צי

איז עס ניט מאַרנע? דאָס אומעמינסטע און דאָס טויטע — איז

עהנליך צו דאָס פרעהליכסטע און לעבעדיגסטע.

— אה, מיין פריינד, אַרקאדי ניקאלאַאיטש! — האָט באַזאַ-

ראַוו אויסגערופען, — איד ווייל דיר בעטען איין זאך נאָך: רייד

ניט אזוי שעהן.

— איד רייד, ווי איד קען... און נאָך אַלעמען איז דאָס דעם-

פאַטזום. ס'איז מיר איינגעפאַלען אַ געדאַנק אין קאָפּ, פאַר וואָס

זאל איד עס ניט אַרויסזאָגען?

— ריכטיג. אבער פאַר וואָס זאל איד ניט טארען אַרויסזאָגען

אויך מיינע געדאנקען? מײן מיינונג איז, אז רײדען שעהן איז נײט אַנשטענדיג.

— וואס דען איז אַנשטענדיג? זײלען זײך?

✓ — הע, הע! אײד זעה, אז דו קלײבסט זײך צו געהן אין דײן פעטער׳ס וועגען. אד, ווי אַט דער אײדיאַט וואַלט זײך דערפּרעהט, ווען ער וואַלט געהערט ווי דו רעדסט!

— ווי אַזוי האַסטו פּאַוועל פעטראַוויטש׳ן אַנגערופּען?

— אײד האב אײהם אַנגערופּען ווי מ׳דאַרף — אײדיאַט.

— דאַס איז שױן אומערטרעגליך! — האַט אַרקאַדי אױסגע-

רופּען.

— אַהא! דער משפּחה־געפּיהל האַט זײך אין דײר צורעדט, —

האַט באַזאַראַוו רוהיג געזאָגט. — אײד האַב באַמערקט: אז ער האַלט זײך גאַנץ שטאַרק בײ מענשען. אַ מענש איז פּון אַלץ גרײט אפּצוזאָגען זײך, ער וועט זײך באַפּרײען פּון יעדען פּאַראַוירטייל, אַבער צונגעבען, צום בײשפּיעל, אז מײן ברודער, וועלכער גנב׳עט פרעמדע טײכעלאַך, איז אַ גנב — דאַס איז אײבער זײנע כּחות. און איז דער אמת: מײן ברודער, מײנער, און נײט קײן גאון... איז עס דען מעגליך?

— אין מײר האַט זײך צורעדט דער פּשוט׳ער געפּיהל פּון אַרענטליכקײט און נײט דער משפּחה־געפּיהל, — האַט אַרקאַדי פּײר ערדיג געזאָגט. — אַבער אַזוי ווי דו פּאַרשטעהסט נײט אַזאַ געפּיהל, דו האַסט נײט אַזאַ עמפּינדונג, דעריבער קענסטו וועגען דעם נײט משפּט׳ן.

— מיט אַנדערע ווערטער: אַרקאַדי קירסאַנאָו רעדט צו

הױך פאַר מײר, אײד פּאַרנײג זײך און אײד ווער אַנשוויגען.

— הער אױף, יעוונגעני אײד בעט דײך, דער סוף וועט זײן, אז

מײר וועלען זײך צוקריגען.

— אַד, אַרקאַדי! טו מײר אַ טובה, לאַמײר זײך גוט צוקריגען,

אײנמאַל פאַר אַלע מאַל.

— אױב אַזוי, קען דאָד דאַס פּיהרען דערצו...

— אז מײר וועלען זײך צושלאַגען? — האַט באַזאַראַוו אָנ-

טערגעכאפט. — נו, וואס? אט דא אויפ'ן היי, וואו אלץ איז אזוי אידיליש, ווייט פון דער וועלט און פון מענשליכע אויגען. ס'מאכט ניט, דו וועסט אבער ביי מיר גלאט ניט אפשניידען. אט וועל איך זיך א כאפ טאן פאר'ן האלז...

באזאראו האט פאנאנדערגעשפרייט זיינע לאנגע, שטייפע פינגער... ארקאדי האט זיך אויסגערעהט און האט זיך כלומר'שט געוואלט וועהרען אויף שפאס... אבער זיין פריינד'ס פנים האט איהם אויסגעזעהן אזוי בייז, ניט קיין שפאס איז געלעגען אויף דעם קרומען שמייכל פון זיינע ליפען, אין זיינע אנגעצונדענע אויגען. און ארקאדי האט זיך ניט ווילענדיג דערשראקען.

— אהא! אט וואוהין איהר האט זיך פארקליבען, — האט זיך דערהערט אין אט דעם זעלבען אויגענבליק וואסילי אוואנא-וויטש'עס קול. און זיי האבען דערזעהן פאר זיך דעם אלטען שטאב-רופא, אנגעטאן אין א היימישגעמאכטען לייזענענעם רעקעל און אין א שטרויענער הוט אויפ'ן קאפ, אויך א היימיש געמאכטען. — איך האב אייך געזוכט, געזוכט... איהר האט אבער א פיין ערטעלע אפגעזוכט און איהר פארנעמט זיך מיט א גאנץ פיינער זאך. ליגען אויף „דר'ערד" און קוען אויפ'ן „הימעל"... איהר ווייסט, אין דעם איז עפעס פאראן.

— איך קוק אויפ'ן הימעל נאר דעמאלט, ווען איך וויל ניסען, — האט באזאראו א ווארטשע געטאן, און ווענדענדיג זיך צו אר-קאדי'ן, האט ער צוגעגעבען אין דער שטיל: — א שאך, וואס ער האט געשטערט.

— נו נענוג, — האט ארקאדי א שעפטשע געטאן און האט בנגבה א קוועטש געטאן זיין פריינד'ס האנט. אבער קיין פריינדשאפט וועט לאג ניט אויסהאלטען אזעלכע צוזאמענשטויסען.

— איך קוק אויף אייך, יונגע חברים, — האט וואסילי אוואנא-אווינטש געזאגט, שאקלענדיג מיט'ן קאפ און אנשפארענדיג זיך מיט איבערגעקרייצטע הענט אויף עפעס א צודרעהטען שטעקען, וואס ער האט אליין געמאכט, מיט א פיגורעל פון א טערק אנשטאט א הענטעל. — איך קוק, און איך קען זיך ניט גענוג אנקוקען. ווי

פיעל קראפט ס'איז דא אין איד, וויפיעל פרישקייט, פעהיגקייט
און טאלאנט! ממש... קאסטאר און פאלרוקס!

— אט וואוהין דו האסט אנגעשפארט, אזש צו דער מיטעל-
לאגע! — האט באזאראוו געזאגט. — מ'קען גלייך זעהן, אז אין
דיין צייט ביזטו געווען א שטארקער לאטיין-קענער! דו האסט,
דאכט זיך, געקראגען א זיבלערנעם מעדאל פאר א קאמפאזיציע,
הא?

— דיאסקורען, דיאסקורען! — האט וואסילי אינוואנאוויטש
איבערגע'חור'ט.

— נו, זאל שוין זיין גענוג, טאמע, הער אויף צו ריידען אזוי
צערטליך.

— אמאל אין א יובל מענ מען, — האט דער אלטער געענט
פערט. — סיי ווי, איד האב איד, מיינע הערען, ניט אפגעזוכט כדי
צו געבען אייד קאמפלימענטען, נאר כדי, ערשטענס צו לאזען אייד
וויסען אז מיר וועלען באלד עסען מיטאג, און צווייטענס, וויל איד
דיך בעסער פריהער זאגען, יעוונגעני... דו ביזט א קלוגער מענש, דו
פארשטעהסט מענשען, און פרויען. און דו וועסט מסתמא מוחל זיין...
דיין מאמע פראוועט א דאנקגעבעט לכבוד דיין קומען. מיין ניט,
אז איד בין דיך געקומען רופען, דו זאלסט אנוועזענר זיין ביי דער
תפלה: ס'איז שוין נאך אלעמען, אבער דער גלח אלעקסי...

— דער גלח?

— נו, יע, דער גלח, ער איז ביי אונז... ער וועט עסען... איד
האב עס ניט ערווארט, איד האב אפילו געזאגט, אז מ'דארף ניט...
ס'איז אבער אזוי אויסגעקומען... ער האט מיר ניט פארשטאנען...
נו, און ארינא וואלסיעוונא... א חוץ דעם, האלטען מיר איהם פאר א
גוטען און פאר א קלוגען מענשען.

— ער וועט דאך מיין חלק ניט אויפעסען? — האט באזאראוו

געפרעגט.

וואסילי אינוואנאוויטש האט זיך צולאכט: — הער אויף, וואס
איז מיט דיר!

— מעהר דאַרף איד ניט, איד בין גרייט מיט יעדען מענשען
צו זעצען זיך ביים טיש.

וואַסילי איוואַנאוויטש האָט צורעכט געמאַכט זיין הוט.

— איד האָב פריהער געוואוסט, — האָט ער געזאָגט, — אַז
דו שטעהסט העכער פון יעדען פאַרארטייל. אַט בין איד שוין אַן
אַלמער מאַן פון צוויי און זעכציג יאהר, און איד האָב זיי אויך ניט.
(וואַסילי איוואַנאוויטש האָט ניט געוואָגט זיך מודה צו זיין, אַז
ער האָט נאָר געוואָלט דעם דאַנק־געבעט... ער איז ניט וועניגער
פרום געוון ווי זיין ווייב). און דעם פאַטער אַלעקסי האָט זיך זעהר
געוואָלט באַקענען מיט דיר. ער וועט דיר געפּעלען ווערען,
דו וועסט זעהן. פון אַ קערטעל זאָגט ער זיך אויך ניט אָפּ, און צוויי־
שען אונז אַל עס בלייבען: ער רויכערט אַפּילו אַ ליולקע.

— אויב אַזוי, וועלען מיר נאָכ'ן עסען מאַכען אַ קערטעל און ער
וועט ביי מיר פאַרלירען.

— כע, כע, מיר וועלען זעהן! זיי ניט אַזוי זיכער.

— וואָס? דו ווילסט איבער'חזר'ן די אַלטע צייטען? — האָט
באַזאַאָו אַרויסגעזאָגט, באַטאַנענדיג זיינע ווערטער.
וואַסילי איוואַנאוויטש'עס באַזונענע באַקען זיינען רויט גע־
וואָרען.

— ווי אַזוי שעמסטו זיך ניט, יעווגעני... דאַס, וואָס ס'איז
געווען, איז אַוועק. נאָ, איד בין גרייט זיך מודה צו זיין דאַ פאַר
אייד, אַז איד האָב געהאַט אַט די ליידענשאַפט אין דער יוגענד.
ס'איז אמת, און איד האָב דערפאַר טייער באַצאַהלט! ווי היים
עס איז. ערלויבט מיר צו זעצען זיך לעבען אייד. איד שטער
דאָך ניט?

— ניין, — האָט אַרקאָדי געענטפּערט.

וואַסילי איוואַנאוויטש האָט זיך קרעכצענדיג אַראַפּגעלאָזען
אויף די היי.

— אייער איצטיגער געלענער, מיניע הערען, — האָט ער אָנ־
געהויבען, — דערמאַנט מיר אַז מיינ מיליטערישען וואַנדער־לעבען,
אַז די ערטער, וואו מיר פּלעגען באַנדאַזשירען די פאַרוואַנדעטע,

אויך ערגעץ אזוי לעבען א קופע היי, און א דאנק גאט אויך דער-
פאר. אט, צום ביישפיעל, אויב איהר וועט ערלויבען וועל איך
אייד דערצהלען אן אינטערעסאנטען עפיזאד פון דער בעסארא-
ביער מגפה.

— פאר וועלכען דו האסט געקראגען א מעדאל? — האט בא-
זאראוו אונטערגעכאפט. — מיר ווייסען, מיר ווייסען... אנב, פאר
וואס טראגסטו עס ניט?

— איך האב דאך דיר געזאגט, אז איך האב ניט קיינע פאר-
אורטיילען, — האט וואסילי איוואנאוויטש א זאג געמאן (ערשט
נעכטען האט ער געהייסען אראפטרענען דעם רויטען בענדעל פון
זיין סורדוט) און ער האט אנגעהויבען דערצהלען דעם עפיזאד פון
דער מגפה. — ער איז דאך איינגעשלאפען, — האט ער ארקאד'ן
א שעפטשע געמאן, אנווייזענדיג אויף באזאראוו'ן און האט גוט-
מוטיג א וואונק געמאן. — יעוונעני! שטעה אויף, — האט ער
הויך צוגעגעבען, — לאמיר געהן עסען...

דער פאטער אלעקסיי, א פולער אנועהענדיגער מאן, מיט גע-
דיכטע, שעהז-פארקאממע האהר, מיט אן אויסגענייטען גארטעל
אויף זיין ליליען-פארביגען גלח'שען מאנטעל, איז געווען א פלינ-
קער און א שארפזיניגער. ער האט זיך דער ערשטער צוגעאיילט
און זיי געגעבן די האנט, ווי ער וואלט פאראויס פארשטאנען, אז זיי
נויטיגען זיך ניט אין זיין ברכה, און ער האט זיך אין אלגעמיין פריי
געהאלטען. ער האט זיך ניט ארויסגעגעבען און האט יענעם ניט
פארטשעפעט. אנב, ער האט חוזק געמאכט פון דעם סעמינארישען
לאטיין, און ער האט זיך אנגענומען פאר זיין ארכעריי. ער האט
אויסגעטרונקען צוויי גלעזלעך וויין, און פון דעם דריטען האט ער
זיך אפגעזאגט. ער האט צוגענומען פון ארקאד'ן א צינאר, ער
האט עס אבער ניט פאררויכערט, זאגענדיג, אז ער וועט עס מיט-
נעמען אהיים. ניט אין גאנצען אנגענעם איז אין איהם געווען נאר
דאס, וואס ער פלעגט לאנגזאם און פארזיכטיג אויפהויבען זיין
האנט כדי צו כאפען פליגען ביי זיך אויפ'ן פנים. א חוץ דעם פלעגט
ער זיי נאך אמאל אויך דערקוועטשען. ער האט זיך געועצט לע-

בען גרינעם טיש מיט אן איינגעהאלטענער צופרידענהייט און ער האט פארענדיגט מיט דעם, וואס ער האט פון באזאראוויז געוואונען צוויי רובעל מיט פופציג קאפיקעס אין פאיר געלט: אין ארינא וולאסיעוונא'ס הויז האט מען קיין באגריף ניט געהאט צו רעכענען זיך אין זילבער געלט... זי איז, ווי פריהער, געזעסן לעבען זעהן (איז קארטעז האט זי ניט געשפיעלט) מיט אן אונטערגעשפארטער האנט אונטער איהר באק, און האט זיך נאך דעמאלט אויפגעהויבן בען ווען זי האט געהייסען דערלאנגען עפעס א נייעם געריכט. זי האט מורא געהאט צו צערטלען באזאראוויז; ער האט עס אויך ניט געזוכט. א חוץ דעם האט איהר נאך וואסילי איוואנאוויטש געראטען, אז זי זאל איהם ניט „באאומרוהיגען“ צופיעל. — „ונגע מענשען זיינען ניט קיין בעלנים אויף אזעלכע זאכען“, — האט ער איהר פארזיכערט. (ס'איז איבעריג צו זאגען, וואס פאר א מיטאג ס'איז געווען אין יענעם טאג: טימאפעאיטש אליין האט זיך פארטאגן אוועקגעלאזען נאך טשערקעסישע פלייש, דער סטארקסטא האט זיך אוועקגעלאזען אין א צווייטען זייט נאך אויל-פיש, נאך יארשעס און ראקעס, פאר שוואוימען אליין האבען פויערטעס געקראגען צוויי-אויפערציג קאפיקעס אין קופער). אבער ארינא וולאסיעוונא'ס אויגען, וועלכע האבען אהנאוויפהערליך געקוקט אויף באזאראוויז, האבען אויסגעדריקט ניט נאך איבערגעבענהייט און צערטליכקייט. אין זיי האט זיך אויך געזעהן אומעט, צונויפגעמישט מיט ניגעריג קייט און שרעק; עס האט זיך אויך געזעהן אין זיי אן עניוה'דיגער פארווארף.

סיי ווי, באזאראוויז איז אין זינען ניט געלעגען צו אנאליזירען, וואס אייגענטליך עס האבען אויסגעדריקט זיין מאמע'ס אויגען. ער האט זיך זעלטען געווענדט צו איהר, און אויך דאס, מיט א קורציג קער פראגע. איין מאל האט ער איהר האנט געבעטען „פאר מזל“. זי האט שטיל ארויפגעלייגט איהר ווייכע הענטעל אויף זיין הארטען ברייטען לאדאן.

— וואס, — האט זי געפרעגט אין א וויילע ארום, — ס'האט

ניט געהאלפען?

— ס'איז נאך ערגער אוועק. — האט ער געענטפערט מיט א נאכלעסיגען שמייכל.

— זיי שפיעלען שוין צו שטארק, — האט פאטער אלעקסי רחמנות'דיג ארויסגעזאגט, און האט א גלעט געטאן זיין שעהנע בארד.

— א נאפאלעאנישער געזעץ, פאטער, א נאפאלעאנישער, — האט וואסילי איוואנאוויטש אונטערגעכאפט, און איז ארויס מיט א טויז.

— איהם האט עס טאקע דערפיהרט צו דעם אינוועל פון דער הייליגער העלענא, — האט דער פאטער אלעקסי געזאגט, און האט ארויפגעלייגט א טרומף אויף זיין טויז.

— אפשר ווילסטו סמאראדינא-וואסער, יעניושעטשקא? — האט ארינא וולאסיעוונא געפרעגט.

— באזאראוו האט נאך א קוועטש געטאן מיט די פלייצעס. — ניין! — האט ער אויפ'ן צווייטען טאג געזאגט צו ארקא-דין. — מארגען וועל איך פון דאנען אוועקפאהרען. ס'איז אומע-טיג, ס'וילט זיך ארבייטען, און דא קען מען ניט. איך וועל ווידער פאהרען צו אייך אין דארף; איך האב דאך דארט אלע מינע פרע-פארטען געלאזען. ביי אייך קאן מען זיך וועניגסטענס פארשפא-רען. און דא זאגט מיר אלץ דער טאטע: „דו קענסט טאן אין מיין קאבינעט וואס דו ווילסט נאך, קיינער וועט דיר ניט שטערען“, און אליין טרעט ער ניט אפ פון מיר. ס'איז מיר עפעס ניט אַנ-גענעם צו פארשליסען זיך פון איהם. נו, און די מאמע אויך. איך הער ווי זי זיפצט אויף יענער זייט וואנט, און געהסטו ארויס צו איהר — איז האסטו ניט וואס צו זאגען.

— זי וועט זיך זעהר ערגערען, — האט ארקאדי געזאגט, און ער אויך.

— איך וועל נאך צוריקומען צו זיי.

— ווען?

— אט, ווען איך וועל פאהרען אין פעטערבורג.

— איבערהויפט טוט מיר לייך פאר דיין מאמען.

— וואס עפעס? וואסי, ווייל זי האט דיר צופרידענעשטמלט מיט יאגדעם?

ארקאדי האט די אויגען אראפגעלאזען:

— דו פארשטעהסט דיין מאמען ניט, יעוונעני. זי איז ניט נאר א גוטע פרוי, זי איז אויך א קלוגע, איד מיין עס. היינט אין דער פריה האט זי מיט מיר פארבראכט אפשר א האלבע שעה, און אזוי קלוג, אינטערעסאנט.

— זי האט זיך מסתמא צורעדט וועגען מיר.

— ניט נאר וועגען דיר אליין האבען מיר גערעדט.

— אפשר דו, ווי א פרעמדער, זעהסטו בעסער. אויב א פרוי קען פיהרען א געשפרעד א האלבע שעה, איז עס שוין א גוטער סימן, און איד וועל פונדעסטוועגען אוועקפאהרען.

— דיר וועט ניט גרינג זיין צו זאגען זיי וועגען דעם... זיי

קלערען אליי, וואס וועלען מיר טאן אין צוויי וואכען ארום.

— ניט גרינג. דער טייוועל האט מיר היינט אנגעטראגען א רייז צו טאן זיך מיט'ן טאטען. מיט עטליכע טעג צוריק האט ער געהייסען אפשמייסען איינעם פון זיינע צינזען-פויערים — און ער האט זעהר גוט געטאן. יא, יא, קוק זיך ניט אזוי איין אויף מיר, — ער האט זעהר גוט געטאן, ווייל א נגב און א שכור איז דער פויער א גרויסער. דער טאטע האט זיך אבער ניט געריכט, אז איד וועל זיך וועגען דעם דערוויסען. ער האט זיך זעהר פארשעמט, און איצט קומט מיר איהם אויס ווידער צו ערגערן... ס'מאכט ניט! ביז דער חתונה וועט זיך עס פארהיילען!

באזאראו האט געזאגט: „ס'מאכט ניט!“ עס איז אבער אוועק א נאנצער טאג, איידער ער האט זיך ענטשלאסען צו לאזען איהם וויסען וועגען זיין אוועקפאהרען. ענדליך אין קאבינעט, ווייניג שענדיג איהם א גוטע נאכט, האט ער געזאגט מיט א געמאכטען גענעץ:

— יע... איד האב דיר שיער פארנעסען צו זאגען... זיי אזוי גוט און היים מארגען שיקען אונזערע פערד צו פעדאמען כדי אפ-צובייטען.

וואסילי איוואנאוויטש האט איהם פארוואונדערט אנגעקוקט :
 — וואסי, הער קירסאנאו פאהרט פון אונז אוועק ?
 — יע, אזו איד פאהר איד מיט איהם.
 — וואסילי איוואנאוויטש האט איהם גלייך איבערגעפרעגט :
 — דו פאהרטס אוועק ?
 — יע... איד מוז. באזארג, איד בעט דיד, וועגען די פערד.
 — גוט... — האט דער אלטער ארויסגעשטאמעלט, — כדי
 אפצובייטען... גוט... אבער... אבער... וואס הייסט ?
 — איד מוז פאהרען צו איהם אויף א קורצע צייט, דערנאך
 וועל איד ווידער קומען אהער
 — יע ! אויף א קורצע צייט.. גוט. — וואסילי איוואנאוויטש
 האט ארויסגענומען א טיכעל, און ווישענדיג זיין נאז, האט ער זיך
 שיער ביז צו דער ערד איינגעבויען. — נו, דאס אלץ... וועט זיין.
 איד האב געדענקט, אז דו וועסט ביי אונז... ליינגער זיין. דריי
 טעג... דאס איז, דאס איז אביסעל צו ווייניג, יעווגעני, נאכדעם
 ווי דו ביזט שוין ביי אונז ניט געווען נאנצע דריי יאהר.
 — איד זאג דאך דיר אבער, אז איד וועל זיך אין ניכען צוריק-
 קעהרען. איד מוז פאהרען.
 — דו מוזט... פריהער פאר אלץ דארף מען ערפילען די
 פליכט... הייסט עס, ארויסשיקען פערד ? גוט. איד מיט ארינא'ן
 האבען עס זיכער ניט ערווארט. זי האט אויסגעבעטען בלומען פון
 א שכנה, זי האט געוואלט דיין צימער אויספוצען. (וואסילי איוואנאו
 נאוויטש האט אפילו ניט דערמאנט וועגען דעם, אז יעדען פרייה
 מארגען, ווי נאך ס'איז ליכטיג געווארען איז ער שוין געשטאנען א
 בארפוסער אין טופליעס און האט זיך גע'עצה'ט מיט טימאפע
 איטש'ן, און האט מיט ציטערדיגע פינגער ארויסגענומען אנגעריי-
 סענע פאפירגעלט איינע נאך די אנדערע, האט איהם געהייסען
 איינקויפען פארשיידענע זאכען, איבערהויפט עסענווארג און רוי-
 טען וויין, וועלכער, ווי ווייט מ'האט געקענט באמערקען, איז
 שטארק געפעלען געווארען די יונגעלייט). די הויפטזאך — איז
 פרייהייט, — דאס איז מיין געזעץ... מ'דארף ניט שמערען... — ער

איז פלוצלונג אנשוויגען געווארען און האט זיך געלאזט געהן צום טיר.

— מיר וועלען זיך אין גיכען ווידער זעהן, טאטע, איד מיין עס, אבער וואסילי אינאנאוויטש האט, ניט אומקעהרענדיג זיך, נאר מיט דער האנט א מאך געטאן און איז ארויסגעגאנגען. אומ-קעהרענדיג זיך איז שלאף-צימער, האט ער זיין ווייב דערוויסט אין בעט און ער האט אנגעהויבען תפלה צו טאן אין דער שטיב, כדי ניט אויפצוועקען איהר. זי האט זיך אבער דאך אויפגעכאפט. — דאס ביזטו, וואסילי אינאנאוויטשש? — האט זי געפרענט. — איד, מאמעלע.

— דו קומסט פון יעניוש'ן? דו ווייסט, איד האב מורא, אז עס איז איהם ניט גוט צו שלאפען אויפ'ן דיוואן. איד האב אנ-פיסושקע'ן געהייסען אונטערלייגען איהם דיין וועגמאטראץ און נייע קישעלאך. איד וואלט איהם געגעבען אונזער פערענע, איד גערענק אבער, אז ער האט ניט קיין ווייכען געלענער.

— ס'מאכט ניט, מאמעלע, באאומרוהיג זיך ניט. ס'איז איהם גוט. גאט דערבארעם זיך אויף אונז זינדיגע, — האט ער פארט געזעצט זיין געבעט. וואסילי אינאנאוויטש'ען האט לייד געטאן פאר דער אלטעטשקער, ער האט איהר ניט געוואלט זאגען פאר'ן שלאף, וואס פאר אן אומגליק עס ערווארט איהר.

באזאראוו און ארקאדי זיינען אויף מארגען אוועקגעפאָהרען. שוין פון באגינען אן האט זיך געפיהלט דעם אומעט אין הויז; ביי אנפיושקע'ן איז די געפעס געפאלען פון די הענט... אפילו פערקא איז צומישט געווארען, און ער האט געענדיגט מיט דעם, וואס ער האט אויסגעטאן די שטיוועל. וואסילי אינאנאוויטש האט זיך געטומעלט מעהר ווי אלע מאל: ער האט זיך, קענטיג, געמוטיגט, האט הויך גערעדט און געקלאפט מיט די פיס, אבער זיין פנים איז איינגעפאלען און זיינע אויגען האבען זיך כסדר געגליטשט פאר ביי זיין זעהן. ארינא וואסיעוונא האט שטיב געוויינט: זי וואלט עס זיכער ניט אויסגעהאלטען און זי וואלט זיך ניט געקענט בא-

הערשען ווען איהר מאן וואלט נאך מיט איהר אין דער פריה ניט איינגע'טענה'ט גאנצע צוויי שעה. נאכדעם ווי באזאראוו האט צוגעד זאגט, אז ער וועט צוריקקומען ניט שפעטער ווי אין א חודש ארום, האט ער זיך ענדליך ארויסגעריסען פון די ארעמס, וואס האבען איהם געהאלטען, און ער האט זיך אריינגעזעצט אין טארזאנטאס, און ווען די פערד האבען א ציה געטאן, און דער גלעקעל האט א קלונג געטאן, און די רעדער האבען זיך אנגעהויבען צו דרעהען, — און ווען עס איז שוין ניט געווען נאך וואס צו קוקען, ווען דער שטויב האט זיך שוין איינגעלייגט, און ווען טימאפעאיטש אין גאנץ צען אן איינגעהויקערטער האט זיך אוועקגעשלעפט אין זיין קאמער מיט א וויגענדיגען גאנג, און ווען די אלטינקע לייט זיינען געבלי- בען אליין אין זייער שטוב, וועלכע האט אויף זיי געמאכט דעם איינדרוק ווי זי וואלט אויך פלוצלונג אלט און צונויפגעצויגען גע- ווארען, איז וואסילי איוואנאוויטש שטעהן געבליבען א וויילע אויפ'ן גאנצע און האט העלדיש געפאכט מיט'ן טיכעל, נאכדעם האט ער זיך אראפגעלאזען אויף א שטול און זיין קאפ איז אראפגעפאלען צו זיין ברוסט. „ער האט אונז פארלאזען, פארלאזען“, האט ער געשטאמעלט. „פארלאזען; ס'איז איהם אומעטיג געווארען מיט אונז. אליין, אליין, האט ער עטליכע מאָל איבערגע'חזר'ט, „ווי עס איז איצט אליין דער פינגער“, און ער האט זיין האנט אויפגעהויבען מיט זיין ווייזפינגער אויסגעשטרעקט. דעמאלט איז ארינא וואסיעווא צוגעגאנגען צו איהם, און אַנשפארענדיג איהר גרויע קאפ צו זיין גרויען קאפ, האט זי געזאגט: „וואס קען מען העלפען, וואסיא! א זוהן — איז אן אַפגעשניטענע שטיק פלייש. ער איז געגליכען צו א פאלקע־פויגעל: ער האט געוואלט — איז ער געקומען צופליהען, ער האט געוואלט — איז ער אוועקגעפלייגען, און מיר ביידע זיינען אזוי ווי שוואוימען אין א לאך פון א בוים, מיר זיצען זייט ביי זייט, און מיר ריהרען זיך ניט פון ארט. נאך איד וועל דיר בלייבען טריי מיון גאנצען לעבען, ווי דו מיט מיר.“ וואסילי איוואנאוויטש האט אראפגענומען די הענט פון פנים און האט ארומגענומען זיין ווייב, זיין חבר'טע, אזוי שטארק, ווי ער

האט איהר אפילו אין דער יוגענד ניט ארומגענומען; זי האט איהם געטרייסט אין זיין אומעט.

.22

שווייגענדיג, כלוין איבערכייטענדיג זיך פון צייט צו צייט מיט אומבאדייטענדע ווערטער, זיינען אונזערע פריינד דערפאָהרען ביז פעדאָטען. באַזאָראָוו איז ניט אינגאָנצען געווען צופרידען מיט זיך, און אַרקאָדי איז אויך געווען אומצופרידען מיט איהם. אַ חוץ דעם האָט איהם באַהערשט יענער אומעט, פון וועלכען עס ווייסען נאָר יונגע מענשען. דער קוטשער האָט איבערגעשפּאַנט די פּערד, און אַרויפקריכענדיג אויף דער קעלניע, האָט ער געפּרעגט: — רעכטס, אדער לינקס?

אַרקאָדי האָט אַ ציטער געטאָן. די וועג רעכטס האָט געפיהרט אין שטאָרט און פון דאַרטען אהיים, די וועג לינקס האָט געפיהרט צו אַדינצאָוואָל.

ער האָט אַ קוק געטאָן אויף באַזאָראָוו'ן.
— יעווענען, — האָט ער אַ פּרעג עטאָן, — פּאָהרען מיר לינקס?
באַזאָראָוו האָט זיך אָפּגעקערט.
— וואָס איז דאָס פאַר אַן אומזין? — האָט ער אַרויסגעזאָגט.
— איד ווייס, אַז דאָס איז אומזין, — האָט אַרקאָדי געענט-
פּערט... — אָבער וואָס איז דאָ פאַר אַן אומגליק? מיר פּאָהרען דען
דעם ערשטען מאָל

באַזאָראָוו האָט אַרויפגערוקט די היטעל אויפ'ן שטערען.
— ווי דו פאַרשטעהסט, — האָט ער ענדליך געזאָגט.
— פּאָהר לינקס, — האָט אַרקאָדי אויסגערופּען.
דער טאַראַנטאָס האָט זיך אַוועקגעטראָגען אין דער ריכטונג
פון ניקאָלסאַיע. אָבער באַשליסענדיג אויף דעם „אומזין“,
האַבען די פריינד געשוויגען נאָר עקשנות'דיגער ווי פריהער און
ס'האָט אפילו אויסגעזעהן, ווי זיי וואַלטען אין כּעס געווען.
לייט ווי עס האָט זיי באַגעגענט דער אויפּזעהער אויפ'ן גאַ-

נעס פון אַדינצאָוואַ'ס הויז, האָבען שוין די פריינד געקענט פאר' שטעהן, און זיי האָבען ניט ריכטיג געהאַנדעלט, וואָס זיי האָבען זיך געלאָזען באַאיינפלוסען פון אַ פּלוצלונגען אײנפאַל. מ'האַט זיי קענטיג ניט ערוואַרט. זיי זיינען לאַנג גענוג געזעסן אין גאַסט צימער מיט נאַרישע פּנימ'ער. ענדליך איז אַדינצאָוואַ צו זיי אַרויס געקומען. זי האָט זיי באַגריסט מיט איהר געוועהנליכער פריינד ליכקייט. זי האָט זיך אָבער געוואונדערט אויף זייער נײַען צור ריקקעהר און, ווי ווייט מ'האַט געקענט אורטיילען פון איהרע לאַנג זאַמע באַוועגונגען און פון איהר ריידען, האָט זי זיך ניט שטאַרק דערפּרעהט. זיי האָבען זיך צוגעאַיילט און געלאָזען וויסען, אַז זיי האָבען דאָ אַפּגעטראַטען פאַרבייפאַהרענדיג, און אַז אין פיער שעה אַרום לאָזען זיי זיך אַוועק ווייטער, אין שטאַרט. זי האָט זיך באַ גרענעצט מיט אַ ליכטען אויסגעשריי; זי האָט געבעטען אַרקאַד'ן, אַז ער זאל לאָזען געריסען זיין טאַטען פון איהרטוועגען, און האָט געשיקט נאָך איהר טאַטע. די פירשטין איז אַריינגעקומען אַ פאַר שלאָפענע, וואָס דאָס האָט נאָך מעהר בייזקייט צוגעגעבען איהר אַלטען, צוקנייטשטען פנים. קאַטיאַ האָט ניט גוט געפיהלט, זי איז ניט אַרויס פון איהר צימער. אַרקאַדי האָט פּלוצלונג דער פיהלט, אַז ער וויל וועניגסטענס זעהן קאַטיאַ'ן וויפיעל אַנא סער געיווננאַ'ן אַליין. פיער שעה זיינען אַוועק אין אומבאַדייטענדע געשפּרעכען וועגען פאַרשיידענע זאַכען; אַנא סער גערגעווננאַ האָט אַי געהערט אַי געהערט אַהן אַ שמיכעל. ווען ס'איז אָבער געקומען צו זענענען זיך, האָט זיך די פריהערדיגע פריינדשאַפט, ווי עפעס אַ ריהר געמאַן אין איהר נשמה.

— אײך בין אײצט מרה־שחורה'דיג, — האָט זי געזאָגט. — אָבער שענקט עס קיין אויפּמערקזאַמקייט ניט, און קומט ווידער צופאַהרען אין אַ קורצע צײט אַרום, — אײך מײן אײך בײרען. סײ אַרקאַדי און סײ באַזאַראָוו האָבען איהר געענטפערט מיט אַ שווייגענדיגען פאַרניגען זיך. זיי האָבען זיך אַריינגעזעצט אין עקיפּאָזש, און שוין אין ערגעץ ניט אַפּשטעלענדיג זיך, האָבען זיי זיך אַוועקגעלאָזען אַהיים, אין מאַרינאַ, וואו זיי זיינען אַנגעקומען

בשלום אויפ'ן צווייטען טאג פארנאכט. פאר דער גאנצער צייט פון זייער פאהרען האט ניט דער און ניט יענער קיין ווארט ניט דער מאנט וועגען אדינצאווא'ן. איבערהויפט באזאראוו. ער האט כמעט זיין מויל ניט אויפגעפענט. ער האט אלץ געקוקט אז א זייט, ווייט פון וועג, מיט א פארביטערטער אַנשטרענגונג.

איז מארינא האבען זיך אלע שטארק דערפרעהט מיט זיי. דאס וואס זיין זוהן האט זיך אזוי פארזאמט, האט אַנגעהויבען צו בעאומרוהיגען ניקאלאי פעטראוויטשעו, ער האט א געשרי געטאן פאר שמחה, האט א מאד געטאן מיט די פיס, און האט זיך א האצקע געטאן אויפ'ן דיוואן, ווען פעניטשקא איז צו איהם אריינגעלאפען מיט שיינענדיגע אויגען און האט איהם אַנגעאַזגט, אז די „יונגע הערען“ זיינען געקומען. פאָוועל פעטראוויטש אלײן האט דערפיהלט עפעס אַ אַנגענעמע אומרוהיגקייט, און האט פרינדליך געשמייכלט, טרייסלענדיג די הענד פון די צוריקגעקור מענע וואַנדערער. מ'האט זיך צורערט, ס'האבען זיך אַנגעהויבען פראַנגען, אַרקאדי האט גערעדט מעהר פון אלעמען, איבערהויפט ביים עסען, וועלכער האט זיך געצויגען ביז שפעט נאך האַלבער נאכט. ניקאלאי פעטראוויטש האט געהייסען דערלאַנגען עטליכע פלעשלאַך פארטער, וואס מ'האט נאך וואס געבראַכט צו פיהרען פון מאַסקווע, און אליין האט ער זיך אזוי צולעבט, אז זיינע באַקען זיינען רויט געווארען, און ער האט ניט אויפגעהערט צו לאַכען מיט אַ קינדערשען נערוועזען געלעכטער. אפילו די דיענער זיינען אַנגעשטעקט געווארען מיט דער אַלגעמיינער פרייד. דוניאַשאַ איז ווי אַ שד אומגלאַפען היז און צוריק און האט ניט אויפגע הערט צו קלאַפען מיט די טירען. ווען עס איז שוין געווען דריי אַזויגער פארטאג האט פיאַטר גענומען שפילען אויף דער גיטאַרע אַ וואַלץ-קאַזאַק. די סטונעס האבען יאַמערליך און אַנגענעם געקלונגען איז דער אומבאַוועגליכער לופט, אבער ביי דעם געביל־ דעמען קאַמערדינער איז אויסער דאָס ביסעל שעהנקייט פון אַז אַנ־ פאַנגער מעהר נאך ניט אַרויסגעקומען: די נאַטור האט איהם ניט געגעבען קיין מוזיקאַלישע פעהיגקייטען, אזוי ווי אַלע אַנדערע.

און דערווייל איז דאס לעבען אין מאַרינאָ ניט געגאַנגען אזוי ווי עס באַדאַרף צו זיין, און דער אַרימער ניקאַלאַי פעטראַוויטש האָט געהאַט שלעכטע צייטען. דאָגות וועגען פאַרם זיינען געוואָקסן סען מיט יעדען טאַג — דאָגות צו וועלכע עס האָט זיך קיין סוף ניט געזעהן. דאָס האָבען צו טאָן מיט געדונגענע אַרבייטער איז געוואָרען אומערטרעגליך. אייניגע האָבען געוואַלט אַוועקגעהן אָדער מעהר געצאהלט, אַנדערע זיינען אַוועקגעגאַנגען, פאַרנעמענדיג אַ נאָדערוף. די פּערד האָבען צוגעקריינקט, דער שפּאַן איז צופאַלען געוואָרען, ווי פון אַ פייער פאַרברענט. די אַרבייט איז געטאָן געוואָרען נאַכלעסיג. די דרעשימאַשין, וואָס מ'האַט אויסגעשריבען פון מאַסקווע, האָט ניט געקענט באַנוצט ווערען צוליב איהר שווערקייט, אַ צווייטע האָט מען גלייך פאַרדאַרבען. אַ העלפט פון די בהמות איז פאַרברענט געוואָרען, פון דעם וואָס אַ בלינדע אַלמע פון די הויפיגע איז אין אַ ווינטיגען טאַג געגאַנגען מיט אַ האַלעוועשקע צו באַרויכערען איהר בהמה... אמת, לויט ווי די אַלמע האָט פאַרויכערט, האָט זיך דער גאַנצער אומגליק גענומען דערפון, ווייל דעם פריץ האָט זיך פאַרוואַלט איינפיהרען נייע סאַרטען קעז און מילך-פּראָדוקטען. דער אויפזעהער האָט זיך פּלוצלונג פאַרפּוילט און ער האָט אפילו אַנגעהויבען גראַב צו ווערען, ווי עס ווער דען גראַב אַלע רוסען, וועלכע קומען אַז אויף קעסט. דערזעהענדיג פון ווייטען ניקאַלאַי פעטראַוויטש'ן, פלעגט ער, כדי אַרויסצו-ווייזען, אַז ער טוט עפעס, אַ וואַרף טאָן אַ ריטעל אויף אַ פאַרביי-לויפענדיגען חזיר אָדער אַנשרייען אויף אַ האַלבי-נאַקעטען אינגעל, אבער אזוי פלעגט ער כסדר שלאָפען. די פויערים, וועלכע מ'האַט אַוועקגעזעצט אויף צינז, האָבען ניט געבראַכט די געלט אין צייט, זיי האָבען גע'גנב'עט וואַלד. כמעט יעדע נאכט האָבען היטער געכאַפט, און אַמאל מיט גוואַלד פאַרנומען, פויערשע פּערד אויף די לאַנקעס פונ'ם „פאַרם“. ניקאַלאַי פעטראַוויטש האָט שוין געהאַט באַשטימט אַ געלט'שטראַף פאַר'ן שאַדען, אבער געוועהנליך האָט זיך עס געענדיגט מיט דעם, וואָס נאַכדעם ווי זיי זיינען אָפגע-שטאַנען עטליכע טעג אויף זיין קאַרמע, האָט מען זיי צוריקגעקערט

צו זייערע אייגענטימער. און אויב דאס איז וועניג, האבען זיך נאך די פויערים אנגעהויבען ארומצורייסען: ברידער האבען געפאדערט א חלוקה, זייערע ווייבער האבען זיך ניט געקענט איינלעבען אין איין הויז, מיט אמאל פלעגט אויסברעכען א נעשלעג, און אלע פלעגן זיך מיט אמאל א הויב טאן, ווי סאלדאטען. אלע פלעגען זיך צונויפלויפען פאר'ן גאנעק פון קאנטאר, מ'פלעגט זיך שטופען צום פריץ, שכור'ע, מיט צושלאנגענע פנימ'ער, און זיי פלעגען פאדערען א משפט און א שטראף. עס פלעגט זיך אויפהויבען א טומעל, א געשריי, ווייבערשע קוויטשעדיגע קולות, צונויפגעמישט מיט זיך לערייען פון מענער. מ'פלעגט זיך דארפען פאנאנדערקלייבען אין יעדענס טענות, אליין שרייען ביז הייזעריג ווערען, וויסענדיג פאר אויס, אז מ'קען ניט קומען צו קיין ריכטיגען באשלוס. עס האבען ניט געסטאיעט קיין הענט צו שניידען די תבואה אויף די פעלדער: א דערבייאגער קליינער גוטבאזיצער, מיט א פרומען פנים, האט צוגעזאגט, אז ער וועט צושטעלען שניטער פאר צוויי רובעל א דע-סאטיו, און ער האט אנגעפייפט אויף זעהר א מיאוס'ן אופן. זיינע פויערטעס האבען פארלאנגט אומגעהערטע פרייזען, און דער קארן האט זיך דערווייל ארויסגעשאטען. דעם היי האט מען ניט גע-שניטען, און דא האט דער ראטה פון אפעקונעס געסטראשעט און געפאדערט א באלדיגע פולע איינצאהלונג פון די פראצענטען.. — איד האב שוין קיין כחות ניט! — האט ניט איין מאל נר-קאלאי פעטראוויטש אויסגעשריען מיט פארצווייפלונג, — אליין ארומרייסען זיך מיט זיי איז אוממעגליך, שיקען נאך פאליציי — ערלויבען ניט די פרינציפען, און אהן מורא פאר א שטראף קען מען מיט זיי גאר ניט מאכען!

Du calme, du calme — האט פאוועל פעטראוויטש אויף

דעם באמערקט, און אליין האט ער געמורמעלט, האט זיך גע-ברוגט'ט און האט געצופט די וואנצען.

באזאראון האט זיך געהאלטען פון ווייטען פון אט די אלע זאכען. און ווי א נאסט האט ער זיך טאקע ניט געדארפט מישען אין פרעמדע געשעפטען. גלייך אויף מארגען, ווי ער איז געקומען

אין מאַרינא, האָט ער זיך גענומען צו זיינע זשאַבעס, צו זיין אינפֿר זאַריאָ, צו די עקספּערימענטען אין כימיע און ער איז כסדר פֿאַרנר מען געווען מיט דעם. אַרקאַדי, ווידער, האָט געהאַלטען פֿאַר זיין פֿליכט, אויב ניט העלפֿען דעם טאַטען, איז וועניגסטענס מאַכען דעם אַנשטעל, אַז ער איז גרייט איהם צו העלפֿען. ער האָט איהם געדולדיג אויסגעהערט און איין מאל האָט ער געגעבען עפעס אַז עצה, ניט כדי מ'זאָל איהם פֿאַלגען, נאָר כדי ווייזען, אַז ער נעמט אַז אַנטייל. אַגראַנאַמיע האָט ער ניט פֿיינט געהאַט, פֿאַרקערט, ער האָט מיט פֿאַרענדיגען גע'חלומ'ט פֿון אַגראַנאַמישער טעטיגקייט, אַבער איצט האָבען זיך ביי איהם אַנדערע געדאַנקען געדורעהט אין קאַפּ. אַרקאַדי האָט צו זיין אייגענער פֿאַרוואַנדערונג ניט אויפֿ געהערט צו טראַכטען פֿון ניקאַלסקאיע. פֿריהער וואָלט ער נאָר מיט די פֿלייצעס אַ קוועטש געטאַן ווען אימיצער וואָלט איהם גע־ זאָגט, אַז ער וועט זיך לאַנגווייליגען אונטער איין דאַך מיט באַזאָ־ ראַוו'ן, און נאָך וואו — אין זיין טאַטענ'ס הויז. ס'איז איהם אַבער געווען לאַנגווייליג, און עס האָט איהם געצויגען פֿון דאַרטען. ער פֿלעגט שפּאַצירען ביז מיער ווערען, אַבער אויך דאַס האָט ניט געהאַלפֿען. ריידענדיג איינמאַל מיט'ן טאַטען, האָט ער זיך דער־ וואוסט, אַז ביי איהם געפינען זיך עטליכע נאַנץ אינטערעסאַנטע בריעה, וואָס אַדינצאַוואַס מוטער האָט אַמאָל געשריבען צו זיין פֿאַרשטאַרבֿענער פֿרוי, און ער האָט איהם ניט אפּגעלאָזען, ביז ער האָט איהם געגעבען די בריעה צוליעב וועלכע ער האָט גע־ דאַרפט איבערקוקען אַ צוואַנציג פֿאַרשיידענע קעסטעלאַך און שופֿלאַדען.

אריינקריגענדיג אַט די האַלב־פֿאַרפּוילטע פּאַפּירלאַך, האָט זיך אַרקאַדי ווי באַרוהיגט, ווי ער וואָלט דערזעהן פֿאַר זיך דעם ציעל צו וועלכען ער דאַרף געהן. „איך מיין עס אייך ביידען“, האָט ער אַהנאוּיפּהערליך געשעפּטשעט, — זי האָט אליין געזאָגט. „איך וועל פֿאַהרען, איד וועל פֿאַהרען, כאַפּט עס דער טייוועל!“ ער האָט זיך אַבער דערמאַנט אַז דעם לעצטען באַזוך, אַז דעם קאַלטען אויפֿ־ נעמען, אַז דער פֿריהערדיגער אומאַנגעמליכקייט, און אַ מורא האָט

איהם באהערשט. „אפשר“ די קראפט פון דער יונגער, דער פאר- בארגענער געפיהל אויסצופרוכירען זיין מול, אויסצופרוואוען זיינע כחות איינער אליין, אהן דער הילף פון אימיצען אנדערש — האבען ענדליך בייגעקומען. עס זיינען קיין צעהן טעג ניט אַוועק זינט ער איז געקומען קיין מאַרינא, און ער האט זיך שוין ווידער אַוועקגעלאָר- זען אין שטאדט מיט דעם תירוץ, אַז ער וויל אויסשטודירען די סיסטעמע פון זונטאגישולען, און פון דארטען אין ניקאלסקאיע, אונ- טער יאָגענדיג כסדר דעם פוהרמאן, האט ער זיך געטראָגען אַהין, ווי אַ יונגער אַפּיצער צום שלאַכט: „ס'איז איהם אי פרעהליך גע- ווען, אי ער האט זיך געשראַקען, אומגעדולד האט איהם געוואָרען.“ „די הויפט זאך איז — מ'דאַרף ניט קלערען“, האט ער גע'טענה'ט מיט זיך אליין. א פוהרמאן האט ער אַנגעטראָפּען אַ לעבעדיגען. ער פלעגט זיך אַפּשטעלען לעבען יעדען שענקעל, זאָגענדיג: מ'דאַרף מאַכען אַ שנעפּסעל. אָבער דערפאַר, אַז ער האט שוין געמאַכט אַ שנעפּסעל, האט ער די פּערד ניט געזשאַלעוועט. ענדליך האט זיך באַוווּזען אַ הויכער דאָך פון דער באַקאַנטער הויז... „וואָס טו איך?“ איז פּלוצלונג דורכגעלאָפּען אַ געדאַנק אין אַרקאַדי'ס קאַפּ. „איך וועל זיך דאָך אָבער ניט צוריקקעהרען!“ די פּערד זיינען פּריינדליך געלאָפּען. דער פוהרמאן האט געשריען און געפּיפּט. אַט האט שוין דער בריקעל אַ דונער געמאַן אונטער די קאַפּיטעס און אונטער די רעכער, אַט זיינען זיי צוגעקומען צו דער אַלע פון די אַפּגעשוירענע יאַלעס... אַ ראַזע פּרויען-קלייד האט אַ גלאַנץ געמאַן אין דעם טונקעלען גרין, אַ יונגער פנים האט אַרויסגעקוקט פון אונט- טער אַ דינעם ראַנד פון אַ פאַריסאַן... ער האט דערקענט קאַטיאַ'ן און זי האט איהם דערקענט. אַרקאַדי האט געהייסען דעם פוהר- מאַן אַפּשטעלען די לויפּענדע פּערד, איז אַרויסגעשפּרונגען פון עקיי- פּאַזש און איז צו איהר צוגעגאַנגען. „דאַס זייט איהר?“ האט זי אַרויסגערעדט, און איז ביסלעכווייז אינגאַנצען רויט געוואָרען: „לאַמיר געהן צו דער שוועסטער, זי איז דא אין גאַרטען, ס'וועט איהר אַנגענעם זיין צו זעהן איד.“

קאַטיאַ האט אַוועקגעפּיהרט אַרקאַדי'ן אין גאַרטען. זיין באַ-

געגעניש מיט איהר האט אויסגעוויזען צו זיין א סימן פון מזל. ער האט זיך דערפרעהט מיט איהר ווי מיט אן אייגענער. אלץ איז געווען ווי געוואונשען; ניט קיין אויפזעהער, ניט קיין מעלדען. דארט וואו די וועגעלע האט זיך פארדרעהט, האט ער דערזעהן אַנאַ סערגיעוונאַ'ן. זי איז געשטאַנען מיט דער פלייצע צו איהם. דערהערענדיג טריט, האט זי זיך שטיל אומגערעהט.

אַרקאַדי האט זיך ווידער, שיער ניט פאַרלאָרען, אָבער די ער-שטע וועטער, וואס זי האט ארויסגערעדט, האבען איהם גלייך בא-רוהיגט. „וואס מאכט איהר, אַנטלאָפּענער?“ האט זי געזאָגט מיט איהר גלעטענדיגען קול, און זי איז איהם אַנטקעגען געגאַנגען. שמויכלענדיג, און צונויפציהענדיג די אויגען פון ווינט און פון דער זון: „וואו האַסטו איהם געפונען, קאַטיאַ?“

— איד האב אייד געבראַכט, אַנאַ סערגיעוונאַ, — האט ער אַנגעהויבען, — עפעס אַזוינס וואס איהר האט פאַר קיין פאַל ניט ערוואַרט..

— איהר האט זיך געבראַכט, דאַס איז בעסער פון אלץ.

באַלייטענדיג אַרקאַדי'ן מיט אן איראַנישען געפיהל פון מיט-לייד, און געבענדיג איהם צו פאַרשטעהן, אַז ער נאַרט זיך ניט אַפּ אויף אַ האַהר וועגען דעם צוועק פון זיין פאַהרען, האט זיך בא-זאַראו אַינגאַנצען אַפּגעזונדערט: איהם איז באַפאַלען אַ פיבער-האַפטער חשק צו אַרבייטען. מיט פאַוועל פּעטראַוויטש'ן האט ער זיך שוין מעהר ניט געאַמפּערט, בפרט נאָך, אַז יענער פלעגט אין זיין אַנוועזענהייט אַנשטעלען אַז אַריסטאָקראַטישען פנים און זי-נע מיינונגען פלעגט ער אויסדריקען מעהר אין אומקלאָרע קלאַנגען, ווי אין ווערטער. איינמאַל נאָר האט ער זיך שיער ניט אַריינגעלאָזען אין אַ ויכוח מיט דעם „ניהיליסט“ איבער אַ מאָדערנער פראַגע אין יענער צייט: וועגען די רעכטע פון די אַדעליגע אין די באַלטישע

פראווינצען. ער האט, זיך אבער פלוצלונג אליין אפגעשטעלט, ארויסזאגענדיג מיט א קאלטער העפליכקייט:

— סיי ווי, מיר קענען איינער דעם צווייטען ניט פארשטעהן, איד, וועניגסטענס, האב ניט די עהרע אייך צו פארשטעהן. — אודאי ניט! — האט באזאראן אויסגערופען. — א מענש איז אלץ פעהיג צו פארשטעהן — ווי אזוי דער עפיר טרייסעלט זיך און וואס עס קומט פאר אויף דער זון, אבער ווי אזוי איין מענש קען אויסשנייצען דעם נאז אזוי, און דער צווייטער אנדערש, אט דאס קען ער ניט פארשטעהן.

— וואס, אט דאס איז שארפזיניג? — האט ניקאלאי פעטראָוויטש א זאג געטאן מיט א פראגע, און ער איז אפגעגאנגען אן א זייט.

נאר סיי ווי, אמאל פלעגט ער בעטען ערלויבניש ביצואוואויך נען באזאראו'ס עקספערימענטען, און איינמאל האט ער אפילו צוגערוקט זיין אנגעפארפיומירטען, גוט אויסגעוואשענעם פנים צום מיקראסקאפ, כדי א קוק צו טאן, ווי א דורכזיכטיגע אינפואריע האט געשולנגען א גרינינקען שטויבעלע און האט עס פלייג איבערגעקייט מיט איהרע קלייניקע קלאפערלאך, וועלכע האבען זיך געפונען אין איהר מויל. א סך אפמער ווי זיין ברודער האט באזאראו'ן באזוכט ניקאלאי פעטראוויטש. ער וואלט יעדען טאג געקומען זיך „לערנען“, ווי ער האט זיך אויסגעדריקט, ווען ניט די זארגען וועגען פארם, וועלכע האבען איהם ניט אפגעלאזען; ער פלעגט ניט שמערען דעם יונגען נאטור־פארשער; ער פלעגט זיך זעצען ערנעץ אין א ווינקעל פון צימער און פלעגט אויפמערק־זאם קוקען, ערלויבענדיג זיך ווען ניט ווען א פארזיכטיגע פראגע. ביים עסען פלעגט ער זעהן פארפיהרען א רייד וועגען פיזיק, געאלאגיע אדער כימיע, דערפאר ווייל אלע אנדערע טעמעס, אפילו ווירטשאפטליכע, שוין ניט ריידענדיג וועגען פאליטישע, האבען געקענט פיהרען אויב ניט צו קיין צוזאמענשטויס, איז צו א געגענד זייטיגע אומצופרידענהייט. ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך אנטגעשטויסען, אז זיין ברודערס שנאה צו באזאראו'ן איז אויף א

האחר ניט קלענער געווארען. אן אומוויכטיגע פאסירונג, צווישען פיעלע אנדערע, האט באשטעטיגט אויף דעם. די כאליערע האט זיך אנגעהויבען צו באווייזען ערגעץ ניט ווייט און האט אפילו „אויסגעריסען“ צוויי מענשען פון מארינא נופא. ביינאכט האט פאוועל פעטראוויטש געקראגען א שטארקען אַנפאַל. ער האט זיך אָפּגעמאַטערט ביז אין דער פריה, אבער ער איז ניט אַנגעקומען צו באַזאַראַוו'ס קונסט — און, טרעפּענדיג זיך מיט איהם אויפ'ן צווייטען טאָג, האט ער אויף זיין פראַגע: „פאַרוואָס ער האט ניט געשיקט נאָר איהם?“ געענטפערט, נאָר אינגאַנצען אַ בלייכער, אבער שוין אַ פינקטליך פאַרקאַמטער און אַן אָפּגעדאַלטער: „ווי ווייט איד גערענט, האט איהר דאָך אַליין געדאַגט, אַז איהר גלויבט ניט אין מעדיצין“. אַזוי זיינען פאַרבײַ געגאַנגען טעג. באַזאַראַוו האט געאַרבייט עקשנות'דיג און ביי... דערווייל איז אין ניקאַלאַי פעטראַוויטשעס הויז געווען אַ וועזען, פאַר וועלכען ער פלעגט טאַקע זיין האַרץ ניט אויסגיטען, אבער מיט וועלכען ער האט מיט פאַרגעניגען פאַרבראַכט... דער דאַזיגער וועזען איז געווען פעניטשקאַ.

ער פלעגט זיך מיט איהר מיינסטענס באַגעגענען אין דער פריה איז גאַרטען אַדער אין הויף. צו איהר אין צימער פלעגט ער ניט אַריינגעהן, און זי איז אינגאַנצען איין מאַהל צוגעגאַנגען צו זיין טיר, צו פרעגען איהם, אויב זי זאָל באַדען מיט'אַן אַדער ניט? ניט נאָר האט זי געהאַט צו איהם צוטרויען, ניט נאָר האט זי פאַר איהם ניט מוראַ געהאַט, זי האט זיך פאַר איהם געהאַלען פרייער ווי פאַר ניקאַלאַי פעטראַוויטשען אַליין. ס'איז שווער צו ערקלעהרען פאַר וואָס עס איז אַזוי געווען. ס'קען זיין, אַז דערפאַר ווייל זי האט אומבאַוואוסט געפיהלט, אַז באַזאַראַוו האט ניט יענע אַדעליגקייט, יענע אַנגעצויגענקייט, וועלכע אי עס ציהט צו אי עס שרעקט. אין איהרע אויגען איז ער געווען אי אַ זעהר גוטער דאַקטאר, אי אַ פשוט'ער מענש. זי האט זיך ניט געשטערט אין זיין אַנוועזענהייט און האט געטאָן פאַר'ן קינד אַלץ וואָס מ'דאַרף. און איינמאַהל, ווען איהר האט זיך פלוצלינג

דער קאפ פארדרעהט — האָט זי פון זיינע הענד גענומען אַ לעפעלע רפואות. אין ניקאלאי פעטראוויטשעס אַנוועזענהייט האָט זי זיך טאָן מחמת זי האָט עפעס געוואַלט פאַרדעקען, זי האָט עס געטאָן ווייל זי האָט געפיהלט, אַז דאָס פאַסט ניט. פאַר פאַוועל פעטראַ זויטשען האָט זי מעהר מורא געהאַט ווי ווען ניט איז פריהער. פון אַ קורצער צייט אַז ער האָט איהר אַנגעהויבען נאַכצוקוקען, ער פלעגט זיך פלוצלונג באַווייזען, ווי ער וואַלט פון דר'ערד אויסגעוואַקסען הינטער איהר פלייצע אין זיין ענגלישען אַנצוג, מיט אַן אומבאַוועגליכען שאַרפען קוק און מיט די הענד אין די קעשענעס. — „ווי מ'וואַלט דיך מיט קאַלטען וואַסער אָפגעגאַסען“, האָט זיך פעניטשקע באַקלאַנט פאַר דוניאַשאַן; און יענע האָט איהר געענטפערט מיט אַ זיפּן און געטראַכט האָט זי וועגען אַ צווייטען „געפיהללאַזען“ מענשען. אליין ניט פאַרדעכטיגענדיג דאָס, איז באַזאַראַן געוואָרען אַ „גרויזאַמער טיראַן“ פון איהר נשמה-פעניטשקען איז באַזאַראַן געפעלען געווען, און זי איז אויך איהם געפעלען געווען. זיין פנים פלעגט גאַר אַנדערש ווערען, ווען ער פלעגט מיט איהר ריידען: דער אויסדרוק פון זיין פנים פלעגט ווערען אַ ליכטיגער, כמעט אַ גוטער, און צו זיין געוועהנליכער נאַכלעסיגקייט האָט זיך צוגעמישט עפעס אַזאַ שפאַסיגע אויפֿ-מערקזאַמקייט. פעניטשקאַ איז שעהנער געוואָרען פון טאַג צו טאַג. ס'איז פאַראַן אַ צייט אין דעם לעבען פון יונגע פרויען, ווען מיט אַמאַל הויבען זיי אַז צו בליהען און פאַנדערצולאָזען זיך ווי זומערדיגע רויזען, אַזאַ צייט איז איצט געווען ביי פעניטשקען. אַלץ האָט אין דעם געהאַלפּען, אַפילו די היצען פון יולי, וועלכע זיינען דעמאַלט געווען. אַנגעטאָן אין אַ ווייסער גרינגער קלייד, האָט זי אַליין אויסגעזעהן ווייסער און גרינגער: פון דער זון איז זי ניט אָפגעברענט געוואָרען און די היץ, פון וועלכער זי האָט זיך ניט געקענט אַיינהיימען, האָט עטוואַס גערוימעלט איהרע באַקען און אויערען, און, אַריינגיסענדיג אַ שטילע פּוילקייט אין איהר גאַנצען קערפער, האָט זי זיך אָפגעשפּיגעלט מיט אַ דרעמלעך

דיגער מאטקייט אין איהרע שעהנינקע אויגעלאך. זי האט כמעט ניט געקענט ארבייטען, איהרע הענד זיינען געפאלען צו איהרע קני. זי איז קוים ארומגעגאנגען, און האט ניט אויפגעהערט צו זיפצען און צו באקלאגען זיך מיט א קאמישער הילפלאזיגקייט.

— דו האסט זיך געדארפט אפטער באדען, האט איהר ניקאלאי פעטראוויטש געזאגט. ער האט איינגעארדענט א גרויסען פלאץ צו באדען זיך אין איינער פון זיינע טייכלאך, וועלכע איז נאך ניט אינגאנצען פארשוואונדען, און האט עס איבערנעדעקט מיט א לייווענט.

— אד, ניקאלאי פעטראוויטש! ביז מ'דערנעהט צום טייכעל קען מען אוועקפאלען, און ביז מ'קומט צוריק קען מען אוועקפאלען לען: אין גארטען איז דאך קיין שאטען ניטא.

— דאס איז אמת, קיין שאטען איז ניטא, האט ניקאלאי פעטראוויטש געענטפערט, און האט געריבען זיינע ברעמען.

איינמאהל א זייגער זיבען אין דער פריה, ווען באזאראוו האט זיך צוריקגעקעהרט פון א שפאציר, האט ער געטראפן פער ניטשקען אין דעם שוין לאנג פארבליהטען זומער גערטעל, וועלכער איז נאך אבער געדיכט און גריין געווען. זי איז געזעסען אויף א בענקעל, ווי אלע מאהל מיט א ווייסער טיכעל אויף איהר קאפ. לעבען איהר איז געלעגען א גאנצער בינטעל פון רויטע און ווייסע רויזען, נאך פייכטע פון טוי, זיי האבען זיך באגריסט.

— א יעווגעני וואסיליטש! האט זי געזאגט, און זי האט עטוואס אויפגעהויבען דעם ברעג פון טיכעל, כדי א קוק צו טאן אויף איהם. איהר האנד האט זיך בעת מעשה אפגעדרעקט ביז'ן איילענבויען.

— וואס טוט איהר עס דא? האט באזאראוו געפרעגט, זע צענדיג זיך לעבען איהר, — איהר פלעכט א בוקעט?

— יע, אויפ'ן טיש אוועקצושטעלען צום אַנבייסען. ניקא— לאי פעטראוויטש ליעבט עס.

— צום אַנבייסען איז דאך נאך אבער ווייט. אד, וויפיעל בלומען!

— איד האב זיי איצט אָנגערײסען, שפּעטער וועט הייס ווער
דען, און ס'וועט אוממעגליך זיין ארויסצוגעהן. קוים וואָס מ'קען
איצט דעם אַטעם כאַפּען. איד בין זעהר שלאָף געוואָרען פון דער
היץ, איד האב מורא, איד זאל נישט קראַנק ווערען.

— וואָס איז דאָס פאַר אַן אײנפאַל? לאַזט מיר אַנטאַפּען
אַײער פּוֹלס. באַזאָראָוו האָט איהר האַנד אָנגענומען, האָט אָנגע-
טאַפּט דעם פּינקטליך שלאַגענדיגען אַדערעל, און נישט צעהלענדיג
אַפּילו, האָט ער איהר האַנד אַרויסגעלאָזען זאָגענדיג: — הונדערט
יאָהר וועט איהר לעבען.

— אַד, זאל גאָט אַפּהײטען! האָט זי אויסגרוּפּען.

— פאַרוואָס? אײך ווילט זיך דען נישט לעבען לאַנג?

— אַבער הונדערט יאָהר! איד האָב געהאַט אַ באַבע פון
פּינף-און-אַכציג יאָהר — אַד ווי זי האָט זיך געמאַטערט! אַ
שוואַרצע, אַ טויבע, אַן אײנגעהויקערטע, האָט כסדר געהוסט, זי
איז זיך אַלײן צו לאַסט געפאַלען, וואָס פאַר אַ לעבען איז דאָס?

— איז בעסער צו זיין אַ יונגע?

— וואָס הייסט, ווי דען?

— מיט וואָס איז עס בעסער? זאָגט מיר!

— וואָס הייסט מיט וואָס? אַט איצט בין איד אַ יונגע,
איד קען אַלץ טאָן, — איד וועל אי געהן, אי קומען, אי בריינגען,
און איד דאַרף קיינעם נישט בעטען... וואָס דאַרף מען בעסער?

— אַט מיר איז אַלץ אײנס: אויב איד בין יונג אַדער אַלט.

— ווי אַזוי קענט איהר עס זאָגען, אַז עס איז אַלץ אײנס?

ס'איז אוממעגליך, דאָס וואָס איהר זאָגט.

— זאָגט איהר אַלײן, פּעדאַסיאַ ניקאַלאַיעוונע, צו וואָס דאַרף

איד מײן יוגענד? איד לעב אײנזאַם...

— דאָס ווענדט זיך אַלע מאָהל אַז אײך.

— אַט דאָס איז די מעשה וואָס עס ווענדט זיך נישט אַז מיר!

וואַלט כאַטש ווער אויף מיר רחמנות געהאַט.

פּענימטשאַק האָט פון דער זײט אַ קוק געטאָן אויף באַזאָראָוו'ן,

זי האט אבער גארניט געזאגט. — וואס פאר א בוד האלט איהר עס? — האט זי געפרעגט אין א ווילע ארום.

— אט דער א? דאס איז א וויסענשאפטליכער בוד, דא איז פאראן חכמה.

— און איהר לערענט זיך נאך אלץ? און ס'איז אייך ניט לאנגנווייליג? איד גלויב, אז איהר קענט שוין אלץ.

— קענטיג, אז נאך ניט אלץ. לאמיר זעהן ווי איהר ליענט אביסעל.

— איד וועל אבער גארניט פארשטעהן. ס'איז א רוסישער? האט פעניטשקא געפרעגט, נעמענדיג אין ביידע הענד א שווער איינגעבונדענעם באנד — ס'אר א גראבער! — א רוסישער.

— איד וועל סיי ווי גאר ניט פארשטעהן.

— איד בעט אייך ניט ליענען, כדי איהר זאלט פארשטעהן. איד וויל קוקען אויף אייך ווען איהר וועט ליענען. ווען איהר ליענט באוועגט זיך אייער שפיץ נאז זעהר חנ'עוודיג.

נאכדעם ווי פעניטשקא האט שוין געהאט אנגעהויבען צו ליענען איז דער שטיל אז אפהאנדלונג, וואס עס האט זיך אויפ־געמישט, וועגען „קרעאזאט“ האט זי זיך פאנאנדער געלאכט און האט א ווארף געטאן דאס בוד... עס האט זיך אראפגעגליטשט פון בענקעל אויף דער ערד.

— איד ליעב אויך צו זעהן ווי איהר לאכט, האט באזאראן געזאגט.

— הערט אויף!

— איד ליעב צו הערען ווען איהר רעדט. ס'קלינגט ווי א מורמלען פון א טייכעל.

פעניטשקא האט אפגעקעהרט איהר קאפ. — ס'אר מאדנער איהר זייט! האט זי געזאגט, פיהרענדיג איהרע פינגער איבער די בלומען. — וואס קענט איהר פון מיר הערען? איהר האט געפיהרט געשפרעכען מיט אזעלכע קלוגע דאמען.

— עד, פעדאסיא ניקאלאיעוונא! גלויבט מיר: אלע קלוגע דאמען אויף דער וועלט זיינען ניט ווערט אייער איילענבויען.
 — נו, וואס נאך וועט איהר אויסטראכטען! האט פער ניטשקא א שעפטשע געטאן און האט צונויפגעדריקט די הענד.
 באזאראו האט אויפגעהויבען דאס בוך פון דער ערד. — דאס איז א מעדיצינישער בוך, פארוואס ווארפט איהר עס?
 — א מעדיצינישער? — האט פעניטשקא איבערגע'חזר'ט, און האט זיך אומגעדריעהט צו איהם. — איהר ווייסט וואס? פון יעדער צייט אז, וואס איהר האט מיר יענע טראפענס געגעבען, איהר געדענקט? שלאפט מיטא זעהר גוט! איר ווייסט גאר ניט ווי אזוי אייך אפצודאנקען, איהר זיינט אזא גוטער, כ'לעבען.
 — געווענהליך דארף מען דאקטוירים באצאהאלען, האט באזאראו באמערקט אויף קאטאוועס. — דאקטוירים, ווי איהר ווייסט אליין, זיינען אייגעננוציגע מענשען.
 פעניטשקא האט איהרע אויגען אויפגעהויבען אויף באזאראו, זיי האבען נאך טונקעלער אויסגעזעהן פון דעם ווייסען אפשיין, וועלכער איז געפאלען אויף דעם אויבערשטען טייל פון איהר פנים. זי האט ניט געוואוסט, צו שפאסט ער, אדער ניין.
 — אויב איהר ווילט וועלען מיר מיט פארגעניגען... מ'דארף פרעגען ביי ניקאלאי פעטראוויטשען....
 — איהר מיינט דען, אז איר וויל געלט? האט איהר באזאראו ראן איבערגעשלאגען. — ניין איר פארלאנג פון אייך קיין געלט ניט.

— וואס דען? האט פעניטשקא געפרעגט.
 — וואס? — האט באזאראו איבערגע'חזר'ט, — טרעפט.
 — וואס בין איר פאר א טרעפערין!
 — וועל איך אייך זאגען, איר וויל... איינע פון די רויזען.
 פעניטשקא האט זיך ווידער צולאכט און האט אפילו מיט די הענד א פאטש געטאן, אזוי קאמיש האט איהר אויסגעוויזען באזאראו פארלאנג. זי האט געלאכט, און איז דערזעלבער צייט האט זי זיך געפיהלט געשמייכלעט.

באזארטאו האט אויף איהר אויפמערקזאם א קוק געטאן.
 — מיט'ן גרעסטען פארגעניגען, האט זי ענדליך ארויסגע-
 זאגט, און, צוכויגענדיג זיך צום בענקעל, האט זי גענומען איבער-
 קלייבען די רויזען. — וועלכע ווילט איהר, א רויטע אדער א ווייסע?
 — א רויטע, און ניט זעהר קיין גרויסע.

זי האט זיך אויסגעגלייכט. — אט האט איהר, האט זי גע-
 זאגט, און זי האט גלייך צוריקגעכאפט איהר אויסגעשמרעקטע
 האנד און פארבייסענדיג די ליפען, האט זי געקוקט אויף דעם
 אריינגאנג פון גערטעל דערנאך האט זי זיך צוגעהערט.
 — וואס איז? — האט באזארטאו געפרעגט. — ניקאלאי
 פעטראוויטש?

— ניין... ער איז אין פעלד אוועקגעפאהרען... און פאר איהם
 האב איך קיין מורא ניט... אבער פאוועל פעטראוויטש... מיר האט
 זיך אויסגעוויזען...
 — וואס?

— מיר האט זיך אויסגעוויזען, אז ער געהט אהער. ליין...
 קיינער געהט ניט. נעמט. — פעניטשקא האט באזארטאו'ן אפ-
 געגעבען די רויז.

— וואס פאר אן אורזאכע האט איהר מורא צו האבען פאר
 פאוועל פעטראוויטשען?

— ער שרעקט מיך אלץ. ריידען — רעדט ער ניט, ער קוקט
 אבער אזוי מאדנע. איהר האט דאך איהם אויך ניט לייעב. איהר
 געדענקט, פריהער פלעגט איהר זיך מיט איהם אלץ קריגען. איך
 ווייס אייגענטליך ניט וועגען וואס איהר קריגט זיך. איך זעה
 אבער, אז איהר דרעהט איהם אזוי, און אזוי...

פעניטשקא האט מיט די הענד באוויזען ווי אזוי, נאך איהר
 מיינונג נאך, באזארטאו האט געדרעהט פאוועל פעטראוויטשען.

באזארטאו האט א שמייכעל געטאן. — און ווען ער וואלט מיך
 אנגעהויבען צו באזיגען. — האט ער געפרעגט, — וואלט איהר זיך
 פאר מיר אנגעהמען?

— ווי קום איד זיך פאר אייך אנצונעהמען? ניין, אייך קען מען ניט בייקומען.

— דענקט איהר אזוי? און איד ווייס פון א האנד, וועלכע קען מיך מיט איין פינגער בייקומען, ווען זי זאל נאר וועלען.

— וואס איז דאס פאר א האנד?

— איהר ווייסט טאקע ניט? זעהט ווי פיין עס שמעקט די רויז, וואס איהר האט מיר געגעבען.

פעניטשקא האט אויסגעצויגען איהר העלזעל און האט צוגע-רוקט איהר פנים צום בלימעל... די טיכעל פון איהר קאפ האט זיך אראפגערוקט אויף איהרע פלייצעס. און ס'האט זיך באוויזען א ווייכע שווארצע מאסע, פון גלאנציגע, עטוואס צוואוארפענע האהר.

— ווארט, איד וויל א שמעק טאן מיט אייך אינאיינעם, האט באזאראון געזאגט, ער האט זיך אנגעבויען, און ער האט איהר א שטארקען קוש געגעבען אין איהרע אויפגעפענטע ליפען.

זי האט א ציטער געטאן, און האט זיך מיט בירדע הענט אָנ-געשפארט אויף זיין ברוסט, אבער אנגעשפארט האט זי זיך גרינג, אזוי, אז ער האט ווידער געקענט באנייען און פארלענגערען זיין קוש.

א טרוקענער הוסט האט זיך דערהערט פון הינטער דעם בען. פעניטשקא האט זיך גלייך אוועקגערוקט צום צווייטען עק פון בנעקעל. פאוועל פעטראוויטש האט זיך באוויזען, האט זיך עטל וואס א ניג געטאן און א זאג געבענדיג מיט א בייזער טרויעריג-קייט: „איהר זייט דא“, — איז ער אוועק. פעניטשקא האט גלייך צונויפגעקליבען אלע רויזען און איז ארויס פון גערטעל. „איהר האט באגאנגען א זינד, יעווגעני וואסיליעוויטש“, האט זי א שעפ-טשע געטאן, אוועקגעהענדיג. א ניט קיין געמאכטער פארווארף האט זיך געהערט אין איהר טאן.

באזאראון האט זיך דערמאנט אן א צווייטער סצענע, וואס האט פאסירט ניט לאנג צוריק. ס'האט איהם באנג געטאן, און ס'האט איהם פארדראסען אויף זיך אליין. ער האט אבער גלייך א טריי-

סעל געמאן מיט'ן קאפ, האט זיך אליין באגריסט „מיט דעם וואס ער איז געווארען אן אמת'ער סעלאראן“, און איז אוועק צו זיך אין צימער.

פאוועל פעטראוויטש איז ארויס פון גארטען און איז מיט לאנגזאמע טריט דערגאנגען ביו'ן וואלד. ער איז דארט פארבלויבען א היבשע צייט, און ווען ער האט זיך צוריקגעקערט צום אָנבייסען, האט ניקאלאי פעטראוויטש איהם זארגפעלטיג געפרעגט, אויב ער פיהלט זיך געזונד. אויף אזוי פיעל האט זיך זיין פנים פארענדערט.

— דו ווייסט, אמאל לייד איך פון דעם, וואס די גאל געהט מיר אריבער, — האט פאוועל פעטראוויטש רוהיג געענטפערט.

24

איז צוויי שעה ארום האט ער אנגעקלאפט אין באזראו'ס טיר.

— איהר מוזט מיר ענטשולדיגען, וואס איך שטער אייך אין אייערע וויסענשאפטליכע ארבייטען, — האט ער אנגעהויבען, איינזעצנדיג זיך אויף א שטוהל לעבען פענסטער און אַנשפארענדיג זיך אויף א שעהנעם שטעקען מיט א הענטעל פון העלפאנטביין. (ער פעלט געוועהנליך געהן אהן א שטעקען). — איך בין אָבער געצוואונגען צו בעמען אייך, אז איהר זאלט מיר שענקען פינף מיט צייט... ניט מעהר.

— איך קען איך געבען אזוי פיעל צייט, וויפיעל איהר ווילט נאָר אליין, — האט באזאראו גענטפערט. עפעס איז ביי איהם דורכגעלאפען איבער'ן פנים, ווי נאָר פאוועל פעטראוויטש האט אריבערגעטראטען דעם שוועל פון זיין טיר.

— איך דארף מעהר ניט ווי פינף מינוט. איך בין געקומען פארצולעגען אייך עפעס א פראגע.

— א פראגע? וועגען וואס איז עס?

— אט, הערט זיך איין. איז אנהויב ווען איהר זייט געקומען

איז מיין ברודער'ס הויז, ווען איד האָב זיך נאָך ניט געהאַט אָפּגע-
זאָגט פון דעם פאַרגעניגען צו פאַרבֿרענגען מיט אייד, איז מיר
אויסגעקומען צו הערען אייערע מיינונגען וועגען פאַרשיידענע זאַ-
כען, אַבער, אויף וויפּיעל איד געדענק, איז ניט צווישען אונז, און
ניט איז מיין אַנוועזענהייט ווען ניט איז גערעדט געוואָרען וועגען
דועלירען... וועגען דועלען איז אַלגעמיין. ערלויבט מיר צו הערען
אייער מיינונג וועגען דער זאַך.

באַזאָראָוו, וועלכער האָט זיך שוין געהאַט אויפֿגעהויבען צו
פּאָועל פּעטראַוויטש'ן, האָט זיך צוגעזעצט אויפֿ'ן ברעג טיש מיט
צונויפֿגעלייגטע הענט.

— אַט איז מיין מיינונג, — האָט ער געזאָגט: — פון אַ טעאָ-
רעטישען שטאַנדפּונקט איז דועלירען — אַן אומזין. נו, און פון
אַ פּראַקטישען שטאַנדפּונקט — איז שוין עפעס אַנדערש.

— ס'הייסט, איהר ווילט זאָגען, אויב איד האָב אייד נאָך
פאַרשטאַנען, אַז וואָס פאַר אַ טעאָרעטישע אַנשוואַונג איהר זאָלט
ניט האָבען וועגען דועלירען, וואָלט איהר אין דער ווירקליכקייט
ניט ערלויבט צו באַליידיגען אייד, ניט פאַדערענדיג אַ באַפֿרי-
דינונג.

— איהר האָט מיר זעהר גוט פאַרשטאַנען.
— זעהר גוט. ס'איז מיר זעהר אַנגענעם צו הערען עס פון
אייד. אייערע ווערטער פיהרען מיר אַרויס פון ספק...
— פון אומענטשלאַסענהייט, ווילט איהר זאָגען.
— ס'איז אַלץ איינס, איד דריק זיך אויס אַזוי, אַז מ'זאָל מיר
קענען פאַרשטעהן, איד בין... ניט קיין סעמינאַרישער ראַץ. אייערע
ווערטער באַפֿרייען מיר פון אַ געוויסער טרויעריגער נויטווענדדיג-
קייט. איד האָב באַשלאַסען צו שלאָגען זיך מיט אייד.

באַזאָראָוו האָט אויסגעלאַצט זיינע אויגען:

— מיט מיר?

— נאָר מיט אייד.

— אַבער פאַר וואָס? זאָגט מיר.

— איד וואָלט אייד געקענט ערקלערען די אורזאַכע, — האָט

פאועל פעטראוויטש אָנגעהויבען. — אָבער איד גלויב, אז עס איז גלייכער, ווען איד זאָל עס ניט טאָן. נאָך מיין מיינונג זייט איהר דאָ אז איבעריגער, איד קען איד ניט פארטראַגען, איד פארטאָמט איד, און אויב דאָס איז פאַר איד ניט גענוג..

פאועל פעטראוויטש'עס אויגען האָבען אויפגעבליצט... זיי האָבען זיך אויך אָנגעצונדען ביי באַזאַראַוו'ן.

— זעהר גוט, — האָט ער געזאָגט, — ווייטערדיגע ערקלערונג גען זיינען ניט גויטיג. איד איז איינגעפאַלען אויסצופרוּבירען אויף מיר אייער ריטערישען גייסט. איד וואָלט איד געקענט אָפֿ זאָגען איז אָט דעם פאַרגעניגען, עס וואָלט אָבער ניט געטויגט.

— איד דאַנק איד פון טיעפסטען האַרצען, — האָט פאועל פעטראוויטש געענטפערט, — און איצט קען איד האָפען, אז איהר וועט אָננעמען מיין ארויסרוף, ניט צווינגענדיג מיר אָנצונעמען גוואַלד־מיטלען.

— ס'הייסט, ריידענדיג אַהן אלענאָרען, צו אָט דעם שטעקען ? — האָט באַזאַראַוו קאַלטבלוטיג באַמערקט. — ס'איז אַכסאַלונט יושר'דיג. איהר דאַרפט מיר ניט באַליידיגען. דאָס איז דאָך אויך ניט אין גאַנצען אַהן געפאַהר. איהר קענט בלייבען אַ „רושענ־טעלמאַז“... אייער ארויסרוף נעם איד דאָך אויך אַז ווי אַ „רושענ־טעלמאַז“.

— זעהר שעהן, — האָט פאועל פעטראוויטש באַמערקט, און האָט דעם שטעקען אַוועקגעשטעלט אין ווינקעל. — מיר וועלען באַלד זאָגען עטליכע ווערטער וועגען די באַדינגונגען פון אונזער דועל, אָבער פריהער וויל איד וויסען, אויב איהר האָלט פאַר גויט ווענדיג אָנצוקומען צו דער פאַרמאַליטעט פון אַ קליינעם קריעג, וועלכער וואָלט געקנט דיענען פאַר אַן אורזאַכע פאַר מיין ארויסרוף. — ניין, בעסער אַהן פאַרמאַליטעמען.

— איד מיין אויך אַזוי. איד דענק אויך, אז עס איז ניט אַם פּלאַץ אַריינצודרינגען אין די אמת'ע אורזאַכען פון אונזער צו־זאַמענשטויס. מיר קענען איינער דעם אַנדערען ניט פאַרטראַגען. איז דאָס ניט גענוג ?

- איז דאס ניט גענוג? — האט באזאראוו איראניש איי-
בערגע'חור'ט.
— און וואס עס איז שייך צו די באדינגונגען פון דעם דועל,
איז אזוי ווי מיר וועלען קיין סעקונדאנטען ניט האבען, — ווארים,
וואו וועלען מיר זיי נעמען?
— טאקע, וואו וועלען מיר זיי נעמען?
— דעריבער האב איך די עהרע אייך פארצולייגען דאס פאל-
גענדע: מיר זאלען דועלירען מארגען אין דער פריה, לאמיר זאגען
א זייגער זעקס, הינטער'ן וואלד, מיט פיסטאלעטען, אויף דער
ווייטקייט פון צעהן טריט...
— אויף צעהן טריט? זאל זיין אזוי, אויף אזוי ווייט קענען
מיר איינער דעם אנדערען ניט אנקוקען.
— מיר קענען עס אויך מאכען אכט, — האט פאוועל פעטרא-
וויטש באמערקט.
— מ'קען, פאר וואס ניט.
— שיסען זאל יעדער צוויי מאל, ס'איז אויך ראטזאם, אז
יעדער זאל אריינלייגען א בריעה אין זיין קעשענע, אין וועלכען
ער באשולדיגט זיך אליין אין זיין טויט.
— אט מיט דעם בין איך ניט אין גאנצען איינפארשטאנען, —
האט באזאראוו געזאגט, — דאס שמעקט אביסעל מיט א פראנצויז-
זישען ראמאז, ס'איז עפעס ניט גלאט.
— ס'קען זיין. איהר וועט דאך אבער צוגעבען, אז עס איז
ניט אנגענעם אונטערווארפען צו ווערען אונטער א מארד-פאר-
דאכט
— איך גיב צו. ס'איז אבער פאראן א וועג ווי אזוי אויס-
צומירען אט דעם פיינליכען פארדאכט. סעקונדאנטען האבען
מיר ניט, עס קען דאך אבער זיין אז ערות.
— ווער אייגענטליך, וואלט איך וועלען וויסען?
— פיאטר.
— וועלכער פיאטר?
— אייער ברודער'ס קאמערדינער. א מענש, וועלכער שמעהט

אויף דער העכסטער שטופע פון דער היינטיגער קולטור, און ער וועט עס ערפילען מיט דעם גאנצען „קאמילפא“, וואס עס איז נויטיג אין אזעלכע פעלע.

— מיר דוכט, איהר שפאסט, מיין הער.

— א האהר ניט. ווען איהר וועט באקלערען מיין פארשלאג.

וועט איהר זיך איבערצייגען, אז עס איז לאגיש און פשוט. א נאך דעל איז א זאק קען מען ניט באהאלטען, און איד נעם זיך אונטער צוצוגרייטען פיאטור'ן איז אלץ וואס עס איז נויטיג, און איד וועל איהם בריינגען אויף דעם פלאץ, וואו מיר וועלען דועלירען.

— איהר שפאסט נאך אלץ, — האט פאוועל פערטראוויטש גע-

זאגט, אויפהויבענדיג זיך פון שטוהל, — אבער נאך דעם, ווי איהר זייט געווען פוין גענוג אנצונעמען מיין ארויסרוף, האב איד קיין דעכט ניט צו פאדערען פון אייד... הייסט עס, אז אלץ איז פאר-טיג... אנב, איהר האט ניט קיין פיסטאלעטען?

— פון וואנען זאל איד האבען פיסטאלעטען, פאוועל פערטרא-

וויטש? איד בין ניט קיין קריעגער.

— אויב אזוי, באט איד אייד אז מיינע. איהר מעגט זיכער

זיין, אז עס איז שוין באלד פינף יאהר, ווי איד האב פון זיי ניט געשאסען.

— ס'איז א זעהר פרעהליכע בשורה.

פאוועל פערטראוויטש האט גענומען זיין שטעקען...

— און איצט, מיין הער, בלייבט מיר נאך איבער צו באדאנקען

אייד, און לאזען אייד אנגעהן מיט אייער באשעפטונג. איד האב די עהרע צו פארלאזען אייד.

— אויף ס'ווידער זעהן, מיין ליעבער הער, — האט באזאראון

געענטפערט, באלייטענדיג דעם גאסט.

פאוועל פערטראוויטש איז ארויסגעגאנגען, און באזאראון איז

א וויילע שטעהן געבליבען פאר'ן טיר און האט פלוצלונג אויסגע-

רופען: „פע, צום טייוועל! ווי שעהן און ווי נאריש! ס'ארא

קאמעדיע מיר האבען אויפגעשפיעלט! געלערענטע הינט טאנצען

אזוי אויף די הינטערשטע פיסלאך. און אפזאנען איז געווען אומ-

מעגליך. ער וואלט מיד נאך א זעץ געטאן, און דעמאלט.. (כא' זאראוון איז בלייד געווארען ביי דעם געדאנק אליין, זיין גאנצער שטאלץ האט זיך אין איהם ערוועקט). דעמאלט וואלט ער איהם אפשר דערשטיקט ווי א קעצל". ער האט זיך צוריקגעקעהרט צו זיין מיקראסקאפ, זיין הארץ האט אבער געקלאפט, און די רוחיגקייט וואס איז נויטיג פאר בעאבאכטונגען, איז פארשוואונדען. "ער האט אונז היינט דערזעהן", האט ער געטראכט, "אבער ניט שוין זשע נעמט ער זיך עס אן פאר'ן ברודער? און וואס איז אזוינס— א קוש? דא מוז עפעס אנדערש זיין. כאה! צי איז ער אליין ניט פארליעבט? פארשמעהט זיך, אז ער איז פארליעבט, ס'איז קלאר ווי דער טאג... ס'ארט קאשע ס'איז פארקאכט געווארען!... ניט גוט!" האט ער ענדליך באשלאסען. — "ניט גוט, פון וועלכען זייט מ'זאל ניט קוקען. ערשמענס, וועט מען דארפען אונטערשמען לען דעם שטערען, און סיי ווי וועל איר דארפען אוועקפאהרען, און דא איז ארקאדי... און די דאזיגע גאט'ס בהמה'לע, ניקאלאי פער טראוויטש. ניט גוט, ניט גוט."

דער טאג איז פאראיבער אויסערגעווענהנליך שטיל און פויף. פעניטשקא איז נאך אזוי ווי אויף דער וועלט ניט געווען, זי איז געזעסן אין איהר צימער ווי א מויז אין דער נארע. ניקאלאי פער טראוויטש האט אויסגעזעהן פארזארגט. מ'האט איהם אנגעזאגט אז א פייערבראנד האט זיך באוויזען אין זיין ווייץ, אויף וועלכען ער האט געלייגט פיעל האפנונג. פאוועל פערטראוויטש האט דער-קוטשעט אלעמען מיט זיין אייז-קאלטער העפליכקייט, אפילו פרא-קאפיטש'ן. באזאראוון האט שוין געהאט אנגעהויבען א בריעה צום טאמען; ער האט איהם אבער צוריסען און אוועקגעווארפען אונטער'ן טיש. "אויב איר וועל שטארבען", האט ער א טראכט גע-טאן, "וועלען זיי זיך דערוויסען: איר וועל אבער ניט שטארבען. ניין, איר וועל זיך נאך לאנג ארומבלאנקען אויף דער וועלט". ער האט פיאטר'ן געהייסען קומען צו איהם אויף מארגען, כאלד ווי עס וועט אנהויבען צו טאגען, צוליעב א וויכטיגע זאך. פיאטר האט געדענקט, אז ער וויל איהם מיטנעמען קיין פעטערבורג. כא-

זאראון האט זיך שפעט געלייגט, און א גאנצע נאכט האבען איהם געמאטערט פארפלאנטערטע חלומות... אדינצאווא האט זיך פאר איהם באוויזען, זי איז זיין מאמע געווען; נאך איהר איז נאכגער גאנגען א קעצעלע מיט שווארצע וואנצעלאך, און די דאוונגע קע צעל איז געווען פעניטשקא; און פאוועל פעטראוויטש האט זיך איהם פארגעשטעלט ווי א גרויסער וואלד, מיט וועלכען ער מוז זיך פונדעסטוועגען שלאגען. פיאָטר האט איהם אויפגעוועקט פיער צווייגער. ער האט זיך גלייך אנגעטאן און איז מיט איהם ארויס. דער פריהמארגען איז געווען א ליעבער, א פרישער. קליי ניקע געפלעקטע וואלקענדלאך האבען זיך געקרייזעלט אויפ'ן העלבלויזען הימעל. דער טוי איז געלעגען אויף די בלעטער און אויף די גראזען, און האט ווי זילבער געבליסטשעט אויפ'ן שפייןגעוועב. עס האט זיך אויסגעוויזען, אז אויף דער טונקעלער פייכטער ערד זיינען פארבליבען די שפורען פון מארגענ־רויטקייט. פון דער הויך האט זיך געהערט דער געזאנג פון די לערכען.

באזאראון איז דערגאנגען ביזן וואלד, האט זיך אוועקגעזעצט אין שאטען אויפ'ן זויס, און ערשט דעמאלט האט ער פיאָטר'ן גע־זאגט, וואס ער פארלאנגט פון איהם. דער געבילדעטער לאַקוי האט זיך איבערגעשראקען אויף טויט. באזאראון האט איהם אָבער באַרוהיגט מיט דער פארזיכערונג, אז ער דארף קיין אנדער זאך ניט טאן, ווי שמעהן פון ווייטען און קוקען, און אז ער איז ניט אונטער־ווארפען אונטער קיינע פאראנטווארטליכקייטען. — „און אין דער־זעלבער צייט“, האט ער צוגעגעבען, „גיב נאָר אַ טראַכט, וואָס פאַר אַ וויכטיגע ראַליע דו וועסט שפּיעלען!“ פיאָטר האט אַ מאַך גע־טאן מיט די הענט, האט אַראָפּגעלאָזען די קאַפּ, איז גריין געווארען פאַר שרעק, און האט זיך אַנגעשפּאַרט אַן אַ בעריאַזע.

די וועג פון מאַרינאַ האט זיך געדערהט אַרום וועלדעל. דער גרינגער שטויב איז געלעגן אויף איהר, נאָך ניט קיין געריהרטער פון נעכטען אַז, ניט פון רעדער און ניט פון פּיס. באַזאראון האט ניט ווילענדיג זיך איינגעקוקט אויף דער וועג, האט געריסען און געביסען גראַז, און האט ניט אויפּגעהערט איבערצו'חורן צו זיך

אליין: „ס'ארט אומזין!“ פון דער מאַרגען־קעלט האָט ער צוויי
מאַל אַ ציטער געטאָן... פיאַטר האָט מוטלאָז אַ קוק געטאָן אויף
איהם, אָבער באַזאָראָוו האָט נאָר אַ שמייכל געטאָן: ער האָט
זיך ניט געשראַקען.

עס האָבען זיך דערהערט פּערדישע טריט אויפ'ן וועג... אַ
פּויער האָט זיך באַוויזען פּון הינטער די בוימער. ער האָט געטרי־
בען צוויי צונויפגעבונדענע פּערד, און פאַרבייגעהענדיג באַזאָראָוו,
האָט ער אויף איהם עפעס מאַדנע אַ קוק געטאָן, ניט אַראַפּגעמערדיג
די היטעל, וואָס עס האָט קענטיג פיאַטר'ן באַאומרוהיגט, ווי אַ
שלעכטער סימן. „אַט דער איז אויך פריה אויפגעשטאַנען“, האָט
באַזאָראָוו אַ טראַכט געטאָן, „אָבער וועניגסטענס האָט ער עפעס
צו טאָן, אָבער מיר?..“

באַזאָראָוו האָט אויפגעהויבען די קאַפּ און ער האָט דערזעהן
פּאַוועל פּעטראַוויטש'ן, אַנגעטאָן איז אַ לייכטען נעקעסעלטען רע־
קעל און איז הויזען ווייסע ווי שניי. ער איז גיך געגאַנגען איר
בער'ן וועג טראַגענדיג אונטער'ן אַרים אַ קעסטעלע אַיינגעוויקעלט
איז אַ גרינעם געוואַנט.

— ענטשולדיגט, איד האָב זיך, דאַכט זיך, פאַרזאַמט. — האָט
ער געזאָגט, גריסענדיג זיך פריהער צו באַזאָראָוו'ן, דערנאָך צו
פיאַטר'ן, וועמען ער האָט איז אַט דעם אויגענבליק רעספּעקטירט ווי
עפעס אַ סעקונדאַנט. — איד האָב ניט געוואַלט וועקען מיין קאַמער־
דינער.

— ס'מאַכט ניט, — האָט באַזאָראָוו געענטפּערט, — מיר זיי־
נען אַליין אויך נאָר וואָס נעקומען.

— אה! איז אודאי גוט! — פּאַוועל פּעטראַוויטש האָט זיך
אַרומגעקוקט. — מ'זעהט קיינעם ניט, ס'וועט קיינער ניט שמערען...
מיר קענען אָנהויבען?

— לאַמיר אָנהויבען.

— קיין נייע ערקלערונגען, רענק איד, פאַדערט איהר ניט?

— איד פאַדער ניט.

— ווילט איהר אנלאדען? — האט פאוועל פעטראוויטש גע-
 פרעגט, ארויסנעמענדיג די פיסטאלעטען פון קעסטלעך.
 — ניין, לאדט איהר אן, און איד וועל אפמעסטען די טריט.
 מייע פיס זיינען לענגער, — האט באזאראוו צוגעגעבען מיט א
 שמייכל. — איינס, צוויי, דריי...
 — יעוונעני וואסיליעוויטש, — האט פיאטר קוים ארויסגע-
 שטאמעלט (ס'האט איהם געווארפען ווי אין קרחת), — ווי איהר
 ווילט זיד, איד וועל אבער אפגעהן און א זייט.
 — פיער... פינף... געה אפ, ברודער, געה אפ. קענסט זיך
 אפילו שטעלען הינטער א בוים און די אויערען פארשטאפען, אבער
 די אויגען זאלסטו ניט פארמאכען, און אויב אימיצער וועט פא-
 לען, זאלסטו צולויפען אויפהויבען. זעקס... זעבען... אכט... —
 באזאראוו האט זיך אפגעשטעלט. — גענוג — האט ער א פרעג
 געטאן, ווענרענדיג זיך צו פאוועל פעטראוויטש'ן: — אדער אפ-
 מעסטען נאך צוויי טריט?
 — ווי איהר ווילט, — האט יענער געענטפערט, אריינלייגענדיג
 דיג די צווייטע קויל.
 — נו, מיר וועלען אפמעסטען נאך צוויי טריט. — באזאראוו
 האט מיט דעם נאז פון זיין שטיוועל א פאס געמאכט אויף דער
 ערד. — אט האבען מיר די ליניע. אנב: וויפיעל טריט זאל יעדער
 פון אונז אפגעהן פון דער ליניע? דאס איז אויך א וויכטיגע
 פראגע. מיר האבען וועגען דעם נעכטען ניט דיסקוטירט.
 — איד דענק צעהן טריט, האט פאוועל פעטראוויטש גע-
 ענטפערט, דערלאנגענדיג באזאראוו'ן ביידע פיסטאלעטען. — וועט
 איהר אזוי גוט זיין אויסקלייבען?
 — איד וועל אזוי גוט זיין. איהר וועט אבער צוגעבען, פא-
 וועל פעטראוויטש, אז אונזער דועל איז אויסערנעוועהנליך ביז קא-
 מיזם, ס'איז גענוג א קוק צו טאן אויף דער פיזיאנאמיע פון אונ-
 זער סעקונדאנט.
 — איד גלוסט זיך נאך אלץ שפאסען, — האט פאוועל פעטרא-
 וויטש געענטפערט. — איד לייקען ניט די אויסערנעוועהנליכקייט

פון אונזער דועל, איד האַלט אַבער פאַר מײַן פּליכט צו וואַרענען
אייד, אַז איד וויל זיך שלאָגען אויף אַן אמת!

— אה! איד צווייפעל ניט אין דעם, אַז מיר זײַנען גרייט
אײַנער דעם אַנדערען צו פאַרטיליגען, אַבער פאַר וואָס טאָר מען
ניט לאַכען און ניט פאַראײַניגען? *utile dulei?* אַזוי געהט עס:
איהר קנאַקט מיר אין פּראַנצויזיש, און איד אייד אין לאַטיין.

— איד וועל זיך שלאָגען אויף אַן אמת, — האָט פּאָוועל פּע-
טראַוויטש איבערגע'חור'ט, און ער איז אַוועק צו זײַן פּלאַץ. אויך
באַזאַראָוו האָט אָפּגעצעהאַלט צעהן טריט פון דער ליניע און ער האָט
זיך אָפּגעשטעלט.

— איהר זײַט גרייט? — האָט פּאָוועל פּעטראַוויטש געפּרעגט.
— מיט אַלץ.

— מיר קענען זיך צונויפּגעהן.

באַזאַראָוו האָט זיך שטיל גערוקט פאַראַויס, און פּאָוועל פּע-
טראַוויטש איז איהם אַנטקעגען געגאַנגען, האַלטענדיג זײַן לינקע
האַנט אין קעשענע און הויבענדיג ביסלעכווייז דעם מויל פון דעם
פּיסטאַלעט. „ער צילעוועט מיר גלייך אין נאַז“, האָט באַזאַראָוו
אַ טראַכט געטאָן, „און ווי ער צילעוועט זיך עס, דער גזלן! פּונ-
דעסטוועגען איז דאָס ניט קיין אנגענעמע עמפּינדונג. איד וועל
קוקען אויף דאָס קייטעל פון זײַן זײַנער...“ עפּעס האָט שאַרף אַ
הוזשע געטאָן בײַ זײַן סאַמע אויער, און אין דער זעלבער צײַט האָט
זיך דערהערט אַ שאַס. — „איד האָב געהערט, מסתמא איז עס גאַר-
ניט“, איז איהם דורכגעלאָפּען דורכ'ן קאַפּ. ער האָט נאָך אײַן
טראַכט געגעבען און, ניט צילעווענדיג זיך, האָט ער אַ קוועטש גע-
טאָן די ספּרוזשינקע.

פּאָוועל פּעטראַוויטש האָט עטוואָס אַ ציטער געטאָן און האָט
זיך אַ כאַפּ געטאָן מי דער האַנט פאַר'ן דיך. אַ דינער שטראָם פון
בלוט איז גערונען איבער זײַנע ווייסע הויזען.

באַזאַראָוו האָט דעם פּיסטאַלעט אַ וואַרף געטאָן אַז אַ זײַט
און איז צוגעגאַנגען צו זײַן געגנער.

— איהר זײַט פאַרוואַנדעט? — האָט ער געפּרעגט.

— איהר האָט דאָס רעכט געהאַט צוצורופען מיך צו דער לוי —
 ניע, — האָט פּאַוועל פּעטראַוויטש אַרויסגערעדט, — און דאָס איז
 גאַרניט. לויט ווי מיר האָבען אויסגענומען דאַרף יעדער פון אונז
 שיסען נאָך איין מאָל.

— נו, ענטשולדיגט, מיר וועלען עס איבערלאָזען אויף אַ צוויי-
 טען מאָל, — האָט באַזאַראַוו געענטפּערט, און ער האָט אַרומגעכאַפּט
 פּאַוועל פּעטראַוויטש'ען, וועלכער האָט זיך אָנגעהויבען צו בלייבען.
 — איצט בין איך שוין ניט קיין דוּעליסט, נאָך אַ דאָקטאָר, און
 פריהער פאַר אַלץ דאַרף איך באַטראַכטען אייער וואונד. פּיאַטראַ!
 קום אַהער, פּיאַטראַ! וואו האָסטו זיך באַהאַלטען?

— אַה, ס'איז גאַרניט... איך נויטיג זיך ניט אין קיינעם
 הילף, — האָט פּאַוועל פּעטראַוויטש אַרויסגערעדט מיט געזעהעלטע
 ווערטער, און מ'דאַרף... ווידער... — ער האָט געוואָלט אַ ציה טאן זיך
 פאַרן וואַנז, זיין האַנט איז אַבער אָפּגעשוואַכט געוואָרען, די אוי-
 גען האָבען זיך פאַרקייקעלט, און ער איז געפאַלען אין חלשות.

— אַט האָסטו דיר! גאָר חלשין! פון וואָס! — האָט באַזאַ-
 ראַוו ניט ווילענדיג אויסגעשריען, אַראַפּלאָזענדיג פּאַוועל פּעטראַ-
 וויטש'ן אויפ'ן גראַז. — לאַמיר זעהן, וואָס איז דאָ פאַר אַ חתונה?
 — ער האָט אַרויסגענומען אַ טיכעל, האָט אָפּגעווישט דאָס בלוט,
 האָט געטאַפּט אַרום דער וואונד... „דער בין איז גאַנץ“, האָט ער
 אַרויסגעזאָגט צווישען די צייהן, — „די קויל איז ניט טיעף דורכ-
 גענאַנגען, איין מוסקל, *vastus externus* איז פאַרטשעפעט.
 כאַטש טאַנץ איז דריי וואַכען אַרום!... און, דאָס חלשין! אַה, אַט
 די נערוועזע מענשען! ס'אַראַ דינע הויט ער האָט.“

— ער איז דערהרגיעט? — האָט זיך דערהערט פּיאַטראַס צי-
 טערדיגער קול הינטער זיין פלייצע.

באַזאַראַוו האָט זיך אומגעקוקט:

— לויף, ברודער, גיכער נאָך וואַסער, ער וועט נאָך אונז ביי-

דען איבערלעבען.

דער געבילדעטער לאַקיי האָט אַבער, קענטיג, זיינע ווערטער
 ניט פאַרשטאַנען און ער האָט זיך ניט געריהרט פון אַרט. פּאַוועל

פעטראָוויטש האָט לאַנגזאַם אויפגעפענט זיינע אויגען. „ער שטאַרבט!“ האָט פיאָטר אַ שעפטשע געטאָן און ער האָט זיך אָנגעהויבען צו צלמיען.

— איהר זייט גערעכט... ס'אַרץ נאַרישע פּיואַנאַמיע! — האָט דער פאַרוואַנדעטער „דזשענטעלמאַן“ אַרויסגעזאָגט מיט אַן אַנגעשטרענגטען שמייכל.

— נו, לויף שוין נאָך וואַסער, טייוועל! — האָט באַזאַראַוו אַ געשריי געטאָן.

— מ'דאַרף ניט... עס איז געווען אַ מאַמענטאַנער

העלפּט מיר זיך זעצען... אַט אַזוי... דעם קראַץ דאַרף מען נאָך מיט עפעס אַרומבינדען, און איד וועל דערגעהן אַהיים צופּוס, אָדער מ'קען שיקען נאָך מיר אַ דראַזשקע. דער דועל, אויב איהר ווילט, וועט זיך ניט באַנייען. איהר האָט געהאַנדעלט עהרענהאַפּט... היינט, היינט — באַמערקט.

— דאָס וואָס עס איז געווען איז ניטאָ וואָס צו דערמאַנען, — האָט באַזאַראַוו געזאָגט. — און וואָס עס איז שייך דער צוקונפּט, איז ווענען דעם לוינט זיך אויך ניט צו ברעכען דעם קאַפּ, ווייל איד דענק איז גיכען זיך אָפּטראַגען. לאַזט, איד וועל איד איצט איד בערבינדען די פּוס. אייער וואונד — איז ניט געפּעהרליך, עס איז אַבער בעסער צו פאַרהאַלטען דאָס בלוט, אַבער פּריהער איז נויטיג אַט דעם ברַמנן אָפּצומינטערען.

באַזאַראַוו האָט פּיאָטר'ן אַ טרייסעל געטאָן פאַר'ן קאַלנער און האָט איהם געשיקט נאָך אַ דראַזשקע.

— זעה, אַז דו זאַלסט דעם ברודער ניט איבערשרעקען, — האָט איהם פּאַוועל פעטראָוויטש אַנגעזאָגט. — דו זאַלסט איהם גאַרניט דערצעהלען.

פיאַטר איז אַוועקגעלאָפּען, און איז דער צייט וואָס ער איז געלאָפּען נאָך דער דראַזשקע, זיינען ביידע געננער געזעסען אויף דער ערד און געשוויגען. פּאַוועל פעטראָוויטש האָט אויסגעמידען צו קוקען אויף באַזאַראַוו; זיך איבערבעטען מיט איהם האָט ער פּונד דעסטוועגען ניט געוואָלט. ער האָט זיך געשעמט פאַר זיין אייני-

בילדונג, פאר זיין דורכפאל; ער האט זיך געשעמט פאר זיין גאנצן צען אויפטו, כאטש ער האט געפיהלט, אז בעסער ענדיגען האט זיך עס נישט געקענט. „ווייניגסטענס וועט ער זיך דא מעהר נישט דרעהען פאר די אויגען“, האט ער זיך געטרייסט: — „און א דאנק דערפאר“.

דאס שווייגען האט זיך געצויגען אלץ שווערער און אומאנגער-נעמער. ביידע האבען זיך געפיהלט נישט גוט; יעדער איינער האט געוואוסט אז דער צווייטער פארשטעהט איהם. פאר פריינד איז אזא וויסען אנגענעם, און זעהר אומאנגענעם פאר שונאים, איי-בערהויפט ווען מ'קען זיך נישט, נישט צונויפריידען און נישט פאנאנצן דערגעהן.

— האב איך נישט צו שטארק פארבונדען אייער פוס? — האט ענדליך באזאראון געפרעגט.

— ניין, ס'איז גארנישט, ס'איז גוט, — האט פאוועל פעטראוויטש געענטפערט, און ווארטענדיג א וויילע, האט ער צוגעזעען: — דעם ברודער וועט מען נישט קענען אפנארען, מ'וועט איהם דארפן זאגען, אז מיר האבען זיך צוקריעגט איבער פאליטיק.

— זעהר גוט, — האט באזאראון באמערקט, — איהר קענט זאגען, אז איך האב באליידיגט אלע אנגלאמאניאקען.

— זעהר שעחן. ווי דענקט איהר, וואס קלערט וועגען אונז דער דאזיגער מענש? — האט פאוועל פעטראוויטש ווייטער גערעדט, אנווייזענדיג אויף דעם זעלבען פויער, וועלכער האט מיט עטליכע מינוט פריהער פארן דועל געטריבען זיינע צונויפגעבונדענע פערד פארביי באזאראווי, און אומקערענדיג זיך צוריק מיטן וועג, האט ער אראפגענומען זיין היטעל פאר די „פריצים“.

— ווער ווייס איהם! — האט באזאראון געענטפערט: — גיכער פון אלץ קלעהרט ער גארנישט. א רוסישער פויער — איז יענער מיסטעריעזער אומבאקאנטער, וועגען וועלכען מאדאם ראטד קליף האט אזוי פיעל גערעדט, ווער קאן איהם פערשטעהן. ער אליין פארשטעהט זיך אויך נישט.

— אה, אט ווי! האט פאוועל פעטראוויטש שוין געהאט אן

געהויבען, און פלוצלונג האט ער אויסגעשריען: — גיט א קוק, וואס אייער נאָרישער פיאַטער האט אויפגעטאָן! דער ברודער פאַהרט דאָך אַהער!

באַזאַראָו האָט זיך אויסגעררעהט און ער האָט דערזעהן ווי ניקאַלאַי פעטראָוויטש איז געזעסען אין דראָזשקע מיט אַ בלייכען פנים. ער איז אַראָפגעשפרונגען פון דראָזשקע נאָך איידער זי האָט זיך אָפגעשטעלט, און ער האָט זיך אַ וואָרף געטאָן צום ברודער: — וואָס באַטייט עס? — האָט ער אַרויסגערעדט מיט אַן אויפגערעגטן טען קול: — יעווגעני וואַסיליטש, איד בעט אַיך, וואָס איז דאָ געווען?

— גארניט! — האָט פאַוועל פעטראָוויטש געענטפערט. — מ'האָט דיך אומזיסט באַאומרוהיגט. איד האָב זיך אַביסעל איר בערגערדט מיט הערר באַזאַראָוין און איד האָב געקראָגען מיין חלק.

— פון וואָס איז עס אַבער אַרויסגעקומען, אום גאַטעס וויי לען?

— ווי זאל איד דיר זאָגען? הערר באַזאַראָו האָט זיך זעהר ניט שעהן אָפגערופען וועגען סער ראַבערט פיל, און איד וויל צו געבען, אַז איד אַליין בין אין אַט דעם שולדיג, און הערר באַזאַראָו האָט זיך זעהר נוט געהאַלטען. איד האָב איהם אַרויסגערופען. — זעה נאָר, ביי דיר איז בלוט!

— וואָס דען האַסטו געמיינט, ביי מיר איז וואַסער אין די אַדערען? אַבער דאַס בלוט פאַרלוסט איז פאַר מיר אפילו נוצ־ליך, ניט אַזוי, דאַקטאָר? העלף מיר זיך זעצען אין דראָזשקע און ווער ניט מעלאַנכאָליש. מאַרגען וועל איד שוין זיין געזונט. אַט אַזוי, זעהר גוט. פאַהר, קומשער.

ניקאַליאַ פעטראָוויטש איז נאָכגעגאַנגען די דראָזשקע. באַ־זאַראָו וואַלט געבליבען וואו ער איז געווען...

— איד וויל אַיך בעטען, אַז איהר זאַלט באַהאַנדלען דעם ברודער, — האָט איהם ניקאַליאַ פעטראָוויטש געזאָגט, — בין איאַטאָו יוועט אונז פון שטאָרט ברענגען אַן אַנדער דאַקטאָר.

באזאראוו האט שוויגענדיג א שאקעל געמאן מיטן קאפ.
 אין א שעה ארום איז שוין פאוועל פעטראוויטש געלעגען אין
 בעט מיט א גוט איינגעבאנדאזשירטער פוס. אלע אין הויז זיינען
 געווען איבערגעשראקען: פעניטשקא האט געהלש'ט, ניקאלאי
 פעטראוויטש האט אין דער שטיל געבראכען די הענט און פאוועל
 פעטראוויטש האט געלאכט, האט זיך געוויצעלט, איבערהויפט
 מיט באזאראוו. ער האט אנגעמאן א דינע באטיסטענע העמדעל,
 אן עלעגאנטען מארגענ-רעקעל און א רויטע היטעלע; די שטארען
 האט ער ניט ערלויבט אראפצולאזען און האט זיך וויציג באקלאגט
 אויף דער נויטווענדיגקייט אפצוהאלטען זיך פון עסען.

צו נאכט צו האט ער געקראנען היץ. דער קאפ האט איהם וועה
 געמאן. עס איז געקומען דער דאקטאר פון שטאדט. (ניקאלאי
 פעטראוויטש האט ניט געפאלגט דעם ברודער, און באזאראוו אליין
 האט עס אויך ניט געוואלט. א גאנצען טאג איז ער געזעסען ביי
 זיך אין צימער, א געלער ווי א וואקס און א בייזער. פאר א קור-
 צער צייט נאר פלעגט ער אריינלויפען צום קראנקען, א מאל צוויי
 איז איהם אויסגעקומען צו באגעגענען זיך מיט פעניטשקאין, זי איז
 אבער מיט שרעק פון איהם אפגעשפרונגען). דער ניער דאקטאר
 האט געראטען צו געבען איהם קאלטע געטראנקען, און אנב האט
 ער באשטעטיגט באזאראווים מיינונג, אז עס זעהט זיך ניט קיין
 געפאָהר. ניקאלאי פעטראוויטש האט איהם געזאגט, אז דער ברוד-
 דער איז ניט געווען פארזיכטיג גענוג און אז ער האט זיך אליין
 פארוואונדעט, אויף וואס דער דאקטאר האט געענטפערט: „הם!“
 אבער באקומענדיג גלייך אויפן ארט 25 רובעל אין זילבער געלט,
 האט ער געזאגט: „וואס רעדט איהר! עס טרעפען אפט אזעל-
 כע זאכען“.

קינער איז הויז האט זיך ניט געלעגט און זיך ניט אויסגע-
 טאן. ניקאלאי פעטראוויטש פלעגט אריינגעהן צום ברודער אויף
 די שפיץ פינגער, און אויף די שפיץ פינגער פלעגט ער פון איהם
 ארויסגען: יענער פלעגט זיך פארנעסען, פלעגט אביסעל זיפען,
 פלעגט רעדען אין פראנצויז: - „couchez - vous“ און פלעגט בעטען

טרינקען. ניקאלאי פעטראָוויטש האָט איינמאל געהייסען פע-
 ניטשקאין, אז זי זאל איהם צוטראַגען אַ גלאַז לימאָנאָד. פּאָוועל
 פעטראָוויטש האָט אויף איהר אויפּמערקזאַם אַ קוק געטאָן און
 האָט אויסגעטרונקען די לימאָנאָד ביו'ן דעם. צו מאַרגען צו איז
 דער פיבער שטאַרקער געוואָרען און ער האָט אָנגעהויבען ריידען פון
 היץ. אין אָנהויב האָבען זיך זיינע ווערטער ניט געקלעפט, דער-
 נאָך האָט ער פּלוצלונג אויפגעעפענט די אויגען, און דערזעהענדיג
 דעם ברודער לעבען בעט, ווי ער איז זאָרגפעלטיג געשטאַנען איי-
 בערגעבויגען איבער איהם, האָט ער אַרויסגעזאָגט: — ניט אמת,
 ניקאלאי, איז אין פעניטשקאין איז פאַראַן עפעס געמיינשאַפט-
 ליכעס מיט נעליין?

— מיט וועלכער נעלי, פּאַשאַ?

— דו האָסט שוין פאַרגעסען? מיט דער פירשטין ר... איך
 בערהויפט אין דעם אויבערשטען טייל פון איהר פנים.
 ניקאלאי פעטראָוויטש האָט גאַרניט געענטפערט. ער האָט
 זיך אָבער געוואונדערט, ווי שטאַרק עס לעבען אַלטע געפיהלען אין
 אַ מענשען. „אַט ווען עס איז אַרויסגעשוואומען“, האָט ער אַ
 טראַכט געטאָן.

— אַר, ווי איך האָב לייעב אַט דעם פּוסטען וועזען! — האָט
 פּאָוועל פעטראָוויטש אַרויסגעזיפצט, פאַרוואַרפענדיג די הענט
 הינטער זיין קאַפּ. — איך וועל ניט דוילדען, אַז אַ גראַבער יונג
 וועט וואַגען אַנצוריהרען... — האָט ער געשטאַמעלט אין אַ וויילע
 אַרום.

ניקאלאי פעטראָוויטש האָט נאָר אַ זיפין געטאָן, ער האָט אפילו
 ניט פאַרדעכטיגט, אויף וועמען די דאָזיגע ווערטער זיינען גע-
 זאָגט געוואָרען.

באַזאָראָו איז געקומען צו איהם אויפ'ן צווייטען טאַג אַ זייגער
 אַכט. ער האָט שוין צייט געהאַט איינצופאַקען זיך, און פרוי
 צולאָזען אַלע זיינע זשאַבעס, פליגען און פויגלען.

— איהר זייט געקומען זיך זעגענען מיט מיר? — האָט ניר
 קאַלאַי פעטראָוויטש געפרעגט, אויפהויבענדיג זיך איהם אַנטקעגען.

— אזוי איז עס.

— איך פארשטעה אייך, און איך ניב אייך פאלשטענדיג גע-
רעכט. מיין אַרימער ברודער, איז געוויס שולדיג, דערפאר איז
ער אויך באַשטראַפט. ער האָט מיר אליין געזאָגט, אז ער האָט
פאַר אייך אונגעגליך געמאַכט אַנדערש צו האַנדלען. איך גלויב,
אז איהר האָט ניט געקאָנט אויסמיידען דעם דאָזיגען דעל, וועל-
כער... וועלכער קאָן ביו אַ געוויסען גראַד ערקלערט ווערען נאָר
מיט דעם שטענדיגען אַנטאָגאָניזם פון אייערע גענענזייטיגע אַב-
שוואַונגען. (ניקאָלאַי פעטראָוויטש האָט זיך געפלאָנטערט אין
זיינע ווערטער). מיין ברודער איז אַ מענש פון פריהערדיגע דורות,
אַ היציגער און אַ בייזער... אַ דאַנק גאָט, וואָס עס האָט זיך נאָר
אזוי אויסגעלאָזען. איך האָב געטאָן אַלץ וואָס נויטיג, כדי דאָס
זאָל ניט אַרויסקומען אין דער עפענטליכקייט...

— איך וועל אייך איבערלאָזען מיין אַדרעס, אין פאַל ס'וועט
נויטיג זיין, — האָט באַזאָראָוו נאַכלעסיג באַמערקט.

— איך גלויב אז עס וועט ניט נויטיג זיין, יעוונגעני וואָס-
ליטש... עס פאַרדריסט מיר זעהר, וואָס אייער באַזוך אין אונזער
הויז האָט זיך געענדיגט... אויף אַזאַ אופן. און נאָר מעהר ער-
גערט מיר, וואָס אַרקאַדי...

— איך וועל זיך, מכתמא, זעהן מיט איהם, — האָט באַזאָראָוו
געענטפערט. — ער האָט קיינמאָל ניט געקאָנט פאַרטראַגען קיין
„ערקלערונגען“: — און אויב ניט, בעט איך אייך געריסען איהם
אין מיין נאָמען און אַננעהמען מיין באַדויערונג.

— און איך בעט... — האָט ניקאָלאַי פעטראָוויטש געענטפערט
פאַרנייגענדיג זיך. באַזאָראָוו האָט זיך אָבער ניט דערוואַרט ביז
ער וועט ענדיגען די פראַזע און איז אַרוינגעגאַנגען.

דערווייטענדיג זיך וועגען באַזאָראָוויס אַפּפּאהרען, האָט פאַ-
וועל פעטראָוויטש אויסגערריקט זיין פאַרלאַנג צו זעהן איהם און
האָט איהם די האַנט אַ דריק געטאָן. אָבער באַזאָראָוו איז אויך
דאָ געבליבען קאַלט ווי אייז. ער האָט פאַרשטאַנען, אז פּאָוועל

פערטאוויטש האָט געוואָלט אַרויסווייזן זיין גרויסמוטיגקייט. מיט פעניטשקאין האָט זיך איהם ניט איינגעגעבן צו זעגענען זיך: דורכ'ן פענסטער נאָר האָט ער זיך מיט איהר איבערגעקוקט. איהר פנים האָט איהם אויסגעזעהן צו זיין אומעטיג. „זי וועט דאָ פאָר פאָלען ווערען!“ האָט ער געטראַכט ביי זיך... „נו, און אפשר וועט זי זיך ווייניט־איז אַרויסרייסען!“ — דערפאַר איז פּיאָטר אזוי געריהרט געוואָרען, אַז ער האָט געוויינט ביי איהם אויפ'ן פליי־צע. ביז וואָנען באַזאָראָוו האָט איהם אָפּגעקיהלט מיט אַ פּראַגע: „צי זיינען ניט ביי איהם די אויגען אויף אַ נאַסען אַרט?“ און דוגיאַשאַ איז געצוואונגען געווען אין וואָלד אַוועקצולויפּען, כדי צו באַהאַלטען איהר אויפּרעגונג. דער שולדיגער פון די אַלע אומד גליקען און אַרויפּגעקראַכען אויפ'ן וואָנען און האָט פאַרדויערט אַ ציגאַר. אויפ'ן פיערטען וויאַרסט, דאַרט וואו די וועג פאַרדרעהט זיך וואו ער האָט צום לעצטען מאל דערזעהן אין איין ליניע קיר־סאַנאוויס „פאַרם“ מיט דער נייער פּריצישער הויז, האָט ער נאָר אַ שפיי געטאָן אַ זאַג געבענדיג: „אַריסטאַקראַטלאַך פאַרשאַלטע־גע“, און ער האָט זיך פעסטער איינגעדריעהט אין מאַטנעל.

פּאַוועל פּערטאוויטשיען איז אין גיכען בעסער געוואָרען, ער האָט נאָר אַבער געדאַרפט ליגען אין בעט ביי אַ וואָך צייט. ער האָט איבערגעטראָגען זיין „געפאַנגשאַפט“, ווי ער האָט זיך אויסגעדריקט, גאַנץ געדולדיג. ער האָט נאָר צופיעל געהאַט צו טאָן מיט זיין טואַלעט און האָט אַלץ געהייסען שפּריצען מיט אַדע־קאַלאַן. ניקאָלאַי פּערטאוויטש האָט פאַר איהם געלייענט זשור־נאַלען. פעניטשקא האָט איהם באַדיענט ווי פּריהער: זי פלעגט ברענגען זופ, לימאָנאַד, לויזע אייער, טהע... אַבער אַ פאַרבאָרגע־נער שרעק פלעגט איהר באַהערשען יעדעס מאל, ווען זי פלעגט אַריינגעהן אין זיין צימער. פּאַוועל פּערטאוויטשיעס אונערוואַרטע האַנדלונג האָט אַלעמען אין הויז אָנגעשראַקען, און איהר — מעהר פון אַלעמען. דער איינציגער, וועמען עס האָט ניט געאַרט, איז פּראַקאַפיטש, וועלכער האָט אַלץ געטענה'ט, אַז אַויד אין זיין צייט האָבען אַנשטענדיגע מענשען דעלירט, אַבער נאָר אַנשטענדיגע

מענשען. אבער אזא חברה־מאן ווי באזאר־אויף וואלטען זיי פאר א גראַב־קייט אין שטאַל געהויסען אַפּשמייסען.

דער געוויסען האָט פעניטשקאָן כמעט צורוה געלאָזט. עס האָט איהר אָבער געמאַטערט דער געדאַנק וועגען דער אמתיער אור־זאַכע, צוליעב וועלכען דער קריעג איז אַרויסגעקומען. אַחוץ דעם האָט פּאַוועל פעטראַוויטש אויף איהר געקוקט אַזוי מאַדנע... אַזוי, אַז ווען זי איז אַפילו געשטאַנען צו איהם מיט דער פלייצע, האָט זי געפיהלט זיינע אויגען אויף איהר. זי איז מאַגערער געוואָרען פון דער אומאויפהערליכער אינערליכער אומרוהיגקייט און ווי גע־וועהנליך, איז זי נאָר לייעבער געוואָרען.

איינמאָל — דאָס האָט פּאַסירט אין דער פריה — פּאַוועל פעט־ראַוויטש האָט גוט געפיהלט און ער איז איבערגעגאַנגען פון בעט אויפֿן די־וואַ, און זעהענדיג און ער פיהלט בעסער, איז ניקאַלאַי פעטראַוויטש אַוועק אין שיער. פעניטשקאָ האָט געבראַכט אַ שאַל טהע און אַוועקשטעלענדיג עס אויפֿן טישעל, האָט זי שוין גע־וואַלט אַוועקגעהן. אָבער פּאַוועל פעטראַוויטש האָט איהר אָפֿ־געהאַלטען.

— וואוהין אַיילט איהר אַזוי, פעאַדאַסיא ניקאַלאַיעוונאַ, — האָט ער אָנגעהויבען. — איהר זייט דען פאַרנומען?

— ניין... מי־דאַרף טהע אָנגיטען.

— דוניאַשאַ וועט עס טאַן אַהן אַיך. זיצט אַ ווילע מיט אַ קראַנקען מענשען. אַנב, איד דאַרף מיט אַיך עפעס ריירן.

פעניטשקאָ האָט זיך שווייגענדיג אַוועקגעזעצט אויף אַ ברעג שטול.

— הערט אויס, — האָט פּאַוועל פעטראַוויטש אָנגעהויבען און האָט אַ ציה געטאַן זיינע וואַנצען. — איד האָב אַיך שוין לאַנג

געוואַלט פּרעגען: עפעס האָט איהר מורא פאַר מיר?

— איד?

— יא, איהר. איהר קוקט אויף מיר קיינמאָל ניט, עפעס אַזוי

ווי אייער געוויסען וואַלט ניט ריין געווען.

פעניטשקאָ איז רויט געוואָרען. זי האָט אָבער אַ קוק געטאַן

אויף פאוועל פעטראוויטשען. ער האט איהר אויסגעזעהן אזוי מאָר
נע און איהר האַרץ האָט שטיל אַ ציטער געמאַן.

— אייער געוויסען איז דאָר ריין? — האָט ער איהר געפרעגט.

— פון וואָס זאל עס ניט ריין זיין? — האָט זי אַ שעפּטשע גע-

טאַן.

— ווער ווייס פון וואָס? סיי ווי, קענען וועמען האָט איהר
זיך דאָ געקאַנט פאַרזינדיגען? קענען מיר? דאָס איז ניט וואָר-
שיינליך. קענען אַנדערע פערזאָנען דאָ אין הויז? דאָס שיקט
זיך אויך ניט. אפשר קענען ברודער? איהר האָט דאָך איהם
אַבער לייעב?

— איד האָב איהם לייעב.

— מיט דער גאַנצער נשמה און מיט'ן גאַנצען האַרצען?

— איד האָב ניקאַלאַי פעטראוויטש'ן לייעב מיט'ן גאַנצען
האַרצען?

— אמת? גיב נאָר אַ קוק אויף מיר, פעניטשקאַ (סאיז דאָס
ערשטע מאל וואָס ער האָט איהר אזוי אָנגערופען)... איהר ווייסט,
אז עס איז אַ גרויסע עבירה צו לייגען!

— איד לייג ניט, פאוועל פעטראוויטש. אויב איד לייעב ניט
פאוועל פעטראוויטשען דאָרף איד ניט לעבען.

— און איהר וועט איהם אויף קיינעם ניט פאַרבייטען?

— אויף וועמען קאָן איד איהם דען פאַרבייטען?

— וועניג פאַראַן אויף וועמען צו פאַרבייטען! אַט כאַטש
אויף דעם הער, וועלכער איז פון דאַנען אַוועקגעפאַהרען.

פעניטשקאַ האָט זיך אויפגעהויבען.

— גאָט מיינער, פאוועל פעטראוויטש, פאַרוואָס מאַטערט

איהר מיד? וואָס האָב איד אייך געמאַן? וואַ אזוי קאַנט איהר
אזוי ריידען?...

— פעניטשקאַ, — האָט פאוועל פעטראוויטש אַ זאַן געמאַן

מיט אַ טרויעריגען קול. — איד האָב דאָך געזעהן...

— וואָס האָט איהר געזעהן?

— דאַרטען... איז זומער-גערטעל.

פעניטשקא איז אין גאנצען רויט געווארען ביז די האר און
ביז די אויערען.

— וואס בין איך שולדיג? — האט זי קוים אַרויסגערעדט.

פאָוועל פעטראָוויטש האָט זיך אויפגעהויבען.

— איהר זייט ניט שולדיג? ניין? א האר ניט?

— דעם איינציגען וואָס איך האָב ליעב אויף דער וועלט, איז
ניקאָלאַי פעטראָוויטשען און איך וועל איהם אייביג ליעב האָ-
בען! — האָט פעניטשקא אַרויסגעזאָגט מיט א פּלוצלונגער שטאַר-
קיט, אין דער צייט ווען אַ געוויין האָט איהר אזוי אויך גע-
שטיקט: — און דאָס וואָס איהר האָט געזעהן, וועל איך אויף דעם
שרעקליכען משפּט זאָגען, אַז עס איז ניט מיין שולד געווען. ס'איז
שוין בעסער איצט צו שטאַרבען, אויב מ'פאַרדעכטיגט מיר אין
זאָס זאָר, אַז איך וועל קאָנען מיין באַשיצער, ניקאָלאַי פעטראָ-
וויטשען...

אַבער דאָ האָט זיך איהר קול אָפּגעריסען, און אין דערזעלבער
צייט האָט זי געפיהלט, אַז פּאָוועל פעטראָוויטש האָט אַ כאַפּ גע-
נואַן און אַ דריק געמאַן איהר האַנט... זי האָט אויף איהם אַ קוק
געמאַן, און איז אזוי ווי פאַרשטיינערט געבליבען. ער איז נאָך
געוואָרען בלייבער ווי פריהער, זיינע אויגען האָבען געגלאַנצט און
מערקווירדיגער פון אַלץ איז געווען דאָס, וואָס אַ שווערע, אייני-
זאַמע טרעהר האָט זיך אַראָפּגעקייקעלט אויף זיין באַק.

— פעניטשקא! — האָט ער עפעס אזוי מאַרנע אַ שעפּטשע
געמאַן: — ליעבט, ליעבט מיין ברודער! ער איז אַזאָ וואַוילער, אַזאָ
גוטער מענש! פאַרבייט איהם ניט אויף קיינעם אין דער וועלט.
הערט זיך ניט צו צו קיינעם רייד! גיט נאָך אַ טראַכט, וואָס
קאָן נאָך זיין שרעקליכער, ווי ליעבען און ניט זיין געליעבט! איהר
זאַלט קיינמאָל ניט פאַרלאָזען מיין ברודער!

פעניטשקא'ס אויגען זיינען טרוקען געוואָרען, און איהר שרעק
איז פאַריבער. — אזוי גרויס איז געווען איהר פאַרוואַנדערונג.
אַבער ווי אזוי האָט זי געפיהלט, ווען פּאָוועל פעטראָוויטש, ווען
פּאָוועל פעטראָוויטש אַליין האָט צוגעדריקט איהר האַנט צו זיינע

ליפען, און איז אזוי צו איהר צוגעפאלען, ניט קושענדיג איהר, נאָר זיפצענדיג קאָנוואַלסיוו פון צייט צו צייט...

„נאָט מיינער“, האָט זי טראַכט געטאָן, „צי איז ער ניט ווייִ דער קראַנק געוואָרען?“

איז אָט דעם אויגענבליק האָט זיך אין איהם געצאָפּעלט אַ לעבן, אַ גאַנצער, אַ פאַרלוירענער.

די טרעפּ האַבען אַ סקריפע געטאָן אונטער גיכע טריט... ער האָט איהר אָפּגעשטויסען פון זיך און האָט פאַרוואָרפען זיין קאָפּ אויפֿן קישען. די טיר האָט זיך אויפּגעפּענט — און ניקאַלאַי פעטראָוויטש האָט זיך באַוויזען אַ פרעהלאַכער, אַ פּרישער, אַ רויטער. מיטיאַ, אַזאַ פּרישער און אַזאַ רויטער, ווי דער טאַטע, האָט זיך געהאַצקעט אויף זיין ברוסט אין איין העמדעלע, דראַ פּענדיג זיך מיט די הויַלע פּיסעלאַך פאַר די גרויסע קנעפּ פון זיין דאַרפּישען מאַנטעל.

פעניטשקאַ האָט זיך צו איהם אַ וואָרף געטאָן, און אַרומוויקלענדיג מיט איהרע הענט אי איהם און אי דעם זעהן, איז זי צורגעפאַלען מיט איהר קאָפּ צו זיין פלייצע. ניקאַלאַי פעטראָוויטש האָט זיך פאַרוואונדערט: די צוריקגעהאַלטענע פשוטע פעניטשקאַ האָט איהם נאָך קיינמאַל ניט אַרומגענומען אין דער אַנוועזענהייט פון אַ דריטע פּערזאָן.

— וואָס איז מיט דיר? — האָט ער אַרויסגערעדט, און קושענדיג אויפֿן ברודער האָט ער איהר איבערגעגעבען מיטיאַ. — דו פּיהלסט ניט ערנער? — האָט ער געפרעגט, צוגעהענדיג צו פּאוועל פעטראָוויטשען. יענער האָט אַריינגערוקט זיין פנים אין אַ באַטיס־טענער טיכעלע. — ניין... אזוי... סײַז נאָרניט... פאַרקעהרט, איד פּיהל אַ סך בעסער.

— דו האַסט זיך צו פּריה צוגעאַיילט אַריבערצוגעהן אויפֿן דיוואַן. וואוּהין געהסטו? — האָט ניקאַלאַי פעטראָוויטש צוגעגעבען, אומקעהרענדיג זיך צו פעניטשקאַ. אַכער יענע האָט שוין פאַרמאַכט די טיר הינטער זיך. — איד האָב דיר געבראַכט באַוויזען מיין יונגען העלד, ער האָט זיך פאַרבענקט נאָכן פעטער. סאַר

וואס האט זי איהם אוועקגעטראגען? אבער, וואס איז מיט דיר?
 צי איז דא ביי אייך עפעס ניט פארגעקומען?
 — ברודער! — האט פאוועל פעטראוויטש פריידיג ארויסגע-
 רעדט.

ניקאלאי פעטראוויטש האט א ציטער געטאן. ס'איז איהם
 שווער געווארען אליין ניט וויסענדיג פאר וואס.
 — ברודער, האט פאוועל פעטראוויטש איבערגעחזרט, —
 גיב מיר דיין ווארט, אז דו וועסט טאן א זאך וואס איך וועל דיר
 בעטען.

— וואס איז דיין פארלאנג, זאג.
 — מיין פארלאנג איז זעהר א וויכטיגער, נאך מיין באגריף נאך,
 איז דער גאנצער גליק פון דיין לעבען אפהענגיג פון איהם. איך
 האב די גאנצע צייט א סך געטראכט פון דעם, וואס איך וויל דיר
 איצט זאגען... ברודער ערפיל דיין פליכט, לי פליכט פון אז ארענט-
 ליכען אירעלען מענשען, מאך א סוף צו דער שאנדע און צו דעם
 שלעכטען ביישפיעל וואס מ'קאן אראפנעהמען פון דיר. דו, דער
 בעסטער צווישען מענשען!

— וואס ווילסטו זאגען, פאוועל?
 — האב חתונה מיט פעניטשקאין... זי האט דיר ליב, זי איז
 די מאמע פון דיין זוהן.

ניקאלאי פעטראוויטש האט זיך אויף א טראט א ציה געטאן
 אויף צוריק און האט א פאטש געטאן מיט די הענט.
 — דו, פאוועל, זאגסט עס? דו, וועמען איך האב שטענדיג
 באטראכט פאר דעם שטארקסטען געגנער פון אזעלכע שדוכים! דו
 זאגסט עס! אבער ווייסטו דען ניט, אז די איינציגע אורזאכע,
 פאר וואס איך האב ניט ערפילט דאס, וואס דו האסט מיט רעכט
 אנגערופען: מיין פליכט, — איז געווען דאס, וואס איך האב דיר
 ניט געוואלט וועה טאן.

— אומזיסט האסטו אזוי גערענקט אין דעם פאל, — האט פא-
 וועל פעטראוויטש געענטפערט מיט אז אומעטיגען שמיכלעך. —
 איך הויב אן צו דענקען, אז באזאראון איז גערעכט געווען, ווען

ער האָט מיר פאַרנעוואַרפֿען אין אַריסטאָקראַטיזם. ניין, מײן טײערער, שױן גענוג אונז צו ברעכען זיך און טראַכטען וועגען דער וועלט: מיר זײנען שױן מענשען אַלטע און שטילע, סײַז שױן צײט אַוועקצואוואַרפֿען פאַרשײדענע נאַרײשקײטען. טאַקע אַזױ װי דו זאַנסט: לאַמיר אָנהױבען צו ערפּילען אונזער פּליכט, און דו װעסט נאָך זעהן, אַז מיר װעלען נאָך גליקליך זײן. ניקאַלאַי פּעטראַװײטש האָט זיך אַ װאַרף געטאַן אַרומצונעהמען זײן ברודער.

— דו האָסט מיר אין גאַנצען די אױגען געעפּענט! — האָט ער אױסגעשרײען. — נײט אומזיסט האָב אײך אַלע מאָל געײטענהײט, אַז דו ביזט דער בעסטער און דער קלײנסטער מענש אױף דער וועלט, און אײצט זעה אײך, אַז דו ביזט פּונקט אַזױ קלוג װי גרויס־מוטיג.

— שטילער, שטילער, האָט אײהם פּאַוועל פּעטראַװײטש אײַ בערגעשלאָגען. — רײהר נײט אַן די פּוס פּון דײן קלוגען ברודער, װעלכער האָט צו פּופּציג יאָהר דװעלירט װי אַן אַפּיציערל. הײסט עס, אַז אַזױ אײז עס באַשלאָסען: פּענײטשקאַ װעט זײן מײן.... — מײן טײערער פּאַוועל! אָבער װאַס װעט אַרקאַדי זאַגען? — אַרקאַדי? אײהם װעט עס הנאה טאַן! הײראַטען אײז געגען זײנע פּרײנציפּען. דערפאַר אָבער װעט אײהם דער געפּיהל פּון גלײכהײט פּאַרשאַפּען פּאַרנײגען. און אײן דער אמתיען, װאַס פּאַר אַ קלאַסען

au dixneuvieme siecle?

— אַר, פּאַוועל, פּאַוועל! לאַז מיר דיך נאָך אַ מאָל אַ קוש טאַן. האָב קײן מורא נײט, אײך בײן פּאַרזײכטיג. די ברודער האָבען זיך אַרומגענומען. — װי דענקסטו, זאָל אײך אײהר שױן לאַזען װײסען װעגען דײן אַבזײכט? — האָט פּאַוועל געפּרעגט. — װאַס אײז די אײלעניש? — האָט ניקאַלאַי פּעטראַװײטש געענטפּערט. — סײַז דען בײ אײך נעווען אַ רײד? — אַ רײד בײ אונז?

— נױ, גוט. פּרײהער פּון אַלץ דאַרפסטו געזונט װערען, און

דאס וועט פון אונז ניט אנטלויפען. מדאָרף זיך גוט באַדענקען,
באַטראַכטען...

— דו האָסט דאָך אַבער באַשלאָסען?

— געוויס האָב איך באַשלאָסען, און איך דאַנק דיר פון טיעפֿ־
סטען האַרצען. איך וועל דיך איצט איבערלאָזען. דו דאַרפסט
אַפרוהען. יעדע אויפֿרעגונג איז פאַר דיר שעדליך... מיר וועלען
נאָך אַבער ריידען. שלאָף איין נשמה מיינס, און נאָט זאָל דיר
געבען געזונט!

„פאַר וואָס דאַנקט ער מיר אַזוי?“ האָט פּאַוועל פּעטראָוויטש אַ
טראַכט געטאָן, בלייבענדיג אַליין. „עפעס אַזוי ווי עס וואָלט זיך
ניט געווענדט אָן איהם! און ווי נאָר ער וועט חתונה האָבען
וועל איך אַוועקפּאַהרען ערגעץ ווייט פון דאַנען, אין רעוועדען אַדער
איז פּלאַרענץ, און איך וועל דאַרטען זיין, ביז...“

פּאַוועל פּעטראָוויטש האָט פּיכט געמאַכט זיין שטערן מיט
אַדע קאַלאַן און האָט צוגעמאַכט די אויגען. באַלויכטען פון דער
העלער טאַגיגער ליכט, איז זיין שעהנער אויסגעמאַגערטער קאַפּ
געלעגען אויפֿן ווייסען קישען, ווי אַ קאַפּ פון אַ טויטען... און ער
איז טאַקע געווען אַ טויטער מענש.

.25

איז ניקאָלסקאָיע אין גאַרטען, אונטער דעם שאַטען פון אַ
הויכען יאַסנאַווען בוים, זיינען געזעסען אויף אַ געפּלאַכטענעם
בענקעל קאַטיאַ מיט אַרקאַדיין. אויף דער ערד לעבען זיי איז
געלעגען פּיפּי מיטן לאַנגען קערפּער אין יענער שעהנער פּאַזיציע,
וועלכע האָט אַ נאַמען ביי יענער „דער האַזען בויג“. ביי דע, אי
אַרקאַדי, אי קאַטיאַ, האָבען געשוויגען. ער האָט געהאַלטען אין
זיינע הענט אַ האַלב־אויפֿגעפענטען בוך און זי האָט אויסגעקלי־
בען פון אַ קערבעלע די איבערגעבליבענע ברעקלאַד חלה און האָט
עס געוואַרפען צו אַ קליינע משפּחה שפּערלינגען, וועלכע זיינען
אומגעשפּרונגען און האָבען געסוויפּשערט מיט זייער נאַטירליכער

שרעקעדיגער הוצפה ביי איהרע סאָמע פיס. אַ שוואַכער ווינטעל, וועלכער האָט באַוועגט די בלעטער פון דעם יאָסנאָווען בוים, האָט גערקט הין און צוריק העל־גאַלדענע ליכט־פלעקען איבער דער פינסטערער שטעגעל און איבער פיפּיס געלען רוקען. אַ ניט־געבראַכענער שאַטען האָט אַרומגענומען קאַטיאַ' און אַרקאַדי'ן. פון צייט צו צייט נאָר פלעגט זיך אַנצינדען אַ העלער שטרייפּעל אין איהרע האָר. זיי האָבען ביידע געשוויגען, אָבער אין דעם טאַקע, ווי זיי האָבען געשוויגען און ווי זיי זיינען געזעסען אינאיינעם, האָט זיך אויסגעדריקט זייער צוטרויערישע אינטימיטעט: יעדער פון זיי האָט, דוכט זיך, נאָר ניט געטראַכט פון זיין שכן, אָבער אין זיך האָט זיך יעדער געפרעהט מיט דעם צווייטענס אָנוועזענהייט. אויך זייערע פּנימער האָבען זיך אומגעביטען פון יענער צייט אָן, ווען מיר האָבען זיי געזעהן דעם לעצטען מאָל: אַרקאַדי האָט אויסגעזעהן רוהיגער; קאַטיאַ — לעבעדיגער, געוואַנטער.

— צי דענקט איהר ניט, — האָט אַרקאַדי אָנגעהויבען, — אַז „יאָסען“ איז אין רוסיש זעהר אַ געטראַפּענער נאָמען פאַר דעם יאָסנאָווען בוים: קיין איינציגער בוים איז אין דער לופט ניט אזוי קלאַהר־דורכזיכטיג (יאָסנאַ) ווי דער.

קאַטיאַ האָט אויפגעהויבען איהרע אויגען אין דער הויך און האָט געענטפּערט: „יאָ“, און אַרקאַדי האָט אַ טראַכט געטאָן: אַט זי וואַרפט מיר ניט אויף, וואָס איך „דריק זיך אויס שעהן“.

— איך האָב היינען ניט ליעב, — האָט קאַטיאַ אַ זאָג געטאָן, אָנווייזענדיג מיט די אויגען אויפ'ן בוך, וואָס אַרקאַדי האָט גע־האַלטען אין די הענט: — ניט ווען ער לאַכט און ניט ווען ער וויינט: איך האָב איהם נאָר ליעב ווען ער איז פאַרקלערט און אומעטיג.

— און מיר געפעלט ווען ער לאַכט, — האָט אַרקאַדי באַמערקט.

— איז אייך זיינען נאָר פאַראַן די אַלטע שפורען פון אייער סאַטירישער ריכטונג... (די אַלטע שפורען! האָט אַרקאַדי אַ טראַכט געטאָן: ווען באַזאַראַן וואַלט דאָס געהערט!) וואַרט אויס, מיר וועלען אייך איבערמאַכען.

- ווער וועט מיר איבערמאכען? איהר?
- ווער? — די שוועסטער, פראפירי פלאנטאנאוויטש, מיט וועלכען אהיר קריענט זיך שוין מעהר ניט, די טאטע, וועלכע איהר האט אייערנעכטען באלייט צום קלויסטער.
- איר האב זיך דאך ניט נעקאנט אפזאגען! און וואס אנט באלאנגט אנט סערגיעוונא, געדענקט איהר דאך, אז אין פיעלע זאכען איז זי געווען איינפארשטאנען מיט יעוונגענין.
- די שוועסטער איז דאמאלס געווען אונטער זיין איינפלוס, אזוי ווי איהר.
- אזוי ווי איר! וואס, איהר באמערקט דען, אז איר האב זיך שוין באפרייט פון זיין איינפלוס?
- קאטיא האט ניט געענטפערט.
- איר ווייס, — האט ארקאדי פארטגעזעצט. — ער איז אייך קיינמאל ניט געפעלען געווען.
- איר קאן וועגען איהם ניט אורטיילען.
- איהר ווייסט וואס, קאטערינא סערגיעוונא? יעדעס מאל, ווען איר הער אזא ענטפער, גלויב איר אין איהם ניט... עס איז ניטא אזא מענש, וועגען וועלכען יעדער פון אונז זאל ניט קאנען אורטיילען! ס'איז פשוט א תירוץ.
- נו, אויב אזוי וועל איר זאגען, אז... ניט וואס ער געפעלט מיר ניט, נאר איר פיהל, אז ער איז מיר פרעמד און איר בין איהם פרעמד... און אז אויך איהר זייט איהם פרעמד...
- פאר וואס?
- ווי זאל איר אייך זאגען... ער איז א ווילדער און מיר זיינען געצאמטע.
- אויך איר בין א געצאמטער?
- קאטיא האט א שאקעל געטאן מיטן קאפ.
- ארקאדי האט זיך א קראץ געגעבען הינטערן אויער.
- לאמיר אייך זאגען, קאטיא סערגיעוונא, אז אין דער איז עס א באליידיגונג.
- וואס, איהר האט דען געוואלט זיין א ווילדער?

- ניט א ווילדער, אבער א שטארקער, אן ענערגישער.
 — אזא זאך ווענדט זיך ניט אן וועלען... אט, אייער פריינד פארלאנגט עס ניט, אבער ער איז עס.
 — הם! הייסט עס, אז איהר דענקט, אז ער האט געהאט א שטארקען איינפלוס אויף אַנא סערגיעוונאַץ?
 — יא, אבער קיינער קאן עס ניט אן אויף לאנג, — האט קאטיא צוגעגעבען אין דער שטיל.
 — פאר וואס דענקט איהר אזוי?
 — זי איז זעהר שטאלץ... ניט דאס האב איר געוואלט זאגען... איהר אומאפהענגיקייט איז ביי איהר זעהר טייער.
 — ביי וועמען איז עס ניט טייער? — און אין דערזעלבער צייט איז ביי איהם א געדאנק דורכגעלאפען אין קאפ: „צו וואס דארף מען עס?“ „צו וואס דארף מען עס?“ האט אויך קאטיא א טראכט געטאן. יונגע מענשען, וועלכע זיינען אין פריינטליכע באציהונגען און קומען זיך אפט צוזאמען, שלאגען זיך שטענדיג אן, אן די זעלבע געדאנקען.
 אַרקאדי האט א שמיכעל געטאן, און צורוקענדיג זיך אביסעל געהנטער צו קאטיא'ן, האט ער שטיל א זאג געטאן:
 — זייט זיך מודה, אז איהר האט אביסעל מורא פאר איהר.
 — פאר וועמען?
 — „פאר איהר!“ — האט אַרקאדי איבערגעחזרט באטאָ גענדיג.
 — און איהר? — האט קאטיא געפרעגט פון איהר זייט.
 — איר אויך. באַמערקט, איר האב געזאגט: איר „אויך“.
 קאטיא האט איהם א סטראשע געטאן מיטן פינגער.
 — דאס וואונדערט מיך, — האט זי אָנגעהויבען. — די שוועסטר טער איז נאך קיינמאל ניט געווען אזוי אויפגעלעגט צו איר, ווי גראד איצט; א סך מעהר, ווי ווען איהר זייט געקומען דעם ערשטען מאל.
 — אזוי גאר?

— און איהר האָט עס ניט באַמערקט? עס פּרעהט אײך
ניט?

אַרקאַדי האָט זיך פאַרטראַכט.

— מיט וואָס האָב אײך עס געקאַנט נושאַ חוּ זיין בײַ אַנאָ
סערגיעוונאַין? צי איז עס ניט דערמיט, וואָס אײך האָב איהר
געבראַכט אײער מוטערס ברײעף?

— מיט דעם אױך. און עס זײנען פאַראַן אױך אַנדערע אור-
זאַכען, וועלכע אײך וועל ניט זאַגען.

— פאַר וואָס?

— אײך וועל ניט זאַגען.

— אַה, אײך ווייס! איהר זײנט אַ גרויסער עקשן.

— אַן עקשן?

— און איהר זײט פעהיג צו באַמערקען זאַכען.

קאַטיאַ האָט פון דער זײט אַ קוק געטאַן אויף אַרקאַדיין.

— אפּשר זײט איהר אין כּעס דערפאַר? וועגען וואָס טראַכט

איהר?

— אײך טראַכט וועגען דעם, פון וואָגען נעמט זיך צו אײך

אײער בעאבאַכטונגס פעהיגקײט וועלכע איהר האָט טאַקע. איהר

זײט אזוי שרעקעדיג, אומצוטרויעריש. איהר האַלט זיך פּרעמד

פון אַלעמען...

— אײך האָב אַ לאַנגע צײט געלעבט אַלײן. ניט ווילענדיג

הויבט מען אַן נאַכצודענקען. אָבער האַלט אײך זיך דען פּרעמד פון

אַלעמען.

— אַרקאַדי האָט אויף איהר אַ קוק געטאַן מיט דאַנקבאַר-

קײט.

— דאַס אַלץ איז זעהר שעהן, — האָט ער פאַרטגעזעצט. —

אָבער מענשען אין אײער לאַגע, אײך מיין אין אײערע אומשטענ-

דען, באַזיצען זעלמען אזא אײגענשאַפט. און אמת דערגעהט צו

זײ אזוי שווער, ווי צו קיסרים...

— אײך בין דאָך אָבער ניט קײן דײכע.

אַרקאַדי האָט זיך פאַרוואונדערט און האָט ניט באַלד פאַר-

שטאַנען קאַטיצין „און טאַקע, דער גוט איז דאָך אינגאַנצען דער
שוועסטערס!“ האָט ער אַ טראַכט געטאָן. דער דאָזיגער געדאַנק
איז איהם ניט געווען אומאַנגענעם.

— ווי שעהן איהר האָט עס געזאָגט! — האָט אַרקאַדי געענט-
פערט.

— וואָס?

— איהר האָט עס שעהן געזאָגט. פשוט, ניט שעמעוודיג און
ניט באַריהמעריש. אגב: איד שטעל זיך פאַר, אז אין דעם געפיהל
פון אַ מענשען, וועלכער ווייס און זאָגט, אז ער איז אַרים, דאַרף
זיין עפעס באַזונדערס, עפעס אַ מין שטאַלץ.

— איד האב קיינמאַל עטוואָס עהנליכעס ניט געפיהלט, אַ דאַנק
מיין שוועסטער. איד האב דערמאַנט וועגען מיניע אומשטענדען
נאָר דערפאַר, ווייל עס איז געקומען צו רייד.

— אמת, אַבער זייט זיך מודה, אז אויך איהר האָט אַ טייל
פון יענעם שטאַלץ, וועגען וועלכען איד האָב נאָר וואָס גערערט.

— צום ביישפיעל?

— צום ביישפיעל, איהר וועט דאָך מיר ענטשולדיגען מיין
פראַגע: איהר וואָלט חתונה געהאַט פאַר אַ רייכען מענשען?

— אויב איד וואָלט איהם שטאַרק געליעבט... ניין, דוכט זיך,
אז אויך דעמאַלט וואָלט איד פאַר איהם ניט חתונה געהאַט.

— אַהא! איהר זעהט שוין! — האָט אַרקאַדי אויסגערופען,
און וואַרטענדיג אַ וויילע האָט ער צוגעגעבען: — און פאַר וואָס
וואָלט איהר פאַר איהם ניט חתונה געהאַט?

— דערפאַר, ווייל אפילו אין ליעדער ווערען באַזונגען די ניט-
גלייכע שידוכים.

— איהר ווילט אפשר הערשען, אַדער...

— אַה, ניין! צו וואָס? פאַרקערט, איד בין גרייט צו זיין
אונטערוואַרפען, אַבער מיט אַ מענשען וואָס איז ניט מיין גלייכען
איז שווער. רעספעקטירען זיך און פאַלגען — דאַס, פאַרשטעה איד,
איז גליק. אַבער און אַפהענגיגע עקוויסמענץ... ניין, ס'איז אזוי
אויך גענוג.

- ס'איז אזוי אויך גענוג, — האָט אַרקאָדי איבערגעזיחזרט קאַטיאַן ווערטער. — יא, יא, — האָט ער ווייטער גערעדט, — ניט אומזיסט זיינט איהר אַנאָ סערגיעוונאַים אַ שוועסטער. איהר זייט פונקט אזוי זעלבסטשטענדיג ווי זי, נאָר איהר זייט מעהר פאַרבאַהאַלטען. איד בין זיכער, אַז איהר וואָלט קיינמאָל ניט געדווען די ערשטע אַרויסצוואַגען אייער געפיהל, ווי שטאַרק און ווי הייליג ער וואָלט ניט געווען...
- וואָס הייסט, ווי זשע אַנדערש? — האָט קאַטיאַ געפרעגט.
- איהר זייט אזוי קלוג ווי זי און איהר האָט ניט וועניגער כאַראַקטער, אויב ניט מעהר נאָר, ווי זי...
- פאַרגלייכט מיך ניט מיט מיין שוועסטער, איד בעט איך, — האָט איהם קאַטיאַ גיך איבערגעשלאָגען. — ס'איז ניט זעהר נום פאַר מיר. ווי עס זעהט אויס האָט איהר פאַרגעסען, אַז מיין שוועסטער איז אי אַ קלוגע, אי אַ שעהנע, און... איבערהויפּט איהר, אַרקאָדי ניקאַליעוויטש, איהר האָט ניט געדאַרפט זאָגען אַזעלכע ווערטער, דערצו נאָך מיט אַזאַ ערנסטען פנים.
- וואָס באַטייט עס: איבערהויפּט איהר. — פון וואָנען נעמט איהר עס, אַז איד שפּאַס?
- געוויס שפּאַסט איהר.
- איהר דענקט אזוי? און ווי איז, אַז איד בין איבערצייגט אין דעם וואָס איד זאָג? און ווי איז, אַז איד דענק, אַז איד האָב זיך נאָך ניט אויסגערדיקט שטאַרק גענוג?
- איד פאַרשטעה איך ניט.
- טאַקע? נו, איצט זעה איד, אַז איד האָב טאַקע איבערטרעבען אייער פּעהיגקייט צו באַמערקען זאַכען.
- וואָס מיינט איהר?
- אַרקאָדי האָט גאַרניט געענטפּערט און האָט זיך אָפּגעקערט, און קאַטיאַ האָט אָפּגעזוכט אין קערבעל נאָר עטליכע ברעקלאך און האָט זיי אָנגעהויבען צו וואַרפען פאַר די שפּערלינגען, אָבער דער מאַך פון איהר האַנט איז געווען צו שטאַרק און זיי זיינען אַוועקגעפלינגען, ניט אויפפיקענדיג זיי.

— קאטערינא סערגיעוונא! — האָט אַרקאָדי פּלוצלונג אָנגע-
 געהויבען: — ס'איז אײך מסתמא אַלץ איינס, אָבער ווייסט, אז
 ניט נאָר אויף אייער שוועסטער, נאָר אויף קיינעם אין דער וועלט
 וואָלט איד אײך ניט פאַרביטען.

ער האָט זיך אויפגעהויבען און איז אויף גיך אַוועק, ווי ער
 וואָלט זיך דערשראָקען פאַר די ווערטער, וועלכע האָבען זיך ביי
 איהם פון צונג אַרויסגעריסען.

קאטיא'ס הענט, צוזאַמען מיט דער קערבעלע, זיינען אַראָפּגע-
 פאַלען אויף איהר קניע, און אײנבויענדיג איהר קאָפּ האָט זי לאַנג
 נאָכגעקוקט אַרקאָדין. ביסלאַכווייז האָט זיך באַוויזען אַ רויסקייט
 אויף איהרע באַקען, אָבער די ליפּען האָבען ניט געשמייכלעט, און
 איהרע טונקלע אויגען האָבען אויסגעדריקט פאַרלעגענהייט און
 עפעס נאָך אז אומקלאָהרען געפיהל.

— דו ביזט אַליין? — האָט זי דערהערט לעבען איהר אַנא
 סערגיעוונא'ס קול, — דוכט זיך, אז דו ביזט אַוועק אין גאַרטען
 מיט אַרקאָדין.

קאטיא האָט לאַנגזאַם איהרע אויגען אויפגעהויבען צו דער
 שוועסטער (עלעגאַנט און געשמאַקפול אַנגעטאָן איז זי געשטאַנען
 אויפ'ן שטענעל און מיט דעם שפיץ פון איהר פאַרעסאָן האָט זי
 זיך געשפיעלט מיט פיפּים אויערען), און ניט אײלענדיג האָט זי
 געענטפערט:

— איד בין אַליין.

— דאָס זעה איד, — האָט זי געענטפערט מיט אַ שמייכלעל, —
 ער איז מסתמא אַוועק צו זיך אין צימער.

— יא.

— איהר האָט צוזאַמען געלייענט?

— יא.

אַנא סערגיעוונא האָט קאטיא'ן אַנגענומען פאַר'ן קיין און האָט
 אויפגעהויבען איהר פנים.

— איד האָט, אז איהר האָט זיך ניט צוקריעגט.

— ניין, — האָט קאַטיאַ געזאָגט, און זי האָט לאַנגזאַם אָפּגע-
שטופּט איהר שוועסטערס האַנד.

— ווי ערנסט דו ענטפּערסט! איך האָב געדענקט צו טרע-
פּען איהם דאָ און פּאַרלעגען איהם צו געהן מיט מיר שפּאַצירען.
ער האָט דאָס מיר שוין אַ סך מאל געבעטען. מיהאַט דיר געבראַכט
שיכלאַך פון שטאָדט, געה מעסט זיי אָן. איך האָב שוין נעכטען
באַמערקט, אַז דינע אַלמע זיינען שוין אניגאַנצען אָפּגעטראָגען.
דו ביזט אין אַלגעמיין נאַכלעסיג אין דער הינזיכט. דו האָסט
אַזעלכע וואונדערבאַרע פּיסלאַך! דינע הענט זיינען אויך שעה-
נע... אָבער גרויסע, — דאַרף מען אויסנעהמען מיט די פּיסלאַך.
אָבער דו ביזט ניט קיין קאָקעטקע.

אַנאַ סערגיעוונאַ איז אַוועק מיטן שטענגעל, לייכט רוישענדיג
מיט איהר שעהנעם קלייד. קאַטיאַ האָט זיך אויפּגעהויבען פון
בענקעל, און געהמענדיג מיט זיך היינען, איז זי אויך אַוועק —
אָבער ניט אַנצומעסטען די שיכלאַך.

„וואונדערבאַרע פּיסלאַך“, האָט זי געטראַכט אַרויפּגעהענדיג
לאַנגזאַם און לייכט אויף די פון דער זון אַנגעברענטע שטיינערנע
טרעפּ פון דער טעראַסע. — וואונדערבאַרע פּיסלאַך, זאָגט איהר...
נאָ, וועט ער פּאַלען צו זיי.

זי האָט זיך אָבער גלייך פאַרשעמט און זי איז גיך אַרויפּגע-
לאַפּען אין דער הויך.

אַרקאַדי איז דורכין קאַרידאָר געגאַנגען צו זיך אין צימער.
דער הויז-אויפּזעהער האָט איהם אַנגעיאָגט און האָט איהם גע-
מאַלדען, אַז הערר באַזאָראָו זיצט ביי איהם.

— יעווגעני! — האָט אַרקאַדי כמעט מיט שרעק אַרויסגע-
זאָגט: — שוין לאַנג אַז ער איז געקומען?

— נאָר וואָס, און ער האָט ניט געהייסען מעלדען אַנאַ סער-
געיעוונאַ? נאָר איך זאַל איהם פיהרען גלייך צו אַיך.

„צי האָט עפעס אַן אומגליק ניט געטראַפּען ביי אונז אין דער
היים“, האָט אַרקאַדי אַ טראַכט געמאַן, און גיך אַרויפּלויפּענדיג
אויף די טרעפּ האָט ער האַסטיג געעפּענט די טיר. באַזאָראָוויס

אויסזעהן האט איהם גלייך בארוהיגט, כאַטש אַ מעהר געניט אויג וואָלט מעגליך ענטדעקט צייכענס פון אינערליכער אויפרענונג אין דער אָפגעפאלענער אַבער נאָך אַלץ ענערנישער פיגור פון דעם אומערווארטען גאַסט. מיט אַ פארשטויבטען מאַנטעל אויף די פלייצעס, מיט דער היטעל אויפ'ן קאָפּ איז ער געזעסען אויפ'ן ראַנד פונם פענסטער און האָט זיך ניט אויפגעהויבען אויך דעמאָלט, ווען אַרקאָדי איז אַרויפגעפאלען אויף זיין האַלז מיט הילכיגע אויס-געשרייען.

— גאָר אומערוואַרט! ווי קומסטו אַהער! — האָט זיך אַר-קאָדי געוואונדערט, ווי אַ מענש, וועלכער רעדט זיך אַליין אין און וויל ווייזען אַנדערע, אַז ער פרעהט זיך, — אַלץ איז דאָך ביי אונז אין אַרדנונג, אַלע זיינען געזונד, ניט אמת?
— אַלץ איז ביי אייך אין אַרדנונג, אַבער ניט אַלע זיינען גע-זונט, — האָט באַזאָראָו געענטפערט. — און דו מאַל ניט אַזוי. היים מיר ברענגען קוואַס און זעץ זיך אַוועק און הער, וואָס איך וועל דיר דערצעהלען אין עטליכע ווערטער, וועלכע איך האָף, אַז זיי וועלען זיין שטאַרק גענוג.

אַרקאָדי איז אַנטשוויגען געוואָרען, און באַזאָראָו האָט איהם דערצעהלט וועגען זיין דועל מיט פאַוועל פעטראָוויטשען. אַר-קאָדי האָט זיך שטאַרק פאַרוואונדערט, און איז אפילו אומעטיג געוואָרען, ער האָט אַבער ניט געפונען פאַר נויטיג אַרויסצואווייזען עס. ער האָט נאָר געפרעגט, אויב זיין פעטערס וואונד איז טאַקע ניט געפעהרליך? און קריגענדיג אַן ענטפער, אַז זי איז זעהר אינ-טערעסאַנט, אַבער ניט פון אַ מעדיצינישען שטאַנדפונקט, האָט ער מיט געוואָלט אַ שמייכעל געטאָן, אַבער אויפ'ן האַרצען איז איהם שווער געוואָרען און ער האָט זיך ווי פאַרשעמט. באַזאָראָו האָט איהם אַזוי ווי פאַרשטאַנען.

— יא, ברודער, — האָט ער געזאָגט, — אַט דאָס הייסט לע-בען מיט פעאַדאַלען. דו ווערסט אַליין אַ פעאַדאַל, און דו נעמסט אַז אַנטויל איז זייערע ריטערישע טורנירען. נו, פאַהרענדיג אַהיים צו מיינע „עלטערען“, — אַזוי האָט באַזאָראָו פאַרענדיגט, בין איך

אויפ'ן וועג פארפאָהרען אָהער... ניט כדי דיר איבערצוגעבען, ווען
 איד וואָלט דיר אַזוי געזאָגט, וואָלט עס געווען, אויב ניט קיין אומ'ד
 ניצליכער ליגען, איז — זיכער אַ נאַרישקייט. ניין, איד האָב זיך
 פאַרקירעוועט אָהער — דער טייוועל ווייס נאָך וואָס. פאַר
 שמעחסט, פאַר אַ מענשען איז אַ מאָל נוצליך צו כאַפען זיך אַליין
 פאַר די האַר און אַרויסצורייסען זיך, ווי אַ רעטאָד פון אַ בייט;
 אַט דאָס האָב איד געטאָן מיט עטליכע טעג צוריק... מיר האָט זיך
 אַבער פאַרוואָלט נאָך אַ מאָל אַ קוק טאָן אויף דאָס, מיט וואָס איד
 האָב זיך צושיידט, אויף יענער בייט, וואו איד האָב זיך געפונען.
 — איד האָף, אַז מיט די דאָזיגע ווערטער מיינסטו ניט מיר, —
 האָט אַרקאָדי געענטפערט מיט אומרוהיגקייט. — איד האָף, אַז דו
 ווילסט זיך ניט שידען מיט מיר.

באַזאַראָוו האָט אויפּמערקזאַם, כמעט דורכדרינגליך אַ קוק גע-
 טאָן אויף איהם.

— וואָסי, עס וואָלט דיר דען אַזוי שטאַרק געערגערט? מיר
 שיינט, אַז „דו“ האָסט זיך שוין צושיידט מיט מיר. דו ביזט אַזאַ
 פרישענקער, אַזאַ ריינינקער... מסתמא געהען דייע געשעפטען גוט
 מיט אַנאַ סערגיעוונאַין.

— וועלכע געשעפטען מיינע מיט אַנאַ סערגיעוונאַין?

— וואָסי, דו ביזט דען ניט צוליעב איהר געקומען אָהער פון
 שטאַרט, היהנדעלע? אגב, ווי געפעלען דיר די זונטאנדיגע שולען?
 וואָסי, דו ביזט דען ניט פאַרליעבט אין איהר? אדער, אפשר

האַסטו שוין דערגרייכט די מדרגה פון באַשיידענהייט?

— יעוונעני, דו ווייסט, אַז איד בין אלע מאָל געווען אַפּענהער-
 ציג מיט דיר. איד קאָן דיר פאַרויכערען, איד שווער דיר, אַז דו
 האָסט אַ טעות.

— הם! אַ נייער וואָרט, — האָט באַזאַראָוו באַמערקט אין
 דער שטיל, — דו דאַרפסט זיך אַבער ניט ערגערען, מיר איז עס
 סיי ווי אַלץ איינס. אַ ראַמאַנטיקער וואָלט געזאָגט: איד פיהל,
 אַז אונזערע וועגען הויבען זיך אַז פונאַנדערצוגעהן, און איד זאָג
 פשוט, אַז מיר האַבען איינער דעם אַנדערען דערעסען.

— יעוונעני...

— נשמה מיינס, דאָס איז קיין אומגליק ניט. עס זיינען פאראן נאָך גרעסערע זאכען וואָס דערעסען! און איצט דענק איך, צי זאָלען מיר זיך ניט זעגענען? פאַר דער צייט וואָס איך זיך דאָ, פיהל איך אזוי פאַסקורדנע, ווי איך וואָלט זיך אָנגעלייענט מיט גאַנאָליס בריעה צו דער קאלוזשעסקער גובערנאַטאַרשע. אגב, איך האָב ניט געהייסען אויסשפאנען די פערד.

— איך בעט דיר, ס'איז ניט שעהן.

— פאַר וואָס?

— איך רייך שוין ניט זעגען זיך. דאָס וועט אָבער זעהר ניט העפלדיך זיין קענען אַנאָ סערגיעוונאַן, וועלכע וועט דיר זיכער וועלען זעהן.

— נו, איך דעם האָסטו אַ טעות.

— און איך, וויעדער, בין זיכער, אַז איך בין גערעכט, — האָט אַרקאָדי געענטפערט. — און צו וואָס מאַכסטו זיך? אויב עס איז שוין יא געקומען צו רייד, און דו אַליין ביזט דען ניט געקומען צוליב איהר?

— ס'קאָן זיין, אַז דו האָסט רעכט, נאָך פונדעסטוועגען האָסטו דאָך אַ טעות.

אַרקאָדי איז אָבער גערעכט געווען. אַנאָ סערגיעוונאַ האָט פאַרלאָנגט צו זעהן זיך מיט באַזאַראַוו, און זי האָט איהם אַיינ געלאָדען צו זיך דורך דעם הויז-אויפזעהער. באַזאַראַוו האָט זיך איבערגעטאָן, איידער ער איז אַוועק צו איהר: ס'האַט זיך אַרויס געוויזען, אַז ער האָט זיין נייעם קאַסטיום אַינגעפאַקט אזוי, אַז עס איז געווען גלייך אונטערן האַנט.

אַדינצאַוואַ האָט איהם אויפגענומען ניט אין יענעם צימער, וואו ער האָט אזוי אונערוואָרט זיך ערקלערט איהר אין ליעבע, נאָר אין נאַס-צימער. זי האָט איהם פריינדליך אויסגעשטרעקט די שפיצען פון איהרע פינגער, אָבער איהר פנים האָט אויסגעדריקט אַ געצוואונגענע אַנשטרענגונג.

— אַנאָ סערגיעוונאַ, — האָט זיך באַזאַראַוו צוגעאָיילט צו

זאגען, — פריהער פאר אלץ דארף איך איך בארוהיגען. פאר איך שטעהט א שטערכליכער, וועלכער האָט שוין לאַנג פאַרגעסען און וועלכער האָפט, אז אויך אַנדערע האָבען פאַרגעסען זיינע נאַריש-קייטען. איך פּאָהר אַוועק אויף לאַנג, און איהר וועט צוגעבען, אז כאַטש איך בין ניט קיין ווייכער וועזען, פונדעסטוועגען וואָלט זיך מיר ניט געוואָלט אַוועקפאַהרען מיט דעם געדאַנק, אז איהר וועט זיך דערמאָנען וועגען מיר מיט אַן עקעל.

אַנאָ סערגיעוונא האָט טיעף אָפגעזיפצט, ווי אַ מענש, וועל-כער איז נאָר וואָס אַרויפגעקראַכען אויף אַ הויכען באַרג, און איהר פנים האָט אָפגעלעבט מיט אַ שמויכעל. זי האָט נאָך אַ מאָל דערלאַנגט באַזאַראַווין די האַנט און האָט געענטפערט אויף זיין האַנטדרוק.

— ווער עס וועט דערמאָנען דאָס פאַרגאַנגענע, יענעם זאָל אַן אויג אַרויסקריכען, — האָט זי געזאָגט, — בפרט נאָך, צו זיין אויפ-ריכטיג, האָב איך אויך דעמאָלט צוגעזינדיגט, אויב ניט מיט קאָ-קעטירען, איז מיט עפעס אַנדערש. מיט איין וואָרט: לאַמיר זיין פריינד ווי פריהער. עס איז געווען אַ חלום, ניט אמת? און ווער גערענקט דען חלומות?

— ווער גערענקט זיי? דערצו נאָך איז לייעבע... אַן איינגעד-רעמטער געפיהל.

— איז עס טאַקע אַזוי? ס'איז מיר זעהר אַנגענעם צו הערען עס.

אַזוי האָט גערעדט אַנאָ סערגיעוונא און אַזוי האָט גערעדט באַזאַראַוו. זיי האָבען ביידע געמיינט, אז זיי זאָגען דעם אמת. צי איז אַבער געווען אמת, אַבסאָלוטער אמת אין זייערע ווערטער? זיי האָבען עס אַליין ניט געוואוסט, און נאָך וועניגער, דער אויטאָר. צווישען זיי האָט זיך אַבער פאַרבונדען אַזאָ געשפרעד, ווי זיי וואָל-טען אַבסאָלוט געגלויבט איינער דעם צווייטען.

אַנאָ סערגיעוונא האָט אויך באַזאַראַווין געפרעגט, וואָס ער האָט געטאָן ביי די קירסאַנאָוס? ער האָט איהר שיער ניט דער-צעהלט וועגען זיין דויעל מיט פאַוועל פּעטראָוויטשיען. ער האָט

זיך אָבער אָפּגעהאַלטען ביי דעם געדאַנק, אַז טאַמער וועט זי מיי-
נען, אַז דאָס וויל ער זיך אויספיינען, און ער האָט איהר געענט-
פערט, אַז ער האָט די גאַנצע צייט געאַרבייט.

— און איד, — האָט אַנאָ סערגיעוונאָ געזאָגט, — בין די
ערשטע צייט געווען מרהיִשחורחדיג. איין גאַס ווייס פון וואָס.
שטעלט זיך פאַר, אַז איד האָב זיך אפילו געקליבען קיין אויסלאַנד!
דערנאָך איז עס פאַראיבערגעגאַנגען. אייער פריינד, אַרקאַדי ניי
קאַלאַאיטש איז געקומען, און איד בין ווידער אריין אין מיין קאַלעע,
אין מיין אמתיער ראַלע.

— וואָס פאַר אַ ראַלע איז עס, ערלויבט מיר צו וויסען?

— די ראַלע פון אַ טאַנטע, פון אַ לעהרערין, פון אַ מאַמען,
רופט עס ווי איהר ווילט. אגב, איהר ווייסט, אַז איד האָב פריהער
גוט ניט פאַרשטאַנען פון וואָנען עס נעמט זיך ביי איד אַזאַ אינ-
טימע פריינדשאַפט מיט אַרקאַדי ניקאַלאַאיטשען. ער האָט מיר
אויסגעזעהן צו זיין גאַנץ אומוויכטיג. אָבער איצט האָב איד איהם
בעסער דערקאַנט, איד האָב זיך איבערצייגט, אַז ער איז קלוג...
און דערהויפּט, ער איז יונג, יונג... ניט אַזוי ווי איד מיט אַידי,
יעווגעני וואַסיליטש.

— ער שרעקט זיך נאָך אַלץ אין אייער אַנוועזענהייט? —

האָט באַזאַראַוו געפרעגט.

— וואָס!... — האָט שוין אַנאָ סערגיעוונאָ געהאַט אָנגעהוי-
בען, און אַ קלעהר געבענדיג אַ ווילע האָט זי צוגעלעגט: — איצט
האָט ער שוין מעהר צוטרויען, ער רעדט מיט מיר. פריהער פלעגט
ער מיר אויסמיידען. סיי ווי איד האָב זיין געזעלשאַפט אויך ניט
געזוכט. ער חברט זיך שטאַרק מיט קאַטיאַן. — באַזאַראַוו! איז
געוואָרען פאַררראַסיג. „אַ פרוי קאַן ניט, ניט נאַרען!“ — האָט ער
אַ טראַכט געטאָן.

— איהר זאָגט, אַז ער האָט אַיך אויסגעמיטען, — האָט ער
אַרויסגערעדט מיט אַ קאַלטען שמייכלעך, — ס'איז אָבער מסתמא
פאַר אַיך ניט קיין געהיימניס, אַז ער איז אין אַיך פאַרליעבט
געווען?

— ווי? אויך ער? — האָט זיך אַרויסגעכאַפּט ביי אַנאָ סער
געיעוונאַץ.

— אויך ער, — האָט באַזאַראָוו איבערגעחזרט און האָט זיך
רוהיג פאַרנייגט. — ניט שוין זשע האָט איהר עס ניט געוואוסט.
ניט שוין זשע האָב איד אויך אַ נייעם דערצהעלט?
אַנאָ סערגיעוונא האָט אַראָפּגעלאָזט די אויגען.
— איהר האָט אַ טעות, יעוונעני וואַסיליטש.
— איד דענק אַז ניט. אָכער מעגליך, אַז איד האָב עס ניט
געדאַרפט זאָגען. — „דעם צווייטען מאָל וועסטו וויסען ווי אזוי
צו זיין אזוי קלוג“, האָט ער ביי זיך אַ טראַכט געטאָן.
— פאַרוואָס האָט איהר ניט געדאַרפט זאָגען? איד דענק אָכער,
אַז איהר ניט צופיעל באַדייטונג צו אַ מאַמענטאַנעם אַיינדרוק.
איד הויב אַז חושד צו זיין, אַז איהר האָט ליעב צו פאַרגרעסערען
זאַכען.

לאַמיר בעסער וועגען דעם ניט ריידען, אַנאָ סערגיעוונא.
— פאַר וואָס? — האָט זי געזאָגט, און אַליין האָט זי פאַרקיי-
דעוועט דעם געשפּרעך אויף אַן אַנדער וועג. ס'איז איהר פונדעסט-
וועגען ניט היימליך געווען מיט באַזאַראָוו, כאַטש זי האָט אַי איהם
געזאָגט אַי זיך פאַרזיכערט, אַז אַלץ איז פאַרגעסען. איבערכייטענ-
דיג זיך מיט איהם מיט די פשוטסטע רייד, אפילו שפאַסענדיג מיט
איהם, האָט זי זיך געפיהלט אַרומגעכאַפּט פון אַ לייכטען שרעק.
אזוי ריידען און לאַכען זאָרגלאָזע מענשען אויף אַ שיף אין מיר-
טען ים, ווי זיי וואַלטען זיך געפונען אויף אַ זיכערען באַדען. נאָר
קוים טרעפט זיך עפעס, קוים באַווייזט זיך דער קלענסטער צייכען
פון עפעס אומגעוועהנליכעס, באַווייזט זיך גלייך אויף אַלעמענס
פנימער אַ מאַדנע אומרוהיגקייט, וועלכע זאָגט עדות אויף דעם
שטענדיגען באַוואוסטזיין פון אַ שטענדיגער געפאַהר.

דער געשפּרעך צווישען אַנאָ סערגיעוונען מיט באַזאַראָוו!
האָט זיך לאַנג ניט געצויגען. זי האָט אַנגעהויבען צו פאַרטראַכטען
זיך, און האָט געענטפערט ניט צו דער זאך, און ענדליך האָט זי איהם
פאַרגעשלאָגען איבערצוגעהן אין זאָל, וואו זיי האַבען געטראַפּען

די פירשטין און קאטיא'ן. „און וואו איז אַרקאדי ניקאָלאָיעוויטש?“ האָט די באַלעבאָסטע געפרעגט, און הערענדיג, אַז ער האָט זיך שוין ניט באַוווּזען איבער אַ שעה, האָט זי געשיקט נאָך איהם. מ'האָט איהם ניט גיך געפונען: ער האָט זיך פאַרקליבען אין דער סאַמע געדיכטעניש פון גאַרטען, מיט זיין קין אַנגעשפאַרט אויף פאַרלייגטע הענד, איז ער געזעסען פאַרטאָן אין געדאַנקען. זיי זיינען געווען טיעפע און וויכטיגע די דאָזיגע געדאַנקען, אָבער ניט אומעטיגע. ער האָט געוואוסט, אַז אַנאָ סערגיעוונאָ זיצט אַליין מיט באַזאַראַוו'ן, ער איז אָבער ניט געווען אויפערזיכטיג, ווי פריי הער, פאַרקעהרט, זיין פנים האָט שטיל געלויכטען ס'האָט אויסגעזען זעהן, אַז ער האָט זיך אויף עפעס געוואונדערט און געפרעהט זיך, און עפעס באַשלאָסען.

26

דער פאַרשטאַרבענער אַדינצאַוו האָט ניט געליעבט קיין נייע איינפיהרונגען, ער האָט אָבער דערלאָזען „אַ געוויסע שפיעל פון איידעלער קונסט“, און דעריבער האָט ער אויפגעשטעלט ביי זיך אין גאַרטען צווישען דער אַראָנושעריי און דעם טייכעל. אַ געביידע פון רוסישע צינעל, וואָס איז עהנליך געווען צו אַ גריי כישען טעמפעל. אויף דער הינטערשטער בלינדער וואַנט פון דעם טעמפעל, זיינען געווען אויסגעמאַכט זעקס פראַמונגען פאַר סטאַטוען. — וועלכע אַדינצאַוו האָט זיך געקליבען אויסצושרייבען פון אויסלאַנד. די סטאַטוען האָבען מיט זיך געדאַרפט פאַרשטעלען: איינזאַמקייט, שווייגען, פאַרקלעהרטקייט, מעלאַנכאָליע, שעמען, דיגקייט און געפיהלפולקייט. איינע פון זיי, די געטין פון שווייגען, מיט אַ פינגער אויף די ליפען, האָט מען שוין געהאַט געבראַכט און אַוועקגעשטעלט, אָבער אין דעם זעלבען טאַג האָבען די הויף אינאָ געלאָד איהר אַראָפגעקלאַפט דעם נאָז, און כאַטש דער דערבייאַגער פלאַסטערער האָט זיך אונטערנומען צו צומאַכען איהר אַ נאָז „צוויי מאַהל אַזוי נוט ווי דער פריהערדיגער“, פונדעסטוועגען האָט אַדינ

צאוו געהייסען איהר צונעהמען, און מ'האט איהר אועקגעשטעלט אין א ווינקעל פון דעם דרעש שויער, וואו זי איז אָפּעגשטאַנען אַ סך יאָהרען, אַנוואַרפּענדיג אַן אַבערגלויבישען שרעק אויף די פּויערטעס. די פּאָדערשטע זייט פון דעם טעמפל איז שוין לאַנג פּאַרוואַקסען געוואָרען מיט געדיכטע בושעס: עס האָבען זיך נאָר געזעהן די שפּיצען פון די זיילען איבער דעם געדיכטען גרינס. אין טעמפל אַלײן, איז אַפּילו אין מיטען טאָג קיהל געווען. אַנאָ סערגיעוונאָ האָט ניט לײַעב געהאַט צו באַזוכען דעם דאָזיגען אַרט, זינט זי האָט דאָרט דערזעהן אַ שלאַנג, אָבער קאַמטאָ פּלעגט אָפט קומען זיך זעצען דאָרטען אויף דער גרויסער שטיינערנער באַנק, וועלכע האָט זיך געפונען אינטער איינער פון די פּראַמוגען. אַרומגערינגעלט מיט פּרישקייט און מיט שאַטען, האָט זי געלײַד ענט, געאַרבייט, אַדער זי פּלעגט זיך איבערגעבען יענעם געפּיהל פון פּאַלשטענדיגער שטילקייט, וועלכער איז געוויס יעדען באַקאַנט, ס'איז יענער וואַונדערבאַרער געפּיהל, וועלכער באַשטעהט אין דעם קוים באַוואַוסטזיניגען שטומען צוהערען זיך צו די ברייטע לעבענס וועללען, וועלכע דרעהען זיך אַרום אונז און אין אונז אַלײן.

אויפ'ן צווייטען טאָג נאָך באַזאַראַוו'ס קומען, איז קאַמטאָ געזעסען אויף איהר באַלעכטער באַנק, און לעבען איהר איז ווידער געזעסען אַרקאַדי. ער האָט איהר געבעטען געהן מיט איהם אין „טעמפל“.

ביז אַנבייסען איז נאָך פּאַרבליבען אַ שעה צײַט. דער טױ- אינער פּריהמאַרנען האָט זיך אומגעביטען מיט דעם הייסען טאָג. אויף אַרקאַדי'ס פנים איז נאָך געלעגען דער נעכטיגער אויסדרוק, קאַמטאָ האָט אויסגעזעהן פּאַרוואַרגט. איהר שוועסטער, האָט איהר גלײַך נאָכ'ן טהעע טרינקען אַריינגערופען צו זיך אין קאַבינעט, און גלעטענדיג איהר, וואָס דאָס האָט קאַמטאָן שטענדיג אַביסעל געשראַקען, האָט זי איהר געראַטען צו זיין מעהר פּאַרזוכטיג אין איהר אויפפיהרונג מיט אַרקאַדי'ן, און איבערהויפּט אויסצומיידען באַזונדערע נעשפּרעכען מיט איהם, וועלכע זיינען באַמערקט גע- וואָרען פון דער טאַנטע און פון אַלעמען אין הויז. אַחוץ דעם,

איז אַנאָ סערגיעוונאָ נאָך נעכטען ביינאכט ניט געווען אויפגע-
ליינט, און קאטיא אליין האָט אויך שלעכט געפיהלט, ווי זי וואָלט
אַנערקענט איהר שולד. נאָכגעבנדיג אַרקאדי'ס פאַרלאַנג, האָט
זי געקלעהרט ביי זיך, אז עס איז דאָס לעצטע מאָהל.

— קאטערינאָ סערגיעוונאָ, — האָט ער אָנגעהויבען מיט
עפעס אזאָ שעמעוודיגער לייכטייט, — פון יענער צייט אָן, וואָס
איך האָב דאָס גליק צו וואוינען מיט אַיך אין איין הויז, האָב איך
מיט אַיך גערעדט וועגען אַ סך זאַכען, ס'איז נאָך אַבער פאַר אַן
נאָך איין פראַגע, וועלכע איז וויכטיג... פאַר מיר, צו וועלכער איך
האָב זיך נאָך ניט צוגעריהרט. איהר האָט נעכטען געמאַכט אַ באַ-
מערקונג, אז מ'האָט מיך דאָ איבערגעמאַכט, — האָט ער פאַרט-
געזעצט, כאַפּענדיג און אויסמיידענדיג קאטיא'ס פּרעגענדיגען קוק, וועלכער
איז געווען אָנגעשטעלט אויף איהם. — איך האָב זיך טאַקע
אַ סך איבערגעביטען, און איהר ווייסט עס בעסער ווי אימיצער
אַנדערש. — איהר, וועמען איך האָב צו פאַרדאַנקען פאַר מיין איי-
בערגעאַנדערשט ווערען.

— איך? ... מיר? ... האָט קאטיאָ געפרעגט

— איך בין שוין איצט מעהר ניט יענער אָנגעבלאָזענער איי-
געל, וואָס איך בין געווען, ווען איך בין געקומען אַהער, — האָט
אַרקאדי פאַרטגעזעצט. — ניט אומזיסט איז דאָך שוין מיר געוואָר-
רען דרייאַוז-צוואַנציג יאָהר. איך וויל איצט אויך נוצליך זיין,
איך וויל ווירמען אַלע מיינע כחות דעם אמת, אַבער מיינע אידע-
אַלען זוד איך שוין ניט דאַרטען, וואו איך האָב זיי פריהער גע-
זוכט, זיי שטעלען זיך מיר איצט פאַר... אַ סך נעהנטער. בין
איצט האב איך זיך ניט פאַרשטאַנען, און איך האָב זיך פאַרגע-
נומען זאַכען, וועלכע זיינען געווען ניט פאַר מיינע כחות... מיינע
אויגען האָבען זיך ניט לאַנג אויפגעפּענט, אַ דאַנק אַ געוויסען
געפיהל... איך דריק זיך ניט אויס קלאַהר גענוג, אַבער איך האָף,
אז איהר וועט מיך פאַרשטעהן...

קאטיאָ האָט נאַרניט געענטפּערט, זי האָט אַבער אויפּגעהערט
צו סוקען אויף אַרקאדי'ן.

— איד דענק, — האט ער איבעראנייט אָנגעהויבען, שוין מיט אַ מעהר אויפגערגנטער שטימע, און איבער איהם האָט זיך אַ פינק זאָרגלאָז צוזונגען אין די בלעטער פון דער בערעזע. איד דענק, אַז עס איז די פליכט פון יעדען אָרענטליכען מענשען צו זיין אינעם גאַנצען אָפּגעהערציג מיט יענע... מיט יענע מענשען, וועלכע... מיט איין וואָרט, מיט מענשען, וועלכע זיינען איהם נאָהנט, און דעריבער בין איד... בין איד ענטשלאָסען...

אַבער דאָ האָט די בלומען־שפּראַך אַרקאָדי'ן פאַרלאָזען. ער האָט זיך צוטומעלט, האָט אָנגעהויבען שטאַמלען און איז געצוואונען גען געווען צו שווינגען אַ ווילע. קאַטיאַ האָט נאָך אַלץ די אויגען ניט אויפגעהויבען. ס'האַט אויסגעזעהן, אַז זי האָט ניט פאַרשטאַנען וואוהיין דאָס אַלץ פיהרט, און אַז זי האָט עפעס ערוואָרט.

— איד זעה פאַראויס, אַז איהר וועט זיך וואונדערען, — האָט אַרקאָדי אָנגעהויבען, ווידער אָנגעהמענדיג זיך מיט כחות, — בפרט נאָך אַז דער געפיהל איז ביו אַ געוויסען גראַד פאַרבונדען... באַד מערקט, ביו אַ געוויסען גראַד פאַרבונדען — מיט אַיך. איד געדענקט, אַז איהר האָט מיר נעכטען פאַרגעוואָרפען, אַז איד בין ניט גענוג ערנסט, — האָט אַרקאָדי פאַרטגעזעצט, מיט דעם אויסזעהן פון אַ מענשען וואָס איז אַריינגעקראַכען אין אַ בלאַטע, און וועלכער פיהלט, אַז מיט יעדען טראַט קריכט ער אַריין אַלץ מעהר און מעהר, און פונדעסטוועגען אַיילט ער פאַראויס, האַפענדיג אַז ער וועט באַלד אַרויסקריכען. — דער דאָזיגער פאַרוואָרף איז אַפּט געציעלט... און פאַלט... אויף יונגע מענשען, וועלכע פאַרדינען עס שוין אַפילו ניט, און ווען איד וואָלט געהאַט מעהר זעלבסטווירדע... („נח, העלף זשע מיר, העלף!" האָט אַרקאָדי געטראַכט אין פאַרצווייפלונג, אַבער קאַטיאַ האָט ווי פריהער ניט אָפּגעקעהרט איהר קאָפּ). ווען איד וואָלט געקענט האַפען...

— ווען איד וואָלט געקענט זיכער זיין אין דעם, וואָס איהר זאָגט, — האָט זיך דערהערט אין דעם זעלבען אויגענבליק אַנאַ סערגיעוונאַ'ס קלאָהרע שטימע.

אַרקאָדי איז גלייך אַנטשוויגען געוואָרען, און קאַטיאַ איז

בלייד געווארען. לעבען די סאמע בושעם, וואס האבען פאר-
שטעלט דעם טעמפל, האט זיך געצויגען א שטעגעלע. אנט סער-
געיעוונא איז געגאנגען איבער איהר אין דער באגלייטונג פון בא-
זאראוין. קאטיא און ארקאדי האבען זיי ניט געקאנט זעהן. זיי
האבען אבער געהערט יעדעס ווארט, דאס שארבען פון קלייד,
אפילו דאס אטעמען. זיי זיינען אפגעגאנגען עטליכע טריט און
האבען זיך ווי מיט א כיון אפגעשטעלט פונקט קעגען טעמפלע.

— איהר זעהט, — האט אנט סערגיעוונא פארטגעזעצט, —
מיר האבען ביידע א טעות געהאט. מיר זיינען שוין ביידע ניט
פון דער ערשטער יוגענד, דערהויפט איד. מיר האבען געזעהן
דאס לעבען, מיר זיינען מיער געווארען. מיר זיינען ביידע, צו וואס
צערעמאניען זיך? — קלוג: איז אנהויב האבען מיר פאראינטע-
רעסירט איינער דעם צווייטען, די נייגעריגקייט איז ערוועקט גע-
ווארען... און נאכדעם...

— און דערנאך בין איד געווארען אלט-געבאקען, — האט בא-
זאראו אונטערגעכאפט.

— איהר ווייסט, אז דאס איז ניט די אורזאכע פון אונזער עני-
דערונג. אבער וואס עס זאל ניט האבען געווען, מיר האבען זיך
מעהר איינער אין דעם אנדערען ניט גענויטיגט. אנט דאס איז
די הויפט-זאך, אין אונז איז געווען צופיעל... ווי זאל איד עס זאגען...
צופיעל עהנליכעס. מיר האבען עס ניט גלייך פארשטאנען, אבער
ארקאדי...

— איהר נויטיגט זיך אין איהם? — האט באזאראו געפרעגט.
— הערט אויף, יעווגעני וואסיליטש. איהר זאגט, אז ער איז
צו מיר ניט גלייכגילטיג, און מיר אקליין האט זיך אויך שטענדיג
אויסגעוויזען, אז איד געפעהל איהם. איד ווייס, אז איד וואלט
געקאנט זיין זיין טאנטע, איד וויל אבער פון איד ניט פארבא-
האלטען, אז איד האב אגעהויבען אפטער צו קלעהרען וועגען
איהם. אין דעם דאזיגען יונגען פרישען געפיהל איז פאראן עפעס
אזא רייז...

— דאס ווארט „צויבערהאפט“ באנוצט מען מעהר אין אזעלכע

פעלע, — האָט באַזאָראָוו איבערנעשלאָגען, און אין זיין רוהיגען פאַרשטיקטען קול האָט זיך געפיהלט, אז די נאַל קאַכט אין איהם, — אַרקאַדי האָט זיך נעכטען עפעס אויסבאַהאַלטען פון מיר, און ער האָט ניט גערערט, ניט וועגען אײך און ניט וועגען אײער שוועס־טער... סײַז אַ וויכטיגער סימפּטאָם.

— ער איז מיט קאַטיאַן פונקט ווי אַ ברודער, האָט אַנאָ סערגיעוונאַ געזאָגט, — און דאָס געפעהלט מיר אין איהם, כאָטש אײך האָב אפּשר ניט געדאַרפט דערלאָזען צו זאָג נאָהנקײט צווישען זײ.

— דאָס רעדט אין אײך די... שוועסטער? — האָט באַזאָראָוו געפרעגט אויסציהענדיג זיינע ווערטער.

— געוויס... אָבער וואָס שטעהען מיר? לאַמיר געהן. סײַראַ מאַדנעם געשפרעך מיר האָבען, ניט אמת? און האָב אײך דען גע־קאַנט ערוואַרטען, אז אײך וועל אַזוי רירען מיט אײך? איהר ווייסט, אז אײך האָב מורא פאַר אײך... און אין דערזעלבער צײַט האָב אײך צוטרויען צו אײך, ווייל אין דער אמתיען זײַנט איהר זעהר אַ גוטער.

— ערשמענס בין אײך גאַרניט קיין גוטער, און צווייטענס האָב אײך אַנגעוואָרען מיין גאַנצע באַדייטונג פאַר אײך, און איהר זאָגט מיר, אז אײך בין אַ גוטער... סײַז די זעלבע זאָך, ווי לעגען אַ קראַנץ בלומען אויף דעם קאַפּ פון אַ טויטען.

— יעווגעני וואַסיליעוויטש, עס ווענדעט זיך ניט אַן אונז... — האָט אַנאָ סערגיעוונאַ אַנגעהויבען. — סײַז אָבער אַנגעפלויען אַ ווינט, האָט אַ רויש געטאַן מיט די בלעטער און האָט פאַרטראָגען איהרע ווערטער.

— איהר זײַט דאָך פריי, — האָט באַזאָראָוו געזאָגט אין אַ וויילע אַרום. מעהר האָט מען גאַרניט געקאַנט הערען. די טריט האָבען זיך דערווייטערט... סײַז שטיל געוואָרען.

אַרקאַדי האָט זיך אויסגעדרעהט צו קאַטיאַן. זי איז געזעסען אין דערזעלבער פּאָזע, איהר קאַפּ נאָר איז געווען נאָך נידעריגער אַראַפּגעלאָזען.

— קאטערינא סערגיעוונא, — האט ער אנגעהויבען מיט א ציטעריגען קול און מיט צונויפגעריקטע הענט: איד האב איך ליעב אויף אייביג און וועל קיינמאל נישט אויפהערען צו ליעבען איך, און אויסער איך האב איך קיינעם נישט ליעב. איד האב עס איך געוואלט זאגען, הערען אייער מיינונג און בעטען אייער האנט, ווייל איד בין אויך נישט רייד, און איד פיהל, אז איד בין גרייט מקריב צו זיין... איהר ענטפערט נישט? איהר גלויבט מיר נישט? איהר דענקט, אז איד רייד לייכטזיניג? דערמאנט זיך נאך אן די לעצטע טעג! נישט שוין זשע האט איהר זיך שוין לאנג נישט איבער צייגט, אז אלץ פון דאס פריהערדיגע — פארשטעהט מיר — אלץ, פון דאס פריהעריגע, איז לאנג פארשוואונדען, נישט איבערלאזענדיג קיין שפור? נישט א קוק אויף מיר, זאגט מיר איין ווארט... איד ליעב איך... איד ליעב איך... גלויבט מיר!

קאטיא האט א קוק געטאן אויף ארקאדין מיט אן ערנסטען ליכטיגען קוק און, נאך א לאנגען קלעהרען, קוים א שמייכל גע- בענדיג, האט זי ארויסגעזאגט:

— יא.

ארקאדי איז אויפגעשפרונגען פון בענקעל.

— יא! איהר האט געזאגט: יא, קאטערינא סערגיעוונא! וואס באדייט דער ווארט? צי מיינט עס, אז איד האב איך ליעב, אז איהר גלויבט מיר... אדער... אדער... איד וואג נישט צו ענדיגען... — יא, — האט קאטיא איבערגעחזרט, און דאס מאל האט ער איהר פארשטאנען. ער האט אנגעכאפט איהרע גרויסע שעהנע הענט, און פארגעהענדיג זיך פאר פרייד, האט זי צוגעדריקט צו זיין הארץ. ער איז קוים געשטאנען אויף די פיס און האט אלץ געשעפטשעט: „קאטיא, קאטיא...“ און זי האט עפעס אזוי אומ- שולדיג אנגעהויבען וויינען, אליון שטיל לאכענדיג פון איהרע טרע- רען. דער וואס האט נישט געזעהן אזעלכע טרעהרען אין די אויגען פון א ליעבען וועזען, יענער ווייס נאך נישט, ביז וואס פאר א גראד א מענטש קאן גליקליך זיין אויף דער ערד, פארגעהענדיג זיך פון דאנכארקייט און שעמעוודיגקייט.

אויפ'ן צווייטען טאג באלד אין דער פריה, האט אַנא סערנע-יעוונא געשיקט רופען באזאראוין צו זיך אין קאבינעט און מיט א געצוואונגענעם געלעכטער האט זי איהם דערלאנגט אן אויפגעלעגטע טען בייגעלע פאסט-פאפיער. דאס איז געווען א בריעה פון אר-קאדין: ער האט אין איהם געבעטען איהר שוועסטערס האנט. באזאראו איז גיך דורכגעלאפען דעם בריעה, און האט זיך אנגעשטרענגט ניט ארויסצואווייזען זיין בייזווייליגען געפיהל, וועל-כער האט מאמענטאן אויפגעברענט אין זיין ברוסט.

— אזוי גאר, — האט ער געזאגט, — און איהר האט, דוכט זיך, ערשט ניט פריהער ווי נעכטען, געדענקט, אז ער האט ליעב קאטערינא סערגעיעוונא ווי א ברודער. וואס זשע דענקט איהר איצט צו טאן?

— וואס איז „אייער“ עצה? — האט אַנא סערגעיעוונא גע-פרענט, ניט אויפהערענדיג צו לאכען.

— איד דענק, — האט באזאראו געענטפערט אויך מיט א געלעכטער, כאטש איהם איז גארנישט פרעהלאך געווען און איהם האט זיך גארניט געוואלט לאכען, פונקט אזוי ווי איהר:

— איד דענק, אז די פארליעבטע דארפען קריגען אייער ברכה. דער שידוך איז אין אלע אופנים א גוטער. קירסאנאו איז א פארמעג-ליכער מענש, ער איז א בייחיד ביי זיין טאטען, און דער טאטע איז אויך א וואוילער, ער וועט איהם ניט שטערען.

אדינצאווא איז זיך דורכגעגאנגען איבערן צימער. איהר פנים האט זיך געביטען אין קאלירען.

— איהר דענקט אזוי? — האט זי געזאגט. — נו, וואס? איך זעה ניט קיין שטערונג... עם פרעהט מיר פאר קאטיאין... און פאר ארקאדי ניקאלאיעוויטשען. ס'פארשטעהט זיך, איד וועל צואוואר-טען אויף זיין טאטענים ענטפער. איד וועל ארקאדין אליין צו איהם שיקען. איהר זעהט, ס'קומט אויס, אז איד האב נעכטען רעכט געהאט, ווען איד האב איך געזאגט, אז מיר בירע זיינען שוין אלטע מענשען... ווי אזוי האב איד עם ניט געקאנט זעהן? אט דאס וואונדערט מיך!

אנא סערגיעוונא האט זיך ווידער צולאכט, און האט זיך גלייך אפגעקעהרט.

— די היינטיגע יונגווארג איז זעהר שלוי געווארען, — האט באזאראן באמערקט, און האט זיך אויך צולאכט. — פארבלייבט געזונד, — האט ער ווידער אנגעהויבען, נאך א קורצען שווייגען. — איך ווינשט אייך, אז איהר זאלט עס ענדיגען אויפן בעסטען אופן, און איך וועל זיך פרעהען פון ווייטען.

אדינצאווא האט זיך גיך צו איהם אומגעדריעהט.

— וואסי, איהר פאהרט דען אוועק? פאר וואס זאלט איהר „איצט“ ניט בלייבען? בלייבען דא... מיט אייך איך פרעהלאך צו ריידען... עפעס אזוי ווי דו געהסט אויפן ברעג פון אז אפי גרונט. אין אנהויב ציטערסטו, און נאכדעם, דו ווייסט אליין ניט פון וואס, אבער דו ווערסט מוטיג. בלייבט דא.

א דאנק פאר דעם פארשלאג, אנא סערגיעוונא, און פאר דעם שמייכלעךאפטען מיינונג וועגען מיין רעדנער־טאלאנט. איך דענק אבער, אז איך האב זיך שוין אזוי אויך צו לאנג ארומגעדריעהט אין א ספערע, וועלכע איז מיר פרעמד. פליהענדע פיש קאנען זיך א קורצע וויילע האלטען אין דער לופטען, אבער נאכדעם פאלען זיי ווידער ארין אין וואסער. ערלויבט זשע מיר אריינצופאלען אין מיין אייגענער ספערע.

אדינצאווא האט א קוק געטאן אויף באזאראוין, א ביטערער שמייכלעך האט א ציה געטאן זיין בלייבען פנים. „אט דער האט מיר געליעבט!“ — האט זי א קלעהר געטאן — ס'האט איהר לייך געטאן פאר איהם, און זי האט מיט מיטגעפיהל איהם אויסגע־שטרעקט איהר האנט.

ער האט איהר אבער אויך פארשטאנען.

— ניין! — האט ער געזאגט, און האט זיך א ציה געטאן אויף הינטער. — איך בין א מענש אן ארימער, אבער קיין נרכות האב איך נאך ביז איצט ניט גענומען. פארבלייבט געזונד. — איך בין זיכער, אז מיר זעהען זיך עס ניט צום לעצטען

מאל, — האָט אַנאָ סערנעיעוואָ געזאָגט מיט אַ נעצוואונגענער באַוועגונג.

— ס'קאָן אַלץ טרעפען אויף דער וועלט! — האָט באַזאָראָו געענטפערט. ער האָט זיך פאַרניינט און איז אַרויסגעגאַנגען.
— הייסט עס, אָז דו האַסט באַשלאָסען צו פלעכטען פאַר זיך אַ נעסט? — האָט ער דעמוזעלבען טאָג געזאָגט צו אַרקאַדין שטע-הענדיג איינגעבויען איבער זיין טשעמאַדאַן און אויפֿלעגענדיג זיינע זאַכען. — נו, וואָס? ס'איז אַ גוטע זאַך. אָבער אומזיסט האַסטו זיך אַזוי שלוי אויסבאַהאַלטען. איך האָב פון דיר ערוואַרט גאָר אַז אַנדער דירעקציע. אַדער, אפשר איז דאָס פאַר דיר אויך געווען אומערוואַרט?

— איך האָב עס טאַקע ניט ערוואַרט, ווען איך האָב זיך גע-זענענט מיט דיר, — האָט אַרקאַדי געענטפערט: — אָבער פאַר וואָס ביזטו אַליין ניט אַזוי אויפֿריכטיג און זאָגסט: „ס'איז אַ גוטע זאַך“, פונקט ווי איך וואָלט ניט געוואָסט דיין מיינונג וועגען דעם שידוך?

— עך, ליעבער פריינד, — האָט באַזאָראָו געזאָגט. — ווי דו דריקסט זיך עס אויס! דו זעהסט, וואָס איך טו: אין טשעמאַד-דאַן איז פאַראַן אַ לידיגער אַרט, שטאַפּ עס אָן מיט היי. אַזוי איז אונזער לעבענס־טשעמאַדאַן, מיטאַפּט איהם אָן מיט וואָס ניט איז, אָבי אויסצופֿילען די פּוסטקייט. באַליידיג זיך ניט, איך בעט דיר: דו גערענקסט דאָך מסתמא, וואָס פאַר אַ מיינונג איך האָב אַלע מאל געהאַט וועגען קאַטערינאַ סערנעיעוואָ. אַז אַנדער מיידעל שמיט פאַר אַ קלוגע דערפאַר, ווייל זי זיפצט קלוג, אָבער דינע קאַן איהר שטעטעל באַשמעהן, און זי וועט עס אַזוי באַשמעהן, אַז זי וועט דיך אויך אין די הענט נעהמען. נו, אָבער אַזוי דאַרף עס טאַקע זיין, — ער האָט פאַרהאַקט דעם צורעק און האָט זיך אויפֿגעהויבען פון דיל. — און איצט זאָג איך דיר נאָך אַמאל, ביים געזעגענען זיך... ווייל עס איז זיך ניטאָ וואָס צו נאַרען! — מיר זעגענען זיך אויף שטענדיג, און דו פיהלסט עס אַליין אייך... דו האַסט קלוג געהאַנדעלט, דו ביזט ניט באַשאַפֿען

געוואָרען פאַר אונזער ביטערען שווערען אַרימען לעבען. דו האָסט
 ניט, ניט קיין חוצפה, ניט קיין ביוזקייט, דו האָסט נאָר יונגען
 מוטא און יונגען רייץ. פאַר אונזער זאָד טויג עס ניט. מענשען
 פון אייער סאַרט, פון אייער שטאַנד, האָבען אין זיך אזא איידעלע
 עניוּת־דיגקייט און אזא איידעלען כעס, אָבער ווייטער פון דעם
 געהט עס ניט, און דאָס איז גאַרניט ווערט. איהר, צום ביישפּיעל,
 שלאָגט זיך ניט — און איהר האַלט זיך פאַר העלדען, — און מיר
 ווילען זיך שלאָגען. אונזער שטויב וועט דיר די אויגען אויסעסען,
 אונזער בלאַטע וועט דיר אויסשמירען, דו ביזט אָבער צו אונז ניט
 דערוואַקסען. ניט ווילענדיג כאַוואונערסטו דיר. דיר איז אַנגענעהם
 אַליין דיר צו זיך, און אונז איז עס לאַנגווייליג — מיר דאַרפֿען
 האָבען אַנדערע! מיר ווילען ברעכען יענעם! דו ביזט אַ וואַילער
 בחור, אָבער אַ ווייכנקער, אַ ליבעראַלער פּריצ'ל. — „ע וואַלאַטו“,
 ווי מיין טאַטע זאָגט.

— דו זענענסט זיך מיט מיר אויף שטענדיג, יעוונעני? —
 האָט אַרקאָדי געזאָגט מיט אַן אומעטיגען קול: — און דו האָסט
 פאַר מיר ניט קיין אַנדערע ווערטער?

באַזאַראַוו האָט זיך אַ קראַץ געטאָן דעם נאַקען.

— איר האָב, אַרקאָדי, איר האָב אויך אַנדערע ווערטער, איר
 וועל זיי אָבער ניט אַרויסזאָגען, ווייל עס איז ראַמאַנטיזם. — דאָס
 הייסט: נאַריש ווערען. און דו האָב וואָס ניכער חתונה, בוי דיין
 נעסט און מאַך וואָס מעהר קינדער. זיי וועלען זיין קלוג שוין דער
 פאַר אַליין, וואָס זיי ווערען געבוירען אין דער ריכטיגער צייט,
 ניט אַזוי ווי מיר ביידע. עהע! איר זעה, איר זעה אַז די פּערד זיי
 נען שוין געשפּאַנט. ס'איז צייט! מיט אַלעמען האָב איר זיך
 געזעגענט... נו, וואָס? אַרומנעמען זיך?

אַרקאָדי האָט זיך אַ וואָרף געטאָן אויפֿן האַלץ פון זיין געוועזענע
 זענעם לעהרער און פּריינד, און טרעהרען האָבען זיך אַ נאָס געטאָן
 פון זיינע אויגען.

— אַט דאָס הייסט יונערד! — האָט באַזאַראַוו רוהיג געזאָגט. —

איר פארלאזן זיך אבער אויף קאטערינא סערגיעוונאין. וועסט זעהן, ווי גיך זי וועט דיך בארוהינען!

— זיי געזונט, ברודער! — האט ער געזאגט צו אַרקאדין, שוין אַרױפֿקריבענדיג אויפֿן וואַגען און, אַנווייזענדיג אויף אַ פּאַר דאהלען וואָס זײַנען געוועסען אײַנס נעבען צוױטען אויפֿן דאַך פֿון שטאַהל, האָט ער צוגעלעגט: — קוק זיך אײַן און לערען זיך! — וואָס באַטייט עס? — האָט אַרקאדי געפֿרעגט.

— ווי? דו ווייסט אזוי וועניג נאַטור־געשיכטע, אַדער דו האָסט פֿאַרגעסען, אַז די דאהלע איז דער רעספּעקטאַבעלסטער פּאַמיליען־פּריגעל? נעהם זיך אַ בײַשפּיעל! פּאַרבלייבט געזונט, „סיניאַר“.

דער וואַגען האָט אַ סקריפע געטאַן און האָט זיך אַוועקגע־קײַעלט.

באַזאַראַוו האָט געטראָפּען. פּאַרבֿרענגענדיג פּאַרנאַכט מיט קאַ־טיאַן, האָט אַרקאדי אין נאַנצען פּאַרגעסען אויף זײַן לעהרער. ער האָט שױן אָנגעהויבען אונטערטעניג צו זײַן, און קאַטיאַ האָט דאָס געפּיהלט, און האָט זיך ניט געוואונדערט. אויפֿן צוױטען טאַג האָט ער געדאַרפֿט פּאַהרען אין מאַרינאַ, צו ניקאַלאַי פּעטראַװיטשין. אַנאָ סערגיעוונאַ האָט ניט געוואָלט שטערען די יונגע מענשען, זי האָט נאָר פֿון אַנשטענדיגקײַט וועגען זיי ניט געלאָזען צו לאַנג אַלײַן. זי האָט גרויסמוטיג געהאַלטען פֿון וױטען דער פּירשטין, בײַ וועלכער עס האָט זיך געשטעלט טרעהרען אין די אויגען פֿון כּעס, ווען זי האָט זיך דערוואוסט וועגען דעם פּאַרשטעהענדיגען שודר. אין אָנהויב האָט אַנאָ סערגיעוונאַ מוראַ געהאַט, אַז זײַער גליק זאָל אײַהר אַלײַן ניט פּאַלען צו לאַסט. עס האָט זיך אַבער אויסגעלאָזט פּאַרסעהרט: עס האָט אײַהר נאָך אײַנטערעססירט, און ענדליך איז זי געריהרט געוואָרען. אַנאָ סער־געוונאַ האָט זיך אײַ געפּרעהט, אײַ סײַז אײַהר אומעטיג געוואָ־רען. „קענטיג, אַז באַזאַראַװ איז גערעכט“, האָט זי אַ טראַכט גע־טאַן. „נײַגעריגקײַט, נאָר נײַגעריגקײַט, און די ליַעבע צו רוהיג־קײַט און עגאַאיזם“...

— קינדער! — האט זי הויך ארויסגעזאגט. — וואס, ליעבע איז אן איינגערטער געפיהל?

אבער קאטיא און ארקאדי האבען איהר אפילו ניט פארשטאנען דער זיי האבען זיך געשראקען פאר איהר, דער געשפרעד, וועלכען זיי האבען ניט ווילענדיג אונטערגעהערט איז זיי פון קאפ ניט ארויס. סיי ווי, אגא סערגיעוונא האט זיי גיך בארוהיגט, און עס איז איהר ניט שווער געווען: זי האט זיך אליין בארוהיגט.

.27

באזאראווים עלטערען האבען זיך ניט געריכט אויף איהם, דער ריבער איז די שמחה פון זיין פלוצלינגען אַנקומען געווען נאך גרעסער. ארינא וואַסיעוונא איז אזוי צוטומעלט געווארען, און האט אזוי אנגעהויבען אַרומצולויפען איבערן הויז, אַז וואַסילי אינוואַדירט נאָוויטש האט איהר פאַרגליכען צו אַ „הוהן“: דער קורצער עקעל פון איהר יאקעל האט איהר טאַקע צוגעגעבען אַ פויגעלשען אויסזעהן. און אליין האט ער נאך געברומט און געביסען פון דער זייט דעם ברושטין פון ציבאקא, און אַנכאַפּענדיג זיין האַלז מיט די פינגער, האט ער געדערהט מיטן קאַפּ, ווי ער וואַלט געוואַלט אויספרובירען, אויב ס'איז גוט איינגעשרויפט, און מיט אַמאַל פלעגט ער עפענען דעם מויל און זיך צולאַכען אין זיך.

— איך בין געקומען צו דיר אויף גאַנצע זעקס וואַכען, אַלטער, — האט צו איהם באַזאַראַוו געזאָגט: — איך וויל אַרבייטען, דעריבער זיי אזוי גוט און שטער מיך ניט.

— דו וועסט אפילו מיין פנים פאַרגעסען, אַט ווי איך וועל דיר שטערען! — האט וואַסילי אינוואַנאָוויטש געענטפערט.

ער האט געהאַלטען זיין צוזאַג. אַפּגעבענדיג איהם זיין קאַפּ בינעט ווי פריהער, האט ער זיך ניט נאָר אויסגעהאַלטען פון איהם, ער האט נאָר אויך זיין ווייב איינגעהאַלטען, אַז זי זאל איהם ניט דערעסען מיט איהר צערטליכקייט. „מיר, מאַמעלע מיננס“, פלעגט

ער איהר זאגען, — „האבען יענושאן אביסעל דערעסען דעם ערשטען
 מאַהל, ווען ער איז געקומען צו אונז: איצט דאַרף מען קליגער
 זיין.“ אַרינאָ וואַסיעוונאַ האָט אַיינגעשטימט מיט איהר מאַנ'ס
 רייד, זי האָט אַבער ווייניג וואָס געהאַט פֿון דעם, ווייל זי האָט
 איהם נאָר געזעהן ביים עסען און זי האָט ממש מורא געהאַט
 ריידען מיט איהם. „יענושענקאָ!“ פֿלעגט זיך ביי איהר אַמאָל
 אַרויסכאַפֿען, — און נאָך איידער יענער האָט צייט געהאַט זיך אומ-
 צודרעהען, פֿלעגט זי זיך שוין נעמען פֿאַר די שנירלאַך פֿון איהר
 האַנד־בייטעל און זאָגען: „גאַרניט, גאַרניט, איד האָב אַזוי זיך.“
 און דערנאָך פֿלעגט זי אַוועקגעהן צו וואַסילי אַיוואַנאוויטשען, און
 איהם פרעגען, אונטערשפּאַרענדיג איהר באַק: „ווי אַזוי, טייערינ-
 קער, קען מען אַויסגעפינען: וואָס יעניושאַ וויל היינט האָכען צו
 מיטאַג, געקעכטס אָדער אַ באַרשט?“ — פֿאַר וואָס האַסטו ביי איהם
 אַליין ניט געפרעגט? — „איך וועל איהם דערעסען!“ פֿלעגט זי
 זאָגען. סיי ווי אין גיכען האָט באַזאַראַוו אַליין אַויפֿגעהערט צו פֿאַר-
 שפּאַרען זיך: דער חשק צו אַרבייטען האָט איהם פֿאַרלאָזען, זיין
 פֿלאַץ האָט פֿאַרנומען אַן אומעטיגע בענקשאַפֿט און אַן אומבאַשטימט
 טע אומרוהיגקייט. אַ מאַדנע מיעדקייט האָט זיך געמערקט אין אַלע
 זיינע באַוועגונגען, אפילו זיין גאַנג; זיין פעסטער שטאַלצער מור
 טיגער גאַנג איז אַנדערש געוואָרען. ער האָט אַויפֿגעהערט צו
 שפּאַצירען אַליין, און ער האָט אַנגעהויבען צו זוכען געזעלשאַפֿט,
 טיי האָט ער געטרונקען אין גאַסט־צימער, האָט זיך אַרומגעשלאַפֿט
 איבער'ן גאַרטען מיט וואַסילי אַיוואַנאוויטש'ען, און האָט שווייך
 גענדיג גערויכערט מיט איהם. ער האָט זיך, אפילו, אַיינמאָל נאָכ-
 געפרעגט אויף דעם פּאַטער אַלעקסיי. וואַסילי אַיוואַנאוויטש, האָט
 זיך אין אַנהויב געפרעהט מיט דער דאָזיגער ענדערונג, זיין
 שמחה האָט אַבער לאַנג ניט אַנגעהאַלטען. „יעניושאַ צוברעכט
 טיך מיין האַרץ“, האָט ער זיך אין דער שטיל באַקלאַגט פֿאַר זיין
 ווייב, „ניט, וואָס ער איז אין כּעס אָדער אומצופֿרידען, דאַס וואַלט
 נאָך ניט אַויסגעמאַכט, ער ערגערט זיך, ער איז אומעטיג — אַט
 וואָס ס'איז שרעקליך. ער שווייגט אַלץ, וואַלט ער אונז כאַטש

געזידעלט. ער ווערט מאגער, די פארב פון זיין פנים איז אוא קראנקליכע! — „גאטעניו, גאטעניו!“ האט די אלטע געשעפֿטֿ משעט: איד וואָלט איהם אנגעטאָן אַ קמיע אויפֿ'ן האַלו, ער וועט אַבער ניט לאַזען.“ וואַסילי איִוואַנאוויטש האַט עטליכע מאל פֿרוֹ- בירט, אויף אַ זעהר פֿאַרזיכטיגען אופן פֿאַנאַנדערפֿרעגען באַזאָר- ראַו'ען וועגען זיין אַרבייט, וועגען זיין געזונד, וועגען אַרקאָדי'ן.... באַזאַראַו האַט איהם אַבער געענטפֿערט אַהן חשק און נאַכלעסיג און איינמאַל, באַמערקענדיג, אַז דער טאַטע זוכט עפעס צו דער- געהן, האַט ער איהם אַ זאַג געטאָן מיט פֿאַרדרוס: „וואַס עפעס דרעהסטו זיך אַלץ אַרום מיר ווי אויף די שפיץ פינגער? — אַט דער מאַניר איז נאָר ערגער פֿון דעם פֿריהערדיגען“, — „נה, נה, נה, איד מיין מיט דעם גאַרנישט!“ האַט זיך וואַסילי איִוואַנאוויטש גיך פֿאַרענטפֿערט. און פֿונקט אזוי פֿרוכטלאַז זיינען געבליבען זיינע פֿאַליטישע אַנדייטונגען. איינמאַל, ריידענדיג וועגען דער נאָ- הענטער באַפֿרייאַונג פֿון די פֿויעריים, וועגען פֿראַגרעס, האַט ער געהאַפֿט צו ערוועקען זיין זעהנ'ס מיטגעפֿיהל, יענער האַט אַבער גלייכניכטיג אַרויסגעזאָגט: „געכטען בין איד פֿאַרבייגענאַנגען אַ פֿאַרקאַז, און איד האָב געהערט, ווי די היגע פֿויערישע אינגלעך, אַנשטאַט צו זינגען עפעס אַן אַלט ליעד, רייסען די העלזער און זינגען עפעס אַ גאַסען־ליעדלעך... אַט האַסטו דיר פֿראַגרעס!“

אַמאַל פֿלעגט זיך באַזאַראַו אוועקלאַזען אויפֿ'ן דאַרף, און שפּאַסענדיג ווי געוועהנליך, פֿלעגט ער פֿאַרבינדען אַ שמועס מיט עפעס אַ פֿויער: „נו“, פֿלעגט ער איהם זאָגען, „לאַמיר הערען דיין קוק אויפֿ'ן לעבען, ברודער: מ'זאָגט דאָ, אַן רוסלאַנד'ס גאַנצער כּח און רוסלאַנד'ס צוקונפֿט ליגט אין אַיערע הענט, פֿון אַיך וועט זיך אַנהויבען אַ נייע עפֿאַכע אין דער געשיכטע, — אַיהר וועט אַינו געבען סיי דעם אַמת'ן לשון, סיי די געזעצען.“ דער פֿויער פֿלעגט אַדער גאַרניט ענטפֿערען, אַדער ער פֿלעגט אַרויס- זאָגען אומגעפֿעהר אַזעלכע ווערטער: „מיר קענען... אויך, דעריי בער הייסט עס... ס'ווענדט זיך וואַס פֿאַר אַ קלויסטער מיר וועלען האַכען.“ — „דו גיב מיר צו ערקלערען, וואַס איז אזוינס אַיער

וועלט? פלעגט איהם באזאראון איבערשלאגען: „איז דאס דער זעלבער וואס האלט זיך אויף דריי פיש“

— ס'איז די ערד, טאטעלע, וואס האלט זיך אויף, אויף דריי פיש, פלעגט דער פויער ערקלעהרען מיט א רוהיגען פאטריארך כאליש-גוטמוטיגען קול. — און וואס ס'איז שייך אונזער וועלט, פארשטעהט זיך, אז עס ווענדט זיך אן אייך, דעריבער זייט איהר דאך אונזערע פאטערס. און וואס שטרענגער ס'איז דער פריץ, אלץ ליבער איז דעם פויער.

אויסהערענדיג אזא דרשה, האט באזאראון איינמאל מיט פאר-אכטונג א קוועטש געטאן מיט די פלייצעס און האט זיך אפגע-קעהרט, און דער פויער איז זיך אוועק אין זיין וועג.

— וועגען וואס האסטו גערעדט? האט ביי איהם געפרעגט א צווייטער פויער פון מיטעלע יאהרען מיט א בייזען אויסזעהן, וועל-כער האט געזעהן פון ווייטען, פון דעם שוועל פון זיין הויז, ווי ער האט גערעדט מיט באזאראו'ען, — וועגען די חובות, וואס?

— וואס פאר א חובות, ברודער! האט דער ערשטער פויער געענטפערט, און אין זיין קול איז שוין קיין שפור ניט געווען פון דער פאטריארךאלישער זינגענדיגקייט, פארקעהרט, עס האט זיך געהערט עפעס אזא נאכלעסיגע גראבקייט: — אזוי, ער האט עפעס געפלוידערט, איהם האט זיך פארוואלט דעם צונג אויסצוקראצען. ס'פארשטעהט זיך, א פריץ, וואסי, ער פארשטעהט דען עפעס!

— ווי קומט ער צו פארשטעהן! האט דער צווייטער פויער געענטפערט, און טרייסלענדיג מיט די היטלען און ארופרוקענדיג די גארטלען האבען זיי אנגעהויבען ריידען, וועגען זייערע זאכען און וועגען זייערע נויטווענדיגקייטען. אי וועה! באזאראו, וועלכער האט מיט פאראכטונג א מאך געטאן מיט די פלייצעס, וועלכער האט געוואוסט ווי צו ריידען מיט פויערים (ווי ער האט זיך בא-ריהמט, ווען ער הא דיסקוטירט מיט פאוועל פעטראוויטש'ען), אט דער, זעלבסטזיכערער באזאראו האט גארניט פארדעכטיגט, אז אין די אויגען פון די פויערים האט ער אויסגעזעהן ניט מעהר ווי א גרויסער נאר...

סיי ווי, ער האט ענדליך פאר זיך געפונען א באשעפטיגונג. איינמאל אין זיין אנוועזנהייט, האט וואסילי אייוואנאוויטש איבערגעבונדען א פארוואנדעטע פוס פון א פויער, די הענד האבען זיך אבער געטרייסעלט ביי דעם אלטען, און איהם איז שווער געווען צו מאכען דעם באנדאזש, דער זוהן האט איהם געהאלפען, און פון דעמאלט אז האט ער זיך אנגעהויבען צו באטייליגען אין זיין טאטענ'ס פראקטיקע, ניט אויפהערענדיג אפצולאפען, אין דער זעלבער צייט, סיי פון די מיטלען, וועלכע ער פלעגט אליין פאר שלאגען, סיי פון זיין טאטען, וועלכער פלעגט זיי גלייך אנווענדען. אבער וואסילי אייוואנאוויטש האט ניט שלעכט געפיהלט פון זיין זוהן'ס חוזק מאכען, ס'האט נאך איהם הנאה געטאן. אונטער האלטענדיג זיין פארשמאלצענעם שלאף ראק מיט צוויי פינגער אויפ'ן בויד, און רויבערענדיג זיין ליולקע, האט ער מיט פארנע ניגען זיך צוגעהערט צו באזאראו'ען, און וואס שארפער עס זיינען ארויסגעקומען זיינע ווערטלאך, אלץ נוסמוטיגער האט ער געלאכט, ארויסווייזענדיג אלע זיינע שווארצע צייהן ביז איינעם, גליקליך האט ער זיך געפיהלט. ער פלעגט אפילו איבער'חור'ן, די דאזיגע אפטמאל טעמפע אדער אומזיניגע ווערטלאך. אט צום ביישפיעל אין פארלויף פון עטליכע טעג פלעגט ער א זאג טאן: „גו, דאס איז שוין גאר אז אנדער פויגעל“, כאטש דאס האט זיך געקלעפט ווי אז ארבעס צום וואנד. ער האט דאס געזאגט דערפאר, ווייל זיין זוהן האט איינמאל באנוצט דעם אויסדרוק, ווען ער האט זיך דערוואוסט, אז ער געהט אלע טאג צום מארגעןעבעט. „גאט צו דאנקען! ער איז שוין מעהר ניט מרה שחורה'דיג!“ פלעגט ער זאגען צו זיין ווייב: „ס'ארא ווערטלאך ער האט עס מיר היינט אריינגעזאגט!“ דער געדאנק אבער, אז ער האט אזא ארויסהעלפער, האט איהם פארשאפט פארגעניגען און האט איהם אנגעפילט מיט שטאלץ. „יע, יע“, פלעגט ער זאגען צו עפעס א פויערטע אין א מענערשען מאנטעל און אין א הארן-ארטיגער היטעל דערלאנגענדיג איהר א פלעשעל „גולארד וואסער“ אדער א גלע זעלע ווייסען זאלב, „דו, טייעריקע, דארפסט גאט דאנקען יעדער

מינוט דערפאר, וואס מיין זוהן איז ביי מיר צו נאסט: מ'הילט
 דיד איצט נאר די נייסטע וויסענשאפטליכע מעטאדען, פאר-
 שטעהסט וואס דאס מיינט? דער קייזער פון פראנקרייך, נאפא-
 לעאז, אפילו ער האט ניט קיין בעסערען דאקטאר. "און די פויערטע
 וועלכע האט זיך באקלאגט, אז איהר „האט אָנגעכאפט א צופע-
 ניש" (כאטש זי האט אליין ניט געוואוסט די באדייטונג פון די
 דאזיגע ווערטער), האט זיך נאר פארנייגט און האט ארויסגענומען
 פון איהר בוועם פיער אייער, וועלכע זיינען געווען איינגעוויקעלט
 אין אז עק פון א האנדטוד...

באזאראו האט אפילו איינמאל א צאהן ארויסגעריסען ביי
 א פארבייגעהענדען פאקענטרעגער. און כאטש זיין צאהן איז גע-
 ווען א גאנץ געוועהנליכער, פונדעסטוועגען האט עס וואסילי איר
 וואנאוויטש געהיט ווי עפעס א זעלטענהייט, און באווייזענדיג עס
 דעם פאטער אלעקסיי, האט ער ניט אויפגעהערט איבערצו'חזרן:
 — גיט נאר א קוק, ס'ארא ווארצעל! ס'ארא כח יעוונעני
 האט! דער בחור האט זיך דערלאנגט אזא הויב... מיר דוכט, אז
 א דעמב וואלט אפילו ארויסגעפלויען!...

— זעהר פיין! האט דער פאטער אלעקסיי ענדליך געזאגט,
 ניט וויסענדיג וואס צו ענטפערען און ווי אזוי אפצושמעפען זיך
 פון דעם אלטען, וועלכער איז אריינגעפאלען אין עקסטאז.
 איינמאל האט א פויערל פון א דערבייאגען דארף געבראכט
 צו וואסילי איוואנאוויטש'ען זיין ברודער, וועלכער איז קראנק גע-
 ווען אויף טיפוס; ליגענדיג אויסגעצויגען אויף א בינטעל שטרוי
 האט דער אומגליקליכער געהאלטען ביים שטארבען, טונקעלע פלע-
 קען האבען באדעקט זיין קערפער, ער האט שוין לאנג פארלוירען
 זיין באוואוסטזיין. וואסילי איוואנאוויטש האט אויסגעדריקט זיין
 באדויערונג, וואס קיינעם איז פריהער ניט איינגעפאלען צו ווענדען
 זיך נאר מעדיצינישער הילף, און האט ערקלערט אז קיין רעטונג
 איז ניטא. און נאך איידער דער פויערל האט דערפריהרט
 זיין ברודער אהיים, איז ער אויסגעגאנגען אין וואגען.
 דרדיי טעג נאכדעם, איז באזאראו אריין צו זיין פאטער אין

צימער און האט איהם געפרעגט צי האט ער ניט א גיהנום־שטיינדעל.

— איר האב, צו וואס דארפסטו עס?

— איר דארף עס... אויסצוברענען א שניט.

— וועמען?

— מיר אליין.

— וואס הייסט, דיר! צו וואס? וואס איז דאס פאר א

שניט? וואו איז עס?

— אט דא, אויפ'ן פינגער. איר בין היינט געפאהרען אין

דארף, דו ווייסט, פון וואנען מ'האט געבראכט דעם פויער וואס

איז געשטארבען פון טיפוס. איר ווייס ניט פאר וואס, אבער

זיי האבען באשלאסען צו פאלמעסען איהם, און איר האב שוין

לאנג אין דעם ניט פראקטיצירט.

— נו?

— נו, האב איר געבעמען דעם אויערדנעם דאקטאר; נו, האב

איר זיך איינגעשניטען.

וואסילי איוואנאוויטש איז מיט אמאל אין גאנצען בלייד

געווארען, און ניט זאגענדיג קיין ווארט, האט ער זיך א ווארף

געטאן אין קאבינעט, פון וואנען ער האט זיך באַלד צוריקגעקעהרט

מיט א שטיקעל גיהנום־שטיינדעל אין זיין האנד. באזאראו האט

עס געוואלט נעמען און אוועקגעהן.

— אום גאטעס ווילען, האט וואסיל איוואנאוויטש אויסגערוד־

פען, ערלויב עס מיר אליין צו טאן.

באזאראו האט א שמייכעל געטאן. — ס'ארא חשק דו

האסט צו פראקטיצירען!

— שפאס ניט, איר בעט דיר. באווייז דיין פינגער. דער

שניט איז ניט גרויס. ס'טוט ניט וועה?

— דריק צו שטארקער, האב קיין מורא ניט.

וואסילי האט זיך אפגעשטעלט. — ווי דענקסטו, יעוונעני,

צי וואלט ניט בעסער געווען אז מ'זאל עס אויסברענען מיט

אייזען?

— דאָס האָט מען פֿריהער געדארפט טאָן, און איצט איז
אייגענטליך דער גיהנום־שטיינדעל אויך איבעריג. אויב איד בין
אנגעשטעקט געוואָרען, איז שוין איצט צו שפעט.
— ווי... שפעט... האָט וואַסילי איִוואַנאוויטש קוים געקענט
ארויסזאָגען.

— נאָד ווי! עס איז שוין מעהר ווי פיער שעה.
וואַסילי איִוואַנאוויטש האָט נאָד אַביסעל געברענט דעם שניט.
— וואַסי, דער אויערדנער דאָקטאר האָט ניט געהאט קיין גיהנום־
שטיינדעל?
— ניין.

— ווי אזוי איז מען עס, נאָט מיינער! א דאָקטאר — און
האָט ניט אזא נויטיגע זאך.

— דו האָסט באַדארפט אַ קוק טאָן אויף זיינע לאַנצעמען, האָט
באַזאַראָו געזאָגט, און איז אַרויסגעגאַנגען.

בין שפעט אין דער נאכט און אויף מאַרגען דעם נאַנצען טאָג
האָט וואַסילי איִוואַנאוויטש אויסגעזוכט פאַרשיידענערליי מעגליכע
תירוצים, כדי אַריינצוגעהן אין זיין זוהנים צימער, און כאַטש ער
האָט ניט נאָר נישט דערמאָנט וועגען זיין שניט, נאָר ער האָט אפילו
געזוכט צו ריידען וועגען נאַנץ זייטיגע זאַכען, פונדעסטוועגען האָט
ער איהם אַזוי געקוקט אין די אויגען און האָט איהם אַזוי געהיט, אַז
באַזאַראָו איז אַרויס פון געדולד און האָט איהם אַ סטראַשע
געטאָן, אַז ער וועט אוועקפאַהרען. וואַסילי איִוואַנאוויטש האָט
איהם געגעבען דאָס וואָרט, אַז ער וועט זיך ניט בעאומרוהיגען.
אויך אַרינאָ וואַסיעוואַ, פון וועמען ער האָט, פאַר-
שטעהט זיך, אַלץ אויסבאַהאַלטען, האָט אָנגעהויבען צו צו-
שטעהן צו איהם מיט קשיות: „פאַר וואָס שלאַפט ער ניט?
און וואָס איז מיט איהם?“ נאַנצע צוויי טעג האָט ער זיך גע-
שטאַרקט, כאַטש זיין זוהנ'ס אויסזעהן אויף וועלכען ער האָט
זיך אַלץ איינגעקוקט בננבה, איז איהם זעהר ניט געפעלען געווען...
אַבער אויפ'ן דריטען טאָג, ביים עסען, האָט ער ניט אויסגעהאַלטען.

באזאראו איז געזעסען מיט אראפגעלאזענע אויגען און האט זיך צו קיין מאכל ניט צוגעריהרט.

— פאר וואס עסטו ניט יעווגעניג? האט ער גפרעגט מיט א כלומרשט זארגלאזען אויסדרוק. — די מאכלים זיינען, דאכט זיך, גוט געמאכט.

— ס'ווילט זיך ניט, עס איד ניט.

— דו האסט קיין אפעטיט ניט? און דער קאפ? האט ער צוגעגעבען מיט א ציטעריגען קול: טוט וועה?

— ער טוט וועה פאר וואס זאל ער ניט וועה טאן?

ארינא וולאסיעוונא האט זיך אויסגעגלייכט און האט אנגע-שמעלט מויל און אויערען.

— ווער ניט איז כעס, יעווגעני, איד בעט דיר, האט ער פאר-געזעצט — ערלויב מיר אנצומאפען דיין דופק.

באזאראו האט זיך אויפגעהויבען. — איד קען דיר אזוי אויך זאגען, אז איד האב היץ.

— האט דיר געטרייסעלט?

— ס'האט מיר אויך געטרייסעלט. איד וועל זיך געהן צו-

לייגען. און איהר שיקט מיר צו לינדען טיי. איד האב זיך מסתמא צוגעקיהלט.

— איד האב טאקע געהערט, אז דו האסט ביינאכט געהוסט.

האט ארינא וולאסיעוונא געזאגט.

— איד האב זיך צוגעקיהלט, האט באזאראו איבערגע'חזרט,

און איז ארויס.

ארינא וולאסיעוונא האט גענומען צוגרייטען דעם לינדען טיי,

און וואסיל איוואנאוויטש איז אריין אין א צווייטען צימער און

האט שווייגענדיג זיך אנגעכאפט פאר די האר.

באזאראו איז שוין יענעם טאג ניט אויפגעשטאנען, און א

נאנצע נאכט איז ער געלעגען אין א שווערען האלב באוואוסטלאזען

דרעמעל. איינס אזויגער פארטאג האט ער מיט אנשטרענגונג

אויפגעפענט זיינע אויגען, און דערזעהנדיג איבער זיך, ביי דער

שוין פון א לעמפעל דעם טאטענס בלייכען פנים, האט ער איחם

געהייסען אוועקגעהן. יענער האט געפאלגט, ער האט זיך אבער
 גלייך צוריקגעקעהרט אויף די שפיץ פינגער, און האלב פארשטע-
 לענדיג זיך מיט די טירלאך פון אלמער, האט ער די אויגען ניט
 אראפגענומען פון זיין זוהן. ארינא וולאסיעוונא האט זיך אויך
 ניט געלייגט, און עטוואס אויפעפענענדיג די טיר פון קאבינעט
 פלעגט זי צוקומען אלע וויילע צו צוהערען זיך „ווי אזוי יעניושא
 אטעמט“, און א קוק צו טאן אויף וואסילי אייוואנאוויטש'ען. זי
 האט נאר געקענט זעהן זיין אומבאוועגליכע, איינגעהויקערטע
 פלייצע, אבער אויך דאס האט איהר אביסעל פארגרינגערט. איז
 דער פריה האט באזאראון געפרובירט אויפצוהויבען זיך, אבער דער
 קאפ האט זיך איהם פארדרעהט, בלוט איז ארויס פון נאז, און
 ער האט זיך ווידער געלייגט. וואסילי אייוואנאוויטש האט איהם
 שווייגענדיג באדינט. ארינא וולאסיעוונא איז צו איהם אריינגע-
 גאנגען, און האט איהם געפרעגט, ווי ער פיהלט. ער האט גע-
 ענטפערט: „בעסער“, און האט זיך אומגעדריעהט צום וואנד.
 וואסילי אייוואנאוויטש האט א מאך געטאן צו זיין ווייב מיט ביידע
 הענד; זי האט פארביסען די ליפען, כדי זי זאל זיך ניט פאנאנ-
 דערוויינען, און איז ארויסגעגאנגען. אלץ איז הויז איז מיט אמאל
 ווי פינסטער געווארען. אלע פנים'ער האבען זיך אויסגעצויגען,
 ס'האט געהערשט א מאדנע שטילקייט, פון הויף האט מען ארויס-
 געטראגען איז דארף א שרייענדיגען האהן, וועלכער האט א היבשע
 וויילע ניט געקענט באגרייפען. פאר וואס מ'בעהאנדעלט איהם
 אזוי. באזאראון איז אלץ געלעגען מיט'ן פנים צום וואנד. וואסילי
 אייוואנאוויטש האט געפרובירט ווענדען זיך צו איהם מיט פאר-
 שיידענע פראגען, זיי האבען אבער באזאראו'ען מיעד געמאכט.
 און דער אלטער איז באוועגלאז געבליבען זיצען אין שטוהל. פון
 צייט צו צייט נאר, פלעגט ער קנאקען זיינע פינגער. ער פלעגט
 ארויס אויף עטליכע מינוטען איז גארטען, פלעגט דארט שמעהן
 ווי א סטאטוע, אזוי ווי ער וואלט זיך געוואונדערט אויף עפעס (דער
 אויסדרוק פון פארוואונדערונג איז פון זיין פנים סיי ווי ניט
 אראפ), און פלעגט זיך ווידער אומקעהרען צום זוהן, זוכענדיג אויס-

צומיידען זיין ווייב'ס פראגען. ענדליך האט זי איהם אָנגעכאַפּט פאר'ן האנד, און קאָנוואַלסיוו, כמעט מיט א סטראַשונאַק האָט זי אַרויסגעזאָגט: „וואָס איז מיט איהם?“ דאָ האָט ער זיך צוֹ ריקגעכאַפּט און האָט זיך געצוואונגען צו ענטפערען איהר מיט א שמייכל, אָבער, צו זיין אייגענעם שרעק, איז אַנשטאַט א שמייכל אַרויסגעקומען א געלכטער. באַלד איז דער פריה האָט ער געשיקט נאָר א דאַקטאר. ער האָט געפונען פאַר נויטיג צו לאָזען וויסען וועגען דעם זיין זוהן, כרי ער זאל ניט איז כעס ווערען.

באַזאָראָוו האָט זיך מיט אַמאַל א דרעה געמאַן אויפ'ן דיוואַן, האָט אָנגעשטעלט א טעמפען קוק אויפ'ן טאַטען, און האָט גע־בעטען א טרונק.

וואַסילי איִוואַנאוויטש האָט איהם דערלאָנגט וואַסער, און אַנב האָט ער איהם א טאַפּ געמאַן דעם שטערען. ס'האַט געברענגט ווי א פייער.

— אַלטער, האָט באַזאָראָוו לאַנגזאַם אָנגעהויבען מיט א הייזעריגען קול. — ס'האַלט שמאַל מיט מיר. איר בין אָנגעד־שטעקט, און איז עטליכע טעג ארום וועסטו שוין נאַכגעהן נאָר מיין לויב.

וואַסילי איִוואַנאוויטש האָט זיך א טרייסעל געמאַן, ווי איר מיצער וואַלט איהם דערלאָנגט איבער די פיס.

— יעוונעני! האָט ער אַרויסגעשטאַמעלט: — פאַרוואָס רעדסטו אזוי! גאָט איז מיט דיר! דו האַסט זיך צוגעקיהלט...

— הער אויף, האָט איהם באַזאָראָוו לאַנגזאַם איבערגעשלאָגען. — א דאַקטאר איז ניט ערלויבט אזוי צו ריידען. אלע סמנים ווייזען אַז איר בין אָנגעשטעקט, דו ווייסט עס אַליין.

— וואו זעהסטו, איר בעט דיר, די סמנים, אַז דו ביזט... אַנב געשטעקט, יעוונעני?...

— און דאָס איז וואָס? האָט באַזאָראָוו געענטפערט, און אויפהויבענדיג דעם אַרבעל פון העמד, האָט ער דעם טאַטען באַ־וויזען אַז אויסשלאָג פון געפעהרליכע רויטע פלעקען. וואַסילי

האט א ציטער געטאן און ס'איז איהם קאלט געווארען פאר שרעק.
— און ווען אפילו, האט ער ענדליך געזאגט, — און ווען אפילו...

דאס ווייזט יע עפעס... סמנים פון אנשטעקונג...

— פיעמיע, האט באזאראן אונטערגעזאגט

— נו יע... א מין... עפידעמיע...

— פיעמיע, האט באזאראן שטרענג און קלאר איבערגע-

חור'ט: — אדער האסטו שוין פארגעסען די כיכער וואס דו האסט
געלערענט?

— נו יע, יע, זאל זיין אזוי... און פונדעסטוועגען וועלען מיר

דיך אויסהיילען.

— נו, דאס איז נארישקייטען. אבער ניט דאס איז די זאך.

איד האב אויך ניט ערווארט, אז איד וועל אזוי גיט שטארבען,
דער אינצידענט איז דעם אמת זאגענדיג זעהר ניט קיין אנגענעמער.

דו און די מאמע האבען זיך איצט געדארפט באנוצען מיט אייער
שטארקען רעליגיעזען גלויבען, איצט איז די צייט אויסצופרובירען

עס. — ער האט א זופ געטאן נאך אביסעל וואסער: — און איד
ווייל דיר עפעס בעטען... אזוי לאנג ווי מיין קאפ דינט נאך מיר,

דו ווייסט דאך אז מארגען אדער איבער מארגען, וועט מיין מת
רעזיגנירען. איד בין אויך איצט ניט אין גאנצען זיכער, אז איד

דייך צו דער זאך. די גאנצע צייט, וואס איד בין געלעגען האט
זיך מיר אלץ געדוכט, אז רויטע הינט זיינען געלאפען ארום מיר,

און דו האסט זיי אנגעשטעלט אויף מיר ווי אויף א וואלד האהן.
איד בין ווי שכור, דו פארשטעהסט מיר גוט?

— הער אויף, יעווענע, דו רעדסט אזוי ווי עס באדארף

צו זיין.

— איז אוראי גוט, דו האסט מיר געזאגט, אז דו האסט גע-

שיקט נאך א דאקטאר... מיט דעם האסטו זיך געטרייסט... טו
עפעס פאר מיר אויך... שיק א שלית...

צו ארקאדי ניקאלאאיטשען, האט דער אלטער אונטערגע-

כאפט.

— ווער איז עס ארקאדי ניקאלאאיטש? האט באזאראן גע-

פרענט, ווי ער וואלט זיך געוואלט דערמאנען... — אה, יע! אט דער פויגעל! ניין, טשעפע איהם ניט: ער איז איצט געווארען א דאהלע. וואונדער זיך ניט, איד רייד נאך ניט פון היץ, דו שיק א שליח צו אדינצאווא'ן, צו אַנאָ סיערגיעוונא'ן, זי איז א גוט באַזיצערין... האָסט געהערט פון איהר? (וואסילי איוואנאָ וויטש האָט אַ שאַקעל געטאָן מיט'ן קאַפּ.) זאָל ער זאָגען, אַז יעוונגעני, ס'הייסט באַזאַראַוו, האָט איהר געהייסען געריסען און געהייסען זאָגען, אַז ער שטאַרבט. וועסט עס ערפילען?

— איד וועל ערפילען... איז עס אבער דען א מעגליכע זאך, אַז דו זאלסט שטאַרבען, דו יעוונגעני... נו זאג אליין! וואו איז דען דער יושר?

— דאָס ווייס איד ניט, אָבער שיק אַ שליח.

— איד שיק איהם שוין אַוועק, און איד וועל אליין אַ בריעה אַנשרייבען.

— ניין, צו וואס, זאג אַז ער האָט געהייסען געריסען, מעהר דארף מען גארניט. און איצט לאַז איד זיך ווידער צו מיינע הינט. מאַדנע! איד וויל אַפּשטעלען מיין געדאַנק אויפ'ן טויט, און ס'קומט גארניט ארויס. איד זעהר עפעס אַ פּלעק... און מעהר גארניט.

ער האָט זיך ווידער שווער אַויסגעדריהט צום וואַנד, וואסילי איוואַנאָוויטש איז ארויס פון קאַבינעט, און דערשלעפענדיג זיך צו זיין ווייב'ס שלאַף צימער איז ער אנדערנעפאלען אויף די קניע פאר די הייליגע בילדער.

— טו תּפּלה, ארינא, טו תּפּלה! האָט ער ארויסגעוויפּצט: אונזער זוהן שטאַרבט.

דער דאָקטאָר, דער זעלבער אַויעדנער דאָקטאָר, וועלכער האָט ניט געהאַט קיין גיהנום שטיינדעל, איז געקומען צופאַהרען, און באַטראַכטענדיג דעם קראַנקען, האָט ער געראַטען צו האַלטען זיך ביי דער אַויסוואַרטונגס מעטאָדע, און דאָ האָט ער געזאָגט עטליכע ווערטער וועגען דער מעגליכקייט געוונד צו ווערען.

— און איהר האָט שוין אַמאָל געזעהן, אַז מענשען אין מיין

צושטאנד זאלען זיך „ניט“ אפטרעגען אויף יענער וועלט? האט באזאראון געפרעגט, און פלוצלונג אנכאפענדיג א פוס פון שווער לען טיש, וואס איז געשטאנען לעבען דיווא, האט ער איהם א טרייסעל געטאן און איהם אפגערוקט פון ארט. — די כחות, האט ער געזאגט, זיינען נאך פאראן, און איד מוז שטארבען! ... אן אלטער מאן האט ווייניגסטענס צייט גענוג אפצוגעוויינען זיך פון לעבען, אבער איד... לאמיר זעהן דו זאלסט אפלייקענען דעם טויט. ער לייקענט דיר אפ, און גענוג! ווער וויינט עס דארט? האט ער געפרעגט איז א ווילע ארום. — די מאמע? ארימע! וועמען וועט זי עס איצט קארמען מיט איהר וואונדערבארען בארשט? און דו וואסילי איוואנאוויטש, דוכט זיך, אז דו, וויינסט אויך? נו, אויב קריסטענטום העלפט ניט, זיי א פילאזאף, א סטאאיך! דו האסט זיך דאך באריהמט, אז דו ביזט א פילאזאף? — וואס פאר א פילאזאף בין איד! האט וואסילי איוואנאָ-וויטש גענטפערט מיט א זיפן, און טרעהרען האבען זיך געקיי-קעלט אויף זיינע באקען.

באזאראווען איז ערגער געווארען מיט יעדער שעה. די קראנקהייט האט אנגענומען א גיכען גאנג, וואס דאס טרעפט גע-זעהנליך איז פעלע פון כירורגישע פארגיפטונגען. ער האט נאך ניט פארלוירען דעם באוואוסטזיין, און האט פארשטאנען, וואס מ'האט גערעדט צו איהם. ער האט זיך נאך געראנגעלט. „איד וויל ניט ריידען פון היץ“, האט ער געמורמעלט, צונויפדריקענדיג די פויסטען, — וואס פאר אן אומזין!“ און האט טאקע גלייך געזאגט: „נו, אז מ'נעמט אראפ צעהן פון אכט וויפיעל בלייבט? וואסילי איוואנאוויטש איז אומגעגאנגען ווי א צומישטער, פלעגט פארשלאגען דא איין מיטעל דא א צווייטע, און פלעגט אלע ווילע איינדעקען זיין זוה'ס פיס. „מ'דארף איהם איינדרעהען אין קאלטע ליילאכער... געבען צום ברעכען... א זענעפט פלאסטער צום מאַגען... בלוט לאַזען“, האט ער מיט אַנשטרענגונג גערעדט. דער דאָקטאָר, וועלכען ער האט איינגעבעטען בלייבען האט איהם נאכגעגעבען, ער האט דעם קראנקען געגעבען לימאָנאָד, און פאר

זיך האט ער געבעטען דא א לילקע, דא „דאס וואס ווארעמט און קרעפטיגט“, ס'הייסט בראנפען. ארינא וולאסיעוונא איז גע- זעסען אויף א נידעריגען ביינקעלע לעבען טיר, און פון צייט צו צייט נאך פלעגט זי אוועקגעהן תפלה טאן. מיט עטליכע טעג צוריק האט זיך די טואלעט שפיגעלע ארויסגעגליטשט פון איהרע הענד און האט זיך צובראכען. און דאס האט זי שטענדיג געהאלטען פאר א שלעכטען סימן. אפילו אנמיסושקא האט ניט געוואוסט וואס צו זאגען איהר. טימאפעאיטש איז אוועקגעפאהרען צו אַדינצאווא'ן.

באזאראוו האט געהאט א שלעכטע נאכט... א שרעקליכער פיבער האט איהם געמאטערט. צו מאַרגען צו, איז איהם גרינגער געווארען. ער האט געבעטען, אז ארינא וולאסיעוונא זאל איהם פארקאמען. האט איהר א קוש געטאן אין האנד און האט אראפ- געשלאנגען א פאָר זופען טיי. וואסילי איוואנאוויטש איז אַביסעל לעבעדיגער געווארען.

— נאט צו דאנקען! האט ער אלץ געזאגט — ס'איז אַנ- געקומען דער קריזיס... דער קריזיס איז געקומען.

— ס'ארא מאַדנע זאך! האט באזאראוו געזאגט: — וואס א ווארט איז! ער האט איהם געפונען, ער האט געזאגט: „קרי- זיס“ און איז געטרייסט. א וואונדערבארע זאך ווי א מענש גלויבט נאך אין ווערטער. מ'זאל איהם זאגען צום ביישפיעל, אז ער איז א נאר, און מ'זאל איהם ניט שלאגען, וועט ער אומעטיג ווערען. און אז מ'וועט זאגען אז ער איז א קלוגער און ניט באצאהלען וועט ער האבען פארגעניגען.

וואסילי איוואנאוויטש איז געריהרט געווארען פון באזא- ראַוויס קליינינקער רעדע, וועלכע האט איהם דערמאנט אז זיינע פריהערדיגע גלייכווערטלאך.

— בראווא! גוט געזאגט, גוט! האט ער זייסגערופען, מאַ- כענדיג דערביי אזוי ווי ער קלאפט אין די הענד. באזאראוו האט אומעטיג א שמייעל געטאן.

— איז ווי איז עס נאך דיין מיינונג נאך, האט ער געזאגט. —
 דער קרויס איז אוועק אדער ער איז געקומען?
 — דו פיהלסט בעסער, אט וואס איד זעה, אט וואס מיר
 פרעהט האט וואסילי איוואנאוויטש געענטפערט.
 — נו, נוט. פרעהען זיך איז קיינמאל ניט שלעכט. און צו
 יענער, דו געדענקסט? האסטו אוועקגעשיקט?
 — אוועקגעשיקט ווי דען.
 די ענדערונג צו בעסער האט לאנג ניט אָנגעהאלטען. די
 אטאקעס פון דער קראנקהייט האבען זיך ווידער באַנייט. וואסילי
 איוואנאוויטש איז געזעסען לעבען באַזאראו'ען. ס'איז קענטיג
 געווען אז עפעס נאר אז אַנדער זאך האט דעם אלטען געמאטערט.
 אייניגע מאל האט ער זיך געקליבען אָנהויבען צו ריידען — און
 האט ניט געקענט.
 — יעווגעני! האט ער ענדליך אַרויסגערעדט: — טייערער
 זוהן מיינער, ליעבער זוהן.
 אט דער ניט געוועהנליכער ווענדען זיך צו איהם, האט גע-
 ווירקט אויף באַזאראו'ען... ער האט עטוואס אומגעדריעהט דעם
 קאפ און קענטיג וועלענדיג אַרויסצושלאגען זיך פון אונטער דער
 לאַסט פון פאַרגעסענהייט וואס האט איהם געשטיקט. האט ער
 אַרויסגערעדט: — וואס טאטע?
 — יעווגעני, — האט וואסילי איוואנאוויטש פאַרטגעזעצט, און
 ער האט זיך אַראַפגעלאָזען אויף די קני פאַר באַזאראו'ען, כאַטש
 יענער האט די אויגען ניט געעפענט און האט איהם ניט געקענט
 זעהן. — יעווגעני, דו פיהלסט איצט בעסער גאָט וועט געבען און
 געווען ערפיהל די פליכט פון א קריסט! מיר איז שרעקליך
 דער געווען צו זאגען דיר עס, אָבער נאך שרעקליכער... ס'איז
 געווען אויף אייביג יעווגעני... גיב נאָר א טראַכט וואָס עס הייסט...
 דעם אלגענינ'ס קול האט זיך איבערגעריסען, און כאַטש זיין
 זוהן איז נאך אלץ געלעגען מיט פאַרמאכטע אויגען, האט זיך
 פונדעסטוועגען דערוועהן א מאַדנער אויסדרוק אויף זיין פנים. —

איד זאג זיך ניט אפ אויב דאס קען אייך טרייסטען, האט ער
ענדליך געזאגט, אבער מיר דוכט, אז עס איז זיך ניטא וואס
צו איילען. דו זאגסט דאך אליין אז איד פיהל בעסער.

— בעסער, יעווענע, בעסער, אבער ווער ווייס ס'איז דא
אלץ גאט'ס ווילען, און ערפילענדיג די פליכט...

— ניין, איד וועל צווארטען, האט באזאראן איבערנע-
שלאגען, — איד שטים איין מיט דיר אז עס איז אנגעקומען דער
קרויס, און אויב מיר האבען זיך ביידע טועה געווען, דעמאלט!
מ'קען דאך אויך באוואוסטלאזע פארגעבען די זינד.

— איד בעט דיר, יעווענע.

— איד וועל צווארטען, און איצט וויל איד שלאפען,
שטער מיר ניט. און האט זיין קאפ אוועקגעלעגט אויף דעם
פריהערדיגען ארט.

דער אלטער האט זיך אויפגעהויבען, האט זיך געזעצט אויפ'ן
שטוהל, און אנגעמענדיג זיך פאר'ן קיין, האט ער אנגעהויבען צו
בייסען זיך די פינגער...

א גערויש פון אן עקיפאזש, יענער גערויש, וועלכען מען בא-
מערקט אזוי שטארק איז דער שטיקייט פון דארף, האט צוגע-
צויגען זיין אויפמערקזאמקייט. נעהענטער און נעהענטער, הא-
בען זיך געקייקעלט די גרינגע רעדער, עס האט זיך דערהערט דאס
שנאבן פון די פערד... וואסילי איוואנאוויטש איז אויפגעשפרונג
גען און האט זיך א ווארף געטאן צום פענסטער. אין דעם הויף
פון זיין הויז איז אריינגעפאהרען א צוויי זיציע קארעטע גע-
שפאנט אין פיער פערד. ניט אפגעבענדיג זיך קיין רעכענונג
וואס אייגענטליך דאס האט געקענט באטייטען, איז ער מיט אן
אומזיניגער פרייד ארויסגעלאפען אויפ'ן גאנעס... א לאקיי אין
א מאדנער יוניפארם האט אויפגעעפענט די טירלאך פון דער קא-
רעטע, און א דאמע אונטער א שווארצען שליער, אין א שוואר-
צען מאנטעלע איז ארויס פון איהר.

— איד בין אדינצאווא, האט זי געזאגט. — יעווענע ווא-

סליעוויטש לעבט? איהר ניט זיין פאטער? איד האב מיט זיך געבראכט א דאקטאר.

— וואוילטעטיגע פרוי! האָט וואסילי איוואנאָוויטש אויס גערופען, און אַנכאַפּענדיג איהר האַנד, האָט ער עס קאַנוואָלסיוו צו געדריקט צו זיינע ליפען, אין דער צייט ווען אַנאַ סיערגיעוונאַ'ס דאָקטאר, א קלייניגקער מענשעלע אין ברילען מיט א דייטשער פיזיאָנאָמיע, איז ניט איילענדיג ארויסגעקראַכען פון קארעטע. — ער לעבט נאָר, ער לעבט מיין יעוונגעני, און איצט וועט ער גע-ראטעוועט ווערען. ארינא! ארינא!... צו אונז איז געקומען ד' מלאך פון הימעל...

— וואָס איז געשעהן, גאָט מיינער! האָט די אלטע געשטאַ-מעלט, ארויסלויפּענדיג פון גאסט צימער, און ניט באַגרייפּענדיג וואָס דאָ איז, איז זי גלייך אין פאָדער צימער געפאלען צו אַנאַ סיערגיעוונאַ'ס פיס, און האָט אַנגעהויבען צו קושען איהר קלייד ווי א משוגענע.

— וואָס טוט איהר! האָט אַנאַ סיערגיעוונאַ פּראָטעסטירט, אַרינא וואָסיעוונאַ האָט אַבער ניט געהערט, און וואסילי איווא-נאָוויטש האָט ניט אויפגעהערט צו שעפטשען: „מלאך! מלאך!“

— „ווא איזט דער קראַנקע?“ וואו איז דער פּאָציענט? האָט דער דאָקטאר ענדליך געפרעגט, ניט אין נאַנצען אָהן כּעס. וואסילי איוואנאָוויטש איז צו זיך געקומען, — דאָ, דאָ, געהט נאָר מיר „ווירדיגסטער הער קאַלענאַ“, האָט ער צוגעגעבען געדענקענדיג עס נאָר פון אַמאָל.

— עה! האָט דער דייטש אַ בורטשע געטאַן, און האָט גע-מאַכט אַ זויערע מינע...

וואסילי איוואנאָוויטש האָט איהם אַרײַנגעפיהרט אין קאַ-בינעט. ער האָט זיך צוגעבויגען צו זיין זוה'ס אויער און האָט איהם געזאָגט: אַנאַ סיערגיעוונאַ אַדינצאוואַ איז געקומען און זי האָט מיט זיך געבראכט אַ דאָקטאר.

באזאראון האט פלוצלונג אויפגעפענט די אויגען. — וואס האסטו געזאגט?

— איך זאג, אז אגא סיערגיעוונא ארינצאווא איז געקומען, און אז זי האט געבראכט מיט זיך דעם הער דאקטאר.
באזאראון האט א פיהר געטאן מיט די אויגען ארום זיך. — זי איז דא... איך וויל איהר זעהן.

— דו וועסט איהר זעהן יעוונגעני, אבער פריהער דארף מען זיך דורכריידען מיט'ן הער דאקטאר. איך וועל איהם דערזעהלען די גאנצע געשיכטע פון דער קראנקהייט, ווייל סידאר סידארא וויטש איז אוועקגעפאהרען (אזוי האט מען גערופען דעם אויעזד-נעם דאקטאר), און מיר וועלען האבען א קליינע בעראטונג. באזאראון האט א קוק געטאן אויפ'ן דייטש. — נו רעדט זיך דורך וואס ניכער, אבער ניט אויף לאטיין, איך פארשטעה דאך, וואס עס מיינט

— „דער הער שיינט דעם דויטשען מעכטיג צו זיין“, האט אנגעהויבען עסקולאפ'ס נייער נאכפאלגער, ווענדענדיג זיך צו ווא-סילי איוואנאוויטיש'ען.

— „איך... האבע“... רעדט בעסער אויף רוסיש, האט דער אלטער געזאגט.

— אה, אזוי אזוי... איך בעט איך... און די קאנסולטאציע האט זיך אנגעהויבען.

איז א האלבער שעה ארום, איז אגא סיערגיעוונא אריינגעד-נאנגען איז קאבינעט אין דער באגלייטונג פון וויסילי איוואנא-וויטש'ען. דער דאקטאר האט איהר שוין אריינגעשושקעט, אז עס איז ניטא וואס צו האפען אויף זיין געזונד ווערען.

זי האט א קוק געטאן אויף באזאראו'ען.. און איז שטעהן געבליבען אין טיר, אזוי שטארק האט איהר ערשימערט דער ענטזונדענער און אין דער זעלבער צייט טויטער פנים, וועלכער האט געקוקט אויף איהר מיט טריבע אויגען. עס האט איהר ארומגעכאפט עפעס א קאלטער מאטערנדיגער שרעק. דער געדאנק אז זי וואלט ניט אזוי געפיהלט ווען זי וואלט איהם

באמת געליעבט — האט מיט אמאל א בליץ געטאן אין איהר קאפ.

— א דאנק, האט ער קוים ארויסגערעדט. — איד האב עס ניט ערווארט. אט זעהען מיר זיך נאך אמאל, ווי איהר האט צוגעזאגט.

— אנט סיערגיעוונט אין געווען אזוי גוט, האט וואסילי איוואנאוויטש אנגעהויבען...

— טאטע, לאז אונז אליין, — אנט סערגיעוונט, איהר ער לויבט? דוכט זיך, איצט...

ער האט מיט'ן קאפ אנגעוויזען אויף זיין אויסגעשטרעקטען, מאכטלאזען קערפער.

— וואסילי איוואנאוויטש אין ארויסגעגאנגען.

— נו, א דאנק, האט באזאראוו איבערגע'חזר'ט. — דאס איז אויף א קיסרליכען אופן. קיסרים, זאגט מען באזוכען אויך שטארבערע.

— יעוונעני וואסיליטש, איד האף...

— ער, אנט סיערגיעוונט, לאמיר אנהויבען צו זאגען דעם אמת. מיט מיר איז געענדיגט. איד האב זיך אריינגעכאפט אונטער די רעדער. און עס קומט אויס, אז עס איז ניט געווען וואס צו טראכטען וועגען דער צוקונפט. טויט איז אז אלטע זאך, און דאך איז עס פאר איטליכען ניין. ביז איצט האב איד נאך קיין מורא ניט... און נאכרעם וועט קומען באוואוסטלאזיגקייט, און אז עק וועט עס נעמען! (ער האט שוואך א מאך געטאן מיט'ן האנד). נו, וואס זאל איד אייד זאגען... איד האב אייד ליעב געהאט! דאס האט פריהער אויך קיין זין ניט געהאט, און איצט אוראי ניט. ליעבע איז א פארמע, און מיין אייגענע פארמע האלט שוין ביים אויפגעלייזט ווערען. איד וועל בעסער זאגען. אז — ס'ארא וואוילע איהר זייט! און אט איצט שטעהט איהר אזא שעהנע...

אנט סיערגיעוונט האט ניט ווילענדיג א ציטער געטאן.

— ס'מאכט ניט, בעאומרוהיגט זיך ניט... זעצט זיך דאָרט...
נעהט צו מיר ניט צו: מיין קראנקהייט איז דאָך אנשטעקענד.
אנאָ סיערגיעוונאָ איז גיך דורכגעגאנגען דעם צימער און
האַט זיך געזעצט אויף אַ שטוהל לעבען דיוואָן, אויף וועלכען באַ-
זאראָו איז געלעגען.

— גרויסמוטיגע! האָט ער אַ שעפטשע געמאַן. — אַדל, ווי
נאהענט, און ס'אראַ יונגע, ס'אראַ פרישע, ס'אראַ ריינע... איז אַט
דעם עקעלהאפטען צימער!... נו, פאַרבלייבט געזונד! לעבט לאַנג,
דאָס איז בעסער פון אַלץ, און באַנוצט זיך מיט'ן לעבען, אזוי לאַנג
ווי עס איז נאָך פאַראַן צייט. גיט אַ קוק ס'אַראַ אַבשטויסענדיגע
בילד: אַ וואָרים אַ האַלב דערשטיקטער, און דרעהט זיך נאָך.
איך האָב דאָך אויך געטראַכט: איך וועל נאָך אויפמאַן אַ סך
זאָכען, איך וועל ניט שטאַרבען, ניין! אַ פראַבלעם איז פאַראַן,
און איך בין דאָך אַ גיגאַנט! און איצט איז די איינציגע פראַכט
לעם פון דעם גיגאַנט — ווי צו שטאַרבען אַנשטענדיג, כאַטש
וועמען קימערט עס... סיי ווי: מיט'ן עק וועל איך ניט דרעהן.
באַזאָראָו איז אַנשוויגען געוואָרען און האָט אַנגעהויבען צו
זוכען מיט זיין האַנד די גלאַז. אנאָ סיערגיעוונאָ האָט איהם
דערלאַנגט אַ טרונק, ניט אראַפּנעמענדיג די הענטשיקעס און
אַטעמענדיג מיט שרעק.

— מיך וועט איהר פאַרגעסען, האָט ער ווידער אַנגעהויבען.—
אַ טויטער איז פאַר אַ לעבעדיגען ניט קיין חבר. מיין טאַטע
וועט אייך זאָגען: אַט ס'אַראַ גרויסען מענשען רוסלאַנד פאַר-
לירט... ס'איז נאַרישקייטען, אַבער זאָגט איהם ניט, אז ס'איז
ניט אזוי. אזוי לאַנג ווי דאָס קינד טרייסט זיך.. איהר ווייסט.
און טרייסט דער מאַמען. ווען מ'זאָל אויסגעהן אייער גאַנצע
וועלט, וועט מען אזעלכע מענשען ניט געפינען... רוסלאַנד דאַרף
מיד... ניין קענטיג אז ניט. און וועמען דאַרף מען יע? אַ
שוסטער דאַרף מען, אַ שניידער דאַרף מען, אַ קצב... פאַרקויפט
פלייש... אַ קצב.. וואָרט, איך פּלאַנטער זיך. דאָ איי פאַראַן אַ
וואַלד...

באזאראוו האט ארויפגעלעגט די האנד אויפ'ן שמערען.
אנא סיערגיעוונא האט זיך צו איהם צוגעבויען, — יעוונעני
וואסיליטש, איד בין דא... ער האט מיט אמאל אוועקגענומען זיין
האנד און האט זיך א הויב געטאן. — זייט געזונד, האט ער
ארויסגעזאגט מיט א פלוצלונגען כח, און זיינע אויגען האבען
געגלאנצט מיט'ן לעצטען גלאנץ. — פארבלייבט געזונד... הערט...
איד האב דאך אייד דעמאלט קיין קוש ניט געגעבען... ניט א בלאז
אויף דעם אויסגעהענדיגען לעמפעל, און זאל ער פארלאשען
ווערען...

אנא סיערגיעוונא האט איהרע ליפען צוגעלייגט צו זיין
שמערען.

— און גענוג! האט ער ארויסגערעדט, און האט זיך אראפ-
געלאזען אויפ'ן קישען, — איצט... פינסטערניש...
אנא סיערגיעוונא איז שטיל ארויסגעגאנגען. — וואס? האט
וואסילי איוואנאוויטש שטיל א פרעג געטאן.
— ער איז איינגעשלאפען, האט זי געענטפערט קוים וואס
מ'האט געקענט הערען.

באזאראוו'ען איז שוין באשערט געווען ניט אויפצוכאפען
זיך. צו נ'אווענד צו איז ער אריינגעפאלען אין א פאלשטענדיגער
באוואוסטלאזיגקייט, און אויף מארגען איז ער געשטארבען. דער
פאטער אלעקסי האט דורכגעפיהרט אלע רעליגיעזע צערעמאניעס.
ווען זיי האבען איהם געזאלבט, ווען דער הייליגער אייל האט
אנגעריהרט זיין ברוסט, האט זיך ביי איהם איין אויג אויפגע-
עפענט און ס'האט זיך אויסגעדוכט, אז דערזעהנדיג דעם גלח
איז זיין מאנטעל, דעם רויכערדיגען טעפעל, די ליכט פאר'ן
הייליגען ביכל, אז עפעס עהנליך צו א ציטער האט זיך אפ-
געשפיגעלט אויף זיין טויטען פנים. ווען ער האט ענדליך ארויס-
געלאזען זיין לעצטען אטעם און איז הויז האט זיך אויפגעהויבען
אז אלגעמיינער קרעכצען. האט וואסילי איוואנאוויטש'ען ארומגע-
כאפט א משוגעת. „איד האב געזאגט, אז איד וועל א זוכ
האבען“, האט ער הייזעריג געשריען מיט א צופלאמטען פאר-

קרימטען פנים, טרייסלענדיג זיין פויסט אין דער לופטען, ווי ער וואָלט "אימיצען געסטראשעט: "און איד וועל א וכות האַבען, איד וועל א וכות האַבען!" אָבער ארינא וולאסיעוונא, א פאָר-גאָסענע מיט טרעהרען, האָט זיך איהם אויפ'ן האַלץ אָנגעהאַנגען און זיי האַבען ביידע זייערע קעפּ צו דער ערד איינגעבויען. — "אָזוי" האָט אנפּיסושקא דערצעהלט דערנאָך אין דינער צימער, "האַבען זיי איינע לעבען די אַנדערע איינגעבויען זייערע קעפּ-לאַך, ווי שעפּסעלאַך אין מיטען טאָג.

אָבער די בייטאַגעדיגע היץ געהט אוועק, און ס'קומט אַן דער אווענט, די נאַכט. און נאַכדעם דער צוריקעהר צום מקום מנוחה, וואו עס שלאָפט זיך זיס פאַר פאַרמאַטערטע און מייערע...

28.

עס זיינען אַוועק זעקס חדשים. ס'איז דעמאָלט געווען ווייסער ווינטער, מיט א גרויזאמער שטילקייט פון וואַלדענלאַזע פרעסט, מיט א דיקען סקריפעדיגען שניי, מיט'ן ראָזען טוי אויף די בויער, מיט א בלייבען סמאראַנדענעם הימעל, מיט היטלען רויך איבער די קוימענס, מיט קנוילען פאַרע פון די אויף א ווילע אויפגעפענטע טירען, מיט פרישע אָנגעפרוירענע מענשליכע פנים'ער, מיט א גיכען לויפען פון ציטערדיגע פערדלאַך. א יאָנאר טאָג האָט זיך דערנעהענטערט צום סוף, די אַווענד קעלט האָט נאָר שטאַרקער צונויפגעדריקט די באַוועגלעזע לופט, און האָט גיך געלאָשען דעם פייער רויטען הימעל... אין די פענסטער פון דער הויז אין מאַרינא, האַבען זיך אָנגעצונדען פייערלאַך. אין אַ שוואַרצען פּראַק מיט ווייסע האַנדשוה האָט פּראַקאָפיטש מיט אַן אויסערגעווענהענליכען פּריידיגען אויסעהן געגרייט צום טיש פאַר זיבען מענשען. מיט אַ וואָר צוריק זיינען אין דעם קליינעם קלויסטער פאַרנעקומען צוויי חתונות: אַרקאדיא מיט קאַטיאַ'ן, און ניקאַלאַי פעטראַוויטש מיט פעניטשקאַ'ן, און אין דעם זעלבען טאָג האָט ניקאַלאַי פעטראַוויטש געמאַכט אַן אפשייד

מאהלציים פאר זיין ברודער, וועלכער האט געדארפט אוועקפאהרן דען קיין מאסקווע צוליעב געשעפט. אונז סיערניעוונא איז אויך אהין אוועקגעפאהרען גלייך נאך דער חתונה, איבערלאזענדיג שעהנע פרעזענטען פאר די יונגע מענשען.. פונקט דריי אזויגער האבען זיך אלע ארומגעזעט ארום טיש. מיט'א' האט מען דא אויך אוועקגעזעט, מיט איהם איז שוין געזעסען א ניאנקע אין א גלאזירענעם קאפבאנד. פאוועל פערטראוויטש האט זיך אוועק געזעצט צווישען קאטיא' און פעניטשקא': די „מענער“ האבען זיך געזעצט לעבען זייערע ווייבער. אונזערע באקענטע האבען זיך גענדרט פאר דער לעצטער צייט: עפעס אלע זיינען שעהנער און שטארקער געווארען, נאך פאוועל פערטראוויטש איז מאגער רער געווארען, כאטש דאס האט נאך מעהר עלעגאנץ צוגעגעבען זיינע אויסדרוקספולע שטריכען... אויך פעניטשקא איז געווארען אז אנדרעע. איז א נייער זיידענער קלייד, מיט א ברייטער סאר מעטענער הויב אויף איהרע האר, מיט א גאלדענער קייטעלע אויף איהר האלז, איז זי געזעסען מיט דרד ארץ אומבאוועגליך, מיט דרד ארץ צו זיך אליין און צו אלץ וואס איהר האט ארומגערינג געלט, און האט געשמייכעלט אזוי, ווי זי וואלט געוואלט זאגען: „ענטשולדיגט מיר, ס'איז ניט מיין שולד“. און ניט נאך זי אליין — אלע איבעריגע האבען אויך געשמייכעלט, און האבען זיך אויך ווי ענטשולדיגט. אלע האבען עפעס מאדנע געפיהלט, אביסעל אומעטיג, אבער אין דער אמת' זעהר גוט. יעדער האט דעם צווייטען באדינט מיט קאמישער אויפמערקזאמקייט, עפעס ווי אלע וואלטען איינגעשטימט צו שפילען עפעס א הארציגע קאמעדיע. קאטיא איז געווען רוהיגער פון אלעמען: זי האט מיט צוטרויען געקוקט ארום זיך, און מ'האט געקענט באמערקען אז ניקאלאי פערטראוויטש איז שוין געווען משוגע פאר איהר. ביים סוף פון מאהלציים האט ער זיך אויפגעהויבען און נעמענדיג א באקאל אין די הענד, האט ער זיך געווענדט צו פאוועל פערטראוויטש'ען.

— דו ווארפטט אונז אוועק... דו ווארפטט אונז אוועק.

ליעבער ברודער, האט ער אנגעהויבען: — זיכער ניט אויף לאנג,
נאר פונדעסטוועגען קען איד ניט, ניט אויסדריקען דיר, אז איד...
אז מיר... וויפיעל איד... וויפיעל מיר... ס'איז אן אומגליק, וואס
מיר קענען ניט האלטען קיין רעדעס! ארקאדי, זאג דו עפעס.

— ניין, טאטע, איד האב זיך ניט צוגעגרייט.

— און איד האב זיך נוט צוגעגרייט! פשוט, ברודער, לאז
מיר דיר ארומנעמען, און ווינשען דיר אלדאס גוטס, און קום צוריק
וואס ניכער!

פאועל פעטראוויטש האט זיך מיט אלעמען צוקושט, ניט
אויסשליסענדיג, פארשמעהט זיך, אויך מיט'אין: פעניטשקאין
האט ער אויך א קוש געטאן אין האנד, וועלכע זי האט נאך ניט
געקענט געבען ווי עס באדארף צו זיין, און, אויסטרינקענדיג דעם
ווידער אנגעפילטען באקאל, האט ער ארויסגעזאגט מיט א טיפען
זיפץ: זייט גליקליך, מיינע פריינד! Farewell!
ענגלישער ווערטעל איז דורכגעגאנגען אומבאמערקט, אבער אלע
זיינען געריהרט געווען.

„פאר באזאראוו'ס אנדענקונג“, האט קאטיא א שעפטשע
געטאן איהר מאן אויפ'ן אויער, און האט אנגעקלאפט איהר גלע-
זעל אן זיינעם. ארקאדי האט איהר געענטפערט מיט א שטאר-
קען האנד דרוק, ער האט אבער ניט געוואנט פארצושלאגען זיין
טאסט אין דער הויך.

דוכט זיך, אז ס'האט שוין געקענט זיין דער סוף? אבער
אפשר וויל נאך אימצער פון די לעזער וויסען, וואס עס טוט
איצט, דוקא איצט, יעדער פון די ארויסגעפיהרטע טיפען. מיר
זיינען גרייט איהם צופרידען צו שמעלען.

אנא סיערניעוונא האט ניט לאנג צוריק חתונה געהאט, ניט
פון ליעבע, נאר פון איבערציינונג, פאר איינעם פון רוסלאנד'ס
צוקונפטגע טוער, פאר א זעהר קלוגען מענשען, א קענער פון
געזעץ, מיט א געזונטען פראקטישען שכל, מיט א שטארקען ווילען
און מיט א וואונדערבארער שפראך. — ער איז נאך א יונגער
מענש, א גוטער און א קאלטער ווי איין. זיי לעבען הארמאניש

אויגער מיט דעם אנדערען און זיי וועלען נאך אפשר דערלעבען גליק... און אפשר ליעבע. די פירשטין ק. איז געשטארבען, און פארגעסען געווארען אין דעם זעלבען טאג פון איהר טויט. די קירסאנאווס, דער טאטע מיט'ן זוהן, האבען זיך באזעצט אין מארינא. זייערע געשעפטען הויבען זיך אן צו פארבעסערען. ארקאדי איז געווארען אן איבערגעבענער באלעבאס און דער „פארם“ טראגט שוין אריין א גאנץ באדייטענדע הכנסה. ניקא-לאי פעטראוויטש איז געווארען א כלל טוער, און ער ארבייט מיט אלע זיינע כחות, ער פאָהרט כסדר ארום אין זיין בעצירק, האַלט לאַנגע רעדעס (ער האַלט זיך ביי דעם מיינונג, אז די פויערין דאַרף מען „אויפקלעהרען“, ס'הייסט, פאַרמאַטערען זיי מיט דעם איבער'חור'ן די זעלביגע ווערטער). און פונדעסט-וועגען, דעם אמת זאָגענדיג, באַפרייענדיג ער ניט אין גאַנצען, ניט די געבילדעטע אדעל-לייט, וועלכע ריידען, אַמאל מיט אַן אַנשטעל, און אַמאל מעלעאַנכאַליש, וועגען דער „עמאַנציפאַציע“ (ארויסריידענדיג עס אונטער'ן נאָז) און ניט די אומוויסענדע, וועלכע פלעגען אַהן חכמות אַנפאַלען אויף דער „מונציפאַציע“. סיי פאר די, סיי פאר יענע איז ער צו ווייך. קאטיערינא סיער געווענאָ האָט געבוירען אַ זוהן, קאַליאַ, און מיטיאַ לויפט שוין ארום און רעדט שוין שאַרף. פעניטשאַ, פעדאַסיאַ ניקאַלאַיעוואַ, פאַרגעטערט קיינעם ניט אזוי ווי איהר שוור, אויסער איהר מאַן און מיטיאַ'ן. און ווען קאַטיאַ זעצט זיך ביים פאַרטאַפּיאַן, וואַלט זי אַ גאַנצען טאָג געזעסען לעבען איהר. לאַמיר אַנב דערמאַנען אויך פּיאַטער'ן. ער איז נאָך געוואָרען שטאַלצער און נאַרישער ווי פּריהער, ער פאַרדרעהט די ווערטער ווען ער רעדט. ער האָט אַבער אויך חתונה געהאַט, ער האָט געקאַנען אַ כלה מיט אַ נאַנץ פיינעם נדן. אַ טאַכטער פון אַ שטאַדטישען גערטנער, וועלכע האָט אוועקגעוואָרפען צוויי וואוילע חתנים, נאָך דערפאַר, ווייל זיי האָבן בען קיין זייגערס ניט געהאַט: אַבער פּיאַטער האָט ניט נאָך געהאַט אַ זייגער נאָך אויך לייקענע האַלבע שטיוועלאַך.

איז דרעזדען, אויף דער בריהלער טעראַסע, צווישען צוויי און

פיער אויגער, אין דער אנגענומענער שפאציר צייט, קענט איהר כאנגענענע א מענשען פון א יאהר פופציג שוין אין גאנצען א גרויען, און ווי ער וואלט געליטען אויף די פיס, אבער נאך אלץ א שעהנער, עלעגאנט אנגעטאן, אויף זיין פנים ליגט יענער שמעמל פֿעל וואס מ'זעהט אויף יענע מענשען, וועלכע פארקעהרען שוין לאנג אין דער העכערער געזאלשאפט. אט דאס איז פאוועל פֿעט־ראויטש. פון מאסקווע איז ער אוועקגעפאהרען קיין אויסלאַנד, צו פארבעסערען זיין געזונד, און ער איז פארבליבען וואוינען אין דרעדען, וואו ער קאן זיך מיינסטענס מיט ענגלענדער, און מיט רוסישע באזוכער. מיט די ענגלענדער האלט ער זיך פשוט, כמעט עניוות'דיג אבער ניט אהן ווירדע, ער מאכט אויף זיי דעם איינ־דרוק פון א ביסעל א לאנגווייליגען, זיי רעספעקטירען אבער אין איהם דעם „רושענטעלמאן“. מיט די רוסען איז ער פרייער, אפגעלאזענער, ער שפאסט פון זיך אליין און פון זיי, אבער דאס אלץ קומט ביי איהם ארויס זעהר שעהן, נאכלעסיג און אַנשטענ־דיג. ער האלט זיך ביי דער סלאוואפילישער אנשוואונג: פאר־שטעהט זיך, אז אין דער העכערער געזעלשאפט האלט מען עס פאר

tries distingue

רוסיש, לייענט ער גאר ניט, אבער אויף זיין שרייב־טיש געפינט זיך א זילבערנער אש־טעצעל, וואס זעהט אויס ווי א לאפטישע פון א רוסישען פויער. אונזערע טר־ריסטען לויפען איהם שטארק נאך. מאטוויי איליטש קאליאזין, וועלכער איז איצט געווען „אין א צייטווייליגער אפאזיציע“ האט איהם באעהרט מיט א באזוך. דורכפאהרענדיג די באהעמישע וואסערען. די איינגעבוירענע, פון וועלכע ער האט זיך, אנט, גע־האלטען פון ווייטען, האבען פאר איהם גרויס דרך ארץ געהאט. קיינער האט אזוי גרינג ניט געקענט קריגען א בילעט אין פאר־שיידענע אמזירונגס־פלעצער ווי „דער הער באראן פאן קירסאנאף“. ער טוט נאך אלץ גוטע זאכען, אויף וויפעל ער קען, און טומעלט נאך אלץ צוביסלאך, ניט אומזיסט האט ער דאך אמאל גע'שמ'ט פאר א לייב. אבער לעבען איז איהם שווער... נאך שווערער ווי ער אליין דענקט... ס'איז גענוג א סוף צו טאן אויף איהם אין א

רוסישען קלויסמער, ווען, שטעהענדיג אנגעשפארט אן א זייט צום וואנד, פארקלערט ער זיך און ריהרט זיך ניט לאנג, ביטער צונויפדריקענדיג די ליפען, דערנאך דערמאנט ער זיך פלוצלונג און אומבאמערקט הויבט ער זיך אן צו צלמ'ען...

אויך קוקשינא דרעהט זיך ארום אין אויסלאנד. איצט איז זי אין היידעלבערג, און שטודירט דארט שוין ניט נאטור-וויסענשאפט, נאר ארכיטעקטור, אין וועלכער, זי זאגט, אז זי האט ענדעקט נייע געזעצען. זי שלעפט זיך נאך אלץ ארום מיט סטודענטען, איבערהויפט מיט יונגע רוסישע פיזיקער און כעמיקער, מיט וועלכע היידעלבערג איז אנגעפילט, און וועלכע פלעגען די ערשטע צייטען איבערראשען די נאטיווע דייטשע פראפעסאָרען מיט זייער נישטערען קוק אויף זאכען, און נאכדעם פלעגען זיי די זעלבע פראפעסאָרען איבעראשען מיט זעהר אבסאָלוטען ליידיג-ארומנעהן, און מיט זייער אבסאָלוטער פוילקייט. זי שלעפט זיך ארום מיט אזעלכע צוויי-דריי כעמיקער, וועלכע האָבען ניט געדוואָס דעם אונטערשייד צווישען זייער שטאַף ביו שטיק שטאַף, וועלכע האָבען זיך אָבער געהאלטען פאר גרויסע מענשען. זי חבר'ט זיך אויך מיט דעם גרויסען יעליסעוויטשען. סיטניקאָוו, וועלכער גרייט זיך אויך צו זיין א גרויסער מענש, שלעפט זיך ארום אין פעטערבורג, און לויט ווי ער פארזיכערט, זעצט ער פאר באַזאַראַוו'ס „ארבייט“. מ'זאָגט אז אימיצער האָט איהם ניט לאַנג צוריק אָנגעבראַכען די ביינער, ער האָט זיך אָבער מיט יענעם אָפּגערעכענט: אין א קלייניקען ארטיקעלע, וואָס ער האָט אריינגעקוועטשט אין א פארדעכטיגען זשורנאלכעל, האָט ער אַנגערופען דעם מאַן וואָס האָט איהם געשלאָגען — פייגלינג. ער רופט עס אַן איראַניע. דער טאַטע שאַפט זיך נאָך אלץ מיט איהם ארום ווי פריהער, און די ווייב האַלט איהם פאר א נארעלע... און פאר א ליטעראַט.

עס איז פאַראַן אַ קליינער דאַרפישער בית'עלמין, אין איינעם פון די ווייטע ווינקעלאַך אין רוסלאַנד. ער וואַרפט אַ טרויער רינגע שטימונג, ווי כמעט אלע אונזערע בית'עלמינים: די גראַבענס.

וואס רינגלען איהם ארום זיינען שוין לאנג פארוואקסען. די נרויע
הילצערנע צלמים זיינען איינגעפאלען און פוילען אונטער זייערע
אמאליגע געפארבטע דעכלאך. די שטיינערנע פלאטען זיינען אלע
ארויסגערוקט פון פלאץ, ווי אימיצער וואלט זיי געשטויסען פון
אונטען. א צוויי־דריי נאקעטע בויער ווארפען א קארנען שאטען,
שעפסען געהען ארום אומגעשטרט איבער די קברים... אבער
צווישען זיי געפינט זיך איינער, וואס ווערט פון קיין מענשען
ניט אָנגעריהרט און פון קיין חיות ניט גערטראָמען: בלויז פּוּיגֶע
לאך זעצען זיך אויף איהם און זינגען ווען די זון געהט אויף.
אז אייזערנער צאם רינגעלט איהם ארום, צוויי יונגע יאָלקעס זיי
גען פארזעצט פון זיינע בירדע עקען: ס'איז דער קבר פון יעוונעני
באָזאַראָו. אָפט קומען צו איהם פון א נאָהענטען דערפֿעל צוויי
שוואַכע אַלטעמשקע — א מאַן מיט אַ ווייב. האַלטענדיג איינער
דעם אַנדערען, געהען זיי מיט אַ שווערען גאַנג, זיי דערנעהענטערען
זיך צום צאָם, זיי פאַלען צו איהם צו און בלייבען שטעהן אויף
די קני, און לאַנג און ביטער וויינען זיי, און לאַנג און אויפמערק־
זאם קוקען זיי אויפ'ן שטומען שטיין, אונטער וועלכען זייער זוהן
ליגט. זיי בייטען זיך איבער מיט אַ וואָרט, זיי שטויבען אָפּ דעם
שטיין, זיי גלייכען אויס אַ צווייגעל פון אַ יאָלקע, און ווידער פאַלען
זיי צו מיט אַ געבעט, און זיי קענען ניט פאַרלאָזען דעם אָרט, פון
וועלכען ס'איז זיי ווי געהענטער צו זייער זוהן, צו זייערע עראינע־
דונגען פון איהם... ניט שוין זשע זיינען זייערע תּפּלוּת, זייערע
טרעהרען פּרוכטלאָז? ניט שוין זשע איז די ליבע, די הייליגע
איבערגעבענע ליבע ניט אַלמעכטיג? אַה, ניין! ס'איז קיין
אונטערשייד ווי ליידענשאַפטליך, ווי זינדיג, ווי ווידערשפעניג
ס'איז די האַרץ, וואָס ליגט אין קבר, די בלומען, וואָס וואַקסען אויף
איהם קוקען אויף אונז מיט זייערע אומשולדיגע אויגען: ניט נאָר
פון אייביגער רוה דערצעהלען זיי אונז, ניט נאָר פון יענער נרוי־
סער רוה פון דער „גלייכנילטיגער“ נאַטור, זיי דערצעהלען אונז
אויך פון אַן אייביגען שלום מאַכען און פון אַן אייביגען לעבען.

